

Ăn và chị Đai

Edit:
Kir
Lafite
Táo Mèo

TÔI
ÁI
MAI
TỪ
TỪU

Review by
Gian Thần

Design by
Gian Phi

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNCONTINHO105](https://www.facebook.com/reviewncontinho105)

ĂN VÀ CHỊ ĐẠI

Tên gốc: Học bá chế bá

Tác giả: Tối Ái Mai Tử Tửu

Thể loại: hiện đại, thanh xuân vườn trường, yêu sâu sắc, hài, ngọt -
sủng, nam học bá, nữ chị đại, HE

#Editor: Kir - Lafite - Táo Mèo

#Cover: Try Họa

Số chương: 72c + 7pn

Tình trạng: Hoàn

Lịch đăng: FULL

—★—

Sắc - Cẩm Thành

DTV-EBOOK
<https://www.dtv-ebook.com>

VĂN ÁN

Những ngày tháng trêu chọc lẫn nhau ngọt đến ê răng của học thần phúc hắc* hệ chữa lành và nguyên đại ca trường học xác xược đáng yêu ưa bạo lực.

Lục Tịnh An cảm giác mình và học bá là trời sinh xung khắc. Ví như người ở trước mắt này, mới vừa khai giảng đã bị cô cho vào bệnh viện.

Lục Tịnh An (mặt rít gào): Chị đây chưa có chạm đến cậu ta!

Phỉ Minh Sâm (nhướng mày): Không muốn chịu trách nhiệm?

Lục Tịnh An: ...

Nhiều năm sau, có người hỏi bọn họ đã đến với nhau như thế nào.

Lục Tịnh An liếc nhìn người nào đó đang mang nét mặt thỏa mãn (nghiến răng nghiền lợi): Bị ăn vạ.

Nói tóm lại, chính là ngụy học tra buồng xuôi bị học thần ngồi cùng bàn ăn vạ, dẫn về con đường chính đạo. Đồng thời cũng là câu chuyện cố gắng hăng ngày từ đồng phục học sinh cho đến áo cưới.

Đối với em, chuyện hạnh phúc nhất chính là gặp được anh trong những tháng năm tươi đẹp nhất.

Kim chỉ nam cho bộ truyện:

1. Ngọt ngào, đáng yêu, cương chiều
2. Nữ chính bùng nổ về bạo lực, ẩn tính học bá.

---

*học thần: không cần học tập cũng được điểm cao

*học bá: chăm chỉ học tập, điểm cao

*học tra: không màng chuyện học, điểm thấp

*phúc hắc: thường được dùng để chỉ những người hời hợt và tốt bụng, nhưng có nội tâm đen tối và xấu xa.

Chương 1: Xin chỉ giáo cho

Edit: Kir

Dãy cuối phòng học, ở vị trí sát bên cửa sổ có một nữ sinh tóc ngắn đang nằm ngủ trên bàn. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Có điều dường như cô ngủ không được an ổn cho lắm. Đôi mắt cô nhắm chặt, đôi mày thanh tú cũng nhăn thành chữ xuyên (||). Thậm chí hai bên thái dương còn có gân xanh mơ hồ nổi lên. Hai tay siết thành nắm đấm.

Vẻ mặt thoáng hiện nét dữ tợn kia như là đang mơ thấy ác mộng gì đấy.

"Reng! Reng! Reng!"

Đúng lúc này, tiếng chuông báo thời gian đọc đầu giờ vang lên khắp trường Trung học Số 1 Giang Bắc.

Lục Tịnh An mở choàng mắt. Cô vừa tỉnh ngủ nên biểu hiện có chút mơ màng.

Phòng học còn trống rỗng trước khi cô ngủ gật, bây giờ thì đã chật kín người. Đám học sinh trò chuyện ríu ra ríu rít, khung cảnh cãi cọ ồn ào, âm ĩ lại sáng sủa khiến cho người ta cảm thấy có chút an tâm.

Lúc này Lục Tịnh An mới ý thức được rằng thì ra là cô đã ngủ thiếp đi. Những cảnh tượng vừa rồi chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Ý thức được điều này, sự sắc sảo và mạnh mẽ trong mắt cô đều được thu lại, khôi phục lại dáng vẻ hòa nhã.

Cô che miệng ngáp một cái, vừa định đuổi người thì khước mắt lại thấy trên lối đi nhỏ có một nam sinh đã đứng đấy tự lúc nào. Cậu ta đang kéo cái ghế ở bàn kế bên cô ra.

Cô lập tức nhắc chân đè lên trên mặt ghế.

Cậu nam sinh kia cũng coi như có cảnh giác, tức khắc buông tay ra né qua bên cạnh, thế nên lúc này mới không bị ăn một cú đá từ bàn chân đang mang giày thể thao của cô.

Cậu ta cụp mi, ánh mắt dừng trên đôi giày thể thao tung ra nửa đường kia, rồi lại chuyển ngược lên theo ống chân thẳng tắp của nữ sinh, đối diện với ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ không vui của cô nàng kia.

"Bạn học, có thể nhờ cậu dời chân đi được không?" Cậu ta nhìn Lục Tịnh An, nói một cách mềm mỏng.

"Cậu là ai chứ?" Mặt Lục Tịnh An lộ vẻ khó chịu đánh giá cậu ta.

Nam sinh này nhìn qua thì cao hơn cô một chút, chỉ là dáng vẻ gầy teo yếu ớt gió thổi là đổ kia, có lẽ chẳng chịu nổi một cước của cô.

"Phỉ Minh Sâm". Nam sinh báo tên họ, "Bạn cùng bàn của cậu."

Lục Tịnh An nhướn mày: "Ngồi cùng bàn là thứ gì?"

"Chị An."

Nữ sinh ngồi ở bàn phía trước Lục Tịnh An nghe như thế không khỏi xoay đầu lại, cố gắng uốn nắn cô: "Ngồi cùng bàn không phải là đồ vật."

Phỉ Minh Sâm: "..."

Quanh đó có mấy bạn học đang chú ý cuộc trò chuyện của bọn họ thì phụt cười thành tiếng.

Lúc này tiếng chuông báo thời gian đọc đầu giờ đã ngừng vang, các bạn học trong lớp đều đã về chỗ ngồi, chỉ có một mình Phỉ Minh Sâm còn đang đứng, có vẻ hơi nổi bật.

Trên bục giảng, Điền Minh - giáo viên chủ nhiệm lớp 10/21 cũng chú ý tới sự hỗn loạn của dãy bàn cuối phòng học nên bước nhanh xuống.

"Bạn Lục." Cô ấy nhìn Lục Tịnh An, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

"Trước đó bởi vì lí do cá nhân, Phi Minh Sâm không tham gia đợt huấn luyện quân sự nên các em không biết bạn ấy. Hôm nay là ngày đầu tiên bạn ấy đi học, sau này sẽ là bạn ngồi cùng bàn với em. Các em phải hòa đồng với nhau mới đúng."

Giọng nói của cô Điền cũng dịu dịu dàng dàng, mang theo vẻ mềm mại vốn có của người phương nam.

Lục Tịnh An không khỏi sầm mặt: "Ngồi ở chỗ khác không được sao?"

Điền Minh khó xử: "Trong phòng học chỉ còn bàn này trống, hơn nữa sơ đồ chỗ ngồi cũng đã sắp xếp xong từ trước khi khai giảng rồi..."

Cô Điền Minh còn rất trẻ, kinh nghiệm dạy học không dày dặn, lại là lần đầu tiên làm giáo viên chủ nhiệm, ở trước mặt học sinh khó tránh khỏi có chút không lập uy được.

Thái độ của cô ấy như vậy, ở trước mặt học sinh lẽ phép có giáo dục thì còn ổn, nhưng một khi đụng trúng dạng thủ lĩnh thì sẽ dễ không quản được học sinh.

Có điều khiến cho người ta ngạc nhiên chính là, Lục Tịnh An - vị thủ lĩnh được đồn thổi đến ồn ào huyên náo khắp trường Trung học Số 1 Giang Bắc, người đã dám đánh cho huấn luyện viên ngã sấp xuống trong đợt huấn luyện quân sự, sau khi nghe xong lời này, dù vẻ mặt kiên nhẫn ở trên mặt không giảm đi chút nào nhưng lại thật sự hạ chân xuống, nhường ra chỗ ngồi.

Phi Minh Sâm ung dung thản nhiên liếc nhìn cô một cái. Sau đó thì người bạn ngồi cùng bàn mà nhìn kiểu gì cậu cũng thấy như thiếu nữ bất lương kia quăng qua đây một ánh mắt sắc bén: "Có muốn ngồi nữa không đấy?"

Phi Minh Sâm cũng không giận, gật gật đầu ngồi vào vị trí của mình, móc hai vai cặp vào trên lưng ghế.

Điền Minh thấy thế, vỗ vỗ bả vai Phi Minh Sâm như đang cổ vũ cậu. Sau đó cô ấy cười cười đi ra ngoài. Truyện được edit tham gia

event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Thế là vị trí sát cửa sổ ở hàng sau cùng chỉ còn lại hai người bọn họ.
"Sau này nhờ cậu chỉ bảo nhiều."

Cô đi rồi, Phi Minh Sâm suy nghĩ một chút, lịch sự mà nói một câu xã giao.

Lục Tịnh An hừ một tiếng, không đáp lại cậu, quay đầu đi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tháng chín gió hơi lạnh, đúng là cuối thu thời tiết mát mẻ. Trên bầu trời xanh thẫm có vài đám mây trắng đang lững lờ trôi, làm cho người ta không kiềm chế nổi cảm giác buồn ngủ.

Cô lại ngáp một cái.

Chỉ là giấc mộng kia làm cho cô không muốn chớp mắt nữa.

Một đoạn nhạc đệm nhỏ phát sinh cuối cùng đã được giải quyết êm xuôi, các bạn học trong lớp lục tục lấy sách giáo khoa Ngữ Văn ra. Dưới sự dẫn dắt của bạn cán sự môn, mọi người bắt đầu đọc lên từ bài đầu tiên.

Lục Tịnh An không để ý tới cậu, Phi Minh Sâm cũng chỉ nhún nhún vai, bắt đầu làm chuyện của mình.

Cậu đã đến phòng giáo vụ lấy sách từ trước, lúc này nghe cán sự môn nói xong, cũng lấy sách giáo khoa ra, nghiêm túc đọc theo.

Giọng đọc của cậu không lớn, so với những tiếng đọc lanh lảnh dồn hết sức để đọc kia của các bạn học thì còn có vẻ hơi lười biếng.

Lục Tịnh An nằm bò ra bàn, quá mức chán ngán. Cô nghiêng đầu, bắt đầu quan sát bạn ngồi cùng bàn mới bên cạnh mình.

Thiếu niên có bề ngoài trắng trẻo sạch sẽ, góc nghiêng khuôn mặt có đường nét rõ ràng, khí chất nhàn nhạt, êm dịu và không mang tính công kích.

Giọng đọc bài của cậu ấy cũng sạch sẽ và lành lạnh, không hề gào to như những thiếu niên bình thường, trái lại có vẻ vững vàng, không

hoảng hốt không nóng nảy, khiến người ta nghe xong thấy rất thoải mái.

Nghe rồi lại thấy dễ buồn ngủ...

Cơn buồn ngủ kéo tới, Lục Tịnh An cố sức chớp chớp mắt, bỗng nhiên lại nghĩ tới đôi mắt kia của cậu ta, đen bóng trong suốt. Một đôi mắt thật đẹp.

Cảm giác... Hơi giống với thư sinh mặt trắng trên phim truyền hình.

Phi Minh Sâm rất muốn tập trung chú ý vào sách giáo khoa, nhưng ánh mắt của cô phóng tới quá mức sỗ sàng, khiến cho cậu không bỏ qua được.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, mắt tỏ vẻ khó hiểu.

Lục Tịnh An cũng không tránh né, khẽ hất cằm, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Phi Minh Sâm nhú nhú mày, biết cô ấy không chào đón mình, cậu cũng không lảng tránh.

Hai người đối mặt, giống như một cuộc chiến chạm vào là nổ ngay vậy.

Có điều ngay lúc này, Mạc Xảo Xảo ngồi ở phía trước Lục Tịnh An, cũng chính là nữ sinh trước đó đã tiếp lời, vừa xoay đầu lại tính nói chuyện với cô thì trông thấy cảnh này. Cô ấy không khỏi ngẩn người.

"Reng! Reng! Reng!!!" Ngay lúc này tiếng chuông kết thúc thời gian đọc bài đầu giờ vang lên.

Cán sự môn gấp sách đi xuống khỏi bục giảng.

Mạc Xảo Xảo còn chưa kịp nói chuyện đã đột nhiên nghe tiếng nhắc nhở của Điền Minh trên bục giảng: "Kì thi khảo sát vào thứ bảy này, thông tin về nơi thi đã được đính trên bảng thông báo."

Tất cả học sinh trong phòng nghe lời cô giáo nói xong thì kêu rên một trận.

Điền Minh không để ý tới, tiếp tục nói: "Mọi người đừng quên mình thi ở phòng nào, cũng nhớ mang thẻ học sinh và bút chì tẩy được, giấy

nháp thì có thể không cần mang..."

Nghe nói phải thi khảo sát, Mạc Xảo Xảo quên luôn vừa rồi mình tính nói gì.

Cô ấy mang theo vẻ mặt sững sờ quay đầu đi, "Kiểm tra khảo sát? Còn là thứ bảy này? Hôm nay đã là thứ tư rồi đó! Sao đột ngột như vậy chứ? Tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả mà!"

Bạn ngồi cùng bàn thông dong liếc nhìn qua cô ấy một cái, "Trên tờ giấy thông báo cho học sinh mới nhập học có viết cuối tuần đầu tiên sau đợt huấn luyện quân sự sẽ có kì thi khảo sát. Cậu không thấy à?"

"Chữ nhiều quá, không thấy á..."

"..."

"Chị An, vậy bây giờ phải làm sao đây? Em chưa có ôn tập gì hết!" Mạc Xảo Xảo quay đầu lại, bắt lấy tay Lục Tịnh An, nói với vẻ mặt đưa đám. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Bị cô nàng này làm gián đoạn, Lục Tịnh An thu hồi tầm mắt, lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

Phỉ Minh Sâm thấy thế thì nhún vai, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Mạc Xảo Xảo vẫn đang dùng sức túm lấy tay của Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An gỡ tay cô ấy ra, thông dong nói: "Làm sao bây giờ? Rau trộn thôi!*"?

*Rau trộn thôi: cách nói về thuận miệng thường được dùng để trả lời vui lại câu hỏi 'Làm sao bây giờ?' do khi phát âm trong tiếng Trung sẽ thấy gieo vần ('làm' và 'trộn' đều phát âm là [bàn]); đa số được dùng khi người trả lời cũng không biết làm sao và không muốn nhiều lời.

Cô tới trường Trung học Số 1 là không có lý tưởng gì, đối với cô kì thi chỉ là mây bay. Về phần đợt kiểm tra khảo sát gì đó, cô lại càng không thêm để tâm.

Cô đứng lên, tính đi ra ngoài hít thở không khí.

Thấy cô định đi, Mạc Xảo Xảo vội hỏi: "Chị An, chị đi đâu thế?"

"Sân thượng." Lục Tịnh An nhắc chân tính đi.

"Nhưng sắp phải vào học rồi mà, tiết 1 là môn của thầy Cố đó!"

Thế là bàn chân nhắc lên của Lục Tịnh An chột dừng lại.

Chương 2: Cô ấy là bạn cùng bàn của tôi

Edit: Kir

Lục Tịnh An chần chờ hai ba giây, cuối cùng vẫn xoay người ngồi lại trên ghế. Cô rút một quyển sách giáo khoa Toán từ trong cặp ra, sau đó dùng cánh tay chống cằm, ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Mạc Xảo Xảo cười toét miệng, lại xoay người sang chỗ khác.

Mà Phi Minh Sâm nhìn thoáng qua thời khóa biểu, rút sách giáo khoa Toán từ trong cặp ra, thoáng lật lật.

Rất nhanh, tiếng chuông vào học vang lên, Cố Lâm - giáo viên Toán của lớp 10/21 đi tới.

Lục Tịnh An đang thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ lập tức ngồi thẳng thân mình, đôi mắt tỏa sáng nhìn về phía Cố Lâm.

Rốt cuộc Phi Minh Sâm không nhịn được ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn cô.

Thiếu nữ ngồi ở bên cạnh cậu cắt một mái tóc ngắn gọn gàng, để lộ ra vành tai xinh xắn trắng trẻo. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, nửa bên mặt của cô mang theo một chút sắc ngọc trong suốt, trơn mượt lại mịn màng.

Thoáng chốc, trong lòng Phi Minh Sâm có cảm giác như bị một cái lông chim nhẹ nhàng gãi qua.

"Mời các bạn mở sách giáo khoa trang thứ ba."

Trên bục giảng, thầy dạy Toán đẹp trai mê người, lịch sự nhã nhặn vừa nói vừa cười. Giọng của thầy ấy trầm thấp mà thuần hậu, nháy mắt hạ gục hết cả đám thiếu nữ đang trong độ tuổi dậy thì.

Trong phòng học vang lên tiếng lật sách và tiếng nói chuyện khe khẽ của đám nữ sinh. Cẩn thận lắng nghe sẽ thấy là các cô nàng đang bàn tán về thầy giáo bộ môn rất có khí chất ngôi sao này.

"Nghe nói thầy Cố vừa nhậm chức nên mới bị phân đến lớp tụi mình."

"Đột nhiên cảm thấy lớp đội sổ cũng không tệ nha. Ít nhất các thầy cô không đẹp gái thì là đẹp trai..."

"Thầy Cố rất giỏi, hẳn là gánh xong lớp tụi mình, lăn lộn lấy tư lịch rồi sẽ có thể qua dạy lớp thường, thậm chí là lớp chọn..."

m thanh bàn tán ngày càng ồn ào, Cố Lâm gõ gõ lên bảng đen, phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt Lục Tịnh An vẫn luôn dừng trên người thầy ấy. Cho dù Phi Minh Sâm nhìn cô một lúc lâu nhưng cô vẫn chẳng có cảm giác gì, không hề còn sự sắc sảo và nhạy bén như vừa rồi.

Phi Minh Sâm mím môi, thu ánh mắt lại, cẩn thận nghe lời giảng của Cố Lâm. Chỉ là khoe mắt cậu vẫn không rời khỏi cô bạn mới ngồi cùng bàn.

Trong suốt buổi học, có thể thấy rõ là cô nàng này không hề mất tập trung.

Cô duỗi lưng thẳng tắp, dáng vẻ chăm chú ghi chép bài kia, so với sự lười nhác ban nãy thì quả thực như hai người khác nhau.

Rất nhanh một tiết Toán đã kết thúc, Cố Lâm rời khỏi phòng học thì ánh sáng trong mắt Lục Tịnh An cũng vụt tắt, giống như bỗng dưng xì hơi vậy.

Cô cúi đầu thu dọn sách giáo khoa Toán, sau đó đút tay vào túi quần, không nói lời nào mà rời khỏi phòng học.

Sau khi cô rời đi. Cả ngày này, Phi Minh Sâm không còn thấy cô bạn cùng bàn này xuất hiện lại trong phòng học lần nào nữa.

Mà dưới sự nhiệt tình phổ cập thông tin của Trác Việt Trạch ngồi bàn trước về đợt huấn luyện quân sự khi cậu vắng mặt, cậu đã được nghe về sự tích huy hoàng đưa huấn luyện viên vào phòng y tế của Lục Tịnh An.

"Đó là khi tập luyện quyền anh quân sự, huấn luyện viên muốn cậu ta dùng toàn bộ sức lực đánh thầy ấy. Sau đó Lục Tịnh An bặc một tiếng, đá bay huấn luyện viên ra ngoài. Tôi chẳng kịp nhìn cậu ta ra đòn thế nào luôn!"

Phi Mim Sâm hơi tưởng tượng về hình ảnh kia, bàn tay đang cầm bút bi viết chữ thoáng khựng lại.

"Nghe nói Lục Tịnh An học cấp 2 ở trường Trung học số 14, chính là cái trường cấp 2 côn đồ mà mọi người đều biết ấy. Cậu ta còn là chị đại, một người có thể đấu với tất cả ác bá lưu manh, đánh nhau giỏi lắm ấy!"

Việt Trạch nói như đinh đóng cột, cứ như chính bản thân đã chứng kiến. Nghe thấy đề tài của bọn họ, một nam sinh vóc dáng nhỏ bé đeo mắt kính, mang theo vẻ mặt nhiều chuyện bu lại đây.

"Loại đại ca trường học như vậy, không biết sao lại có thể vào trường Trung học Số 1 được nhỉ? Đầu vào của trường chúng ta cũng nổi tiếng là cao ở trong nước mà. Lục Tịnh An hả? Sợ là cậu ta thi vào bằng đường tài trợ rồi!"

Mạc Xảo Xảo ngồi bàn trước không nghe nổi nữa, xoay người lại đập mạnh xuống bàn, ánh mắt hung tợn trừng cậu ta.

"Đồng Lộ, cậu có thể đừng lảm mồm như thế không hả? Tôi lớn thế này rồi nhưng chưa thấy bạn nam nào nhiều chuyện như cậu cả!"

Đồng Lộ bị cô ấy quát như vậy, sắc mặt lập tức có chút khó chịu.

Cậu ta dờ dờ mắt kính, chằm chọc: "Hung dữ như vậy làm gì? Có phải là bị chọc trúng chỗ đau không? Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu cũng tốt nghiệp từ trường Trung học Số 14 đúng không?"

"Vậy thì sao? Tôi thi bằng năng lực của mình, cậu ý kiến gì?"

Thi được chắc? Còn không phải nhờ vào khoản phí tài trợ à. Dưới đáy lòng Đồng Lộ cười lạnh, nhưng không đáp lời. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Bởi vì trước đây đấu võ mồm với Mạc Xảo Xảo, bị Lục Tịnh An dạy dỗ cho một trận nên bây giờ xem như cậu ta đã có kinh nghiệm.

Cậu ta quay đầu đi vỗ vỗ vai Phỉ Minh Sâm, nói: "Bạn Phỉ à, cậu phải bảo trọng đấy. Sơ ý một chút là bị ác bá kia đưa vào bệnh viện ngay."

Phỉ Minh Sâm hơi nhú mào, liếc liếc bàn tay cậu ta đang đặt trên vai mình.

Cũng may Đồng Lộ nói xong liền xoay người rời đi, trước khi đi còn liếc nhìn Mạc Xảo Xảo khinh miệt một cái.

Mạc Xảo Xảo bị ánh mắt cuối cùng kia của cậu ta chọc cho tức muốn điên, ngẫm nghĩ, quay đầu lại nhìn Phỉ Minh Sâm, nói cực kỳ nghiêm túc: "Phỉ Minh Sâm, cậu đừng nghe cậu ta nói bừa, chị An rất tốt!"

Phỉ Minh Sâm không rõ nguyên do, cậu nhìn thoáng qua chỗ ngồi trống rỗng bên cạnh, nhớ tới thiếu nữ tóc ngắn tàn bạo kia.

Không ngờ tới, bạn ngồi cùng bàn mới của cậu lại là cô nàng ấy.

Cuối cùng, trong sự nhấn mạnh không ngừng của Mạc Xảo Xảo, cậu vẫn gật gật đầu, dù cậu không rõ vì sao cô em này lại phải khẩn trương đến như vậy.

***

"Reng! Reng! Reng!!!"

Tiếng chuông tan học vang lên, nữ sinh đã nằm trên sân thượng của khu dạy học ngẩn ngơ nhìn bầu trời cả ngày nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua thời gian, sau đó đứng dậy đi xuống lầu.

Chờ đến khi cô trở lại phòng học, mọi người đã ra về gần hết.

Trong ánh mắt khác thường của mấy học sinh trực nhật, Lục Tịnh An ngênh ngang trở lại bàn học, xách ba lô lên đi về.

Trên đường đều là học sinh mặc đồng phục, tuy cãi nhau âm ỉ nhưng lời nói và hành động vẫn toát lên nét đơn thuần và ngoan ngoãn.

Phong cách của trường Trung học Số 1 hoàn toàn khác biệt với trường Trung học Số 14 mà cô đã học ba năm qua, cho đến hôm nay cô vẫn hoang mang không biết phải theo ai.

Những lúc tan học trước kia, ẩu đả đánh nhau là chuyện thường ngày. Không phải người này tới gây chuyện thì là người kia tới giành địa bàn. Mà khi cô đi ở trong trường, những học sinh giỏi, thậm chí là giáo viên cũng sẽ e sợ mà tránh né.

Cô chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể thoát ra khỏi vũng bùn kia, trải qua những ngày tháng êm đềm và nhàn hạ như vậy. Chỉ là cuộc sống như thế này không khỏi có chút nhàm chán.

Cô đá những viên đá trên mặt đất, chậm chậm đi về phía cổng trường.

Ở bãi đỗ xe, đám học sinh vừa tan học đang tìm xe đạp của mình.

Phỉ Minh Sâm đi đến bên cạnh xe đạp của mình, đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở xe thì di động rung lên.

Cậu nhìn thoáng qua tên báo trên màn hình, khẽ cười cười nhẩn nghe máy.

"Bộ Soái?"

"Đã nói gọi là anh Soái (anh đẹp trai) rồi cơ mà, thằng nhóc cậu chả nghe lời gì cả!" Trong điện thoại di động truyền tới giọng trách cứ ào ào.

"Ha ha." Phỉ Minh Sâm mở khóa, ngồi lên yên xe, "Tôi phải lái xe rồi. Có chuyện gì không?"

"Cái xe cùi kia của cậu, hôm nào anh đây sẽ lái một chiếc xe thực thụ đến chở cậu đi hóng gió." Bộ Soái nói với vẻ cà lơ phất phơ, "Ngày khai giảng đầu tiên cảm thấy thế nào? Máy em gái ở trường Trung học Số 1 đẹp không?"

Phỉ Minh Sâm khựng lại, trong đầu hiện lên nửa bên mặt của cô gái kia.

Cậu dẫm lên bàn đạp, đáp: "Cũng được."

"Ha ha, thằng nhóc cậu thật sự may mắn mà. Cậu chờ đấy, tôi ra khỏi cái nơi quỷ quái này sẽ đi tìm cậu chơi."

Phỉ Minh Sâm đạp xe từ từ ra khỏi bãi đỗ xe, nghe cậu ta nói như vậy thì cong môi cười: "Nói này, hiện tại Lục Tịnh An là bạn ngồi cùng bàn với tôi đấy."

"Lục Tịnh An? Của trường Trung học Số 14?"

"Ừ."

"Trời má ơi, đó là một nhân vật hung hãn cực kỳ dữ dội luôn đó. Tôi nói chứ cậu gặp cái số gì vậy? Có cần anh đây đến cứu cậu không?"

"Không cần."

"Vậy được rồi, ráng sống chờ anh đây trở lại nhé! Ôi không nói nữa, huấn luyện viên đến..."

Giây tiếp theo điện thoại đã bị ngắt liên lạc.

Phỉ Minh Sâm nhún vai, bỏ điện thoại di động vào lại trong túi.

...

Ở cổng trường, Lục Tịnh An đang nhìn trái nhìn phải.

Bình thường đúng giờ này là tài xế đã đến đón cô, vậy mà hôm nay lại chưa thấy đâu.

Cô nhíu mày lấy di động ra, vừa mới tìm được số điện thoại của tài xế thì một chiếc xe hơi thông dong tới chậm dừng ngay trước mặt cô. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Tiểu thư, tan học rồi à."

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt hòa ái dễ gần của bác Lâm. Đây là quản gia kiêm tài xế của nhà cô.

"Ừm."

Lục Tịnh An gật gù đầu, mở cửa xe chui vào ghế sau. Cô vừa mới ngồi ổn thì có một thiếu niên đạp xe thông thả lướt ngang qua cửa sổ xe của cô.

Lục Tịnh An nhìn lại theo bản năng, phát hiện bóng dáng người này hơi quen mắt.

Cô nhíu nhíu mày. Đây không phải là bạn mới ngồi cùng bàn, cái tên Phỉ Minh Sâm kia sao?

Thiếu nữ bĩu môi, tâm tình bức bối thu cửa sổ xe lên.

"Tiểu thư, hôm nay có đến võ quán không?"

"Không, về nhà đi."

"Vâng."

Bác Lâm dẫm chân ga, chở Lục Tịnh An rời khỏi trường học.

Xe của bọn họ chạy tới, rất nhanh đã đuổi kịp nam sinh đạp xe chậm rì rì ở phía trước.

Xe hơi xé gió lướt nhanh qua người cậu, sau khi xuống khỏi con dốc thì biến mất sau chỗ ngoặt.

Đi đằng sau xe hơi, Phỉ Minh Sâm dựa theo dốc nghiêng mà thả dốc, gió thổi phồng chiếc áo khoác màu xanh da trời của cậu khiến góc áo tung bay phần phật trong gió. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Sau khi vẽ ra một đường cong lưu loát ở chỗ ngoặt, cậu chạy theo sau xe của Lục Tịnh An, cũng khuất dần trong ngã tư ấy...

Chương 3: Là cô ấy che chở

Edit: Kir

Chiếc xe hơi đen chạy vào một sân nhỏ yên tĩnh. Trong sân chất một vài chậu hoa, bãi cỏ thì mọc đầy cỏ dại, hiển nhiên là chủ nhân của nó chưa kịp chăm sóc. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An đeo cặp một bên vai nhảy xuống xe, đứng tại chỗ liếc mắt nhìn qua cái sân rồi đi tới cửa lớn.

Cô vịn chốt rồi đẩy cửa đi vào nhà. Trong phòng khách bày đầy những chiếc hộp lớn lớn bé bé. Các cô vừa mới dọn tới đây không lâu, rất nhiều thứ còn chưa kịp sắp xếp xong.

Mà ở trong mớ đồ lộn xộn đó có một bóng dáng mảnh khảnh đang chìm mình trên ghế sofa. Đó chính là mẹ của cô - bà Lục Tuyết Cầm.

Bóng lưng người phụ nữ mong manh toát lên vẻ nhu nhược và bất lực khiến trái tim Lục Tịnh An khẽ nhói lên. Cô vội vã đi về phía mẹ.

"An An, con về rồi à? Hôm nay về sớm nhỉ."

Nghe được tiếng bước chân, Lục Tuyết Cầm lau mắt, đứng dậy đón Lục Tịnh An.

"Đói bụng chưa? Có muốn dùng trước một chén canh không? Hôm nay mẹ nấu canh vịt già với củ sen, bổ lắm đấy. Con ngồi xuống trước, mẹ đi bưng qua đây cho."

Lục Tịnh An nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt bà, chân mày nhíu chặt.

"Mẹ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hả?" Lục Tuyết Cầm có một thoáng ngớ người, sau đó lắc đầu nói: "Chuyện gì? Nào có chuyện gì đâu?"

Bà cúi đầu, làm bộ bận rộn đi về phía phòng bếp: "Có phải con thấy trong nhà còn rất lộn xộn đúng không? Hôm nay mẹ đi ra ngoài mua chút đồ, ngày mai sẽ bắt đầu dọn dẹp."

Nghĩ tới hôm nay bác Lâm vô cố đến trễ, Lục Tịnh Anh xoay người đi ra phía cửa.

"Mẹ không nói thì tự con đi hỏi bác Lâm."

"Ôi, An An, con chờ một chút!"

Lục Tuyết Cầm vội vã ngăn cản cô, "Thực sự không có gì đâu. Chỉ là... Chỉ là hôm nay khi mẹ đi trung tâm thương mại mua đồ thì gặp ba con thôi..."

Lục Tịnh An không khỏi hoảng hốt, nắm cánh tay của bà quan sát trên dưới.

"Có phải là tên khốn kiếp kia lại đánh mẹ rồi đúng không?"

Lục Tuyết Cầm mặc một bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, trên mặt đã tẩy trang. Mặc dù sắc mặt bà tái nhợt cắt không ra giọt máu nhưng phụ nữ 35 tuổi rồi mà tình trạng da bà còn rất đẹp.

Trên cánh tay lộ ra ngoài của bà, ngoài vết thương cũ ra thì không có thêm vết thương mới nào. Lục Tịnh An thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Đừng lo, trước đám đông thì ông ta có thể làm gì mẹ chứ?"

Lục Tuyết Cầm bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Ông ta kéo tay mẹ nói chuyện, sau đó thì mẹ tranh thủ cơ hội chạy thoát mất..."

"Thật chứ?" Lục Tịnh Anh hơi hoài nghi.

"Mẹ lừa con làm gì? Vốn là còn muốn đến trường học đón con nhưng sau đó ngẫm lại, thấy lão Lâm vẫn nên đưa mẹ về trước..."

Lục Tuyết Cầm vỗ vỗ tay của cô, trấn an: "Yên tâm đi, ông ta không biết chúng ta mới chuyển địa chỉ. Chỉ vô tình chạm mặt ông ta mà thôi..."

Lục Tịnh An mím môi, cầm cổ tay của bà, nói với vẻ không yên tâm: "Mẹ, chúng ta vất vả lắm mới thoát khỏi tên khốn kiếp kia. Sau

này sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Mẹ tuyệt đối không được mềm lòng nhé."

Lục Tuyết Cầm gật gật đầu, lại có chút khó xử mà nói: "An An, tốt xấu gì ông ta vẫn là ba của con, dù sao con cũng đừng gọi ông ta như vậy..."

Một cô gái, sao có thể cứ treo trên miệng cái từ 'tên khốn kiếp' kia được chứ? Hơn nữa, Mục Khải Phát là tên khốn kiếp, vậy con gái bà là cái gì đây?

Lục Tịnh An lén trợn mắt, dù sao cô cũng sẽ không thừa nhận đó là ba mình.

Không muốn âm ỉ với Lục Tuyết Cầm, cô dùng một tay quăng ba lô lên sô pha, đi qua bàn trà rót nước uống.

Lục Tuyết Cầm thấy cô không vui, đành phải chuyển đề tài, hăng hái nói: "Thứ bảy này con thi khảo sát đúng không? Máy ngày nay mẹ sẽ làm thêm nhiều món ngon, bồi bổ cho con."

Lục Tịnh An căn bản không muốn đi: "..."

"Con cũng đừng áp lực quá, cứ xem như bình thường là được rồi." Nói tới đây, khuôn mặt Lục Tuyết Cầm đã chẳng còn tí ảm ức nào nữa mà trở nên phấn chấn hẳn.

Con gái thi đậu vào trường trung học trọng điểm, còn là trường Trung học Số 1 nổi tiếng trong thành phố, chuyện này đủ khiến cho Lục Tuyết Cầm vui vẻ cả hai, ba năm.

"Mạc Xảo Xảo nói cho mẹ biết?"

Lục Tịnh An quét mắt nhìn bà, tiếp tục uống nước sôi để nguội.

"Đúng vậy, nó vừa gọi điện thoại qua đây, nói là chúc mừng chúng ta chuyển qua nhà mới. Ôi, Xảo Xảo đúng là một đứa bé ngoan! Lần sau nhất định phải mời con bé đến nhà chúng ta làm khách!"

Lục Tịnh An lại bĩu môi, Mạc Xảo Xảo cái đồ miệng rộng kia! Thế này thì cô không muốn đi cũng phải đi.

Sau đó Lục Tuyết Cầm đi vào phòng bếp và bận bịu trong ấy.

Lục Tịnh An uống thêm mấy ngụm nước cho thanh cổ họng rồi mới đặt ly xuống, trở về phòng thay bộ quần áo thể thao.

Cô đi xuống cầu thang, cất cao giọng nói với Lục Tuyết Cầm đang ở trong phòng bếp: "Mẹ, con ra ngoài chạy bộ một lúc, lát nữa sẽ về."

Lục Tuyết Cầm nhô đầu ra khỏi phòng bếp, cười dịu dàng: "Ừ, đừng về muộn quá, chú ý an toàn nhé!"

Lục Tịnh An vẫy tay, đeo tai nghe lên rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Các cô vừa mới chuyển tới khu dân cư này, không gian xanh ở đây không tẻ, cũng rất náo nhiệt. Lúc này gần sáu giờ tối, đúng giờ bọn nhỏ tan học về, là thời điểm mọi nhà đều đang tất bật xào rau làm cơm cho bữa tối.

Trong sân nhà hàng xóm loáng thoáng truyền đến tiếng chó sủa và tiếng trẻ con huyên náo.

Lục Tịnh An cũng không có hứng thú bắt chuyện làm thân gì cả, cô dùng di động mở nhạc, tiện tay cất vào trong túi rồi bắt đầu chạy chậm dọc theo con đường.

Gió thu phả nhẹ qua mặt, mang đi khí nóng không ngừng tỏa ra trên cơ thể khiến cho người ta cảm thấy mát mẻ và khoan khoái. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Tiền đâu? Chỉ có chút này thôi à?"

Kết thúc chạy chậm, Lục Tịnh An vừa mới chuẩn bị tăng tốc thì đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

Cô nhìn qua phía có giọng nói kia, đó là chỗ đất trống trong công viên của khu dân cư, mấy cậu chàng dáng vẻ học sinh đang vây quanh một chỗ, tay đấm chân đá với một cậu nhóc có vóc dáng nhỏ bé ở giữa.

Mấy nam sinh dáng vẻ lưu manh kia có bề ngoài hơi cao to. Nhưng chiếc áo đồng phục đang được cột ngang eo kia chứng tỏ rằng bọn họ thực sự mới chỉ lên trung học.

"Tha cho tôi đi, thực sự chỉ có như vậy..." Người bị đánh nằm rạp trên mặt đất, kêu khóc thảm thương.

"Ha, mà ở khu dân cư cao cấp như này mà tiền tiêu vặt chỉ có chút đỉnh như thế? Mà tính lừa ai? Xem ra hôm nay không dạy dỗ mà một chút thì mà không biết cái tên anh Vũ của mà viết thế nào rồi!"

Người được gọi là anh Vũ kia đang ngậm một miếng thuốc trong miệng, chân giẫm lên trên lưng của nam sinh nhỏ bé kia, dùng sức nghiền nghiền.

Lục Tịnh An hơi nhú mày, bọn nó là học sinh trường Trung học Số 14, một người trong đó còn là người quen cũ của cô.

Hai chân của cô vẫn tiếp tục chạy, không muốn dính líu gì vào trường Trung học Số 14 nữa. Nhưng lúc này nam sinh bị đánh kia lại phát ra tiếng kêu cứu càng thảm thiết hơn khiến cho tốc độ của cô vô thức chậm lại.

"Ồ, đây không phải là chị An sao?" Cũng ngay lúc ấy, nam sinh ngậm thuốc lá phát hiện ra cô.

Lục Tịnh An bĩu môi, không tránh né nữa. Cô lấy tai nghe xuống, hai tay cắm vào túi quần, thông thả đi qua.

Bởi vì sự xuất hiện của cô nên mấy nam sinh đang đánh người kia cũng ngừng lại, hơi mang theo tò mò và khiêu khích nhìn chằm chằm cô mà đánh giá.

Chị An? Chị đại trước kia?

"Liên Vũ, lại đang bắt nạt người ta à?"

Lục Tịnh An không có chút rụt rè nào. Tay cô cắm túi quần, vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt dừng lại trên người mấy nam sinh cao to kia, "Đàn em mới thu nạp à?"

"Ha ha, học sinh với vào trường, đánh đấm khá lắm." Từ khi phát hiện Lục Tịnh An, đôi mắt Liên Vũ liền nhìn chằm chằm vào cô.

Nghe cô hỏi như vậy, trên mặt toát ra vài phần vênh váo.

Chỉ là khi Lục Tịnh Anh hơi nướng mảy thì cậu ta lại vội vàng cười nịnh nọt: "Đương nhiên chắc chắn là không đánh lại được chị An."

Cậu ta vừa nói vậy, rõ ràng mấy nam sinh kia đều không phục, ánh mắt nhìn Lục Tịnh An cũng trở nên không tốt.

Chẳng qua là một cô nàng da thịt non mịn thôi, bọn họ mà không đánh lại được?

Liên Vũ cũng phát hiện đàn em của mình ngo ngoe rục rịch. Cậu ta xấu hổ cười cười, sau đó quăng một cái tát chụp lên đầu nam sinh đứng gần nhất.

"Trừng cái gì mà trừng! Con không mau gọi chị An?"

Đừng nhìn Liên Vũ còn lăn lộn ở cấp 2, thật ra cậu ta còn lớn hơn Lục Tịnh An hai tuổi. Vốn dĩ cậu ta cũng là đại ca của trường Trung học số 14, chỉ là sau khi bị Lục Tịnh An tấn cho một trận ra hồn thì biết điều, tự nguyện làm đàn em theo sau cô.

Năm nay Lục Tịnh An lên cấp 3, cậu ta lại tiếp tục lưu ban một năm nữa. Không có lão hổ đề trên đầu, con khỉ như cậu ta tất nhiên lại bắt đầu tác oai tác quái.

Có điều ở trước mặt Lục Tịnh An thì cậu ta vẫn khó tránh khỏi kinh sợ. Không còn cách nào cả, qua ba năm bị đánh cho sợ rồi. Nếu như Lục Tịnh An không vui một cái rồi tấn cậu ta ngay trước mặt mấy đàn em thì sau này mặt mũi của cậu ta biết để ở đâu đây?

Trên mặt mấy nam sinh kia còn có chút không tình nguyện nhưng đại ca đã lên tiếng, bọn họ không dám ngỗ nghịch nên đồng thời hô: "Chị An..."

Lục Tịnh An gật đầu một cái, thản nhiên thu hồi ánh mắt, chuyển tầm nhìn xuống thấp, dừng trên người cậu nhóc nhỏ nhắn đang nằm rạp trên mặt đất.

Nhìn đồng phục học sinh trên người của cậu ta thì chắc chắn không phải học sinh trường Trung học Số 14, không biết sao lại xui xẻo như vậy, đụng trúng bọn Liên Vũ.

Cô nghiêng đầu đánh giá cậu nhóc, nhắc chân khễ đá đá lên bờ vai cậu ta, "Ê, mày tên gì?"

Nghe được giọng nữ lạnh nhạt, cậu nhóc nhỏ nhắn đang nằm rạp trên đất rụt rè ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy Lục Tịnh An thì không khỏi có chút sợ.

"Chị An hỏi mày đấy, không nghe thấy hả?" Liên Vũ nhắc chân tính đá cậu nhóc, lại bị một ánh mắt sắc như dao của Lục Tịnh An làm cho dừng lại.

Nam sinh khễ run run, nhỏ giọng đáp: "Mục... Mục Minh..."

"Dân chăn nuôi?"*

*Mục Minh (牧铭) đọc lên là [mùmíng] gần giống với 牧民 [mùmín] có nghĩa là dân chăn nuôi

Nam sinh có vẻ đã quen với việc bị cười nhạo, cậu ta lúng túng nói: "Là Minh... Minh trong minh ký (khắc ghi)..."

"Mục Minh đúng không? Ở khu dân cư nào?" Lục Tịnh An thông dong hỏi.

Nam sinh không biết ý đồ của cô nhưng vẫn đáp khe khẽ: "Dương, hoa viên Dương Quang..."

"Hoa viên Dương Quang?Ồ thật là khéo quá."

Cậu nhóc ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nữ sinh. Cô cắt một mái tóc ngắn gọn gàng, đứng ngược chiều sáng nên nhìn không rõ khuôn mặt. Chỉ có thể lờ mờ thấy cô cong khóe môi một cái, thản nhiên nói với anh Vũ đứng ở bên cạnh:

"Cùng một khu dân cư với tôi đây mà."

Vẻ mặt Liên Vũ cứng đờ, lặn lộn cùng Lục Tịnh An lâu như vậy, đương nhiên cậu ta hiểu được tính tình của cô. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Chị An có ý gì..."

"Tôi có ý gì, cậu không hiểu à?" Lục Tịnh An nhướn mày.

Sắc mặt Liên Vũ thay đổi mấy lượt. Tất nhiên là cậu ta hiểu ý của cô. Đây rõ ràng có ý nói đó là người trên địa bàn của cô, cô che chở, người khác không thể động vào.

"Em nhớ là trước đây chị An đâu ở bên này nhỉ?"

Lục Tịnh An nhún vai, "Dọn nhà."

Anh mắt Liên Vũ lóe lên, cuối cùng cắn răng, trầm giọng nói: "Ok, hôm nay em nể mặt chị An một lần!"

Nói rồi cậu ta đá vào người Mục Minh, nói một cách hung tàn ác sát: "Còn không mau cút đi!"

Mục Minh bị đá ngã người, sau khi phản ứng lại thì vội vàng ôm bụng bò dậy, liên tục nói cảm ơn, sau đó thất tha thất thểu chạy ra khỏi công viên.

Mấy đàn em của Liên Vũ hai mặt nhìn nhau, nhưng e ngại uy phong của Liên Vũ nên không dám can.

"Chị An chuyển nhà lúc nào thế?" Liên Vũ lấy một gói thuốc lá ra khỏi túi quần, đổ ra một điếu đưa tới trước mặt Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An nhìn điếu thuốc kia hơi hơi nhú mày.

Cũng đúng lúc này, cuối cùng Mục Minh đã chạy ra khỏi công viên, vọt tới trên đường cái. Kết quả là cậu nhóc không nhìn đường nên đụng trúng một chiếc xe đạp đang chạy ngang qua.

Phi Minh Sâm không nghĩ tới sẽ có một người lao ra từ khoảng đất bên kia, cậu bẻ lái qua một bên, chống chân xuống đất, ổn định thân thể một cách khó khăn.

"Mục Minh?" Phi Minh Sâm nhận ra nam sinh đột ngột lao tới này, là đứa nhóc ở phố kế bên, mới vừa vào lớp 7.

"Anh Sâm..." Mục Minh ngẩng đầu, nhìn thấy là cậu thì không khỏi ắp úng hô lên.

Phi Minh Sâm nhìn lại theo hướng cậu nhóc chạy ra thì thấy bên mấy dụng cụ vận động trong công viên có vài thiếu niên xấu xa đang vây quanh một nữ sinh mặc đồ thể thao. Truyện được edit tham gia

event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Tên cầm đầu đang cười nịnh nọt, đưa gói thuốc lá tới trước mặt nữ sinh kia.

Chương 4: Hàng xóm

Edit: Kir

Trong công viên, thấy Lục Tịnh An chậm chạp không nhận, Liên Vũ cảm thấy có chút không xuống đài được nên lên tiếng trào phúng: “Không phải chứ? Chút mặt mũi này mà chị An cũng không cho sao? Chẳng lẽ đến trường Trung học Số 1 rồi thì quên hết đám anh em này?”

Bàn tay nhét trong túi quần của Lục Tịnh An hơi siết chặt.

Cô thì không sao cả, nhưng mẹ cô - bà Lục Tuyết Cầm thì không thích cô chạm vào mấy thứ này. Nếu như bị phát hiện, đến lúc đó không biết bà ấy sẽ khóc mất bao lâu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nghĩ đến nước mắt của bà Lục Tuyết Cầm, Lục Tịnh An cảm thấy thật sự ớn lạnh hết cả đầu.

“Ừ ôi, hình như thằng nhóc kia gọi viện binh đến kìa!” Đúng lúc này, một đàn em của Liên Vũ chỉ ra phía ngoài công viên, nói giọng chế giễu.

Lục Tịnh An nhìn lại theo tầm mắt của cậu ta, liền thấy cậu nhóc nhỏ tên Mục Minh kia đang đứng trên đường cái bên ngoài công viên, bên cạnh có thêm một nam sinh chẳng biết đến từ lúc nào.

Cậu ta ngồi trên xe đạp, đang nhìn về phía này.

Thiếu niên mặt mày khôi ngô, bộ đồng phục học sinh màu lam tôn lên dáng người cao ráo của cậu ta, tràn đầy phong độ của dân trí thức, nhìn rất sạch sẽ và nhanh nhẹn.

Cậu ta cứ đứng như thế trong nắng chiều, ánh hoàng hôn vàng cam hắt lên người cậu ta, tươi sáng lóa mắt. Mà cô thì đang chìm trong bóng tối, bị những người xung quanh trói buộc kéo vào lòng đất, lực bất tòng tâm.

Lục Tịnh An bĩu môi, không hiểu sao trong lòng sinh ra một chút buồn bực.

“Đó không phải đồng phục học sinh trường Trung học Số 1 sao?”

“Học cùng trường với chị An à?” Liên Vũ vẫn duy trì động tác dang thuốc lá trong tay, nhìn nữ sinh hỏi, “Chị An có quen không?”

Lục Tịnh An hừ lạnh một tiếng, nuốt trở lại lời từ chối tính nói rồi rút một điếu thuốc từ trong gói thuốc lá của Liên Vũ ra, ngậm ở trên môi.

Liên Vũ thấy thế, vội dùng bật lửa châm thuốc cho cô.

Ngón tay Lục Tịnh An kẹp thuốc, dùng sức kéo một hơi, sau đó thuần thục nhả một vòng khói vào không trung.

Trong làn khói lượn lờ, thiếu nữ nhìn về phía Phi Minh Sâm đang đứng ở xa xa, hất cằm khiêu khích.

Nếu không tẩy cho trắng được thì có đen thêm chút cũng chẳng sao, cho cậu ta biết phải an phận một chút, bớt trêu chọc vào cô.

Phi Minh Sâm nhìn cô, chân mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh Sâm, chúng ta đi mau thôi, những người đó không dễ chọc đâu!” Mục Minh sắp khóc lên rồi. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Đám Liên Vũ đông như vậy, đánh nhau lại giỏi như thế, nếu chúng lại động tay thì e là cái... cái chị gái nhỏ được gọi là ‘chị An’ kia cũng không giúp được bọn họ nữa đâu nhỉ?

Phi Minh Sâm nhìn cậu nhóc một chút, lại liếc mắt nhìn Lục Tịnh An, sau đó mới thu hồi tầm mắt, quay đầu xe một lần nữa, nói với Mục Minh: “Lên đây đi, anh đưa em về.”

“Vâng vâng, cảm ơn anh Minh Sâm!”

Mục Minh nhanh chóng leo lên yên sau xe của Phi Minh Sâm.

Đợi cậu nhóc ngồi ổn, Phi Minh Sâm dùng sức đập, chở theo cậu nhóc rời khỏi đây.

Nhìn hai bóng dáng kia rời đi, Lục Tịnh An cười hừ một tiếng, cầm điều thuốc dựa vào dụng cụ tập thể hình, vẻ mặt khó hiểu.

Liên Vũ nhìn cô một cái, lại nhìn theo hướng Phi Minh Sâm rời đi, trong mắt hiện lên vài phần suy tư.

Dùng sức kéo thêm một hơi thuốc, Lục Tịnh An khẽ nâng tay lên, ngón tay buông lỏng, nửa điều thuốc còn lại liền rơi xuống đất theo khe hở giữa những ngón tay của cô.

“Đi đây.”

Dùng đầu ngón chân giẫm tắt tàn thuốc, phất phất tay với Liên Vũ, thiếu nữ lại đeo tai nghe điện thoại lên, tiếp tục chạy bộ theo con đường.

Ngược lại Liên Vũ không hề ngăn cản cô, đứng tại chỗ sờ sờ cằm rồi nói với đàn em bên cạnh: “Thằng học sinh trường Trung học Số 1 vừa rồi, bọn mày có nhớ được dáng dấp thế nào không?”

Mấy thằng đàn em hai mặt nhìn nhau, trong đó có một người gật gật đầu.

“Đi điều tra cho tao, xem thằng đó với Lục Tịnh An có quan hệ gì?” Liên Vũ trầm giọng nói.

“Đại ca tra cái này để làm gì?”

Liên Vũ sầm mặt, táng lên đầu đàn em một cái, “Kêu mày điều tra thì mày cứ làm, nói lảm vậ hả!”

“Dạ!”

***

Lục Tịnh An chạy vài vòng. Chờ đến khi ráng chiều nhuộm hết bầu trời, ánh sáng ngày càng yếu, cô mới chạy trở về phía nhà mình.

Sắp đến cửa nhà, cô mới nhớ tới phải kiểm tra xem trên người còn mùi thuốc lá hay không. Bà Lục Tuyết Cầm có cái mũi rất thính, chỉ một xiu mùi thôi là bà cũng có thể ngửi ra được.

Đầu tiên cô cọ rớt tàn thuốc dưới mũi giày, rồi nắm vạt áo trước lên, đưa mũi người người thử.

“Gâu, gâu, gâu...”

Đúng lúc này, vài tiếng chó sủa rõ ràng vang lên ngay bên người. Cô nghiêng đầu nhìn lại thì thấy có một con chó Golden Retriever đứng ở trước cửa nhà hàng xóm, đang sủa về phía cô.

Ánh mắt cô hơi nghiêm nghị lên, nhưng khi nhìn thấy người chủ đang nắm dây xích của con chó ấy thì cô không khỏi có chút sững sốt.

“Tiểu Đại, quay lại!”

Phi Minh Sâm kéo con chó nhà mình lại, đại khái là nó cảm nhận được hơi thở của người lạ nên Tiểu Đại có chút cảnh giác.

Trấn an con chó xong, khi cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu nữ ven đường chuẩn bị xin lỗi thì cậu cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Lục Tịnh An...?

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở công viên, chân mày Phi Minh Sâm lại nhíu chặt lần thứ hai, nhưng chú ý tới động tác và tư thế của cô, cậu không khỏi trừng mắt nhìn qua.

Lục Tịnh An cũng ý thức được động tác của mình, vội vã thả vạt áo xuống. Thấy cậu ta còn nhìn chăm chăm mình thì thẹn quá thành giận mà trừng mắt lại.

Khuôn mặt vì tức giận mà ửng đỏ, trái lại khiến cho cô có thêm mấy phần đáng vẻ mềm mại thuộc về thiếu nữ.

“Gâu, gâu, gâu...” Con Golden Retriever lại sủa như điên về phía cô.

Lục Tịnh An bắn qua đó một ánh mắt hình viên đạn. Giống như là cảm nhận được sát khí của cô, con chó Golden Retriever dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng. Tuy là nó vẫn đề phòng nhìn chăm chăm cô nhưng lại không dám sủa bậy nữa, chỉ ư ử ngồi xồm xuống bên cạnh chủ.

Lục Tịnh An liếc mắt, hai tay đút vào túi, sau đó liền đi thẳng vào cửa nhà mình trong ánh mắt soi mói của một người một chó bên kia.

Phi Minh Sâm hơi ngạc nhiên nhìn qua nhà kế bên vài lần.

Cậu có nghe ba mẹ nhắc tới gần đây có người dọn vào căn nhà đã để trống rất lâu này. Nhưng không ngờ là trùng hợp đến vậy, lại là thiếu nữ xấu xa ngồi cùng bàn mà hôm nay cậu mới quen biết kia.

Cậu cũng chỉ nhìn thêm vài lần rồi kéo xích lôi con chó lông vàng đi vào sân nhà mình.

“Anh hai, anh dắt Tiểu Đại đi dạo về rồi ha!”

Có một đứa bé ra đón, vui vẻ nhào tới trước, dùng hai tay ôm đầu con chó lông vàng vuốt ve điên cuồng. Tiểu Đại cũng không tức giận, còn dùng sức vẫy vẫy cái đuôi. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Bữa ăn của nó giao cho em đấy!” Phi Minh Sâm đưa dây xích tới tay đứa bé, nhàn nhạt dặn dò.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho em!” Đứa bé lập tức cao giọng đồng ý.

Cùng với tiếng cười của nhóc con là tiếng tru vui vẻ của Tiểu Đại.

Trước cửa nhà, Lục Tịnh An nghe được tiếng nói chuyện bên sân nhà kế bên thì tay đang vặn chốt cửa ngừng lại.

Vậy mà tên kia lại ở ngay nhà kế bên?

Chân mày cô hơi nhíu lại, đẩy cửa đi vào trong nhà.

Nhà họ Lục ánh đèn sáng trưng. Lục Tuyết Cầm đã nấu một bàn thịnh soạn, các món bày lên bàn ăn còn đang bốc khói nghi ngút, có chút ấm áp. Dù vậy vẫn không át đi được không khí quạnh quẽ trong căn nhà.

“An An, con về rồi à?” Lục Tuyết Cầm bưng chén đĩa từ trong bếp đi ra.

“Vâng.” Lục Tịnh An nhàn nhạt gật đầu, lập tức đi lên lầu.

“An An, mau tới ăn cơm đi.”

“Chạy xong mồ hôi đầy người, con tắm trước đã.”

Nhìn con gái chạy ầm ầm lên lầu, Lục Tuyết Cầm không khỏi chớp chớp mắt. An An chưa bao giờ giải thích, sao hôm nay đột nhiên lại...?

Bà chần chừ đặt chén đĩa xuống bàn, lại ngẫm nghĩ, có lẽ đây là một loại thay đổi của con gái chẳng? Quả nhiên học trường Trung học Số 1 có khác! Sau này An An sẽ càng ngày càng tốt!

Người phụ nữ cười dịu dàng, bưng chén sứ lên mức canh ra.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, thiếu nữ nằm ở trên giường, vắt ngang đôi chân dài, nhìn chăm chăm màn hình di động mà nghiêm túc chơi trò chơi.

Đột nhiên di động rung lên, tin nhắn WeChat nhảy ra.

[Mạc Xảo Xảo]: Chào buổi tối chị An ~ Đang làm gì đó?

Lục Tịnh An bĩu môi, đầu ngón tay khẽ cử động.

[Lục Tịnh An]: Chơi game.

[Lục Tịnh An]: Con nhỏ chết tiệt kia, mà nói gì với mẹ chị đấy hả?

Mạc Xảo Xảo nhắn lại rất nhanh.

[Mạc Xảo Xảo]: Không cần thận lỗ miệng ấy mà [cười ngây ngô].

[Mạc Xảo Xảo]: Đúng rồi, chị An cảm thấy Phi Minh Sâm thế nào?

Đầu ngón tay Lục Tịnh An khẽ dừng rồi đánh chữ hỏi:

[Lục Tịnh An]: Phi Minh Sâm? Ai vậy?

[Mạc Xảo Xảo]: Sặc, chính là người hôm nay mới tới ngồi cùng bàn, cái người vắng mặt không tham gia huấn luyện quân sự ấy.

Lục Tịnh An nhìn tin nhắn của cô ấy, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hôm nay ở công viên. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Thiếu niên sạch sẽ khôi ngô, đứng ở bên ngoài công viên nhìn cô từ xa xa, nhúu đôi mày thanh tú...

Lục Tịnh An mím chặt môi, muốn quên đi cảnh tượng này nhưng phát hiện hình ảnh kia vẫn luôn lớn vờn trong đầu cô, như âm hồn không tan.

Cậu ta thấy thì thấy, mắc gì cô phải để ý chứ?

Lục Tịnh An cau mày, lúc này di động rung lên. Tin nhắn của Mạc Xảo Xảo lại đến.

“Thế nào? Nhớ ra chưa?”

Nhìn tin nhắn của Mạc Xảo Xảo, Lục Tịnh An hít một hơi thật sâu, áp xuống sự buồn bực khó hiểu trong lòng, soạn tin nhắn lại. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Ừ.”

“Ha ha, vậy chị cảm thấy cậu ấy thế nào?”

Chương 5: Không được nhìn

Edit: Táo Mèo

Lục Tịnh An hơi nhú mày, "Cái gì mà thế nào?"

"Thì là...có ấn tượng gì" Những câu chữ mang theo ý bất quái, xuyên qua màn hình dồn dập ập tới. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Ấn tượng? Lục Tịnh An cẩn thận suy nghĩ, về chất giọng rõ ràng dễ hiểu lúc cậu đọc sách, về đôi mắt đào hoa trong trẻo xinh đẹp, tất cả đồng thời tái hiện lại trong đầu cô.

Đương nhiên, bộ dạng lúc cậu cau mày nhìn cô, lại càng thêm khắc sâu.

Lục Tịnh An mím môi, cậu ta chẳng liên quan gì tới cô, đương nhiên cô không cần phải để ý làm gì!

"Chị An?" Mạc Xảo Xảo giục.

"Không biết."

Gõ xong hai chữ này, Lục Tịnh An không buồn để ý tới cô nàng nữa, cô bật giao diện trò chơi lên, rồi tiếp tục chơi tiếp.

Cùng lúc đó, bên nhà họ Phi ở cách vách.

Phi Minh Sâm vừa tắm xong, cậu vừa lau mái tóc ẩm ướt vừa về phòng.

Trong phòng cậu chỉ bật mỗi ngọn đèn bàn, không biết từ lúc nào đã có sẵn một cốc sữa nóng đặt trên bàn sách.

Phi Minh Sâm tiện tay khoác khăn mặt lên cổ, cầm lấy chiếc cốc thủy tinh rồi nhấp một ngụm, đôi mắt vô thức nhìn về phía cửa sổ.

Phòng của cậu đối diện với tầng hai của nhà hàng xóm, bình thường lúc nào cũng kéo rèm kín mít, nhưng hôm nay lại hơi hé mở. Truyện

được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Đúng lúc này, một cô gái tóc ngắn đột nhiên xoay người đứng dậy, xuất hiện trước cửa sổ.

Cậu chăm chú nhìn rồi mới phát hiện, hóa ra là Lục Tịnh An.

Cô mặc một bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, bớt đi vẻ mạnh mẽ, nhiều thêm vài phần ôn hòa mềm mại, hình ảnh lúc này và hình ảnh thiếu nữ bất lương đánh lộn hút thuốc ban chiều đúng là tưởng chừng như hai người khác nhau.

Phỉ Minh Sâm có chút thần thờ, cô gái đối diện vừa uể oải duỗi thắt lưng ngáp một cái, sau đó dịch chiếc ghế tới trước cửa tủ quần áo.

Cô đứng trên ghế, lục tìm trong cái hộp để trên nóc tủ.

Lục Tịnh An vốn đã cao, bộ váy ngủ rộng thùng thình chỉ dài tới bắp đùi, tư thế giơ tay lên cao này khiến váy vấy theo đó nhích dần lên từng tí một, lộ ra phần da đùi trắng ngần trên đôi chân mảnh khảnh.

Phỉ Minh Sâm suýt nữa thì sặc sụa.

Có vẻ như Lục Tịnh An không hề hay biết gì, cô vẫn chuyên tâm tìm đồ.

Phỉ Minh Sâm thầm mặc niệm, không được nhìn, không được nhìn, kết quả cậu chàng lại nhìn thêm tận mấy lần, nhìn tới nổi da mặt nóng bừng, phải đi ra kéo rèm lại.

Hai ngày tiếp theo đó, sự xuất hiện của cậu bạn cùng bàn cũng chẳng khiến cuộc sống của Lục Tịnh An có thay đổi gì lớn.

Khi ở trường, cô vẫn ngủ, vẫn cúp cua trốn học như thường, về cơ bản, cô không hề giao tiếp gì với cậu bạn cùng bàn kiêm hàng xóm mới.

Cuộc sống thoải mái quá đâm ra lại thành tẻ nhạt, Điền Minh - giáo viên chủ nhiệm lớp, dường như càng ngày càng thích tìm cô tâm tình nói chuyện phiếm và làm nhảm. Lục Tịnh An đúng kiểu nghe theo

nguyên tắc vào tai trái ra tai phải, tiếp tục những chuỗi ngày cầu thả của cô.

Thấm thoát đã tới cuộc thi vào thứ bảy.

Sáng sớm, dưới sự giám sát của mẹ, Lục Tịnh An ngồi yên ổn trong xe riêng của nhà, miễn cưỡng tới trường học. Vừa xuống xe cô đã trông thấy có một cô gái đứng ở cổng trường, kích động vẫy tay với mình.

"Chị An, chị An!" Mạc Xảo Xảo xuyên qua đám người, hoạt bát chạy tới bên cạnh cô.

"Chị tới thật rồi?"

Lục Tịnh An liếc mắt, "Còn không phải là chuyện tốt mà làm chắc?"

"Hi hi" Mạc Xảo Xảo lè lưỡi cười, nhét một tờ giấy nhỏ vào trong tay Lục Tịnh An, "Đây là thông tin địa điểm thi, chị An đừng đi nhầm phòng nhé!"

"Nhiều chuyện!" Lục Tịnh An lườm cô nàng, nhưng vẫn nhét tờ giấy trong tay vào túi.

"Chị có mang bút và thẻ học sinh theo chưa?"

"Rồi."

Lục Tịnh An khẽ đáp, cắm đầu đi vào trường.

Tới ngã ba, Mạc Xảo Xảo cười vẫy tay chào cô, rồi đi về phía phòng thi của mình.

Lục Tịnh An đứng tại chỗ nhìn theo hướng Mạc Xảo Xảo rời đi, rồi cô móc tờ giấy trong túi nhìn thoáng qua. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nét chữ trên tờ giấy khá đẹp lại còn mang theo vài phần hoạt bát, ngoài thông tin địa điểm thi, Mạc Xảo Xảo còn ghi thêm một câu:

Chị An Fighting (*^_^*)

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười kia một giây, ý định lên sân thượng hoàn toàn bay biến.

Cô liếc mắt, rồi nhét tờ giấy vào trong túi, đi tới phòng thi.

Giám thị coi thi vẫn chưa tới, học sinh còn đang đứng ở bên ngoài chờ, có nam sinh nữ sinh nhận ra Lục Tịnh An, tất cả tùm năm tùm ba ở góc phòng xì xào bàn tán.

Lục Tịnh An coi như không nghe thấy, cô ngáp một cái, rảnh rỗi tựa vào lan can.

Cô buồn chán đứng đó, chợt cô hơi ngẩn người khi trông thấy một bóng dáng, sau đó tự dưng trong lòng nảy sinh cảm giác bực dọc khó tả.

Rõ ràng cô chỉ mới dọn nhà được vài ngày, đáng ra cậu ta không thể nào để lại ấn tượng gì với cô, nhưng hai hôm nay liên tục đụng mặt, ở trong lớp thì bỏ đi, vậy mà không hiểu sao ngay cả ở chỗ khác vẫn có thể trông thấy cái tên này.

Phi Minh Sâm đứng ở đầu kia của hành lang, cậu cũng đã trông thấy cô.

Thật ra khó mà không chú ý tới, hành lang đầy ắp người, chỉ có vị trí xung quanh cô là trống vắng.

Dường như mọi người đều tự giác né tránh Lục Tịnh An, giữa khung cảnh không ăn khớp này, cô vẫn bình chân như vại.

Cậu biết, cậu và Lục Tịnh An cùng phòng thi, nhưng chỉ là cậu không ngờ cô sẽ tới.

Khi nhìn vào đôi mắt cô, cậu lại nhớ về hình ảnh nhìn thấy được qua khung cửa sổ hôm ấy, lỡ tai cậu ửng đỏ, mắt tự nhiên quay sang giả bộ nói chuyện với bạn học đứng cạnh.

Lục Tịnh An bĩu môi, cô cùng cúi đầu, không quan tâm tới cậu nữa.

Một lát sau, cuối cùng giám thị coi thi cũng khoan thai đi tới, học sinh bắt đầu xếp hàng kiểm tra, lục tục tiến vào phòng thi.

Phòng thi và chỗ ngồi đều được chia ngẫu nhiên, nhưng không ngờ Lục Tịnh An và Phi Minh Sâm lại cùng phòng, số thứ tự liền kề nhau, hơn nữa lại còn ngồi luôn cạnh nhau.

Nhìn thoáng qua thì hai người chỉ cách nhau đúng một cái bàn, Lục Tịnh An chống cằm, ngoảnh mặt làm ngơ quay về phía cửa sổ.

Phi Minh Sâm cầm bút, chú ý tới bóng dáng của cô.

Khi giám thị phát bài thi, cậu nhắm mắt, dẹp bỏ mọi tạp niệm trong đầu, tập trung trả lời đề thi.

Cuối cùng cũng chịu đựng hết một tiết thi, Lục Tịnh An đang định đứng dậy thì nghe thấy bên ngoài có người gọi tên mình.

"Chị An chị An!" Khỏi cần nhìn cũng biết ai là người gọi.

Lục Tịnh An đi thẳng tới, Mạc Xảo Xảo đang ghé sát mép cửa, đôi mắt tỏa sáng quan sát khắp phòng thi, cô bèn nghiêng đầu nhìn theo.

Sau khi thi xong, học sinh lập tức giải tán, chỉ còn vài tốp năm tốp ba người quen vây lại, thảo luận nội dung bài thi vừa rồi. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Nhìn gì đấy?" Lục Tịnh An ngoảnh lại, vươn tay búng lên trán cô nàng.

Mạc Xảo Xảo chu mỏ bưng trán, một khắc sau đôi mắt cô nàng lại bừng sáng, lôi kéo tay Lục Tịnh An hỏi, "Chị An, chị ngồi cạnh Phi Minh Sâm hả?"

Lục Tịnh An nhú mày, khó hiểu, "Thì sao?"

"Không sao, không sao!"

Mạc Xảo Xảo vội vã lắc đầu, sau đó kéo Lục Tịnh An rời khỏi phòng thi.

Vừa đi Mạc Xảo Xảo vừa thầm cảm khái, xem ra chị An và Phi Minh Sâm đúng là có duyên, ngẫu nhiên phân chia phòng thi mà cũng ngồi cùng nhau được! Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Còn ở trong phòng học, lúc này Phi Minh Sâm đang bị vài người vây quanh.

Chương 6: Cô ấy đã cứu em?

Edit: Táo Mèo

"Phỉ Minh Sâm, nghe nói cậu được xếp vào lớp 21, thật hay giả vậy?"

Trong phòng thi, một nam sinh đứng trước mặt Phỉ Minh Sâm, chống hai tay lên bàn, giọng nói mang theo vài phần hả hê. v

Phỉ Minh Sâm nhún vai, thong thả thu dọn đồ đạc.

Mấy tên này đều là bạn học cùng cấp hai của cậu, hôm nay bọn họ thi cùng phòng với nhau, vừa thi xong đã chặn cậu lại hỏi.

"Lớp 21 thật hả? Lúc khai giảng không thấy cậu ở lớp 1 tôi còn tưởng cậu đi du học hoặc chuyển tới địa phương khác rồi chứ."

"Thì đó, cậu thi được bao nhiêu điểm? Có phải nhà trường nhầm lẫn gì không?"

Phỉ Minh Sâm kéo khóa ba ba lô, cười đáp, "Không làm đâu."

Cậu đứng dậy, dịch chiếc ghế lại vị trí cũ, mỉm cười bình thản, "Tôi đi trước đây, các cậu cứ tiếp tục nhé."

Nói xong, cậu đeo ba lô sau lưng, đi thẳng ra khỏi phòng học, không hề ngoảnh đầu lại lần nào.

"Hừ, có gì mà kiêu ngạo thế cơ chứ? Lớp thường còn không vào nổi mà dám phách lối như vậy!" Trong phòng học, nam sinh vừa hả hê ban nãy tức giận nói một cách đầy bất bình.

"Lâm Diệu Dương, người ta thi trượt đã đủ đủ thảm lắm rồi, cậu cũng đừng xát muối vào vết thương của người ta nữa."

"Ha ha, nói cũng phải, giờ cậu ta ở cái lớp đội số đó, sau này khoảng cách với chúng ta sẽ càng lớn, chắc chắn, thật đáng thương..."

Phỉ Minh Sâm vẫn chưa đi xa, đương nhiên cậu có thể nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, nhưng cậu không buồn để ý, vẫn đeo ba lô đi về phía bãi đậu xe.

Nhà cậu cách trường không gần lắm, đi xe đạp phải mất tầm 30 phút, cả đi cả về đã lãng phí một tiếng đồng hồ rồi, nhưng so với học nội trú, thì cậu vẫn thích học ngoại trú như này hơn.

Cậu đạp xe ra khỏi cổng trường, khi rẽ qua một khúc cua, cậu đột nhiên nhú mày.

Cậu không dừng lại, cũng không quay đầu, bánh xe lăn đều về phía trước rồi dừng lại tại cạnh đèn giao thông ở ngã tư đầu tiên, cậu nghiêng đầu nhìn qua lớp kính của cửa hàng thời trang đầu phố.

Cửa sổ kính phản xạ ánh nắng mặt trời, khung cảnh trên đường phố được phản ngược một cách rõ nét, đằng sau cậu không xa, có vài bóng dáng đang lén lút vụng trộm.

Đôi mắt Phi Minh Sâm lóe lên một vài suy nghĩ.

Lúc này, đèn đỏ chuyển sang xanh. Dưới sự thúc giục của chiếc xe đằng sau, cậu đạp xe, tiếp tục đi theo lộ trình của mình.

Cậu cứ đi một đoạn rồi lại dừng, mấy người đằng sau vẫn cứ bám đuôi theo sát gót.

Nhưng khi cậu về tới trong sân nhà mình, thì những kẻ kia cũng chỉ đứng từ xa nhìn.

Phi Minh Sâm ở ngoài sân một lúc, vừa trêu chọc con chó, vừa để ý tới động tĩnh bên ngoài.

Mấy tên kia thấy cậu đã về nhà thì bắt đầu xô đẩy, nổi lên tranh chấp, sau đó bọn họ ở lại một lúc rồi rời đi.

Đôi mắt Phi Minh Sâm lóe sáng, khi Tiểu Đại tới liếm cậu, cậu vỗ đầu nó, rồi đứng dậy đi về phòng.

"Anh hai, anh về rồi!"

Vừa bước vào trong phòng khách thì giọng nói của hai đứa bé cùng lúc vang lên.

Có hai đứa bé đang ngồi bên cạnh bàn kính trong phòng khách nhà họ Phi, hai đôi mắt to tròn xoe, dáng vẻ đáng yêu nhìn về phía Phi Minh Sâm.

Đây là em trai và em gái của cậu, Phi Triều Dương và Phi Tân Nguyệt. Hai đứa là sinh đôi, trông bề ngoài gần như giống hệt nhau, năm nay vừa lên lớp năm bậc tiểu học.

Phi Minh Sâm bước tới, cứng chiều thương mỗi đứa một cái xoa đầu, thấy trên bàn còn chiếc bánh dâu cắt nửa, cậu thuận miệng hỏi: "Bánh ngọt ở đâu ra thế?"

"Là dì Lục hàng xóm cho ạ!" Phi Triều Dương giơ cao bàn tay nhỏ bé, tranh giành trả lời.

"Vâng, là dì Lục cho bọn em, dì ấy nói làm nhiều nên ăn không hết." Phi Tân Nguyệt không hề tỏ ra kém cạnh.

Dì Lục? Mẹ của Lục Tĩnh An?

Trong lòng Phi Minh Sâm thoáng lay động, cậu gật đầu nói: "VẬY lần sau gặp nhớ cảm ơn dì ấy nhé!"

"Dạ! Anh hai muốn ăn thử không? Bánh này ngon lắm!" Phi Tân Nguyệt cười hì hì vừa nói vừa chuẩn bị định cắt một miếng đưa cho cậu.

"Thôi, hai đứa từ từ ăn đi."

Phi Minh Sâm sờ đầu em gái, sau đó xoay người về phòng.

"Minh Sâm, thi khảo sát về rồi hả con?" Bà Phi đang bận rộn trong bếp lúc này mới lộ đầu ra, "Thi tốt không?"

Phi Minh Sâm trả lời mẹ, "Tạm được ạ."

Bà Phi chỉ là thuận miệng hỏi, bà xách một chiếc giỏ trúc từ trong bếp ra, đưa cho Phi Minh Sâm.

"Con có rảnh không? Rảnh thì giúp mẹ xách mấy con cua này mang sang cho nhà họ Lục bên cạnh nhé, dì Lục mới dọn tới ấy, con biết chứ?"

Phi Minh Sâm gật đầu, đôi mắt quét qua chiếc giỏ trúc, bây giờ đang là mùa của những con cua gạch mập mập, tiếc là cậu bị thương, nên không ăn được."

Nhắc tới hàng xóm mới, bà Phi lại cười, "Nghe nói con gái của cô ấy cũng học ở trường Trung học Số 1, không biết con có gặp qua con bé chưa, bây giờ nhân cơ hội này sang làm quen chút đi."

Phi Minh Sâm gật đầu đồng ý, sau đó cậu xách chiếc giỏ trúc ra khỏi nhà.

Đang định đi về phía nhà họ Lục thì chợt từ trong bụi cây có một bóng người rón ra rón rén vọt thẳng về phía cậu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cậu nhảy bèn nghiêng người khiến kẻ kia bổ nhào vào khoảng không. Rồi cậu đưa tay kéo lại, mạnh mẽ kẹp lấy cánh tay của kẻ đó.

"Đau đau...anh Minh Sâm, là em là em!"

Phi Minh Sâm nhìn chăm chú một lúc mới phát hiện hóa ra là Mục Minh ở phố bên cạnh, chính là cậu nhóc bị đánh tại bãi đất trống trong công viên ngày đó.

"Em lén lút định làm gì đấy?" Phi Minh Sâm buông cậu nhóc ra hỏi.

Mục Minh xoa cánh tay, thấy cậu hỏi vậy bèn vội vàng bước tới, chỉ vào căn nhà bên cạnh nhà họ Phi, nịnh nọt hỏi, "Anh Minh Sâm, chị gái xinh đẹp hôm đó có phải là hàng xóm nhà anh không?"

Sợ Phi Minh Sâm không nhớ ra, cậu nhóc lập tức bổ sung, "Chính là người gặp ở bãi đất trống ấy anh, hình như tên cái gì An thì phải?"

Thấy Mục Minh gọi Lục Tịnh An thân mật như vậy, Phi Minh Sâm khẽ mím môi, nướng mày hỏi, "Em hỏi chuyện này làm gì? Có vẻ vẫn thấy chưa bị đánh đủ thảm phải không?"

Nhớ tới ngày hôm đó, Mục Minh nhe răng, rõ ràng vẫn chưa quên nỗi đau cũ.

Nhưng cậu nhóc khoát tay, thẹn thùng nói, "Thì bởi em bị đánh thảm quá cho nên càng muốn tới cảm ơn chị An, nếu không phải chị ấy cứu, có lẽ em đã bị đám Liên Vũ đánh chết rồi."

Phi Minh Sâm ngăn người, "Ý em là Lục Tịnh An đã cứu em?"

"Hóa ra chị gái xinh đẹp tên là Lục Tịnh An sao? Tên dễ nghe quá!"

Đôi mắt của Mục Minh trong trẻo như pha lê, vừa ngạc nhiên vừa sùng bái, "Vâng, chị An không chỉ cứu em mà từ sau hôm đó bọn Liên Vũ không dám bắt nạt em nữa, bởi vì chị An nói, em là người được chị ấy bảo vệ."

Tuy sự thật và những gì cậu từng thấy không ăn khớp là mấy, nhưng Phi Minh Sâm không hề bất ngờ, cậu nhìn thoáng qua căn nhà họ Lục, khóe miệng dần nhếch lên.

Chỉ là khi nhìn Mục Minh, nụ cười bên môi cậu thoáng thu lại.

Cậu nhóc năm nay vừa mới lên lớp 7, trên gương mặt hiện rõ sự cuồng nhiệt và sùng bái. Phi Minh Sâm hơi chớp mắt, trong lòng cảm thấy bùng lên nỗi khó chịu khó hiểu.

"Quả thật cô ấy ở đây." Cậu mở miệng nói, "Em muốn cảm ơn cô ấy?"

"Vâng, đúng vậy ạ."

Mục Minh ra sức gật đầu, sau đó ngại ngần nói tiếp, "Thực ra em đã tới mấy lần rồi, nhưng mà....mà ngại không dám gõ cửa....em sợ chị ấy không nhớ ra em."

Phi Minh Sâm giả vờ dẫn đo, sau đó tốt bụng cất lời, "Anh là bạn học của cô ấy, thế này đi, mai anh sẽ hỏi giúp xem cô ấy có muốn gặp em không nhé?"

"Thế có được không ạ?!" Ánh mắt Mục Minh sáng lên, "Cảm ơn anh Sâm!"

"Ừ, không cần khách sáo." Phi Minh Sâm thản nhiên gật đầu.

Mục Minh không ở lại đợi nữa, cậu cảm ơn rồi tung tăng vui vẻ chạy xa.

Phi Minh Sâm nhún vai, nhìn theo bóng lưng cậu nhóc biến mất nơi góc đường, sau đó bước tới cánh cửa nhà họ Lục.

Cánh cửa nhà họ Lục rộng mở, trong sân chưa được tu sửa nên còn có vẻ hoang vắng.

Cậu xách chiếc giỏ trúc từ тонн đi vào.

Vừa thò tay định nhấn chuông thì cánh cửa đột nhiên mở ra, một cô gái mặc quần áo thể thao đi thẳng ra ngoài.

Lục Tịnh An không kịp đề phòng, sợ hết hồn đứng ngây ra đó.

May mà cô phản ứng nhanh lùi kịp về sau một bước, cho nên hai người không bị đụng vào nhau.

Lục Tịnh An ngẩng đầu, nhận ra người tới là ai, sắc mặt cô lập tức sầm xuống, "Cậu đứng chờ người trước cửa nhà tôi làm gì đấy?"

Chẳng vì lý do gì cả chỉ bởi Lục Tịnh An cứ nhìn thấy Phi Minh Sâm là thấy phiền, dạo này cô cứ đụng phải cậu ta hoài, nhiều tới nỗi cô không hòa nhã nổi với cậu ta nữa.

Phi Minh Sâm đúng là vô tội, đang định mở miệng thì có người trong nhà đã nói trước.

"An An, sao con nói chuyện với khách thế hả?" Hóa ra là Lục Tuyết Cầm nghe được vội chạy ra.

Thấy Phi Minh Sâm, gương mặt bà rạn rở hẳn, "Con là Minh Sâm nhà Tố Vân bên cạnh đúng không? Tính tình An An nóng nảy chứ không có ác ý gì đâu, con đừng ngạc nhiên quá nhé!"

Lâm Tố Vân chính là bà Phi, bà Lục Tuyết Cầm mới quen đã thấy thân thiết, bây giờ hai người đã trở thành bạn tốt của nhau.

"Mẹ!" Lục Tịnh An cực kỳ bất mãn.

Lục Tuyết Cầm kéo vội con gái lại, sợ con bé làm ra điều gì đó quá trớn, "Minh Sâm tới có việc gì không? Hay là con tới tìm An An chơi?"

Phi Minh Sâm liếc mắt nhìn Lục Tịnh An, hơi cao giọng, "An An?"

"An An là tên để cậu gọi đấy à!" Thấy Phi Minh Sâm dám kêu tên nữ danh của mình, Lục Tịnh An trừng mắt lườm cậu, tựa như muốn đánh người vậy. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cầm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tuyết Cầm hấp tấp kéo con gái, "An An, đừng dữ dằn thế...."

"Dì Lục, mẹ con bảo đưa qua cho dì ạ."

Phỉ Minh Sâm nhẹ nhàng chuyển đề tài, mỉm cười giơ giỏ trúc đưa cho Lục Tuyết Cầm, "Cảm ơn bánh ngọt của dì, Triều Dương và Tân Nguyệt thích lắm ạ."

Hóa ra không phải tới tìm An An chơi à...

Lục Tuyết Cầm hơi thất vọng, nhưng bà lập tức nở nụ cười ngay sau đó, "Thật không? Hai đứa thích là tốt rồi, lần sau dì lại làm thêm, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị!"

So với món quà đáp lễ, sự khẳng định về tay nghề nấu nướng lại khiến bà vui hơn hẳn.

"Vây cảm ơn dì." Phỉ Minh Sâm duy trì nụ cười lễ phép, "Con về trước nhé, chúc dì cuối tuần vui vẻ."

Phỉ Minh Sâm chào rồi rời đi, trước khi ra về, cậu liếc mắt nhìn Lục Tịnh An, còn Lục Tịnh An thì trừng mắt nhìn cậu, cậu nhún vai, nhẹ nhàng khoan thai cất bước.

Nhìn theo bóng lưng của cậu, nụ cười trên gương mặt Lục Tuyết Cầm càng tỏa sáng.

Bà vỗ nhẹ lên cánh tay con gái, "An An con xem, thằng bé khá quá, đẹp trai lại lễ độ, lại còn học cùng trường với con..."

Lục Tịnh An cạn lời, nếu không phải mẹ giữ lại, thì cô đã sớm cho tên kia một đấm rồi.

Trong đầu cô tái hiện lại khung cảnh gặp phải cậu ta ở bãi đất trống trong công viên hôm đó, cô cúi kính lắc đầu, nhắc chân đi ra ngoài. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

"An An, con đi đâu thế?"

"Đi thăm ngoại."

Lục Tuyết Cầm không nói gì, bà đứng tại chỗ nhìn theo con gái, nụ cười âm ỉ dần dần xuống. Một hồi lâu sau, bà thở dài nặng nề, xoay người bước vào nhà.

Bóng lưng bà mang theo vài phần cô đơn.

Chương 7: Hạng nhất toàn khối

Edit: Táo Mèo

Cuối tuần bao giờ cũng qua nhanh, nháy mắt đã lại tới thứ hai.

"Hôm nay chắc là có kết quả rồi nhỉ?"

Trong lớp 10/21, các học sinh đang thì thầm với nhau.

Nghe mọi người bàn luận chuyện thành tích, gương mặt Mạc Xảo Xảo lại một lần nữa như sắp khóc, cô nàng nghiêng đầu nói với Lục Tịnh An, "Chị An, chị An, sắp có kết quả thi rồi..."

Lục Tịnh An ồ một tiếng, rồi treo ba lô lên lưng ghế.

"Chị An, chị không hồi hộp hả?"

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cô nàng một cách đầy khó hiểu, có gì mà cô phải hồi hộp cơ chứ? Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Mạc Xảo Xảo nhìn là hiểu ý Lục Tịnh An, cô nàng có vẻ sục sạo, cô nàng suy nghĩ một lát rồi hỏi, "Vậy lúc thi khảo sát chị cảm thấy thế nào? Có khó không?"

"Cảm thấy thế nào?" Lục Tịnh An hơi nhú mày.

"Đúng đúng!" Mạc Xảo Xảo nhìn Lục Tịnh An ngập tràn mong đợi.

Lục Tịnh An nghiêm túc nhớ lại, "Cảm thấy...ngủ rất ngon."

Phỉ Minh Sâm ngồi bên cạnh đang viết gì đó bỗng khựng lại, trước mặt tái hiện lại khung cảnh hôm thi khảo sát.

Giữa âm thanh của tiếng ngòi bút trượt trên mặt giấy sột soạt, cô nằm gục trên bàn ngủ một cách yên bình, hàng lông mi dài tạo thành một chiếc bóng mờ trên gương mặt.

Thanh thản như giữa chốn không người.

Rõ ràng hành động đó đã vi phạm quy chế phòng thi, nhưng bây giờ nghĩ lại, cậu lại cảm giác có chút đáng yêu.

Trong lúc Phi Minh Sâm thất thần, thì Mạc Xảo Xảo chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Lục Tịnh An nhún vai, sau khi bỏ hết đồ đạc ra khỏi túi, cô bèn đút tay vào túi quần rồi đi ra khỏi lớp, định bụng lên sân thượng.

Học sinh trong lớp vẫn đang còn bàn bạc, có lẽ mỗi lần trước khi kết quả thi được công bố thì đó là khoảnh khắc con người ta thấp thỏm nhất.

"Ôi, dù sao đều ở lớp 21, thành tích chỉ là mây bay, tôi cũng chẳng trông đợi mấy."

Lâm Nhất Phong, người ngồi ở hàng đầu đang nói chuyện với bạn cùng bàn.

"Nhưng mà Đồng Lộ, tôi nghe nói thành tích hồi cấp hai của cậu tốt lắm, lần thi khảo sát này nội dung khảo sát là kiến thức cấp hai, vị trí đứng đầu lớp trừ cậu ra thì còn ai vào đây nữa!"

"Không thể nào, nghỉ hè xong kiến thức tôi cũng quên nhiều lắm rồi." Đồng Lộ lắc đầu, nghe thì có vẻ cực kỳ khiêm tốn, nhưng chẳng qua nụ cười trên mặt cậu ta lại không hề biểu đạt ý tứ này.

Vì lần thi này, cả kỳ nghỉ hè lúc nào Đồng Lộ cũng ôm khư khư quyển sách gặm nhấm trong khi người khác đang đi chơi, cho nên lần này, mục tiêu của cậu ta không chỉ là đứng đầu lớp...

Ai cũng đang chờ kết quả, mặc kệ thi tốt hay không tốt.

Có điều theo lý mà nói, hiệu suất của giáo viên trường Trung học Số 1 rất cao. Thường là thứ bảy thi khảo sát, thứ hai có kết quả, có điều kỳ thi của học sinh mới nhập học lần này có vẻ không hề bình thường.

"Cô chủ nhiệm ơi, chưa có kết quả thi ạ?"

Trong tiết tiếng Anh, Điền Minh đang giảng bài trên bục thì chợt có học sinh ngồi dưới hỏi.

"Vâng thưa cô, bao giờ mới có kết quả vậy ạ?"

"Có thể tiết lộ trước cho bọn em không?"

"Chưa có kết quả thi Anh văn ạ?"

Vừa thấy có người mở đầu là những người khác bắt đầu nhao nhao theo, lớp học vốn an tĩnh lập tức trở nên ồn ào.

Điền Minh nhìn ra ngoài hành lang chỉ sợ chủ nhiệm giáo dục* bất thành linh xuất hiện, cô chỉ biết nở nụ cười khó xử, "Kết quả thi chưa có nhanh vậy đâu, các em cố gắng chờ thêm nhé."

*chủ nhiệm giáo dục: xét quyền hạn và trách nhiệm thì tương đương hiệu phó ở trường học VN

Lúc nói mấy câu này, ánh mắt của cô chủ nhiệm không khỏi liếc về vị trí sát cửa sổ ở dãy cuối lớp học.

Nữ sinh tóc ngắn lạnh lùng lại biến mất không rõ tung tích chỉ còn mỗi nam sinh gương mặt sạch sẽ ngồi một mình, biểu cảm của cậu vô cùng nhàn hạ, sống lưng thẳng tắp, dưới ánh nắng mặt trời chói lọi, sự sáng sủa như một quý công tử cởi mở lại càng được tôn lên rõ nét.

Thái độ của Điền Minh khá kỳ lạ, cô không hề ý kiến gì về chuyện Lục Tịnh An lại trốn học, sau đó, cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt, tiếp tục giảng bài.

Tới giờ tập thể dục theo bài, tốp năm tốp ba học sinh vây lại một chỗ nhỏ giọng bàn luận.

"Các cậu nghe gì chưa? Trong cuộc thi hôm thứ bảy hình như có người gian lận đấy!"

Tin tức này đã làm dậy lên một trận bát quái.

"Đừng có mà đoán mò, sau đó đã điều tra camera giám sát rồi, người ta không hề gian lận đâu." Lúc này, có một nam sinh khinh bỉ lật ngược vấn đề.

"Sao mà cậu biết? Làm như thấy tận mắt vậy."

"Haha, tôi có người nắm vùng." Cậu bạn vừa nãy cười đắc ý, "Tôi nói cho các cậu biết, lý do chậm trễ công bố kết quả thi bởi vì nhà trường còn nghi vấn về thành tích của một học sinh nào đó, cho nên toàn bộ các giáo viên phải cùng nhau phúc thẩm lại bài thi của học sinh kia."

"Thật hay giả vậy? Ai mà ghê vậy?"

"Chuyện này tôi cũng không biết...."

Dù các học sinh có bàn luận ầm ĩ tới đâu thì cuối cùng cũng không rút ra được kết quả.

Vì vậy, có học sinh to gan tới gõ cửa hỏi bóng hỏi gió giáo viên bộ môn, đáng tiếc các thầy cô ai cũng giữ kín như bưng, thần thần bí bí khiến cho các cô cậu học trò càng tò mò hơn.

Rốt cục, dưới sự mong ngóng của các học sinh, vào tiết một buổi chiều, Điền Minh cầm hai bảng điểm bước vào phòng học, sau đó dán lên trên bảng thông báo. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Có học sinh chú ý tới, đôi mắt như tỏa sáng.

"Cô ơi, em nghe nói lần này có học sinh nào đó phải phúc thăm lại bài thi, có thật không ạ?"

Điền Minh đang chuẩn bị nói vài lời khích lệ thì bị học sinh cướp lời hỏi trước, rõ ràng, so với bảng điểm thì bọn nhóc càng tò mò về tin đồn này hơn.

"Quả thật có chuyện này..." Điền Minh không giỏi nói dối, cô thoáng do dự rồi trả lời.

Cô còn chưa dứt lời, thì cả lớp đã rộ lên.

"Bởi vì gian lận hả cô?"

Điền Minh vội vàng phủ định, "Không phải, chỉ là các thầy cô có vài tranh luận về bài thi đó thôi..."

Tranh luận? Là do thi quá tốt hay là do quá tệ? Nếu đã liên quan tới gian lận, vậy chắc là do quá tốt nên mới dẫn tới tranh luận nhỉ?

"Cô ơi, bạn đó học lớp nào thế ạ?"

"Chắc là do có ai đó vượt qua cả được lớp 10/1, 10/2 cho nên các giáo viên mới nóng nảy tranh cãi nhỉ?"

"Haha, thế thì hết xảy! Để cho mấy đứa học sinh xuất sắc kia mở mang tầm mắt, đừng có mà lúc nào cũng hếch lỗ mũi lên trời, cứ làm

như mình lợi hại lắm không bằng!"

Nụ cười trên gương mặt Điền Minh có vẻ trở nên cứng nhắc, rõ ràng cô nói là do có tranh luận về bài thi chứ không hề đề cập cụ thể tới ai....vậy mà tại sao các học trò của cô lại có vẻ như biến thành cuộc đối đầu với lớp 10/1 và lớp 10/2 vậy?

Cứ nghĩ tới cái người giáo viên hung hăng kia là cô lại thấy đau đầu.

"Được rồi được rồi, mọi người đừng đoán mò nữa, chuẩn bị vào học đi." Thấy giáo viên bộ môn đã đứng bên ngoài đợi, Điền Minh vội vã trấn an đám học trò, sau đó bước vội ra khỏi phòng học.

Kim Văn - Giáo viên Ngữ Văn bước lên bục giảng, vỗ xuống mặt bàn.

"Trật tự, bắt đầu điểm danh."

Kim Văn là giáo viên mới, nhưng cô là người nghiêm túc cho nên bình thường học sinh rất sợ cô, chỉ cần cô nói một câu, cả lớp lập tức yên tĩnh trở lại.

"Lục Tịnh An lại vắng mặt à?"

Kim Văn nhíu mày thầm nghĩ sau khi hết tiết nhất định phải tìm Điền Minh nói chuyện mới được. Còn bây giờ cô không lãng phí thời gian thêm nữa, để học sinh lật tới số trang sách lần trước đang giảng dở, rồi bắt đầu tiết học.

Mọi người không dám hỏi lại nữa, nhưng rõ ràng trong giờ học, ai cũng có vẻ mất tập trung hơn thường ngày.

Ngay cả Đồng Lộ, kẻ tự xưng là học sinh giỏi cũng không nhìn được liếc nhìn bảng thông báo vài lần, hoàn toàn không nghe lọt tai được lời cô giáo giảng bài, chỉ ghi chép một cách đầy máy móc.

Vừa nãy cậu ta cũng đã nghe thấy, lần này có thể là do có học sinh đạt được thành tích quá tốt cho nên dẫn tới tranh luận.

Tuy khó tin, nhưng cậu ta vẫn không nhìn được mà nghĩ, người đó....có lẽ là mình chăng?

Bàn tay Đồng Lộ thoáng run rẩy khiến nét chữ nguệch ngoạc, kéo lê một đường dài trên tờ giấy, cậu ta vội vàng lấy tẩy xóa bớt đi, nhưng bàn tay vẫn cứ run như cũ.

Chẳng nhẽ thật sự bởi vì một thiên tài như mình xuất hiện ở lớp đội sổ mà dẫn tới sự náo động này sao? Đồng Lộ ngẩn người, gương mặt ửng đỏ vì hưng phấn.

Phỉ Minh Sâm ngồi ở hàng sau tay xoay bút bi nhàm chán viết viết vẽ vẽ lên giấy, ánh mắt vô tình rơi vào chỗ ngồi bên cạnh.

Tiếp theo là Toán học, vậy mà ai đó vẫn chưa quay lại....

Ý nghĩ này chỉ thoáng lóe qua, cậu vẫn nhìn về phía bục giảng, lật sách theo lời của cô giáo ngữ văn.

Bầu trời ngày thu vừa xanh thắm lại vừa rạng rỡ, làn gió nhẹ khẽ mơn man làm cho con người ta cảm thấy có chút uể oải.

Lục Tịnh An ngồi dưới bóng râm của mái hiên trên sân thượng, buồn tẻ ngáp một cái.

"Reng reng reng..."

Chiếc điện thoại để trong túi quần của cô rung lên cùng lúc với tiếng chuông tan học.

Cô lấy điện thoại ra, tắt lời nhắc nhở, thỏa mãn vươn vai sau đó nhẹ nhàng bước xuống tầng.

Trong phòng học lớp 10/21, vừa hết tiết, đám học sinh không chờ nổi nữa bèn phi thẳng về phía bảng thông báo.

"Việt Trạch, Việt Trạch, mau lên! Cùng qua xem nào!" Mạc Xảo Xảo giục bạn cùng bàn đi góp vui.

"Đợi tí đi, đang đông quá..."

"Cậu không đi thì tôi đi!" Mạc Xảo Xảo buông cậu ta ra, chạy tới bảng thông báo, vốc người nhỏ bé chen vào giữa đám đông.

Cả đám học sinh bỗng dừng hỗn loạn, người người chen lấn, hò hét loạn cào cào.

Lúc Lục Tịnh An quay về lớp vừa khéo bắt gặp cảnh này, cô khẽ nhíu mày, hơi khó chịu vì bị bọn họ chặn đường.

Cô khẽ khịt mũi rồi định lách về chỗ ngồi, ai dè bỗng dưng đứng trước có người lùi về sau một bước, cứ như vậy giẫm thẳng lên giày cô.

Cô đứng thờ người tại chỗ, cúi đầu nhìn chân.

Lâm Nhất Phong bị người bên cạnh chen lấn, theo bản năng lùi về đằng sau, khi nhận ra lỡ giẫm phải chân người khác, cậu ta quay đầu định xin lỗi thì mới thấy được gương mặt tối sầm của ai đó.

"Lục.... Lục Tịnh An, Lục Tịnh An!"

Tiếng thét chói tai của Lâm Nhất Phong đột ngột vang lên khiến cho đám đông đang xô đẩy nhau khựng lại, khung cảnh vốn ồn ào nhộn nháo trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Bạn học khác lớp thì có lẽ không cảm nhận trực quan được cho nên không sợ hãi Lục Tịnh An mấy, nhưng học sinh ở lớp 10/21 thì không giống vậy.

Trải qua đợt huấn luyện quân sự cùng với Lục Tịnh An, bọn họ đã được chứng kiến sự bạo lực của cô, đối với kẻ cứng đầu dám đánh cả thầy huấn luyện thì ai mà dám chọc vào chứ, vậy mà hôm nay có người lại đụng phải nòng súng.

"Tôi....xin lỗi..." Lâm Nhất Phong sợ tới bủn rủn cả chân, "Tôi...tôi không cố ý..."

Nhìn sắc mặt càng lúc càng âm u của cô, Lâm Nhất Phong đã run lại càng run hơn.

Lục Tịnh An nhìn chằm chằm đôi giày thể thao trắng tinh, lúc này đã bị dây vết bẩn, trông cực kỳ chướng mắt. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Tôi...tôi lau sạch giúp cậu nhé..." Lâm Nhất Phong run rẩy nói.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn cậu ta, mím môi không nói một lời.

Trong phòng học, mọi người đều căng thẳng nhìn hai người, im lặng chờ xem cảnh tiếp diễn.

Trừ một người.

Trong lúc đám người dừng lại thì Đồng Lộ vẫn chen tiếp lên phía trước.

Đồng Lộ quá để tâm tới thành tích, dù bạn cùng bàn đang gặp phải phiền toái nhưng cậu ta không hề bận tâm, hướng hồ vừa khéo tiện cho cậu ta di chuyển.

Chỉ cần hai ba bước, Đồng Lộ đã chen được tới hàng đầu tiên, đối diện với bảng điểm.

Thành tích được sắp xếp theo số thẻ học sinh, cậu ta nhanh chóng tìm được dòng tên của mình, khẩn trương nhìn vào điểm số cuối cùng: Tổng điểm, xếp hạng 98!

Cậu ta không khỏi siết chặt nắm đấm, mỗi lớp có ít nhất 60 học sinh, hai lớp chọn cộng lại đã trên 120 người, cậu ta chen được vào top 100 chứng tỏ rằng đã vượt được qua học sinh lớp chọn!

Đồng Lộ lập tức cảm thấy hãnh diện, nhưng cậu ta cũng chẳng vui mừng được bao lâu, vốn muốn xem điểm số của những người khác để thỏa mãn lòng hư vinh, kết quả, cậu ta bỗng dừng khựng lại.

Điểm toán của Lục Tịnh An....được điểm tối đa?

Đồng Lộ quay đầu nhìn nữ sinh đang được mọi người vây quanh, trong lòng nảy sinh cảm giác vụn vẹo.

Cho nên, cuộc tranh cãi lần này là vì Lục Tịnh An? Chính cậu ta cũng cảm thấy nghi ngờ rằng liệu có phải cô ăn gian hay không? Lục Tịnh An làm sao có thể đạt điểm tối đa được? Ngay cả điểm toán của cậu ta cũng chỉ gần đạt tối đa thôi!

Đồng Lộ nhìn lướt qua điểm số các môn khác của Lục Tịnh An, haha, tất cả đều là trứng ngỗng!

Đây mới là phong cách bình thường của Lục Tịnh An chứ! Mẹ kiếp!

Đông Lộ cảm thấy đúng là hồng bút, nếu các giáo viên đã công bố thành tích ra ngoài, chứng tỏ Lục Tịnh An không hề gian lận...

Đột nhiên, tầm mắt của Đông Lộ quét tới một hàng khác, hô hấp của cậu ta chậm dần lại.

"Toán học tối đa, Vật lý tối đa, Hóa học tối đa..."

Đông Lộ trợn mắt, theo đầu ngón tay di chuyển, giọng nói vốn đang từ lẩm bẩm chuyển sang càng lúc càng lớn, "Trừ Ngữ văn thì tất cả đều đạt tối đa!"

Sau khi nhìn tới con số cuối cùng, cậu ta giống như gặp quỷ, "Mẹ kiếp! Phỉ Minh Sâm, hạng nhất toàn khối!"

Ngay lúc này Đông Lộ cực kỳ kích động, cậu ta không khống chế nổi tâm trạng nữa, trong lớp yên tĩnh vì vậy gần như tất cả mọi người đều có thể nghe rõ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cái gì cơ, cái quái gì vậy? Gần như đạt điểm tối đa, đứng đầu khối lớp 10? Phỉ Minh Sâm? Bọn họ không nghe lầm chứ? Mọi người đều vô thức nhìn về vị trí sát cửa sổ ở hàng cuối.

Thế nhưng, vị trí đó đang trống, nam sinh ngồi ở đấy không biết đã mất tung mất tích từ bao giờ.

"Phỉ Minh Sâm đi đâu rồi?"

"Hình như bị cô chủ nhiệm gọi tới văn phòng rồi..."

Chương 8: Ghen tị

Edit: Lafite

“Em từ chối.”

Trong văn phòng làm việc của thầy lớp 10, Phi Minh Sâm đứng trước mặt cô giáo trẻ tuổi, giọng nói không nặng nhưng hết sức rõ ràng biểu đạt thái độ của mình. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Em không suy nghĩ thêm sao?”

Điền Minh nhìn người thiếu niên anh tuấn đứng trước mình, trong ánh mắt mang theo vài phần mong đợi cùng với khẩn cầu.

“Cô Điền, thật xin lỗi.” Phi Minh Sâm đứng im không nhúc nhích, “Em tới đây để học tập, không phải tới để phụ đạo người ta làm bài tập.”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng gần như lãnh đạm của cậu thiếu niên, Điền Minh không khỏi thầm than thở, nhưng cô vẫn muốn dùng hết sức thuyết phục cậu ta.

“Chẳng qua chỉ chiếm một ít thời gian học của em, giữa bạn học chung lớp nên hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ mới đúng, huống chi bạn học Lục là người ngồi bàn với em, bình thường em chỉ cần đốc thúc bạn ấy một chút là được....”

“Bạn học Lục? Cô nói là bạn Lục Tịnh An?”

Phi Minh Sâm bỗng thu lại biểu tình lãnh đạm, hỏi.

“Đúng vậy, là bạn học Lục.... Học lệch môn khá nghiêm trọng...” Điền Minh cân nhắc nói, “Các em ngồi cùng bàn, bình thường nên nói chuyện nhiều hơn.”

“Cô thật sự nghĩ vậy?”

Phi Minh Sâm hơi nhếch lông mày, là điều gì đã khiến cô giáo nhận thức sai như vậy? Nhớ tới cô gái mà mỗi lần nhìn cậu là mặt đen lại,

cậu có chút lo âu.

Điền Minh nhìn cậu, thần sắc hết sức thành khẩn, “Thật ra bạn Lục là cô bé rất tốt, mọi người dường như đã hiểu lầm bạn ấy rồi.”

Thay vì nhận lời, Phỉ Minh Sâm lại hỏi, “Cô, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng Lục Tịnh An sẽ nghe lời em à?”

Điền Minh dừng một chút rồi gật đầu, “Nếu được, hy vọng em có thể thử xem sao, chỉ cần khiến cho cô bé lên lớp nhiều hơn là được.”

Thấy cô giáo kiên trì như vậy, Phỉ Minh Sâm nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến: “Nếu như em có thời gian.”

“Vậy thì nhờ em!” Điền Minh nhoẻn miệng cười, đột nhiên lén chớp mắt với cậu, gọi, “A Sâm.”

Nghe cô giáo kêu nhũ danh của mình, Phỉ Minh Sâm sờ mũi, thấp giọng nói: “Mẹ em nhờ em chuyển lời, cảm ơn con của của dượng.”

“Ừm, mọi người thích là được, cô sẽ chuyển lời cho ông ấy.” Điền Minh khẽ mỉm cười, “Đến giờ học rồi, em mau trở về đi thôi, đúng rồi, lần này thi không tệ nha, tiếp tục cố gắng lên.”

Phỉ Minh Sâm gật đầu một cái, cũng không hỏi cụ thể thành tích, chỉ nói: “Vậy em đi trước.”

“Ừ ừ, mau đi học đi!”

Phỉ Minh Sâm liền xoay người, đi ra khỏi phòng làm việc.

Bên cạnh bàn làm việc của chủ nhiệm lớp 10/1, các học sinh đang vây quanh hỏi một vấn đề, lúc Phỉ Minh Sâm đến gần, bỗng nhiên có một nam sinh ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu, ánh mắt rục rịch.

Gần như vậy, Phỉ Minh Sâm đương nhiên cũng chú ý tới.

Cậu ngẩng đầu nhìn nam sinh kia một cái, gật đầu một cái về hướng cậu ta, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn thoáng qua cậu ta sau đó đi thẳng ra khỏi phòng làm việc.

Nhìn cậu ra khỏi phòng làm việc cũng không quay đầu lại, sắc mặt Lâm Diệu Dương càng lúc càng khó coi, hôm thứ bảy ở trường thi cậu

ta mới cười nhạo Phi Minh Sâm, không ngờ hôm nay lại bị vả vào mặt với tốc độ ánh sáng.

Cái tên này vậy mà lại giành được hạng nhất toàn khối! Thành tích lại còn gần như toàn diện ! Vừa rồi có phải cậu ta cố tình khoe khoang không?

Hừ, đúng là tiêu nhân đặc ý!

“Diệu Dương, cậu cũng ở đây sao?”

Lúc này một nam sinh ôm một chồng vở bài tập đi vào, thấy cậu ta không khỏi hỏi, “Người vừa ra khỏi đây là Phi Minh Sâm phải không?”

Không đợi Lâm Diệu Dương trả lời, cậu này đã tiếp tục con đường tán dóc, “Nghe nói trong kỳ thi cậu ta giành được hạng nhất toàn khối? Tôi đã nói rồi, cậu ấy chính là học bá số một số hai trong số nam sinh chúng ta, sao có thể.... ặc....”

Nghĩ tới đây là phòng của giáo viên, đang định nói làm sao có thể đến cái lớp 21 đội số thì anh chàng vội vàng đổi lời, “Quả nhiên là vàng thì ở nơi nào cũng có thể sáng.”

“Hừ, bình thường thi tốt thì có ích lợi gì? Đến kỳ thi cuối năm lại phát huy bất thường.” Lâm Diệu Dương mĩa mai một câu, như không vấn đề gì, đen mặt rời đi.

Diễn Minh ngồi trong góc phòng làm việc, đang để ý đến động tĩnh của bọn họ.

Nghe được lời nói của Lâm Diệu Dương, cô không khỏi thở dài.

Việc đời khó lường, ai có thể nghĩ đến đứa bé a Sâm kia, lại xảy ra chuyện vào buổi thi thứ ba chứ?

May mà chỉ trúng một dao, bây giờ cơ thể đã gần như bình phục, chỉ là không thể vận động quá mạnh.

***

“Reng reng reng ----”

Tiếng chuông vào học vang lên khắp sân trường, Phi Minh Sâm chậm rãi đi, khi tiếng chuông dừng lại mới đi tới lớp học.

Cậu vừa mới bước vào, lập tức ý thức được có chỗ không đúng.

Cảm nhận được trong lớp như có như không quăng tới ánh mắt và lời xì xào bàn tán, thiếu niên hơi nhú mày, vẫn thong dong đi về chỗ của mình.

Lục Tịnh An vốn đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nghe được tiếng động theo bản năng quay đầu nhìn, tầm mắt của hai người giao nhau.

Hai người đối chọi gay gắt, Phi Minh Sâm rõ ràng có thể cảm nhận được địch ý của cô.

Chẳng qua cậu vẫn luôn không rõ, địch ý của cô đối với cậu từ đâu mà có? Giống như lần đầu hai người gặp mặt, hai người đã không giao tiếp đúng lắm.

Lục Tịnh An không nói gì, thu hồi tầm mắt rồi lấy quyển toán học ra.

Lúc này, Mạc Xảo Xảo ở phía trước cũng chú ý tới cậu, cô ta xoay đầu lại nói với cậu: “Phi Minh Sâm, cậu thật lợi hại nha, đứng nhất toàn khối! Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Phải không?” Phi Minh Sâm dường như không quá bất ngờ, vẻ mặt hơi thản nhiên.

Cậu tiện tay kéo ghế ra, ngồi xuống.

“Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa ngoại trừ môn ngữ văn, nhưng môn khác đều là điểm tối đa!” Mạc Xảo Xảo mãnh liệt gạt đầu, ánh mắt nhìn Phi Minh Sâm đầy vẻ sùng bái.

“Hên thôi.”

“Đây là thực lực, làm sao có thể nói là hên được chứ?”

Lục Tịnh An nghe bọn họ nói chuyện phiếm, bĩu môi một cái nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàm chán xoay cây bút bi.

Lúc này thầy giáo số học Cố Lâm, ôm một xấp bài thi đi vào.

“Hôm nay chúng ta không học bài mới, mà nói một chút bài thi hôm thứ bảy.” Sau khi điểm danh, Cố Lâm để cho các tổ trưởng phát bài ra.

Phi Minh Sâm khép sách lại, mà thiếu nữ ngồi bên cạnh cậu, cũng đã thu hồi dáng vẻ biếng nhác.

Cô ngồi sống lưng thẳng tắp, nhìn chăm chăm vào nhóm nhỏ đi phát bài, trong vẻ mặt rõ ràng có hơi căng thẳng.

Trong lòng Phi Minh Sâm khẽ lay động, lúc này cậu mới nhớ tới, ngày đó chỉ có thi môn buổi thi cô không ngủ, hình như chính là môn toán học?

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng, thầy giáo có tác phong nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, mang một cặp kính nhỏ, nhìn qua chính là thành phần trí thức nhã nhặn lịch sự.

Thầy ấy cứ tùy ý đứng đó, cũng đã tạo thành một quang cảnh làm người khác phải chú ý.

Phi Minh Sâm mím môi, chân mày nhăn thành một hàng nhỏ.

***

Sau giờ học toán, Lục Tịnh An lại chạy lên sân thượng, cho đến khi tiếng chuông tan học đã reo một lúc lâu, lúc này cô mới vươn người đứng lên, chuẩn bị trở về phòng học lấy ba lô.

Bởi vì chơi trò chơi làm trễ một tiết học, lúc cô trở lại, trong lớp cơ bản đã không còn ai, chỉ còn một nữ sinh đang lau bảng.

Lục Tịnh An nắm lấy ba lô, vác lên vai ra khỏi phòng học, suy nghĩ hôm nay đến võ quán luyện một chút.

“Này... Lục.... Bạn học Lục.....”

Ngay tại lúc cô bước ra khỏi lớp, giọng nói của một cô gái đột nhiên vang lên.

Lục Tịnh An dừng bước lại, nghiêng người, dáng vẻ miễn cưỡng nhìn lại khi nghe có người gọi.

Là nữ sinh lau bảng. Cô ta đứng trên bục giảng, có chút xấu hổ nhìn cô.

Lục Tịnh An nhíu mày, dùng ánh mắt hỏi cô ta.

Nữ sinh kia thấy cô thật sự dừng lại, không khỏi vui mừng, vội vàng chạy đến chỗ ngồi, cầm lấy một thứ chạy tới.

“Chào bạn học Lục, tôi.... Tôi là Thư Nghiên....”

Thư Nghiên đi tới trước mặt Lục Tịnh An, trên mặt cười ôn nhu, có chút xấu hổ tự giới thiệu bản thân.

Vóc dáng cô ấy không cao, khoảng đến cằm Lục Tịnh An.

Cô ấy trang điểm rất nhạt, cột tóc đuôi ngựa, đuôi tóc hơi xoắn, nhuộm màu nâu hạt dẻ, lúc chạy tới, Lục Tịnh An còn ngửi thấy một hương thơm thoang thoang.

Thư Nghiên? Lục Tịnh An nhìn cô ta, hình như là hoa khôi lớp?

Cô không để ý mấy thứ này, lại do Mạc Xảo Xảo ngồi trước mặt nhắc tới nhiều lần quá, lâu ngày nên nhớ.

Chẳng qua là..... Hoa hậu lớp tìm cô làm gì nhỉ?

Trong mắt Lục Tịnh An lộ ra nghi ngờ, không rõ cho nên quan sát cô ta, “Có chuyện gì?”

Thư Nghiên cắn cắn môi, lấy dung dịch đem vật trên tay đưa cho cô, xấu hổ cười: “Cái này..... cho bạn.”

Là một chai màu trắng na nà bình xịt gì đó.

Lục Tịnh An không nhận, chỉ không hiểu nhìn cô ấy.

“Đây là dung dịch tẩy rửa, hiệu quả rất tốt trong việc loại bỏ vết dơ, chỉ cần phun một ít lên bề mặt rồi dùng khăn giấy lau qua, lập tức sạch sẽ.”

Thư Nghiên vừa giải thích vừa nhìn một bên giày của cô. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An nhìn một chút giày thể thao của mình, cái dấu dính trên giày nhìn thật chướng mắt, là do một nam sinh không có mắt mới

lưu lại lúc xế chiều hôm nay.

“Vậ cảm ơn.”

Lục Tịnh An không cự tuyệt ý tốt của cô ta, cầm lấy chai xịt cân nhắc, “Ngày mai trả lại bạn.”

Vừa nói vừa ném chai kia vào ba lô, xoay người rời đi.

Thư Nghiên há miệng, dường như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Sau giờ tan học, trong trường học tràn đầy nhiệt huyết, hết giờ học học trò chia thành ba đường, chen chúc đi đến nhà ăn, nhà trọ cùng với công trường.

Mà vào giờ phút này, Phi Minh Sâm đã đi lấy xe đạp, chậm rãi đi ra cổng trường, giống như mọi ngày chạy xe đạp về nhà.

Bánh xe từ từ chuyển động, gió nhẹ phớt qua trước mặt, mang theo mát mẻ cùng thích ý chỉ có ở mùa thu.

Chẳng qua là rất nhanh, phần thích ý này đã bị đánh vỡ.

“Ting ----” Một trận còi xe chói tai vang lên.

Một chiếc xe tải vượt đèn đỏ chạy với tốc độ cực nhanh, Phi Minh Sâm vừa vặn ở trên đường đi của chiếc xe tải. Dưới tình huống nguy cấp, cậu dùng sức lách một cái, điều khiển để chiếc xe đạp lui qua một bên tránh.

Vù ----”

Chiếc xe kia gào thét vượt qua người cậu, lưu lại khói mù mịt rồi nghênh ngang rời đi.

Thật may mắn thoát được nguy hiểm, xe tải không đụng vào người, chỉ là người đi đường bị một phen hoảng sợ, khó tránh khỏi tức giận to tiếng chửi chiếc xe tải kia, trút ra bất mãn trong lòng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

Mà Phi Minh Sâm tựa cập sát lề đường, có chút thở hổn hển, trên trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Cậu nhú mày, một tay đề lên bụng trái.

Cậu mím môi, thoáng nghỉ ngơi một lúc, lại tiếp tục lên xe đạp về nhà, chậm chậm chạy về phía trước, suy nghĩ xem nên về nhà trước hay trực tiếp đến bệnh viện.

Chẳng qua ở đầu đường kế tiếp, cậu lại lần nữa phải thẳng lại, một chân chống đất, dừng ở đầu đường chợ khúc quanh. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cậu nhú mày nhìn người bỗng nhiên từ đâu xông ra.

“Mày chính là Phi Minh Sâm?”

Vài nam sinh thật cao lớn cường tráng, du côn chắn trước mặt cậu.

Chương 9 Bọn hăn chạy cái gì?

#ĂN_VÀ_CHỊ_ĐẠI

#EDIT_BY_SẮC_TEAM

Edit: Lafite

Khi Lục Tịnh An ra tới cổng trường, bác Lâm tài xế đã chờ ở đó.

“Cô An.” Bác Lâm thân thiết cười chào cô.

Lục Tịnh An chào hỏi với bác ấy xong lập tức lên xe, nhưng đôi mắt vẫn nhìn ra hướng cổng trường. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

“Cô đang đợi ai sao?”

Bác Lâm nhìn lướt qua kính chiếu hậu, để ý đến biểu cảm của cô, liền hỏi.

Lục Tịnh An mím môi một cái, cô cũng không biết vì cái gì, mà hôm nay cứ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Cô lắc đầu, “Không có, bác lái xe đi, đi võ quán.”

“Vâng thưa cô.”

Bác Lâm đáp lại, khởi động xe.

Võ quán cách trường học không xa, đi bộ khoảng 10 phút là tới. Lục Tịnh An chào tạm biệt bác Lâm, nói với ông 8 giờ tối lại tới đón cô, rồi xoay người vào cửa.

Trong thời gian làm việc, võ quán không có người nào, chỉ có mấy đứa trẻ đang đánh quyền tham gia khoá huấn luyện khép kín.

Lục Tịnh An chào hỏi mấy huấn luyện viên quen thuộc rồi đi tới phòng thay quần áo, đem ba lô nhét vào tủ treo quần áo dành riêng cho cô, sau đó lấy võ phục chuẩn bị thay.

Lúc giữ quần áo, một tiếng bang vang lên, một chai nhỏ có dạng xịt rơi xuống đất.

Lục Tịnh An cúi người nhặt lên, nhớ tới lời nói của Thư Nghiên, cô ngồi xuống đất, cầm chai kia xịt xịt lên vết dơ trên giày, lại dùng khăn giấy lau qua, quả nhiên lau sạch tức thì vết bẩn ấy. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nhìn giày thể thao sạch sẽ, Lục Tịnh An cong cong khoé môi, tâm tình ngược lại tốt hơn một xíu.

Cô lại nhìn cái chai trong suốt trên tay, không nghĩ tới thứ đồ chơi này dùng tốt đến thế, ngày mai cô phải hỏi hoa hậu lớp một xíu xem cô ta mua thứ này ở đâu.

Nghĩ vậy, cô tùy tiện ném chai xịt đó vào ba lô.

“Ting ting ting -----”

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên dồn dập.

Lục Tịnh An nhíu mày, lúc này ai lại tìm cô? Cô sờ soạng trong ba lô hồi lâu, thật vất vả mới tìm được điện thoại, nhưng lúc này tiếng chuông đã tắt.

Cô chắc lưỡi một cái, vừa định nhìn xem là ai thì lúc này tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Là Mạc Xảo Xảo.

Cô dựa vào tủ quần áo, ngón tay trượt qua màn hình, điệu bộ lưỡi nhác tiếp điện thoại: “A lô?”

“Chị An chị An, không xong không xong?”

Thế nhưng trong điện thoại truyền đến giọng của một cô gái mơ hồ mang theo âm thanh nức nở, lập tức làm cho cô ngồi ngay ngắn lại.

“Làm sao vậy?”

Trong lòng Lục Tịnh An lộp bộp một tiếng, lập tức ngồi thẳng người lên, “Mày đừng vội, từ từ nói.”

Nghe được giọng nói bình tĩnh của cô, Mạc Xảo Xảo cũng trấn định hơn.

“Chị An, tiêu... tiêu Phi nói với em, Liên Vũ muốn đi chặn Phi Minh Sâm, mang theo một đám người đi, bọn họ còn mang theo đao! Hic ---- làm sao bây giờ? Liệu Phi Minh Sâm có thể bị đánh chết hay không?”

Cô nàng vừa vội vừa sợ, Lục Tịnh An lại nhíu chặt mày, đang êm đẹp Liên Vũ đi chặn Phi Minh Sâm làm gì? Một học sinh giỏi như Phi Minh Sâm sao lại chọc tới Liên Vũ?

“Hắn thế nào....”

Vừa định hỏi Mạc Xảo Xảo, Lục Tịnh An bỗng nhớ lại tình cảnh ngày đó ở công viên, cô không khỏi nheo mắt lại.

Đứa trẻ tên Mục Minh rõ ràng có biết Phi Minh Sâm, cho nên, cô không để cho Liên Vũ đụng đến đứa bé kia, hắn liền đi tìm Phi Minh Sâm tính sổ?

“Con mẹ nó, Liên Vũ cái tên khốn kiếp kia!”

Lục Tịnh An mắng nhỏ một câu, đứng dậy đem võ phục ném vào tủ quần áo, hung hăng đóng sầm cửa tủ.

“Mày biết bọn họ hiện tại ở đâu không?” Cô vừa nói, vừa nhắc chân đi ra ngoài.

“Có có, Tiểu Phi đã gửi định vị cô em, em đang chạy tới đó đây!”

Lục Tịnh An khẽ nhíu mày, cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng tình hình khẩn cấp cho nên cũng không kịp hỏi rõ.

“Mày gửi vị trí cho chị, rồi về nhà ngay, không được dính vào chuyện này!” Lúc nói xong lời này, cô đã ra khỏi võ quán, đi tới bên cạnh đường lớn.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng gì cả!” Lục Tịnh An cắt đứt lời cô ấy, “Việc này chị sẽ giải quyết, mày cứ gửi định vị trước cho chị, ngoan.”

“Vậy... Vậy được rồi.....” Mạc Xảo Xảo ngập ngừng đáp.

Lúc này Lục Tịnh An mới cúp điện thoại, vừa lúc có một chiếc taxi chạy qua, cô chạy nhanh đến chặn lại, nhanh chóng lên xe.

“Ting ting-----” Mới vừa ngồi lên ghế lái phụ, cô lập tức nhận được tin nhắn của Mạc Xảo Xảo.

“Bác tài, cháu mở định vị, bác chạy theo là được.” Lục Tịnh An dặn dò chú tài xế.

“Được được.”

Chú tài xế liên tục nói được, nhìn bộ dáng cô giống như đang rất gấp, chú tài xế không nói lời vô nghĩa, nhanh chóng khởi động xe rồi căn cứ theo gợi ý dẫn đường chạy đi.

“Bác tài, có thể chạy nhanh hơn chút không? Lục Tịnh An nhú mày thúc giục.

“Cô gái nhỏ, tôi biết cháu rất gấp, nhưng mau hơn nữa sẽ phải vượt quá tốc độ, đến lúc đó cảnh sát giao thông bắt lại thì không phải càng trễ hơn sao?”

Lục Tịnh An biết chú nói có lý, thế nhưng trong lòng vẫn cứ sốt ruột. Cô nhìn ra bên ngoài cửa kính, nhìn dòng xe cộ lướt qua, khẽ hít một hơi thật sâu.

Phi Minh Sâm, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

***

Cách trường trung học Số 1 Giang Bắc không xa, có một nhà xưởng bỏ hoang, bình thường thì không thấy bóng người, vậy mà lúc này lại truyền ra tiếng đánh nhau cùng với âm thanh kêu la thảm thiết.

Bên trong xưởng chỉ thấy chất rải rác các loại phế liệu, ở giữa chừa ra một khoảng trống lớn.

Một nam sinh quỳ rạp trên mặt đất, đang ôm cánh tay bị đánh gãy kêu la thảm thiết, chỗ bị đánh vụn vẹo thành hình dạng bất thường.

Mồ hôi lạnh trộn lẫn với máu, chảy dọc từ trên trán cậu ta xuống, thấm vào mi mắt, làm cho tầm mắt cậu ta trở nên mơ hồ.

“Sột soạt.....”

Phía sau cậu ta, có một đôi giày thể thao màu trắng đang từng bước tiến tới gần hẳn.

Nam sinh kêu la thảm thiết, giống như đã không còn sức phản kháng, chẳng qua người kia ở sau lưng cậu ta không nhìn thấy, ánh mắt cậu ta lại âm ngoan như rắn độc.

Cậu vừa kêu thảm, vừa nâng một tay không bị thương chùi đi máu dính bên thái dương, sau đó vói vào trong ngực sờ sờ, trong tay cậu lập tức có thêm một con dao nhỏ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cậu nắm chặt cán dao, từng giọt máu nữa lại nhỏ giọt từ thái dương cậu, tí tách rơi trên lưỡi dao, đem lưỡi dao sáng choang nhuộm thành máu đỏ.

Cậu không để ý đến, toàn thân căng thẳng chỉ chờ người phía sau tới gần.

Cuối cùng, bước chân kia chỉ cách cậu khoảng một bước, mắt thấy không bao lâu nữa người kia sẽ đi đến, mi mắt nam sinh ánh lên.

“Đi chết đi!”

Cậu ta quát to một tiếng, trong tay nắm tiểu đao, xoay người đánh bất ngờ, hướng người kia đâm tới!

Nhưng cậu mới đâm tới được một nửa, người nọ đã nhanh hơn cậu một bước, chân dài duỗi ra, giày thể thao hung hăng đá vào trên ngực cậu ta.

“Bang -----”

Nam sinh phản ứng không kịp, lần nữa bị đá văng nằm trên đất.

Ngay sau đó, giày thể thao màu trắng kia dùng sức dẫm lên cổ tay cậu ta, nghiền một cái.

“A ——”

Cùng với tiếng kêu thảm kia, nam sinh kia ăn đau xoè năm ngón tay ra, nắm lấy tiểu đao rơi xuống đất, lại bị người nọ nhẹ nhàng đá văng ra xa.

“Phỉ Minh Sâm, tao liều mạng với mày!”

Liên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, cậu trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt, đôi tay vô pháp cử động, liền cử động nửa người, dùng chân phải đá qua!

Phi Minh Sâm bình tĩnh giơ tay lên, đoán cơn màu đen đánh trên chân Liên Vũ.

“Tư lạp tư lạp ——”

Cùng với một trận kịch liệt run rẩy, nam sinh vừa nãy nảy sinh ánh mắt ác độc giờ đã trợn trắng mắt, không còn sức lực nằm liệt trên mặt đất.

Chung quanh bọn họ, kỳ thật còn mấy nam sinh nằm la liệt, tình trạng không khác gì mấy so với Liên Vũ, cả người phát run, hàm răng va lập cập.

Bọn họ hiển nhiên là anh em của Liên Vũ, chỉ là thương tích tương đối nhẹ, chỉ có Liên Vũ nhìn qua tương đối nặng hơn thôi.

Trên mặt Phi Minh Sâm cũng có máu, nhưng lại không nghiêm trọng lắm.

Anh ta liếc mắt nhìn Liên Vũ, song vừa xoay đầu nhìn về góc trước cửa, nơi đó chất một đồng phế liệu có một thân ảnh màu trắng núp ở nơi đó, ngó dáo dác.

Là một nam sinh nhỏ xíu gầy teo.

Nam sinh nhỏ thấy Phi Minh Sâm nhìn qua thì cả người run lên, điện thoại di động trong tay cậu ta lúc này lại vang lên âm báo tin nhắn, làm cậu ta sợ đến thiếu chút nữa đã quăng đi.

Phi Minh Sâm nghĩ nghĩ, nhắc chân đi về phía cậu ta.

“Phi Minh Sâm, mà con mẹ nó vì cái gì lại mang theo con điện?!”

Lúc này, giọng nói không cam lòng lại oán hận của Liên Vũ vang lên, cả người cậu xụi lơ nằm trên đất, cắn chặt răng hung hăng trừng mắt nhìn Phi Minh Sâm.

Liên Vũ gọi người dẫn cậu tới nơi này, vốn tính toán hung hăng giáo huấn Phi Minh Sâm một vố, để cậu ta cách xa Lục Tĩnh An một

chút.

Ngay từ đầu vốn rất thuận lợi, nhưng không nghĩ tới, thời điểm cậu chuẩn bị đánh người, tiểu tử này thế nhưng lấy trong ba lô ra một cây côn! Điện!

Con mẹ nó người không có việc gì sẽ mang côn điện trong người? Hay là một người như cậu, vừa nhìn chính là giống con mọt sách tôm chân mềm!

Nghe thấy cậu ta rống giận, Phi Minh Sâm dừng bước, thân hình rất cao đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống cậu ta.

Người này thật đúng là đại đột lại có chút đáng yêu, bọn họ theo dõi rõ ràng như vậy, sao cậu có thể không thử một vài biện pháp phòng vệ cho được?

“Lục Tịnh An kêu các cậu tới?”

Cậu đánh giá tên kia, đuôi mày hơi nhướng lên, hỏi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cậu chỉ có thể nghĩ đến vị thiếu nữ bất lương ngồi bàn bên.

Tuy rằng cô ấy cứu Mục Minh, nhưng rõ ràng là nhìn cậu không vừa mắt nha.

Cho nên nhịn mấy hôm rồi, rốt cuộc cô ấy đã ra tay? Thật đúng là, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã thật tàn nhẫn. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Phi Minh Sâm mím chặt môi, nét mặt tối tăm đến đáng sợ.

***

Cách nhà xưởng bỏ hoang không xa có một chiếc taxi dừng ở ven đường.

“Cô gái nhỏ à, đường phía trước bị chặn rồi, không chạy vào được.”

Hai bên con đường là ruộng, giữa đường chất rất nhiều phế liệu, chỉ chừa lại một khoảng hẹp, chỉ có xe đạp và người đi bộ có thể đi qua.

Lục Tịnh An cũng thấy được tình trạng trên, cô gật đầu, đưa một xấp tiền mặt rồi mở cửa xuống xe.

“Này này này, cô gái nhỏ, còn chưa thối tiền này!” Bác tài thấy cô chạy đi, liền mở cửa số lái đầu ra gọi cô.

“Không cần đâu.”

Lục Tịnh An xua tay, bỗng nhớ đến chuyện gì đó, lại chạy ngược trở lại.

“Vẫn là thối tiền lẻ đi? Cô gái chờ một chút ha!” Bác tài hiểu rõ cười cười, móc trong túi ra một đồng tiền lẻ.

Lục Tịnh An không quan tâm đến ông ấy, “Bác tài, chú ở chỗ này chờ đừng đi đâu, đợi lát nữa chở tôi về!”

Cô bỏ lại một câu rồi hướng về phía trước chạy đi, trong chốc lát đã biến mất ở cuối đường, lần này chú tài xế không kịp gọi cô lại.

Ông há miệng thờ đốc, không khỏi lẩm bẫm một mình: “Cô gái nhỏ này, chạy còn nhanh hơn thỏ....”

Lục Tịnh An đã chạy xa, cô đã nhìn thấy được nhà xưởng bỏ hoang, sắc mặt cô ngay lập tức có chút không tốt.

Cái đồ khốn kiếp Liên Vũ kia, lần này lại chơi lớn như vậy?

Mà giờ khắc này, trong nhà xưởng bỏ hoang, Phi Minh Sâm đang còn giằng co với Liên Vũ, mặc dù chỉ có anh ta treo người lên đánh.

Cũng đúng vào lúc này, nam sinh nhỏ núp ở sau đồng phế liệu kia đột nhiên hô lớn: “Ca, làm sao bây giờ? Chị An tới!”

Ngay cả Liên Vũ dữ tợn cũng mang vẻ mặt ngẩn ngơ, cậu ta chửi thề một tiếng! Lục Tịnh An sao lại đến đây?

Song cậu ta lại hung hăng trừng mắt nhìn Phi Minh Sâm, khẳng định là thằng nhóc này gọi cô ấy tới! Mẹ nó, không được, không thể để Lục Tịnh An nhìn thấy bộ dạng hung dữ của cậu ta!

“Phi tử, lại đây đỡ tôi! Chúng ta đi!”

Phi tử chính là nam sinh nhỏ kia, cậu ta đáp lời, tuy rằng có chút sợ Phi Minh Sâm, nhưng vẫn chạy nhanh đến bên cạnh Liên Vũ đỡ hẳn

dậy.

“Thằng nhóc , mày hãy đợi đấy!”

Quãng ra lời độc ác xong, Liên Vũ được Phi tử dìu đi, mang theo một đám đệ tử chật vật rời đi bằng cửa sau. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Phi Minh Sâm không ngăn cản, anh nhúu mày nhìn dáng vẻ hốt hoảng bỏ chạy của bọn họ.

Lục Tịnh An tới, bọn họ chạy cái gì chứ?

Chương 10: Cô ấy thích cậu?

Edit: Lafite

Phi Minh Sâm nhìn khắp nơi, thấy ba lô của mình rơi bên cạnh mấy trụ sắt rỉ sét thì lấy tay che bên trái bụng đi qua. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Thiếu niên khom người ngồi trên trụ sắt, ánh mặt trời xuyên qua song sắt phản chiếu vào, rơi vào trên mặt cậu, chiếu sáng đôi môi trắng bệch cùng với cái trán toát mồ hôi.

cậu hít một hơi thật sâu, mở ba lô ra, tùy tiện ném côn điện vào, rồi kéo khoá lại.

Chỉ là, khi khoá kia kéo lên được một nửa chỉ còn một khe hở cỡ một bàn tay có thể với vào. cậu lại đè vào bụng, cảm giác được lòng bàn tay dính ướt, sắc mặt cậu càng tái nhợt hơn nữa.

Bình tĩnh chờ thêm một lúc, quả nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân.

cậu ngẩng đầu nhìn lại thấy được một cô gái mặc quần dài áo T-shirt màu trắng, tóc ngắn, dẫm lên ánh chiều tà đi vào.

“Phi Minh Sâm!” Lục Tịnh An chạy vào nhà xưởng, đôi mắt đảo qua đã thấy được cậu.

Thiếu niên mặc đồng phục màu trắng xanh, ngồi trên mấy trụ sắt rỉ sét. Sắc mặt cậu tái nhợt, trên má với khoé môi có vết bầm.

Nhà xưởng ngổn ngang rải rác các loại phế liệu, trên đất rõ ràng có dấu vết đánh nhau, nhưng ngoại trừ cậu ta, Lục Tịnh An không thấy ai khác nữa.

Chẳng lẽ Liên Vũ biết cô lại đây, đánh xong bỏ chạy lấy người?

Cô cắn răng, mắng thầm trong lòng một tiếng, vọt về hướng Phi Minh Sâm.

Phỉ Minh Sâm cứ bình tĩnh ngồi đó, đôi mắt vẫn luôn quan sát đến cô.

Lúc này cánh tay cậu khẽ nhúc nhích, vạt áo khoác trên cổ tay cậu rớt xuống, thành công che khuất vết thương trên cổ tay.

Mà một cánh tay khác yên lặng vói vào trong ba lô.

Thật ra cậu không muốn chuyện này có liên quan tới Lục Tịnh An, dẫu sao đối với cô gái này, trong lòng cậu vẫn có chút cảm giác không nói được....

Lục Tịnh An không phát hiện ra động tác nhỏ của cậu, nhưng thấy được trên đất có một con dao nhỏ có dính máu.

Trong lòng cô căng thẳng, có dự cảm không lành, nhú mày đánh giá cậu, hỏi: “Cậu bị thương?”

Phỉ Minh Sâm nhìn lại cô, có chút không xác định lắc đầu.

Ánh mắt Lục Tịnh An nhạy bén phát hiện ra điểm bất thường, cô duỗi tay vén lên áo khoác trên đồng phục học sinh, thấy được vết thương cậu đang che giấu.

Chỉ thấy thiếu niên gắt gao che lại phần bụng bên trái, máu đỏ tươi thấm ra kẽ hở của ngón tay, nhuộm đỏ lớp áo lót, nhìn mà có thấy giật mình.

Lục Tịnh An hít một hơi khí lạnh, cô nhìn miệng vết thương, vẻ mặt xanh mét nói: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Nói xong, cô làm ra vẻ muốn nâng cậu đứng lên.

Phỉ Minh Sâm do dự nhìn cô vài lần, bị hành động của cô làm cho phát ngốc.

Chẳng lẽ... Đám lưu manh kia thật sự không phải do cô sai khiến? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng cậu lại có chút nháy nhót.

“Cộc ----- Cộc ----- Cộc-----”

Đúng lúc này, trong nhà xưởng bỏ hoang bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân giòn giã.

Phỉ Minh Sâm hơi nhúc nhích, bàn tay mới vừa buông côn điện ra lại lần nữa nắm chặt.

Mà Lục Tịnh An cũng buông cậu ra, ánh mắt mang theo chút tàn nhẫn nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Cô tưởng Liên Vũ đi rồi còn quay lại, thế nhưng khi cô nhìn thấy thân ảnh xuất hiện ở cửa, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thay thế bằng vẻ mặt giận dữ.

“Mạc Xảo Xảo, không phải tôi đã nói đừng tới sao?”

“Chị An, chị tìm được Phỉ Minh Sâm?” Cô gái đứng ở cửa ngó dáo dác, thấy được cô không khỏi vui vẻ.

Mạc Xảo Xảo lộ cộc chạy tới, không hề bị đáng vẻ giận dữ của Lục Tịnh An dọa dẫm.

Cô ta biết chị An là lo lắng cho an toàn của cô, nhưng tận sâu trong lòng mang theo áy náy, thực sự làm cho cô không có cách nào yên tâm thoải mái đi về nhà.

Chẳng qua cô vừa mới liên hệ với Liên Vũ, biết bọn người Liên Vũ đã bị chị An dọa bỏ chạy, cho nên mới đánh liều đi vào.

Thấy Phỉ Minh Sâm bình yên vô sự, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng mà rất nhanh cô phát hiện có chuyện không đúng.

“Phỉ Minh Sâm, cậu ổn không..... A----- Thật nhiều máu!!!!!”

Lúc nhìn đến trên tay cậu ta là máu cùng với thanh đao nhỏ kkia, Mạc Xảo Xảo hét lên một tiếng, tiếp theo chân mềm nhũn trượt xuống ngồi trên đất.

Cô nhìn đáng vẻ máu tươi đầm đìa của cậu, sợ tới mức nước mắt lập tức chảy ra. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An nhìn thấy cô ta khóc, không khỏi bĩu môi, vẻ tức giận trên mặt thật ra đã thu lại một ít, có điều trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Cô gái nhỏ này, ngày thường lá gan cũng không phải nhỏ như vậy, còn bây giờ cứ thế bị dọa đến khóc?

Cô nhìn về phía Phi Minh Sâm, nhớ tới mấy hôm nay Mạc Xảo Xảo liên tục nhắc đến cậu ta trước mặt cô.

Chẳng lẽ cô bạn này vừa ý tên tiểu tử này? Cho nên mới căng thẳng như vậy?

Lục Tịnh An cau mày, chịu đựng sự bực bội không thể giải thích được, duỗi tay giữ chặt tay Phi Minh Sâm, chuẩn bị đưa cậu ta đến bệnh viện trước rồi tính sau.

Phi Minh Sâm không có tâm tư đi an ủi Mạc Xảo Xảo, bị Lục Tịnh An kéo đi, cậu cũng buông vũ khí, mượn lực đứng dậy.

Thế nhưng ngay trong lúc này, liền nghe được Mạc Xảo Xảo đứng bên cạnh vừa lau nước mắt vừa khóc rờn nói ra lời nói làm chấn động người khác:

“Huhu, xin lỗi Phi Minh Sâm.... Đều do tôi không tốt, đều do tôi lỡ miệng nói với Liên Vũ, nói chị An thích cậu, cho nên cậu ta mới có thể kéo người đi đánh cậu.... Huhu xin lỗi, đều là tôi sai.....”

Cô không nghĩ tới cái tên trứng thúi Liên Vũ kia lại gian xảo như vậy, không biết mọc ra từ chỗ nào, vừa thấy mặt cô đã hỏi cô có phải Lục Tịnh An thích Phi Minh Sâm hay không, cô theo bản năng đáp lại một câu là cậu làm thế nào biết được.

Kết quả hẳn ta lập tức nổi giận ùng ùng chạy đi, cô thì trở thành kẻ chỉ điểm không tòi, nếu không thì hôm nay sao phải chơi cho xong Phi Minh Sâm.

Tận đáy lòng Mạc xảo xảo vừa vội lại vừa sợ, nước mắt cứ thế mà chảy ra.

Song lời này của cô, giống như một quả bom nặng ký, làm cho Lục Tịnh An cùng Phi Minh Sâm đồng thời sửng sốt.

Hai người, một ngẩng đầu, một cúi đầu, ánh mắt giao nhau, bởi vì khoảng cách quá gần, bọn họ phảng phất có thể nhìn thấy ảnh ngược

của nhau trong mắt đối phương.

Thời gian giống như dừng lại.

Mi mắt Lục Tịnh An khẽ run lên, đột nhiên giống như bị điện giật, mạnh mẽ buông bàn tay đang nắm lấy cánh tay của thiếu niên kia, lùi về phía sau một bước.

Mà Phỉ Minh Sâm bị ngồi lại lần nữa, vẻ mặt hơi đờ ra.

“Mạc Xảo Xảo, mày nói hươu nói vượn gì đó?”

Sau một hồi yên lặng, trong nhà xưởng bỏ hoang vang lên tiếng gào cùng âm thanh thở hổn hển của Lục Tịnh An.

Mạc Xảo Xảo nhìn dáng vẻ “thẹn quá hóa giận” của cô, bỗng nhiên ý thức được mình đã nói lỡ lời.

“Xin lỗi, xin lỗi, là em nói hươu nói vượn!”

Cô ta lại nhìn về phía Phỉ Minh Sâm, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy với hối lỗi, “Huhu , Phỉ Minh Sâm, xin lỗi cậu, là do tôi bị Liên Vũ gạt....”

Phỉ Minh Sâm lắc đầu, cậu che miệng vết thương lại, sắc mặt lại tái nhợt hơn, song lúc ngẩng đầu nhìn Lục Tịnh An, ánh mắt lại có chút tỏa sáng.

Lục Tịnh An.... Thích mình?

Cô gái trong mắt cậu, nhẹ nhàng thở dốc, bởi vì tức giận mà gương mặt trắng nõn có hơi đỏ lên.

Phải chăng trừ giận dữ, còn có.... Vài phần thẹn thùng?

“Nhìn cái gì mà nhìn?!”

Nhận ra cậu ta đang nhìn mình, Lục Tịnh An không khỏi hung hăng trừng mắt lườm một cái, vẻ mặt hung dữ.

Phỉ Minh Sâm rất thức thời lắc đầu, rồi cúi đầu nhìn dưới đất, che dấu đôi môi đang sắp không nhịn được mà muốn cong lên.

Tuy rằng cậu ta cúi đầu, nhưng Lục Tịnh An đã chú ý tới sắc mặt hồng bét của cậu ta.

“Mẹ nó!” Cô khẽ chửi một tiếng, nhưng cảm xúc vẫn bình thản.

Mặc kệ nguyên nhân gây ra là gì, Phi Minh Sâm đều là người bị hại vô tội xui xẻo nhất, việc khẩn cấp trước mắt là nhanh chóng đưa cậu ta đi bệnh viện, bằng không xảy ra chuyện gì cô với Mạc Xảo Xảo đều không gánh vác nổi.

“Xe taxi chờ ở bên ngoài.”

Cô nói xong, cầm ba lô của cậu ta lên, đeo trên người, rồi mới bắt lấy cánh tay cậu ta kéo lên.

Thời điểm cô cầm ba lô lên, trong lòng Phi Minh Sâm nhảy dựng.

Không biết là xuất phát từ tâm lý gì, lúc cậu ta đứng lên tựa vào vai cô, liền thuận tay kéo khóa ba lô lên hết.

Lục Tịnh An bĩu môi, cảm thấy người này quả thật là con rùa lông.

Cô dìu cậu ta, đi ra khỏi nhà xưởng bỏ hoang.

“Chị An.....” Mạc Xảo Xảo muốn giúp đỡ.

Song vừa mới đi được hai bước, đã bị Lục Tịnh An trừng mắt liếc, dừng bước chân lại.

“Hiện tại chị không muốn nhìn thấy mày, mày lập tức trở về nhà cho chị!”

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của cô, Mạc Xảo Xảo đứng tại chỗ không biết làm sao.

Phi Minh Sâm giải vây giúp cô ta, “Cậu giúp tôi kéo xe đạp về bãi xe ở trường với?”

Mạc Xảo Xảo quả thực cảm động muốn chết, cô hại cậu ta thảm đến như vậy, cậu ta lại còn nói chuyện giúp cô, bạn học Phi đúng là người tốt! Giống như chị An vậy!

Lục Tịnh An trợn trắng mắt, giọng hung dữ với cô ta: “Đừng có để cho bản thân bị té, đợi ngày mai đến trường chị xử mày sau!”

Ngay cả khi nói lẫy, đều mang theo sự quan tâm rõ ràng với Mạc Xảo Xảo.

Phi Minh Sâm có chút ngoài ý muốn nhìn cô, còn Mạc Xảo Xảo đã nhanh chóng lau sạch nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu thật mạnh.

Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

***

Xưởng bỏ hoang cách xa vị trí taxi đang đợi. Trên đường lồi lõm gồ ghề, lại rải rác một ít phế liệu, thật không dễ đi.

Lục Tịnh An nâng Phỉ Minh Sâm, tuy sốt ruột, song vẫn hết sức chú ý con đường dưới chân.

Phỉ Minh Sâm tựa vào đầu vai thiếu nữ, chú ý đi theo bước chân của cô.

Một mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể mềm mại của thiếu nữ truyền đến, bay vào mũi cậu ta, rất nhẹ, lại rất dễ ngửi.

Có lẽ là hương thơm của sữa tắm?

Phỉ Minh Sâm nhìn đường cát dưới chân, hơi hơi mê mang.

Thật ra không phải là cậu không đi nổi, cậu lại không phải người có tính cách phiền phức, thế nhưng ở thời khắc này, cậu lại yên tâm thoải mái ăn vạ trên người của người ta như vậy?

Càng không nói đến, đối phương lại là một cô gái.

Cậu lại nhớ tới lời nói của Mạc Xảo Xảo, cô ta nói Lục Tịnh An thích cậu.

Ý nghĩ cùng nhau này, làm cho khóe môi cậu không nhịn được lại cong lên.

Lần này, cậu không nhịn nữa, dù sao cậu cũng đang cúi đầu, Lục Tịnh An không thể nhìn thấy.

Đó là một loại tâm tình rất kỳ quái, không nói rõ được, làm cho cậu không tìm ra được từ ngữ để hình dung.

Thế nhưng cậu hơi hoài nghi, Lục Tịnh An thật sự thích cậu sao?

Nếu thật giống như lời nói kia, vậy thì lúc trước sao cô lại có địch ý với cậu? Chẳng lẽ là..... Cô ấy ghen thù?

Phỉ Minh Sâm lại nhịn không được nghiêng đầu, trộm nhìn về phía Lục Tịnh An.

Từ góc độ của cậu, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của nữ sinh, cô có một làn da trắng tinh tế như sứ, lông mi dài và dày, được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu cam nhạt.

Trước mắt cậu, hiện lên lần gặp mặt đầu tiên, vẻ mặt thiếu nữ khó chịu trừng mắt nhìn dáng vẻ của cậu.

Thật ra thì ngũ quan Lục Tịnh An rất tinh tế xinh đẹp, chỉ là khí chất cùng với ánh mắt quá mức sắc bén, lại luôn ăn mặc kiểu trung tính, nên làm cho người ta rất dễ bỏ qua sự xinh đẹp của cô ấy. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Có điều không phải không có thời điểm nhu hòa.....

Cậu nhớ lại, cô ngồi bên cạnh cậu, đầu gối lên cánh tay, dáng vẻ nhắm mắt ngủ yên ổn.

Phỉ Minh Sâm hơi cong khóe môi, ánh mắt lại lần nữa dừng trên mặt nghiêng của thiếu nữ gần cậu trong gang tấc.

Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên cậu dựa gần cô ấy như vậy, giống như chỉ cần gần thêm một xíu nữa, một xíu nữa.....

“Cậu đang làm gì?”

Lục Tịnh An nghiêng đầu, cùng với cậu bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi của hai người gần như đụng vào nhau. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Chương 11: Gợn sóng

Edit: Táo Mèo

Phi Minh Sâm ngẩn ra, cậu vội nhìn về nơi khác.

Cậu liếm đôi môi khô khốc, tìm đại một cái cốc, "Hơi váng đầu...."

Lục Tịnh An nhìn cậu, trán đầy mồ hôi, đôi môi nhợt nhạt cho nên cô không nghi ngờ tí nào.

"Cậu nhìn cái gì nữa, đi ngay đi."

Thật ra bọn họ đi cũng nhanh rồi, chỉ cần tới gần con đường hẹp trước mặt là có thể lên xe.

Giọng nói thiếu nữ hơi thấp, mang theo sự dịu dàng bay vào trong lỗ tai Phi Minh Sâm, tựa như một chiếc lông chim nhẹ nhàng gãi vào tim cậu.

Cậu giật mình, sau đó ngoảnh đầu nhìn cô, khẽ gật đầu cười.

Ánh nắng chiều sà vào trong đôi mắt cậu, tựa như có hàng ngàn vì sao lấp lánh, dịu dàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Ánh mắt của cậu rất sạch sẽ, trong vắt tựa dòng suối, phản chiếu bóng hình của cô.

Lục Tịnh An mím môi, cúi đầu tiếp tục nhìn mặt đường bên dưới, phớt lờ cảm xúc lạ thường trong lòng.

Hôm nay là thứ hai cho nên không có quá nhiều bệnh nhân tới khám ở bệnh viện hàng đầu Giang Bắc. Trong đại sảnh chỉ có lác đác vài người đứng xếp hàng lấy số.

Đại sảnh lúc này khá yên tĩnh, đột nhiên có ba người chạy ào vào.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, trên lưng ông ta cũng một nam sinh, cậu nam sinh đang nắm ghé trên đầu vai ông ta, sắc mặt có vẻ không được tốt.

Có một nữ sinh tóc ngắn đi cạnh anh ta, cô gái này mặc một chiếc áo phông màu trắng thấp thoáng vết máu.

Vừa bước vào đại sảnh, nữ sinh đã bắt lấy một y tá đang đi tới la lớn, "Có người bị thương, mau chuẩn bị cấp cứu!"

Cô nữ sinh này đương nhiên là Lục Tịnh An.

Dưới sự trợ giúp của chú tài xế taxi, cô đã đưa được Phỉ Minh Sâm tới bệnh viện.

"Ai là người bị thương?"

Y tá quan sát một lượt cô bé từ trên xuống dưới, có lẽ do thấy áo của cô dính máu.

"Không phải tôi, là cậu ấy!"

Lục Tịnh An vội vã chỉ vào Phỉ Minh Sâm nói, "Trên bụng cậu ấy bị người ta đâm một dao, chảy nhiều máu lắm!"

Phỉ Minh Sâm vẫn còn rất tỉnh táo, nghe cô nói vậy, cậu không khỏi ngẩn người.

Lục Tịnh An... Có phải cô nàng này hiểu lầm gì không?

Cậu há miệng, đang định nói chẳng qua mình không cẩn thận làm rách vết thương cũ thôi, nhưng thấy cô nàng sốt ruột thì cậu lại chần chừ, rồi ngậm miệng lại, không giải thích rõ.

Lúc này, có một y tá khác đẩy xe băng ca cứu thương qua để cậu nằm lên trên.

Thấy trên mặt cậu có vết bầm tím, y tá lại hỏi, "Trừ bụng còn bị thương ở đâu không?"

Lần này, Phỉ Minh Sâm lắc đầu.

Y tá đã hiểu rõ bèn để Lục Tịnh An đi xếp hàng đăng ký lấy số, còn hai cô y tá thì cùng nhau đẩy Phỉ Minh Sâm vào trong phòng cấp cứu.

Lục Tịnh An không đi theo, cô đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo tới tận khi cánh cửa phòng đóng lại, lúc này cô mới quay đầu nhìn chú tài xế taxi nhiệt tình tốt bụng đã đưa bọn họ tới.

"Cháu cảm ơn chú."

"Không cần khách sáo, đó là bạn trai của cháu à mà khẩn trương vậy?"

Nghe vậy khuôn mặt Lục Tịnh An tối sầm đi.

Thấy cô bé có vẻ hung dữ, chú tài xế cười khan, vẫy tay chào cô rồi mở cửa xe taxi nghênh ngang lái đi.

Lục Tịnh An đưa mắt nhìn theo hướng người tài xế vừa rời đi, hít một hơi thật sâu sau đó xoay người định đi vào xếp hàng đăng ký.

"Reng reng reng..." tiếng chuông điện thoại vang lên.

Vừa liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, thấy người gọi là Mạc Xảo Xảo, cô lập tức cảm thấy giận mà không có chỗ để trút.

"Con nhóc thối kia, mày còn dám gọi điện tới hả?" Cô tức giận nói.

Ở đầu dây bên kia, Mạc Xảo Xảo nịnh nọt cười, "Chị An, đừng nóng giận mà... Phi Minh Sâm vẫn ổn chứ?"

"Chưa chết được."

Mạc Xảo Xảo thở phào, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

Lục Tịnh An liếc mắt, "Mạc Xảo Xảo, chị cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng đây."

"Nói chuyện gì cơ?"

"Con mắt nào của mày thấy chị thích Phi Minh Sâm hả?" Lục Tịnh An gào về phía điện thoại, "Tao gặp một lần là muốn đánh cậu ta một lần được chưa?"

Mạc Xảo Xảo cầm điện thoại đưa ra xa khỏi lỗ tai, cô nàng cảm thấy màng nhĩ sắp rách rồi.

Cô nàng dùng ngón tay chặn lỗ tai, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Nếu bà không thích thì sao lại khẩn trương khi biết cậu ấy gặp chuyện thế hả?"

"Mày nói cái gì?" Lục Tịnh An không nghe rõ cô nàng lẩm bẩm gì.

"Không có gì, không có gì." Mạc Xảo Xảo vội vã lắc đầu, lảng sang chuyện khác, "Vậy phải báo cho người nhà của Phi Minh Sâm không chị? Để em tìm lớp cũ xin thông tin liên lạc nhé?"

Lục Tịnh An thoáng khựng lại, cô không nói cho cô ấy biết Phi Minh Sâm ở cạnh nhà mình.

"Không cần." Cô bĩu môi, "Để chị tự liên hệ với bọn họ, cúp máy đây."

Nói xong, cô dập máy luôn.

Cô đứng trước cửa bệnh viện, thoáng do dự rồi vẫn gọi cho bác Lâm tài xế.

"A lô, bác Lâm ạ, là cháu đây. Không, cháu không ở võ quán..."

Lục Tịnh An kể qua loa tình hình, nhờ ông đi thông báo cho cha mẹ Phi Minh Sâm, tiện thể đưa bọn họ tới bệnh viện.

"Đừng để mẹ cháu biết nhé, bác cứ nói tối nay cháu ở lại võ quán về trễ chút."

Lục Tịnh An vừa nói vừa cúi đầu nhìn cục đá dưới đất, nhắc chân thô lỗ đá nó bay thẳng vào vườn hoa bên cạnh.

"Vâng, khi nào mọi người tới thì gọi cho cháu, vậy nhé."

Cô cúp máy, rồi xoay người đi vào đại sảnh.

Mới đi được một lát mà trước cửa đăng ký đã xếp thêm vài người.

Lục Tịnh An bĩu môi, liếc mắt nhìn có vẻ mất kiên nhẫn, nhưng cuối cùng cô vẫn đứng nối sau hàng người, ngoan ngoãn chờ tới lượt.

Tới lúc bà Phi được bác Lâm chở tới bệnh viện thì đã là tám giờ tối, vừa nghe con trai xảy ra chuyện, bà vội vã chạy tới.

Chồng bà đang đi công tác, con gái lớn thì học đại học ở nơi khác, may mà hai đứa nhỏ đã hiểu chuyện, có thể tự chăm sóc cho bản thân, nếu không thật sự bà chẳng biết phải làm thế nào nữa.

Trên đường đi bà cứ lo lắng mãi vì sợ con trai gặp nguy hiểm, đã thế người tới đón bà lại còn úp úp mở mở không nói rõ ràng, nếu không phải bà biết ông ta là tài xế của nhà họ Lục ở cạnh nhà, thì chắc bà đã nghi ngờ mình gặp phải một tên lừa đảo.

Tới bệnh viện, bà dễ dàng gặp được Lục Tịnh An.

Bà cứ tưởng Lục Tuyết Cầm cũng ở đây, không ngờ chỉ gặp được cô con gái, tuy bà thấy lạ nhưng bà vẫn lo lắng cho con trai mình hơn, trước hết để cô bé này dẫn bà tới phòng bệnh đã.

Trong phòng bệnh, Phi Minh Sâm đã xử lý vết thương xong, cậu ta đang nằm trên giường truyền nước.

"Bệnh nhân tạm thời không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương cũ đã bị nhiễm trùng và hơi sốt..." Y tá cầm bệnh án, thông báo tình hình với bà Phi.

Bà gật đầu lia lịa, cẩn thận hỏi cô y tá những điều cần chú ý, rồi mới để cô y tá rời đi.

"Minh Sâm, rốt cuộc có chuyện gì thế? Sao con lại bị người ta đánh hả? Ai làm? Có phải bị người ta bắt nạt ở trường học không?"

Sau khi y tá đi, bà Phi ngồi xuống cạnh giường bệnh, nhìn vết bầm tím trên gương mặt con trai, bà đỏ mắt liên tục hỏi một loạt vấn đề.

Lục Tịnh An đút tay vào túi quần đứng cuối giường, liếc mắt nhìn bà Phi, thấy bà lo lắng chật vật, cô khẽ mím môi, mất tự nhiên quay qua chỗ khác.

"Mẹ, mẹ bình tĩnh đi."

Phi Minh Sâm ngồi dựa vào chiếc gối đầu giường, liếm đôi môi khô khốc nói: "Con hơi khát, mẹ rót hộ con cốc nước được không?"

Giọng của cậu khản đặc, nghe vô cùng yếu ớt.

"Uống nước hả? Được được, con đợi chút!" Bà Phi vội vã lau nước mắt, đứng dậy định đi rót nước cho con trai.

Thấy vậy, Lục Tịnh An bèn bước tới cầm ấm nước để cạnh bàn, rồi nói: "Để cháu, hai người cứ nói chuyện đi."

"Phiền cháu quá, hay là cứ để dì..."

Lục Tịnh An lắc đầu, đi trước một bước ra khỏi phòng bệnh.

Bà Phi nhìn theo bóng cô, rồi ngoảnh lại nhìn con trai, "Là cô bé đưa con vào viện à?"

Phi Minh Sâm gật đầu.

"Con bé còn bảo tài xế nhà mình tới chở mẹ qua, bây giờ lại còn đi lấy nước cho con, sau này con nên cảm ơn người ta tử tế nhé!"

Bà Phi nghiêm túc căn dặn con trai.

Phi Minh Sâm nhếch môi, đôi mắt tỏa sáng.

"Vâng, con sẽ." Cậu nhìn theo hướng cửa ra vào, khẽ đáp.

Bà Phi hài lòng thở phào nhẹ nhõm, thấy vết bầm tím trên khoe miệng con trai, bà lại cất tiếng hỏi.

"Con nói xem rốt cục buổi chiều xảy ra chuyện gì? Có phải lại xả thân vì nghĩa không? Tốt nhất con nên kể rõ ràng cho mẹ đi!"

Phi Minh Sâm gượng cười, giải thích với mẹ....

"Ừng ục...ùng ục...."

Trước máy lọc nước, Lục Tịnh An đang rót nước vào bình.

Cô phải đi một vòng mới tìm được chỗ lấy nước, trì hoãn mất một lúc, không biết tên Phi Minh Sâm kia sẽ kể về cô thế nào trước mặt mẹ mình nữa.

Dù sao cô chẳng liên quan gì tới chuyện này cả....

Tuy nói vậy, nhưng cô vẫn thấy hơi chột dạ.

Đúng, không liên quan! Cô dùng sức vặn nắp bình, rồi cầm về phòng.

Đang là buổi tối nên hành lang bệnh viện có vẻ yên tĩnh, trừ vài tiếng nói chuyện thỉnh thoảng truyền ra từ phòng bệnh, cô có thể nghe rõ âm thanh thanh thúy của tiếng bước chân mình vọng lại trên nền gạch trắng men.

Cô vừa đi vừa lấy điện thoại ra nhìn.

Lạ thật, tại sao đã sắp chín giờ rồi mà mẹ cô còn chưa gọi điện tới giục nhỉ?

Cô hơi nhíu mày, không biết đã bước tới trước phòng bệnh tự bao giờ, đang định bước vào thì có giọng nữ quen thuộc mơ hồ truyền ra.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn, quả nhiên bóng dáng quen thuộc kia chính là bà Lục Tuyết Cầm, mẹ của cô. Rốt cục bà đã biết chuyện, có vẻ là vừa chạy tới nơi.

Lục Tịnh An hơi do dự, đang định gọi bà, thì thấy bà kéo tay bà Phi, áy náy nói: "Xin lỗi Tố Vân, đều là tôi sai, bà đừng trách An An,

không phải nó cố ý đâu..."

Lục Tịnh An ngăn người, sau đó bỗng có một ngọn lửa vô hình từ dưới chân bốc thẳng lên đỉnh đầu cô.

"Mẹ, tại sao mẹ lại xin lỗi?"

Cô vọt vào phòng bệnh, trừng mắt nhìn Lục Tuyết Cầm, cả giận nói.

Chương 12: Đêm trăng.

Edit: Táo Mèo

Khi Lục Tuyết Cầm trông thấy con gái, bà thoáng sửng sốt, sau đó từ ánh mắt toát ra sự đau lòng và tự trách.

Chỉ bằng ánh mắt này, Lục Tịnh An lập tức hiểu ý bà.

Bà cho rằng là cô đánh người ta, là cô khiến Phi Minh Sâm nhập viện? Cô nghiến răng, hung dữ lườm về cậu thanh niên đang nằm trên giường bệnh.

"Nhân lúc tôi đi vắng cậu đã nói gì với mẹ tôi hả?"

"An An, sao con lại nói chuyện kiểu đấy với Minh Sâm? Không phải con đã đồng ý với mẹ sẽ làm một cô bé ngoan, học tập giỏi, không đánh lộn với người ta nữa sao?"

Lục Tuyết Cầm giữ lấy bả vai con gái, thấp thoáng giọt lệ nơi khóe mắt.

Lục Tịnh An cũng nhìn mẹ, trái tim như bị ai đó đâm thủng. Bà không tin cô ư? Bà thà tin người khác chứ không tin con gái mình sao?

Phi Minh Sâm ngồi dựa vào đầu giường, thản nhiên ngồi nhìn đôi mẹ con đột nhiên giằng co, cậu thu hết biểu cảm của Lục Tịnh An vào trong mắt, cảm thấy hơi đau lòng.

Đang định cất lời nói thì ngay sau đó, Lục Tịnh An đã thu lại hết cảm xúc.

Cô lạnh lùng cười, vung tay lên, hất tay Lục Tuyết Cầm ra.

"Con chỉ nói một lần thôi."

Lục Tịnh An nhìn chằm chằm Lục Tuyết Cầm, vài sợi tóc mai lơ thơ rũ xuống che trước mắt cô, dù thế vẫn không thể chặn lại được ánh mắt u ám và sắc bén của cô.

"Con, chưa từng chạm vào người cậu ta!" Cô gằn từng chữ.

Cô nhìn Lục Tuyết Cầm, giọng nói đầy khí thế, đằng sau ánh mắt sắc bén là những vết thương mà cô cố che giấu.

Chỉ cần nhìn ánh mắt của con gái là Lục Tuyết Cầm hiểu, trong lòng bà như trống rỗng, "An An, mẹ..."

Lục Tịnh An không nghe bà nói nốt, trước khi đi cô thô bạo trợn mắt lườm cái tên Phi Minh Sâm đang nằm trên giường một cái, Phi Minh Sâm cảm thấy cực kỳ oan ức.

"An An, con định đi đâu?"

Thấy con gái chạy ra khỏi cửa phòng, Lục Tuyết Cầm gào lên đằng sau, nhưng cô không hề phản ứng lại.

Lục Tịnh An vùi đầu đi nhanh về phía trước, bước chân của cô vừa vội vừa nhanh, giọng nói của Lục Tuyết Cầm dần biến mất.

Nhưng càng chạy, lửa giận trong lòng cô càng bốc lên.

"Loảng xoảng..."

Cô nhấc chân, đá cái ghế đặt trên hành lang bệnh viện ngã lăn quay.

Rồi cô cúi đầu liếc nhìn mới phát hiện mình vẫn còn cầm theo ấm nước.

"Mẹ nó!"

Cô ném ấm nước xuống đất, vung tay hung dữ đập thẳng vào bức tường trắng như tuyết.

Cuối hành lang này chỉ có một phòng bệnh đang sáng đèn, dường như nghe thấy động tĩnh, có người ló đầu ra nhìn ngó xung quanh.

"Nhìn gì!" Lục Tịnh An giận chó đánh mèo.

Người nọ liền rúc đầu khép cửa phòng lại, có vẻ không muốn gây sự, thậm chí còn tắt hẳn đèn, hành lang hoàn toàn yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Lục Tịnh An.

Một lát sau, cô rụt nắm tay khỏi bức tường, bức tường bằng phẳng không biết đã lõm xuống vài vết nông, trên đó còn nhuộm vài vệt máu mờ nhạt.

Từ nắm tay truyền tới cảm giác đau nhói.

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm mu bàn tay, từ từ mở ra, bởi vì động tác này mà vết thương trên mu bàn tay càng nhỏ ra nhiều máu hơn.

Cô khẽ cười giễu cợt, buông tay, tựa lưng vào tường. Cúi đầu nhìn mũi giày, ánh mắt thoáng thay đổi, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian cứ thế trôi qua không biết đã bao lâu, hành lang vắng vẻ không tiếng động, cô nhìn xuống cái bóng của mình dưới mặt đất, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cô đối diện với khung cửa sổ đang mở rộng trên tường, chỉ cần khẽ ngẩng lên là có thể trông thấy vầng trăng sáng khảm trong đó.

Gió đêm phả vào mặt, ánh trăng theo đó lên vào, rọi sáng hành lang bệnh viện dưới ngọn đèn yếu ớt.

Cô gái tóc ngắn tựa vào vách tường, đôi chân dài tùy tiện bắt chéo, một tay đút trong túi quần. Ánh mắt thấp thoáng vài sợi tóc mai lơ thơ trong bóng tối, cho nên chỉ có thể nhìn rõ sống mũi cao và đôi môi mím chặt của cô.

Ánh trăng sáng chói bao trùm lấy cô, mạ lên người cô một lớp ánh sáng trắng bạc, trông cô lúc này giống hệt một con sói cô đơn dưới ánh trăng, xinh đẹp và huyền bí, cả người tản ra sự cô độc khôn xiết.

Từ chỗ rẽ đi ra, Phi Minh Sâm vừa khéo bắt gặp cảnh này.

Lục Tuyết cầm và mẹ cậu, Lâm Tố Vân đã rời khỏi bệnh viện, cậu cảm thấy nhàm chán và hơi khát cho nên đi ra ngoài tiện thể uống nước luôn.

Nhưng không ngờ lại gặp Lục Tịnh An, hóa ra cô vẫn còn trong viện.

Cậu nhìn lướt qua ấm nước dưới đất, rồi nhìn cô gái có vẻ không muốn người lạ tới gần, thoáng do dự rồi quay người rời khỏi.

Thật ra Lục Tịnh An đã phát hiện ra cậu, tuy không biết tại sao bị thương nặng như vậy mà cậu vẫn còn chạy loạn ra đây, nhưng dù sao sự sống chết của cậu thì mắc mớ gì tới cô chứ?

Nhớ lại khung cảnh vừa rồi trong phòng bệnh, cô nhếch miệng, để lộ một nụ cười ngập tràn sự châm chọc.

Ai bảo cô cứ liên tục có tiền án như thế cơ chứ, bây giờ cô chẳng còn chút độ tín nhiệm nào, nếu không thì tại sao mẹ cô chẳng buồn hoài nghi mà lập tức tin lời từ một phía của người khác thế chứ?

Nghĩ tới đây, cô cắn răng, trong lòng trào dâng cảm giác cău kính, cô dùng chân đạp một phát, lại một lần nữa trút giận vào cái ghế ở phía trước.

"Ăm..."

Cái ghế đổ kèn bay vèo ra xa, dừng trước một đôi giày thể thao màu trắng.

Cô vừa ngược mặt lên nhìn thì trông thấy gương mặt tuần tú hơi ốm yếu của nam sinh kia.

Lục Tịnh An sững sốt, thấy cậu quay lại, bực mình nói, "Cậu tới làm gì?"

"Tức thế cơ à?"

Đối với lời nói bực bội của cô, Phi Minh Sâm không hề thấy buồn bực, ngược lại còn bật cười thành tiếng. Cậu khom lưng nhặt chiếc ghế kia lên, chậm rãi bước tới cạnh cô.

Lục Tịnh An dõi theo cậu, phần nộ và sát khí từ trong ánh mắt toát ra tựa như đó là bản chất sẵn có, cảm tưởng một giây tiếp theo cô có thể ra tay đánh cho cậu một trận thật sảng khoái vậy.

Nhưng người bị cô nhìn chăm chăm có vẻ không hề cảm giác được, cậu ta vẫn bình tĩnh tự tin.

Cậu bước tới trước mặt cô, dọn dẹp ổn thỏa chiếc ghế kia, sau đó nhặt siêu nước ở dưới đất lên.

"Tôi hơi khát, cậu có muốn uống cho hạ cơn giận không?"

Lục Tịnh An cắn răng, cuối cùng không nhin nổi nữa, cô nắm lấy vạt áo trước của cậu, kéo một phát tới trước mặt mình.

Phi Minh Sâm không chút đề phòng, cậu chỉ hơi ngạc nhiên về hành động của cô, nhưng vẫn không hề tỏ ra hoảng loạn.

Cậu thuận theo nhìn cô, sắc mặt cô đỏ ửng vì tức giận, trông chẳng khác nào một bông hoa hồng tươi đẹp. Cô đứng rất gần cậu, mùi hương ấm áp chỉ thuộc về riêng cô khiến tâm hồn cậu rung động.

Con người cậu hơi tối đi, cổ họng như bị thắt chặt.

"Cậu nói gì với mẹ tôi hả?" Lục Tịnh An mất hẳn cảm giác, cô nhìn chăm chăm cậu, cắn răng nghiêng lợi chất vấn.

Bị cô ép hỏi, khoảng cách giữa hai người lại càng gần hơn, mùi hương phảng phất ấy lại truyền tới khiến Phi Minh Sâm có chút thất thần, nhưng cậu thoáng nhíu mày, bởi cậu có thể nhận ra có cả mùi máu tươi lẫn trong đó.

Cậu hạ tầm mắt xuống dưới, nhìn thẳng vào bàn tay của cô gái đang nắm chặt lấy vạt áo mình.

Vì cô dùng sức cho nên vết thương trên mu bàn tay lại rỉ máu, nhưng dường như cô không cảm thấy gì cả.

"Tôi hỏi cậu đấy, có nghe không hả?" Thấy cậu thất thần, Lục Tịnh An cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô nắm lấy vạt áo cậu, đôi mắt lộ ra sự hung dữ, do dự có nên đập cho cậu ta một trận chứng minh cái tiếng xấu của cô hay không.

Nhận ra ý đồ của cô, Phi Minh Sâm mím môi, mắt nhìn ra chỗ khác, khi liếc tới cái ghế bên cạnh, cậu mở miệng nói, "Đứng mệt quá, tôi ngồi xuống nói chuyện được không?"

Lục Tịnh An không nhẫn nại nổi nữa, "Sao cậu phiền phức thế hả?"

Có điều, cậu ta vừa bị người ta đâm cho một dao vì cô, cho nên rất cục cô cũng buông tay, đập cái ghế bay ra chỗ cậu.

Phi Minh Sâm thoáng xúc động, khóe môi cậu hơi cong lên.

Cô bé này, đúng là hiếu thắng....

Ánh trăng sa vào đôi mắt cậu, long lanh, lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Lục Tịnh An liếc nhìn cậu, thấy cậu vẫn đứng im tại chỗ, không thể kiên nhẫn hơn nữa, "Rốt cục cậu có ngồi hay không?"

Phi Minh Sâm mỉm cười, không chút khách sáo mà khom lưng ngồi xuống, sau đó cậu lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Giờ nói được chưa? Cậu đặt điều gì với mẹ tôi hả?" Lục Tịnh An ôm cánh tay, đôi mắt hơi híp lại lóe lên sự nguy hiểm.

Phi Minh Sâm chìa lòng bàn tay mình về phía cô, "Đưa tay ra đây đã."

"Con mẹ nó, rốt cục cậu....Này! Cậu buông ra!"

Lục Tịnh An vỗ tay vào lòng bàn tay cậu, vốn định đẩy cậu ra nhưng không ngờ lại bị cậu bắt được.

Cô tối sầm mặt, theo bản năng định nhấc chân đá tới, kết quả động tác kế tiếp của Phi Minh Sâm khiến cô phải khựng lại.

Chương 13: Cưng chiều xoa đầu.

Edit: Táo Mèo

Trên hành lang bệnh viện buổi tối thỉnh thoảng chỉ có vài y tá kiểm tra phòng đi qua, tuy động tĩnh của Lục Tịnh An vừa nãy hơi lớn, nhưng bây giờ cô đã an tĩnh lại, cho nên y tá không còn để ý tới.

Phi Minh Sâm nhìn chăm chăm Lục Tịnh An, móc từ trong túi ra một chai thuốc nước và băng gạc, đặt lên cái ghế bên cạnh.

Cậu vừa chạy tới hiệu thuốc mua mấy thứ này.

Tay phải cậu vững vàng nắm lấy tay cô, còn tay trái bận rộn mở nắp lọ thuốc, sau đó thấm chút thuốc ra bông.

Lục Tịnh An thoáng cau mày nhìn cánh tay bị cậu nắm lấy, cô đã đoán được ra cậu định làm gì rồi.

Cô cảm thấy hơi xúc động, cô chăm chú nhìn cậu, rồi chuyển hướng, ánh mắt rơi thẳng vào bàn tay cậu.

Bàn tay cậu lớn hơn hẳn tay cô, ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ nét, thậm chí làn da cậu còn sẫm màu hơn làn da của cô.

Bàn tay cô thì lạnh, còn bàn tay cậu thì nóng, hơi ấm từ bàn tay cậu liên tục truyền tới, tựa như một miếng dán giữ nhiệt làm từ thiên nhiên.

Bỗng nhiên cô cảm thấy như bị bỏng, ngón tay nhỏ nhắn thoáng tránh né, muốn rụt lại.

"Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi!" Phi Minh Sâm nói.

Cậu vững vàng giữ tay cô, dùng bông thấm thuốc lau sạch sẽ miệng vết thương trên tay cô, cẩn thận giúp cô khử trùng.

Cậu phải thừa nhận bàn tay cô rất đẹp. Mười ngón tay thon dài, trắng muốt như ngọc, chỉ có điều trên miếng ngọc này lại có rất nhiều vết thương mờ nhạt, cả cũ cả mới.

Phí Minh Sâm hơi nướng mảy, không hiểu tại sao khi nhìn đôi tay này cậu lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Thuốc nước lạnh lẽo xức lên miệng vết thương, cảm giác nhói đau truyền tới khiến cho Lục Tĩnh An phải hít một hơi thật sâu.

"Đau không?" Phí Minh Sâm ngược mắt nhìn cô, rồi lại cúi đầu nhìn vết thương, "Biết đau, thì lần sau đừng ngu xuẩn đi đập đồ nữa."

Ngoài miệng mạnh mẽ vẫy, nhưng động tác của cậu vẫn rất dịu dàng.

Lời nói của cậu truyền vào tai Lục Tĩnh An lại biến thành cực kỳ chói tai.

"Liên quan gì tới cậu?" Cô lạnh lùng đáp, cố gắng giãy ra khỏi cậu một lần nữa.

Phí Minh Sâm cũng dùng sức một lần nữa, giữ chặt bàn tay mềm mại trắng nõn của cô trong tay.

"Đừng cử động!"

Nghe cậu nói, cô bèn nhúu mảy, hơi cụt hứng, cậu nhanh chóng tháo băng gạc, rồi thành thạo quấn vòng quanh bàn tay, bao trùm lên vết thương của cô.

Lục Tĩnh An nhìn cậu.

Cậu cúi đầu cho nên cô không thấy rõ biểu cảm, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm nhận được sự cẩn thận và nghiêm túc toát ra.

Trên mu bàn tay cô lúc này đã được băng bó một lớp băng gạc, không còn nhìn thấy vết thương đâu nữa.

Lục Tĩnh An bĩu môi, không giãy giụa nữa.

Trên hành lang, một người đứng một người ngồi, chàng trai nghiêm túc băng bó vết thương cho cô gái, có một bầu không khí kỳ lạ lưu chuyển giữa bọn họ.

Cảm giác này tuy không nói được nên lời, nhưng ít ra không còn giương cung bạt kiếm như trước nữa.

Một lát sau, cuối cùng Phi Minh Sâm cũng xé rách băng gạc thành hai nửa, quấn thêm một vòng quanh tay cô, rồi thắt nút lại, sau đó mới thả tay cô ra.

"Được rồi."

Cậu thu dọn lọ thuốc nước và băng gạc, nhét vào trong túi rồi đứng dậy.

Thấy cô đang dõi theo mình, cậu không khỏi mỉm cười, đặt tay lên mái tóc ngắn mượt mà của cô ra sức xoa.

"Cậu muốn chết à!" Cô không kịp đề phòng nên bị cậu tập kích bất ngờ, mặt cô tối sầm, cố sức đẩy tay cậu ra.

Lực tay cô đúng là rất mạnh.

Phi Minh Sâm nhìn thoáng qua mu bàn tay đỏ ửng vì bị cô bạt, rồi mới nói: "Khuya lắm rồi, cậu nên về nhà đi!"

Lục Tịnh Anh nhìn chăm chăm cậu, vẫn chưa quên vấn đề vừa rồi.

"Cậu thực sự nói với mẹ tôi là tôi đánh cậu đấy à?" Cô hơi nheo mắt, bầu không khí giữa hai người lại trở nên căng thẳng.

Phi Minh Sâm nhìn Lục Tịnh An, cậu mỉm cười khi thấy cô để lộ móng vuốt sắc bén.

"Tôi nói với dì Lục cái gì, thì cậu về hỏi thẳng dì ấy là biết đúng không?"

Lục Tịnh An khẽ cắn môi dưới, cứ nhớ lại bộ dạng Lục Tuyết Cầm gập gáp muốn xin lỗi Phi Minh Sâm cùng với nét mặt đau lòng khi bà nhìn mình, lần đầu tiên trong lòng cô nảy sinh sự kháng cự với chuyện về nhà.

"Muộn lắm rồi, về đi." Phi Minh Sâm nhắc lại lần nữa, "Dì Lục chắc lo lắng cho cậu lắm."

Lục Tịnh An hơi cúi đầu, sống lưng thẳng tắp, hai tay buông dọc người siết chặt.

"Cậu thì hiểu cái quái gì!"

Cô nở nụ cười giễu cợt, có gì khiến người ta tổn thương hơn không được tin tưởng cơ chứ? Huống hồ, đó lại là người mà từ trước tới giờ cô vẫn muốn bảo vệ nhất...

Đúng lúc này, một bàn tay ấm áp phủ lên đỉnh đầu cô.

"Đừng nghĩ nhiều." Cậu dịu dàng nói bên tai cô.

Lục Tịnh An ngẩn ra, chậm rãi ngược nhìn.

Người trước mắt nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt tựa như có hàng ngàn chấm nhỏ đang lấp lánh, có lẽ bởi ánh trăng lúc này quá đẹp cho nên trong cậu càng ôn hòa như ngọc.

Phi Minh Sâm vỗ vỗ đầu cô, rồi nói, "Người hay để tâm vào mấy chuyện vụn vặt thường rất ngốc."

Sắc mặt Lục Tịnh An thoát cái đen như cái đáy nồi.

Cô cắn răng, định đẩy tay cậu ra, nhưng lần này Phi Minh Sâm đã đề phòng từ trước.

Cậu nhanh chóng thu tay lại, rồi xòe tay còn lại ra. Không biết viên kẹo trái cây màu cam đã xuất hiện trong tay cậu tự lúc nào.

"Đây, mời cậu ăn kẹo." Cậu khẽ cười.

Lục Tịnh An nhìn nụ cười gần trong gang tấc của Phi Minh Sâm, rồi lại liếc nhìn viên kẹo, không nói nên lời.

"Cậu..."

"Cầm đi."

Cô định từ chối thì Phi Minh Sâm đã kéo tay cô qua, mạnh mẽ nhét viên kẹo vào trong tay cô.

"Ăn kẹo xong thì ngoan ngoãn về nhà đi nhé, tôi cũng về phòng đây."

Nói xong, cậu cầm ấm nước, vẫy tay chào cô sau đó nhẹ nhàng biến mất sau khúc rẽ.

Lục Tịnh An nhìn theo bóng lưng của cậu, rồi lại nhìn viên kẹo trong tay.

Trời, xem cô là con nít à mà dễ kiêu vậy....

Nhớ lại lời Phỉ Minh Sâm vừa nói, cô bĩu môi, khép tay lại, rồi cất viên kẹo vào túi.

Cuối cùng, Lục Tịnh An vẫn không ở lại bệnh viện.

Khi cô ra về, bên ngoài cửa chính trừ hai mẹ con ra thì còn có một người đàn ông đang hút thuốc. Bọn họ liên tục nhìn về phía đường cái, có lẽ đang đợi taxi.

Lục Tịnh An bước tới gần đó, lôi điện thoại ra xem.

Trên điện thoại hiển thị chỉ còn 12% pin, chỉnh về chế độ im lặng một lúc mà đã có hơn chục cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của mẹ cô, Lục Tuyết Cầm.

Có vẻ bà thực sự rất lo lắng.

Ngay lúc cô do dự xem có nên gọi về không, thì màn hình điện thoại lại sáng lên, một lời mời bằng giọng nói vang vọng.

Là mẹ cô, Lục Tuyết Cầm.

Có lẽ bà thấy không gọi điện được nên đã chuyển sang WeChat.

Lục Tịnh An nhìn màn hình điện thoại, ở giữa là ảnh đại diện WeChat của Lục Tuyết Cầm.

Tuy ảnh đại diện đã thu nhỏ lại rất nhiều lần, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, đó là một bức ảnh một người phụ nữ ôm một bé gái.

Trên bãi cỏ, dưới ánh mặt trời, bà đang ôm cô, nụ cười vừa dịu dàng vừa xinh đẹp.

Đó là sinh nhật cô năm cô bảy tuổi, mẹ dẫn cô tới công viên, rồi hai người đứng trên bãi cỏ chụp tấm ảnh này.

Sinh nhật năm đó thật ra rất vui vẻ nếu buổi tối hôm đó về nhà, mẹ cô không bị Mục Khải Phát đang say rượu đánh đập, chỉ để bảo vệ cho cô,...."

Cuộc gọi đã lâu mà không có ai nhận, cho nên yêu cầu bằng giọng nói tự động ngắt, sau đó lại tiếp tục kiên nhẫn vang lên.

Lần này, rốt cục Lục Tịnh An cũng nhấn vào nút nghe.

"An An, cuối cùng con cũng chịu nhận điện thoại của mẹ rồi!"

Giọng nói nghẹn ngào của Lục Tuyết Cầm vang lên từ đầu dây bên kia, "Con đang ở đâu? Mẹ đi đón con nhé?"

Thấy bà lo lắng vậy, chớp mũi Lục Tịnh An chua xót, cô hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, giả vờ lạnh nhạt đáp, "Con còn đang ở bệnh viện."

"Được, vậy con đứng ở cửa viện chờ, mẹ đi đón con luôn được không? Mẹ sẽ tới nhanh thôi!"

Lục Tịnh An đang định nói để tự mình bắt xe về, ai dè Lục Tuyết Cầm đã vội cúp máy.

Cô thở dài, đành đứng trước cửa viện chờ.

Bây giờ có lẽ khoảng mười giờ tối, xe tới xe đi trên con đường trước cửa viện, ánh đèn neon phản chiếu sắc màu rực rỡ, tôn lên vẻ náo nhiệt đôi động của cuộc sống về đêm.

Lục Tịnh An đá mấy cục đá dưới đất một cách buồn chán, cô bắt đầu mất kiên nhẫn, lôi điện thoại ra xem, kết quả là...

"Lạch cạch..."

Một viên kẹo từ trong túi quần cô rơi xuống, đảo qua đảo lại vài vòng rồi mới dừng lại.

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm viên kẹo kia vài giây, sau đó ngoảnh mặt làm ngơ giả vờ không thấy. Chưa được vài giây, cô lại liếc chiếc kẹo kia vài cái.

Hình như...không nên xả rác thì phải?

"Mẹ, ở dưới đất có viên kẹo này!" Đúng lúc đó, một giọng nói ngây thơ ngọt ngào vang lên.

Đồng thời chủ nhân của giọng nói đó xuất hiện trong tầm mắt của cô, cậu bé khom lưng lấy viên kẹo, rồi vui vẻ ngoảnh đầu nói với mẹ bé.

Lục Tịnh An trơ mắt nhìn bằng ánh mắt lo lắng, vô thức hét lên, "Này!"

Chương 14: Cặp cửa cô đâu?

Edit: Táo Mèo

Đứa bé sợ hết hồn, viên kẹo trên tay rơi thẳng xuống đất. Bé ngẩng đầu, ngó Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An và đứa nhỏ cứ thế mắt lớn trừng mắt bé, lưỡng lự rất lâu, rồi cô mới nói một cách bất đắc dĩ, "Cho em đây."

Nói xong, cô bước vài bước, đi qua đứng chờ dưới ánh đèn đường.

Chỉ chốc lát, mẹ đứa bé gọi được xe, người mẹ bế con lên, thẳng bé tựa đầu vào vai mẹ, lại còn cười vẫy tay chào cô.

Lục Tịnh An mím môi, ngoái đầu không thèm nhìn nó.

Sao vẫn chưa tới....

Lục Tịnh An liếc nhìn điện thoại, chỉ còn 9% pin thôi.

"An An!"

Đúng lúc này, một chiếc xe con màu đen dừng trước cửa bệnh viện, một người phụ nữ vội vã bước xuống. Bà đã phát hiện ra Lục Tịnh An, vừa gọi nhũ danh của cô, vừa bước nhanh tới.

Người phụ đang gấp gáp chạy tới chính là Lục Tuyết Cẩm.

Lục Tịnh An đứng thẳng người, còn chưa kịp mở miệng thì Lục Tuyết Cẩm đã ôm chầm lấy, rồi kéo cô vào trong lòng mình.

"An An, mẹ xin lỗi, là mẹ trách nhầm con! Con vừa đi đâu vậy? Mẹ tìm con mãi, gọi điện con cũng không nghe làm mẹ lo lắng gần chết!"

Bà ôm con gái, gần như vỡ òa, lớn tiếng khóc.

Nghe thấy tiếng khóc của Lục Cẩm Tuyết, cô dựa vào lòng mẹ, hít hà hương thơm chỉ thuộc riêng về bà, không biết tại sao lúc này cô lại nhớ về một đôi mắt sạch sẽ đượm ý cười.

Đó chính là hình ảnh Phi Minh Sâm khẽ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô, mỉm cười nhìn cô dưới ánh trăng sáng.

Bàn tay đang để trong túi siết chặt, băng gạc thô ráp ôm trọn lấy. Cảm giác nhói đau ấy khiến cô chột bùng tỉnh.

Tại sao cô phải nhớ tới cậu ta? Rõ ràng cô ghét cậu ta tới thế...nơi chân mày của cô nhíu chặt lại.

"Mẹ đã không tin con, con tha lỗi cho mẹ được không?"

Những tiếng nước nở nghẹn ngào của Lục Tuyết Cầm vang lên bên tai, Lục Tịnh An khẽ thở dài, quãng hết mấy suy nghĩ kỳ quái sang một bên, rồi duỗi tay vỗ lên lưng bà.

"Mẹ đừng khóc."

Giọng cô không quá lớn, chỉ vừa đủ để Lục Tuyết Cầm nghe được.

"An An, con không giận mẹ à?" Lục Tuyết Cầm có thể cảm nhận được sự dịu dàng của con gái, bà ngẩng đầu đầy ngạc nhiên.

Nhìn vào đôi mắt mong đợi của bà, Lục Tịnh An lúng túng quay mặt qua một bên.

"Con đói bụng, về nhà rồi hẵng nói." Rồi cô bước xuống bậc thang.

Lục Tuyết Cầm nhìn theo bóng dáng con gái, nụ cười đọng trên khóe môi, thay thế cho những giọt nước mắt.

Thật ra lúc con gái quay đầu chạy vọt đi, bà đã phát hiện có gì đó không đúng, về sau hỏi thăm tình hình từ mẹ con Lâm Tố Vân thì bà mới biết mình đã trách nhầm con bé.

"Mẹ còn không đi sao?" Lục Tịnh An mới bước được nửa đường, cô đứng trên bậc đá nghiêng đầu nhìn mẹ.

"Ấy, đi đây."

Lục Tuyết Cầm lấy khăn tay ra, vừa lau nước mắt vừa bước theo chân con gái.

Sau khi hai mẹ con yên vị trên xe, Lục Tuyết Cầm kéo tay con gái, dịu dàng nói, "An An, là mẹ không tốt nên con đã phải chịu oan ức rồi."

Cứ nhắc tới là đôi mắt bà lại rưng rưng, bà vội hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc.

Lục Tuyết Cầm xoa đầu con gái nói tiếp, "Vừa nãy Minh Sâm đã kể cho mẹ, may mà có con đưa nó tới bệnh viện, nếu không có lẽ nó đã thực sự xảy ra chuyện rồi."

"Cậu ta nói vậy thật ạ?" Lục Tịnh An chớp mắt.

"Ừ, có gì sai hả?"

Thấy con gái hỏi, Lục Tuyết Cầm lại cuống lên, nụ cười trầm hẳn xuống.

"Không ạ." Lục Tịnh An lắc đầu, chỉ là trong lòng cô thấy khá bất ngờ.

Là do cô nghĩ xấu Phỉ Minh Sâm quá ư? Hóa ra cậu ta chưa bao giờ tố cáo cô trước mặt mẹ, cũng không nói lý do tại sao lại bị Liên Vũ đánh sao?

"Vậy cậu ta có muốn truy cứu trách nhiệm không mẹ?" Dù sao cũng bị đâm một dao, đây không phải là chuyện nhỏ, chắc cha mẹ Phỉ Minh Sâm phải báo cảnh sát chứ?

Lục Tuyết Cầm lắc đầu, "Mẹ không thấy nó nói gì."

Cô thầm nghĩ, người tài xế kia đã bỏ đi, dù có nhớ được biển số xe thì cũng khó mà truy cứu trách nhiệm nhỉ?

Lục Tịnh An không đào sâu thêm nữa, bác Lâm thấy hai mẹ con đã ngồi vững bèn khởi động xe.

Qua tấm cửa kính, Lục Tịnh An có thể trông thấy nóc tòa nhà bệnh viện màu trắng dần biến mất khỏi tầm nhìn, mãi tới lúc này cô mới thu hồi ánh mắt.

Cô ngáp một cái, điều chỉnh tư thế, dựa vào chiếc ghế da mềm mại, tâm trạng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Ngày mai tới võ quán luyện tập một chút vậy, hay là đi tìm cái tên Liên Vũ khốn kiếp kia để tâm sự về nhân sinh nhỉ? Vài ý tưởng thoáng lóe lên trong đầu Lục Tịnh An.

Có điều, bất kể là ý tưởng nào, thì việc tới bệnh viện cũng không nằm trong kế hoạch của cô.

Người, không phải do cô đánh, tại sao cô phải tới thăm?

Xe con dừng trước cửa nhà họ Lục, lúc này đã muộn nên rất yên tĩnh, hàng xóm của họ, nhà họ Phi bên cạnh cũng tối om.

"An An, mẹ đã nấu cơm xong rồi, con đợi chút, hâm nóng là ăn được ngay."

Về tới nhà, Lục Tuyết Cầm cởi áo khoác, nhanh nhẹn đi vào bếp, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi Lục Tịnh An.

Cô đứng tại chỗ, lén nhìn về phía nhà bếp.

Thấy Lục Tuyết cầm mãi mê bận rộn, cô thoáng thờ phào, rốt cục cũng rút bàn tay từ trong túi ra.

Bàn tay quần băng cô vẫn luôn nhét vào trong túi quần, chỉ sợ bị bà trông thấy, tới lúc đó bà chắc chắn truy cứu nội tình, rồi lại khóc lóc âm ỉ.

Nghĩ đã thấy nhức đầu.

Băng gạc trắng như tuyết quấn quanh tay cô, có vẻ rất nổi bật, Lục Tịnh An thoáng do dự.

"Mẹ, con đi tắm trước, mẹ bưng hộ con bữa tối lên phòng nhé!" Nói xong cô bước lên tầng.

"Ừ, mẹ biết rồi." Lục Tuyết Cầm không chút nghi ngờ. "Đã trễ rồi, con tắm trước đi, tắm xong là ăn được luôn!"

Lục Tịnh An đáp lời, nhanh chóng lên tầng hai, rồi về phòng mình.

Cô lăm lét nhìn trái nhìn phải, bước tới trước máy tính, rút một cái kéo để trong ống đựng bút ra, cắt bỏ băng gạc.

Nhưng lưỡi kéo vừa mới đụng tới băng gạc thì cô khựng lại.

Không biết tại sao cô bỗng nhớ lại nụ cười ấm áp của cậu ta, nhớ cả dáng vẻ cần thận băng bó giúp cô.

Cô cắn môi, do dự một lúc rồi cũng buông kéo xuống.

"Cộc cộc cộc....An An, mẹ vào nhé"

Đúng lúc này, giọng nói của Lục Tuyết Cầm vang lên bên ngoài cánh cửa.

Lục Tịnh An giật mình, vội giấu bàn tay ra sau lưng. Trong giây phút cảnh cửa mở ra, cô nhanh chóng lấy bộ đồ ngủ khoác trên móc phủ xuống bàn tay.

"An An?" Thấy cô đứng đờ ra ở đó, Lục Tuyết Cầm khó hiểu nhìn con gái.

"Mẹ..." Lục Tịnh An thoáng mất tự nhiên, cô nhìn cái khay trên tay bà, lảng vội sang chuyện khác, "Tối nay ăn gì ạ?"

"Haha, đừng đứng nữa, qua đây đi." Quả nhiên Lục Tuyết Cầm không hề nghi ngờ, bà giới thiệu, "Mẹ nấu bát súp, những món khác còn chưa xong, con uống chén súp này lót dạ trước đi."

"Vâng, mẹ để đó đi, con...con đi tắm trước đã."

"Ăn đi cho nóng." Lục Tuyết Cầm kéo cô lại, "Mẹ không nói chuyện với con nữa, bên dưới vẫn còn bật bếp."

Nói xong, bà vội vã xuống dưới.

Lục Tịnh An thò đầu nhìn theo, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bấu môi nhìn băng gạc trên tay. Nếu không phải...không phải vì sợ vết thương dính nước thì chắc chắn cô đã gỡ băng ra rồi, chẳng liên quan tới Phi Minh Sâm gì sắt!

Nghĩ vậy giống như rốt cục cô cũng tìm được một cái cớ, cô bưng bát súp, buồn bực húp sạch, sau đó cầm đồ ngủ và khăn bông vào phòng tắm.

Lúc cô tắm xong thì Lục Tuyết Cầm đã lấy bát súp đi, thay vào đó là hai món mặn và một bát canh đặt trên bàn.

Đã có bát súp lót dạ nên cô không còn đói bụng mấy, cô vừa lau mái tóc ẩm ướt vừa bước qua.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên.

Lục Tịnh An cầm lên nhìn, là thông báo tin nhắn WeChat.

[Mạc Xảo Xảo]: Chị An, chị về nhà chưa?

[Mạc Xảo Xảo]: Không phải chị vẫn còn ở bệnh viện chứ? Phi Minh Sâm ổn không?

Mạc Xảo Xảo không ngừng nhắn thêm vài tin nữa.

Cứ nhớ lại sự tình bức mình hôm nay là Lục Tịnh An lại tức giận, cô đang định nhắn lại thì pin báo chỉ còn 1%, màn hình đột nhiên tối om, rồi sập nguồn.

Lục Tịnh An nhún vai. Thôi quên đi, coi như mặc kệ cô nàng, để cho cô nàng tự kiểm điểm lại bản thân chút vậy.

Cô ngoảnh đầu định tìm sạc, nhưng cô tìm trong ngăn kéo một lượt mà không thấy đâu.

"Không phải chứ..."

Cô lẩm bẫm, đột nhiên trong đầu cô chợt lóe lên, sáng nay trước khi ra cửa, cô nhớ đã bỏ dây sạc vào trong ba lô mà.

Vậy cái ba lô của cô đâu mất tiêu rồi?

Chương 15: Kỹ năng đếm cừu đặc biệt.

Edit: Táo Mèo

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Phi Minh Sâm đang trần trọc trở mình.

Bầu không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, mùi thuốc nước, cậu khẽ trở mình, ván giường cứ thế cọt két vang lên.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu....Một Lục Tịnh An, hai Lục Tịnh An, ba Lục Tịnh An,...

Đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng, cậu mở bừng mắt.

Chàng trai trẻ xoay người ngồi dậy, đầu đầu bóp huyết Thái dương. Một lát sau, cậu vén chăn lên bước xuống, đi tới bên bàn tự rót cho mình một cốc nước đun sôi để nguội.

Nước lạnh chảy qua yết hầu cuộn theo từng cơn khô nóng trong cơ thể, làm cậu cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Cậu cầm cái bình rót thêm nước, nhìn chiếc cốc thủy tinh đầy dần, tầm mắt cậu vô thức nhìn xuống đáy. Dưới đáy ấm nước bằng sắt lốm xuống hẳn, trông vô cùng chướng mắt.

Nghĩ tới cô nàng nóng nảy kia, Phi Minh Sâm chỉ biết lắc đầu.

Cậu bưng cốc thủy tinh uống một ngụm nước, không biết vừa nhớ ra chuyện gì mà khóe miệng cậu vô tình để lộ một đường cong mê người.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm ánh lên màu xanh đậm, vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa không trung, lấp ló sau những áng mây mù, lúc ẩn lúc hiện.

Cậu mới gọi điện về nhà xác nhận với bà Phi về việc mẹ con nhà họ Lục đã trở về nhà.

Chắc họ đã giảng hòa rồi nhỉ? Không biết hiện tại cô nàng thế nào, có mất ngủ giống mình không?

Cậu đặt cốc nước xuống, định về giường, nhưng ánh mắt chợt liếc qua một đồ vật.

Đó là một chiếc ba lô màu đen xa lạ, trơ trọi để cạnh chiếc ghế tựa, giống như đã bị chủ nhân của nó vứt bỏ vậy.

Phỉ Minh Sâm đi tới nhấc nó lên, phủi bớt bụi bặm. Khi đã trông thấy rõ hình dáng chiếc ba lô, cậu trừng mắt, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu.

Xem ra, người nào đó ngày mai vẫn phải tới đây một chuyến rồi.

Nghĩ vậy, cậu treo chiếc ba lô lên kệ rồi khoái tráp về giường, nằm xuống trong tiếng vang cọt két. Cậu khẽ thở dài, sau đó nhắm mắt, hài lòng tiến vào mộng đẹp...

Một đêm ngon giấc.

Lục Tịnh An dậy rất sớm, cô ra ngoài chạy hai vòng rồi mới về.

Lục Tuyết Cầm làm bữa sáng cho con gái xong xuôi mới về phòng ngủ bù, hôm qua ngủ hơi trễ, dạo này cơ thể bà không được tốt cho nên cần phải chú ý nghỉ ngơi hơn.

Lục Tịnh An không quấy rầy bà, cô lặng lẽ ăn bữa sáng, rồi rón rén bước ra khỏi cửa.

Bác Lâm đã đợi sẵn trong sân, thấy cô đi ra, ông nở nụ cười áy náy.

"Cô Lục, tôi xin lỗi, tối qua..."

Hôm qua Lục Tịnh An đã dặn ông qua điện thoại là không được nói chuyện của Phỉ Minh Sâm với Lục Tuyết Cầm, nhưng khi Lục Tuyết Cầm gọi điện tới hỏi, ông vẫn để lộ, cuối cùng đành phải chờ Lục Tuyết Cầm tới bệnh viện.

"Dạ." Lục Tịnh An gật đầu, "Lần sau bác đừng thế nữa là được."

"Vâng thưa cô."

Bác Lâm nở nụ cười hiền hậu, lúc bác mở xe cho cô mới chú ý tới băng gạc quấn trên tay, "Tay cô bị thương à?"

"Không sao, vết thương nhẹ ấy mà." Lục Tịnh An đút tay vào trong túi, "Đừng nói cho mẹ cháu biết."

Nói xong, cô chui vào trong xe.

Bác Lâm đương nhiên gật đầu đồng ý, sau đó ông lái xe đưa cô tới trường.

Lục Tịnh An ngồi trên xe, quay đầu nhìn sang sân nhà hàng xóm.

Bình thường vào giờ này sẽ có một tên khó ưa cười xe đạp từ trong sân ra, rồi chiếc xe của cô lướt ngang qua, bỏ lại cậu ta ở đằng sau.

Nhưng hôm nay, chắc là tên đó không xuất hiện rồi.

Như thường ngày, Lục Tịnh An tới trường, gục xuống bàn nghe nhạc, thờ ơ với tất cả mọi chuyện xung quanh.

Chỗ ngồi bên cạnh cô trống không, Phi Minh Sâm xin nghỉ không đến.

Cô buồn chán quay bút, khi cô sực tỉnh thì ánh mắt cô đã rơi vào vị trí bên cạnh.

Lục Tịnh An khẽ cau mày, cái người mà cô hay thấy phiền, bây giờ đột nhiên không xuất hiện đúng là không quen.

Không sai, chỉ là hơi không quen mà thôi.

Mạc Xảo Xảo ngồi đằng trước, ngoảnh đầu len lén liếc trộm Lục Tịnh An.

Hôm qua cô nàng gửi tin nhắn mà chị An vẫn chưa trả lời, sáng nay cô nàng chào mà chị cũng không đáp lại....

Có phải chị An vẫn giận mình không? Từ trước tới giờ chưa bao giờ cô thấy chị An thế này. Cô nàng căn môi rồi quay đi, lơ đãng chép gì đó, nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ vấn đề khác.

"Minh Sâm, bác sĩ nói miệng vết thương của con bị rách ra rồi, cần chú ý nghỉ ngơi, không thể chạm vào nước."

Bà Phi ngồi bên cạnh giường bệnh nói với cậu con trai đang mãi lật sách, "Nhưng con không cần lo lắng quá, không có gì đáng ngại đâu, có lẽ quan sát theo dõi tới mai là được xuất viện rồi."

"Vâng, con sẽ chú ý." Phi Minh Sâm vẫn cúi đầu lật một trang sách.

Bà Phi nhìn con trai, cười vui vẻ.

Đúng lúc này, điện thoại của bà khẽ rung. Bà lấy ra nhìn rồi bỏ lại vào trong túi xách, trên gương mặt lộ rõ vẻ đứng ngồi không yên.

"Mẹ, nếu mẹ có việc gấp thì cứ đi trước đi ạ." Phỉ Minh Sâm nhìn bà lạnh nhạt nói.

"Nhưng một mình con..."

"Con ở một mình được, mẹ đi làm việc đi." Phỉ Minh Sâm ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn bà.

Sắc mặt cậu tuy còn hơn nhợt nhạt, nhưng tinh thần đã khá hơn hẳn đủ để bà Phỉ yên tâm phần nào.

"Vậy tối mẹ lại tới thăm con, mẹ sẽ mang bữa tối qua, con đừng lo."

Bà Phỉ cầm túi xách đứng lên, dặn dò con trai thêm vài câu rồi mới vội vàng rời khỏi.

Nhìn theo bóng bà rời đi, sau đó Phỉ Minh Sâm tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Cửa sổ trong phòng bệnh mở rộng, cơn gió mơn man hòa cùng ánh mắt trời khẽ lay động lùa vào, hắt lên người chàng trai trẻ, cậu nghiêm túc đọc sách, thỉnh thoảng bưng cốc nước uống một ngụm.

Tất cả mọi thứ đều vô cùng sạch sẽ và mỹ mãn.

Chẳng rõ qua bao lâu, Phỉ Minh Sâm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cái cốc đã thấy đáy, cậu nhấc ấm nước quơ quơ.

Chàng trai chỉ biết thở dài, xốc chần xách bình đi ra ngoài.

"Ừng ục...." Khi bình đã được rót đầy nước, cậu đập nắp lại, đang định về phòng thì nghe thấy từ xa có giọng nói quen thuộc vọng lại.

"Đừng để tao trông thấy cái thằng Minh gì gì đó nữa! Tao gặp một lần tao đánh một lần!"

"Anh, anh đừng nói nữa...người ta đang nhìn đấy..."

"Nhìn cái gì! Muốn đánh nhau à!"

Phỉ Minh Sâm đi theo tiếng nói, quả nhiên cách đó không xa, cậu đã trông thấy Liên Vũ đang chống gậy, ồn ào mắng chửi người xung

quanh, bên cạnh cậu ta còn có một nam sinh đi cùng, hình như tên là Phi Tử.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Dường như Liên Vũ cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, cậu ta trợn mắt nhìn qua, khi nhìn thấy người đó là Phi Minh Sâm, đầu tiên cậu ta hơi khựng lại, theo phản xạ lùi về sau một bước.

Lúc cậu ta phát hiện trên tay Phi Minh Sâm không đeo túi xách mà chỉ xách theo mỗi một ấm nước, cậu ta bèn nhe răng cười.

Tiếp theo đó, kẻ thù gặp lại nhau, ai nấy đều đỏ cả mắt.

"Ê tiểu bạch kiếm (*), đứng lại cho tao!"

(*)Nguyên văn: Tiểu bạch kiếm = trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

Liên Vũ mặc kệ thằng em của mình, lớn tiếng la hét, vọt thẳng tới cạnh Phi Minh Sâm.

Phi Minh Sâm không hề nhúc nhích, cậu đứng tại chỗ nhíu mày, "tiểu bạch kiếm" ? Là đang nói mình à?

Liên Vũ lao nhanh tới tới trước mặt cậu, một tay nắm lấy vạt áo kéo cậu lại gần.

"Tiểu bạch kiếm, bị tao tóm được rồi này? Ha ha, không ngờ tao lại gặp được mày thật, hôm nay ông đây không đánh mày răng rơi đầy thì ông sẽ viết ngược lại tên mình!"

Phi Minh Sâm nhìn cậu ta, bình tĩnh hất hất cánh tay đang bó bột của cậu ta.

Tay trái Liên Vũ túm vạt áo Phi Minh Sâm, còn tay phải thì bó bột, khua tay vài cái mà không đánh nổi, cậu ta tức giận nói, "Phi Tử, đần ra đấy làm gì, còn không mau qua giúp một tay!"

"Dạ dạ..."

Liên Phi chạy vội qua nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Phi Minh Sâm, cậu ta tựa như trông thấy cơn ác mộng khủng khiếp, nào dám ra tay.

Phỉ Minh Sâm nhếch môi cười, đôi mắt toát ra sự khinh thường, Liên Vũ càng bị chọc giận thêm.

"Thằng kia, mày cười cái gì? Có tin ông đây gọi chừng trăm người qua đây chém mày không?"

Phỉ Minh Sâm nhìn rồi duỗi tay nắm lấy cổ tay cậu ta.

Đầu ngón tay Phỉ Minh Sâm thoáng dùng sức, sắc mặt Liên Vũ trắng bệch, vì bị đau nên ngón tay theo bản năng nới lỏng cổ áo của Phỉ Minh Sâm ra.

"Nếu tao là mày thì bây giờ tao sẽ lập tức rời khỏi đây" Phỉ Minh Sâm cười nói.

"Thằng chết tiệt, đừng có mà to mồm!"

Phỉ Minh Sâm liếc nhìn đồng hồ treo tường rồi lại nhìn Liên Vũ, "Lục Tĩnh An sắp tới rồi đấy, mày muốn bị cô ấy trông thấy bộ dạng lúc này à?"

Liên Vũ hơi biến sắc, "Cô ấy...sao cô ấy tới đây?"

"Tao bị thương." Phỉ Minh Sâm chỉ chỉ vết bầm tím trên mặt, "Nhờ mày ban tặng đấy."

"Mày!"

Liên Vũ trong cơn tức giận định xông tới đánh Phỉ Minh Sâm, nhưng lại bị Liên Phi giữ lại, "Anh, hay là chúng ta đi thôi, nếu đánh anh ta rồi bị chị An bắt gặp, vậy thì tèo đấy...."

Cuối cùng, Liên Vũ bị em trai lôi lôi kéo kéo rời đi.

Phỉ Minh Sâm đứng tại chỗ nhìn theo bọn họ, nét mặt vẫn thản nhiên, nhưng đột nhiên cậu nhớ ra chuyện gì đó, gương mặt có vẻ khẩn trương hẳn.

Cậu xách ấm nước, rảo bước về phòng.

Chương 16: Cậu làm bạn gái tôi thì sao?

Edit: Táo Mèo

Cất ấm nước xong Phi Minh Sâm quay về giường nằm. Cậu không đọc sách nữa, cứ vài giây lại liếc nhìn đồng hồ.

Theo suy đoán thì chắc là phải tới rồi chứ.

Đúng như cậu nghĩ, không lâu sau, bên ngoài cánh cửa an tĩnh bỗng nhiên truyền tới một loạt bước chân.

Khi trông thấy bóng dáng trắng xanh lấp ló ngoài cửa, Phi Minh Sâm vội vàng nằm xuống, nhắm mắt lại, chân mày hơi cau lại, bộ dạng đau đớn và yếu ớt.

"Cộc cộc cộc"

Phi Minh Sâm làm bộ không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thấy người nằm trên giường không có động tĩnh gì, cô bèn rón rén đi vào.

Phi Minh Sâm vốn khẩn trương khi nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên cậu hơi nhíu mày.

Tiếng bước chân đã tới cạnh giường cậu, cậu mở mắt ra, không giả vờ ngủ nữa.

Đôi mắt nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, nét mặt đang bừng sáng lập tức nhạt dần.

"Là cậu à?"

"Bạn học Phi, cậu khá hơn chưa?"

Cô gái mặc đồng phục trắng xanh, buộc tóc bồng hai bên, ngọt ngào cười với cậu.

Đó là người ngồi phía trước kiêm bạn tốt của Lục Tịnh An, Mạc Xảo Xảo.

Phi Minh Sâm gật đầu, từ tốn ngồi dậy.

Cậu biết mà, nếu người tới là Lục Tịnh An thì làm sao có thể biết ý, cố tình bước nhẹ chân thế cơ chứ?

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu quan tâm." Phi Minh Sâm nói với Mạc Xảo Xảo.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Mạc Xảo Xảo lấy từ trong cặp ra một món đồ nhỏ, "Tôi đem xe đẹp của cậu về bãi đỗ xe ở trường rồi, đây là chìa khóa."

"Cảm ơn." Phi Minh Sâm nhận lấy.

"Bạn học Phi, thật ra cậu không cần khách khí vậy..." Mạc Xảo Xảo vội khoát tay, "Dù sao cũng bởi vì tôi mà cậu bị thương nặng vậy, xin lỗi cậu..."

Phi Minh Sâm gãi đầu, cậu có nên cho cô nàng biết vết thương này không liên quan gì tới cô nàng không nhỉ?

"Xin lỗi...không phải tôi cố ý đâu." Vành mắt Mạc Xảo Xảo thoáng ửng đỏ, "Hôm chủ nhật, Liên Vũ và em trai cậu ta đột nhiên tới tìm tôi, tôi không cẩn thận nên bị bọn họ gạt nói hết ra..."

"Đợi đã, hôm chủ nhật cậu đụng phải bọn họ à?" Phi Minh Sâm chớp mắt.

"Ừ, chiều chủ nhật tôi đi dạo phố, đúng lúc tới quảng trường trung tâm thương mại thì đụng phải bọn họ...."

Phi Minh Sâm thoáng lộ ra vẻ suy tư, cậu nhớ mình đã phát hiện ra có người theo dõi mình sớm nhất là vào chiều thứ bảy, sau khi thi thử xong và đang trên đường về nhà.

Nếu quả thật như thế, vậy Liên Vũ tìm tới cậu không thể chỉ vì mấy lời nói của Mạc Xảo Xảo, bởi trước đó cậu ta đã muốn động chạm tới cậu rồi.

Ngón tay cậu khẽ gõ lên mép giường, không biết đang suy nghĩ gì.

"Chuyện chị An thích cậu đều là do tôi đoán bừa." Mạc Xảo Xảo tiếp tục nói, "Hôm qua chị ấy đã dạy bảo tôi rồi, và lại còn khẳng định rằng chị ấy không hề thích cậu....thực sự xin lỗi..."

Mạc Xảo Xảo tự trách, đây vốn là suy đoán lung tung của cô, cũng chẳng định nói cho ai, ai dè Liên Vũ gạt cô, rồi nghe xong câu đó cũng chẳng buồn nghe cô giải thích?

Phi Minh Sâm ngẩn người, ngón tay đang gõ chợt ngừng lại.

"Lục Tịnh An nói vậy thật à?"

"Đúng vậy, toàn là do tôi đoán bậy cả, làm sao chị An có thể thích cậu được chứ? Ấy...tôi không có ý gì khác đâu, bạn học Phi đương nhiên là rất tốt rồi, nhưng không phải tuýp người chị An thích..."

Mạc Xảo Xảo nói năng lộn xộn cố gắng giải thích, thực ra cô nàng đang rất sợ, đã một ngày rồi Lục Tịnh An không thèm để ý tới cô nàng, rõ ràng chị An đang rất tức giận mà.

"Ồ, vậy cơ à?"

Nghe Mạc Xảo Xảo nói, Phi Minh Sâm Phi Minh Sâm bật cười, bàn tay đặt trên chăn khẽ siết chặt lại.

"Có lẽ nào là do cô ấy ngại...."

"Không đâu, chị An với tôi thân nhau lắm, vả lại chị ấy chưa bao giờ nói dối cả."

Mạc Xảo Xảo buông lời thề son sắt, Phi Minh Sâm nghe mà cũng bị thuyết phục.

Nhưng nếu cô ấy không thích cậu, vậy cô ấy thích ai? Đôi mắt cậu trở nên u ám.

Đúng lúc này, ở ngoài cửa phòng có một góc áo thoáng vụt qua, Phi Minh Sâm tinh ý bắt được.

Cậu mím môi, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ.

"Bạn học Phi, cho nên thật sự xin lỗi cậu! Cậu bị thương là trách nhiệm của tôi, cậu trách tôi đi..."

"Thật ra cậu không cần tự trách mình thế đâu." Phi Minh Sâm đột nhiên mỉm cười cắt ngang.

"Nhưng thật sự là vì tôi.."

Phỉ Minh Sâm lắc đầu, "Chuyện này, cậu không sai, là do bọn Liên Vũ, nếu nói rõ nguồn căn....vậy thì đó là do Lục Tịnh An, không phải cậu."

Lúc nói những lời này, cậu không hề kiểm soát âm lượng, cậu nói vừa đủ để người đứng ở cửa cũng có thể nghe rõ ràng.

Mạc Xảo Xảo ngẩn ngơ, vội lắc đầu, "Sao lại là chị An? Chị ấy có biết gì đâu."

"Lẽ nào không phải Liên Vũ tới tìm tôi vì cậu ta hả?" Phỉ Minh Sâm nhướn mày.

"Nhưng đó là vì tôi lỡ miệng..."

"Cậu nghĩ tại sao Liên Vũ tới tìm cậu? Lại còn vừa mở miệng đã hỏi xem có phải Lục Tịnh An thích tôi hay không?"

Mạc Xảo Xảo không nói nên lời. Đúng vậy, tại sao Liên Vũ biết Phỉ Minh Sâm?

"Ngọn nguồn là tôi thì sao chứ? Cậu muốn thế nào?"

Mạc Xảo Xảo đang không biết nên phản bác ra sao thì giọng nữ lạnh lùng từ cửa truyền vào.

Mạc Xảo Xảo nhìn theo tiếng nói, Lục Tịnh An đã đứng ở cửa tự bao giờ, trên người cô vẫn mặc bộ đồng phục màu xanh trắng, bộ đồng phục này càng tôn lên vẻ phóng khoáng và cool ngầu của cô.

Cô dứt hai tay vào trong túi, bước từng bước tới trước giường bệnh, ánh mắt sắc như dao.

Mạc Xảo Xảo không nhịn được, khẽ nuốt nước bọt.

Nhưng cái người đang bị Lục Tịnh An nhìn chăm chăm thì lại nhún vai, bình thản nói, "Tôi chẳng muốn thế nào cả."

"À, thế không phải vừa nãy cậu nói nguyên nhân là do tôi à?"

Lục Tịnh An nhìn cậu, quanh người cô lúc này tựa như mọc đầy gai nhọn, nét mặt ngang bướng mang theo vài phần du côn.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, nhún vai, "Tôi chỉ nói sự thật thôi, nếu cậu không thừa nhận, thì tôi cũng không có ý trách cậu."

Trong mắt Lục Tịnh An, cái tên kia đang ngồi tựa lưng vào giường bệnh sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ yếu ớt, ngay cả ho khan cũng khó khăn.

Lục Tịnh An cắn môi, thái độ mềm mỏng đi. Cô quay mặt đi, trầm giọng nói, "Nói đi, cậu muốn thế nào?"

Phỉ Minh Sâm ngừng cơn ho khan, cậu nhìn về phía Lục Tịnh An, ánh mắt hơi tỏa sáng.

"Cậu rốt cục có nói không? Một thằng đàn ông sao mà chậm chạp thế hả?" Thấy cậu cứ kè cà không mở miệng, Lục Tịnh An có vẻ cực kỳ nóng nảy nhìn về phía cậu.

"Nói gì?"

"Cậu muốn bồi thường thế nào? Nói nhanh lên, nếu không tôi đổi ý bây giờ!"

Thật ra trong lòng Lục Tịnh An không hề cảm thấy mình sai, nhưng dù sao Liên Vũ cũng từng là đàn em của cô, nếu Phỉ Minh Sâm thực sự muốn truy cứu chắc gì Liên Vũ đã chịu đựng nổi, còn cô, chắc gì không bị liên lụy theo.

Nể tình ngày xưa, cô sẽ giúp Liên Vũ lần này. Có điều, lần sau đừng để cô nhìn thấy nó nữa, nếu không....

Lục Tịnh An siết chặt năm đấm, bóp chặt tới nỗi các khớp ngón tay kêu răng rắc.

Mạc Xảo Xảo lại nuốt nước bọt lần nữa, cô nhìn về phía Phỉ Minh Sâm, ra sức nháy mắt, cô sợ cậu thật sự nói ra điều gì đó khiến chị An xông lên đánh người, lúc đó cô có muốn cũng không ngăn cản được!

Nhưng Phỉ Minh Sâm nào có nhìn Mạc Xảo Xảo, cậu đang cố gắng kiềm chế để khóe miệng không nhếch lên.

Cậu dẫn đo rồi ngược nhìn Lục Tịnh An hỏi, "Yêu cầu gì cũng được à?"

Lục Tịnh An ôm lấy cánh tay, gật đầu với cậu.

"Nhưng nếu cậu không làm được thì sao giờ?"

Lục Tịnh An bật cười, cô không trực tiếp trả lời, chỉ liếc cậu, "Cậu cứ nói đi."

Thấy cô tự tin như thế, Phỉ Minh Sâm cười thầm.

"Thế thì tốt."

Cậu nhích về phía sau, điều chỉnh lại tư thế, tựa như tùy ý nói, "Cậu làm bạn gái tôi thì sao?"

Ngoài miệng thì có vẻ thờ ơ, nhưng lúc thốt lên, sống lưng Phỉ Minh Sâm hơi cứng ngắc, bàn tay để bên cạnh siết chặt lấy ga giường, đầu ngón tay bị bóp mạnh tới trắng bệch.

Cậu biết yêu cầu này hơi quá trớn, nhưng con người cậu là thế, nếu đã động lòng vậy thì cần phải biết tranh thủ.

Chỉ là, liệu cô có đồng ý hay không?

Chương 17: Đối tượng luyện tập

Edit: Táo Mèo

Lời nói của Phi Minh Sâm đúng là giật gân, Lục Tịnh An ngẩn người, rồi nhúu mày dò xét nhìn cậu, không biết đang suy nghĩ gì.

Mạc Xảo Xảo có vẻ sốc, nhưng khi nhìn Phi Minh Sâm, cô nàng chột dần bừng tỉnh.

Hóa ra không phải là chị An thích Phi Minh Sâm, mà là Phi Minh Sâm thích chị An! Đã nói mà, giữa hai người này có gì đó bất thường!

Đột nhiên, Lục Tịnh An nhắc chân, trước ánh mắt soi mói của hai người bước từng bước tới cạnh giường bệnh.

Cô chống một tay lên ván giường, chậm rãi khom lưng, tập trung nhìn Phi Minh Sâm nói, "Vừa nãy cậu nói cái gì cơ? Tôi không nghe rõ."

Trong giọng nói mang theo sự uy hiếp rõ rệt.

Tên này trông có vẻ nho nhã yếu đuối, nhưng lá gan có vẻ lớn ghê. Từ nhỏ tới giờ chưa từng có nam sinh nào can đảm bày tỏ với cô, chứ đừng nói là muốn cô làm bạn gái.

Cho nên phản ứng đầu tiên của Lục Tịnh An đó là cậu ta cố ý chinh mình, cố ý mang mình ra làm trò cười, điều này khiến cô vô cùng khó chịu.

Địch ý trong mắt cô rõ ràng rành rành, Phi Minh Sâm có muốn tự lừa gạt bản thân cũng không thể, cậu hơi thất vọng, ánh mắt âm đạm đi hẳn.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, cô cách cậu rất gần, gần tới nỗi cậu có thể cảm nhận được hơi thở của cô khẽ phả lên mặt mình, mang lại cảm giác ngứa ngáy khó tả.

Khoảng cách quá gần khiến cậu không khỏi nghĩ tới mấy chuyện xấu xa.

Cậu nhếch môi, đột nhiên ngồi thẳng dậy, đầu xoay về phía trước.

Lục Tịnh An không kịp đề phòng khi cậu bất ngờ ngồi dậy, cho nên chỉ biết vội vã lùi về sau.

"Cậu!" Cô trợn mắt, lỗ tai đỏ bừng.

Chỉ thiếu chút nữa là hai người hôn nhau rồi.

"Lần sau nói chuyện với ai cũng đừng tới gần quá." Cậu nghiêng đầu nhìn cô, biểu hiện vô tội.

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm Phỉ Minh Sâm, nắm tay siết chặt tạo thành tiếng. Nhưng cuối cùng cô cũng kiềm chế được bản thân, tên này vừa mới bị người ta đâm cho một dao, sao mà chịu nổi được sự giày vò của cô.

Phỉ Minh Sâm không làm khó cô nữa, cậu sửa lại lời nói, "Vừa rồi tôi nghiêm túc đấy, nhưng nếu cậu không làm được vậy đổi cái khác nhé."

Giọng nói của cậu bình thản hững hờ, nhưng nơi chân mày của Lục Tịnh An lại khẽ cau lại.

"Tôi vẫn phải nằm viện thêm một thời gian nữa, thời gian này, mỗi ngày cậu hãy mang vở ghi chép tới đây giúp tôi, thế được không? Tự tay cậu phải ghi chép."

Phỉ Minh Sâm ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn cô.

Cậu vẫn chưa quên đề nghị của Điền Minh hôm ấy, nếu cậu yêu cầu Lục Tịnh An đi học thì có lẽ cũng không phải là không thể, nhưng như vậy thì có ích gì với cậu chứ?

Vậy thà để cô ghi bài mỗi ngày rồi mang qua đây, tuy thời gian bọn họ gặp nhau ít hơn, nhưng ít ra cậu còn có thể gặp cô hằng ngày, còn có thể ngồi cùng cô một lúc.

Cảm giác này không tệ.

Lục Tịnh An căn bản không hề nghe thấy cậu nói gì, trong đầu cô lúc này đang quanh quẩn lời cậu nói, dám nói cô không làm được à?

Lục Tịnh An cô từ trước tới giờ đã nói là giữ lời, nếu đã hứa gì cũng được, đương nhiên cô sẽ không nuốt lời.

Chỉ là người yêu thôi chứ gì? Có gì khó khăn?

"Bao lâu?" Cô cau mày hỏi.

Dù cho có phải đồng ý thì cô cũng không thể làm người yêu cậu cả đời, cho nên phải đặt ra một kỳ hạn nhất định.

Phi Minh Sâm suy nghĩ rồi đáp, "Cho tới khi tôi có thể đi học."

"Được." Lục Tịnh An dứt khoát, "Bao lâu cậu mới có thể quay về trường?"

Nhớ lại lời mẹ nói trước khi đi, chắc khoảng mai là cậu có thể xuất viện, nhưng nét mặt cậu vẫn không hề thay đổi, "Tầm một hai tuần nữa."

"Được, vậy thì hai tuần."

Lục Tịnh An rất hài lòng, chỉ hai tuần thôi mà, qua nhanh lắm.

Phi Minh Sâm, người đáng ra phải rất sáng khoái lại không thể ngờ rằng, ước định hai tuần của mình và Lục Tịnh An lại là về hai nội dung khác hẳn nhau.

Hai người, ông nói gà bà nói vịt, vậy mà cuối cùng ngoài ý muốn đạt tới nhận thức chung.

Mạc Xảo Xảo ngồi bên hóng chuyện, ban đầu thì thấy hưng phấn, nhưng rồi lại thất vọng.

Rõ ràng đã nói làm người yêu, bây giờ biến thành chép bài, cái tên Phi Minh Sâm này sao không kiên trì thêm chút nữa chứ? Cơ hội tốt như vậy!

Sau khi thỏa thuận xong, Lục Tịnh An mới nhớ tới mục đích của mình. Cô nhìn xung quanh, hỏi, "Cậu có thấy ba lô của tôi không?"

"Trên kệ ấy."

Theo hướng chỉ của Phi Minh Sâm, quả nhiên Lục Tịnh An lập tức nhìn thấy ba lô của mình. Cô vui vẻ, bước qua lấy ba lô xuống.

Mạc Xảo Xảo cũng phản ứng kịp, "Hả, hóa ra chị An tới lấy ba lô hả? Em còn tưởng..."

"Sao? Còn tưởng gì hả?"

Đôi mắt sắc như đao của Lục Tịnh An lướt qua, Mạc Xảo Xảo lập tức ngậm miệng.

Cô nàng ngượng ngùng cười xòa, khoát tay nói, "Không sao ạ, chỉ là tưởng chị tới thăm....khám! Tay của chị bị thương mà phải không?"

Bây giờ, có đánh chết thì Mạc Xảo Xảo cũng không dám tưởng tượng chị An nhà mình với Phi Minh Sâm. Tuy Phi Minh Sâm quả thật có ý với chị An nhưng chắc chị An không thể nào thích Phi Minh Sâm được.

Khi nghe Mạc Xảo Xảo trả lời, Lục Tịnh An thoáng liếc xuống nhìn mu bàn tay phải, nhớ lại cảnh Phi Minh Sâm giúp cô băng bó vết thương trên hành lang, gương mặt cô có vẻ mất tự nhiên hẳn.

"Vết thương nhỏ thôi, đã đỡ nhiều rồi."

Cô vừa nói, vừa kéo miếng gạc băng trên tay xuống.

Có điều, dùng tay trái kéo nên không được thuận cho lắm, muốn gỡ ra cuối cùng lại biến thành thắt nút. Không những thế, càng kéo lại càng khiến miếng băng gạc càng chặt hơn.

"Đừng kéo nữa, tay sắp bị siết tới sưng vù lên rồi."

Giọng nói trong trẻo mượt mà của ai đó truyền tới, bàn tay ai đó nắm lấy bàn tay cô.

Lục Tịnh An giật mình, ngược mắt nhìn, Phi Minh Sâm đã bước xuống giường đi tới bên cạnh cô tự lúc nào.

Cô nhìn cậu chăm chăm, đang định nổi cáu nhưng rồi lại trở nên yên tĩnh khi nhìn thấy sự quan tâm toát ra từ trong đôi mắt cậu.

Cô mím môi, liếc nhìn cậu lần nữa.

Cậu nhăn mày, đáy mắt mang theo sự trách cứ cùng với đau lòng.

Đau lòng? Lục Tịnh An trừng mắt, cô cảm thấy mình dùng từ có vẻ sai sai.

Nhân lúc đó, Phi Minh Sâm đã kéo cô tới mép giường.

"Cậu định làm gì?" Cô khó hiểu.

Phỉ Minh Sâm không đáp, cậu khom lưng lấy một cây kéo từ trong ngăn tủ đầu giường ra, sau đó cúi đầu giúp cô cắt băng.

Động tác và tư thế của cậu giống y hệt tối qua, chỉ khác là lần này, Lục Tịnh An có thể trông thấy rõ gương mặt cậu.

Đó là một nét mặt chuyên tâm, cẩn thận từng li từng tí, tựa như đang nâng niu báu vật vô cùng trân quý.

Lục Tịnh An hơi ngẩn người khi nhìn cậu.

Phỉ Minh Sâm cắt băng, gỡ miếng bông để có thể quan sát rõ vết thương.

Vết thương đã không còn chảy máu, chỉ cần đợi kết vảy tự nhiên nữa là được.

"Ồn rồi, lần sau đừng lỗ mãng thế nữa." Cậu ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Hai người đứng rất gần nhau, gần tới nỗi có thể trông thấy hàng mi dài của đối phương, có thể thấy cả con ngươi đen nháy phản chiếu bóng dáng mình trong đó.

Lục Tịnh An thoáng sửng sốt, vội vã lùi về phía sau.

"Tôi đã nói không sao rồi." Còn về chuyện lỗ mãng hay không, thì mắc mớ gì tới cậu ta chứ?

Cô rút tay lại, chớp mắt nói, "Tôi về đây."

Phỉ Minh Sâm gạt đầu, duỗi tay thả nhiên vỗ lên đầu cô.

"Ừ, về đi."

Lại bị Phỉ Minh Sâm sờ đầu, Lục Tịnh An vô thức giơ tay lên đầu, gạt thẳng tay cậu ra.

Tại sao tên này cứ sờ đầu mình vậy nhỉ? Cô cảnh cáo lườm cậu, "Cậu cứ thử chạm vào đầu tôi lần nữa xem?"

Phỉ Minh Sâm liếc nhìn mu bàn tay ửng đỏ của mình, "Sao cậu lại đối xử với người bị thương thế hả?"

Cậu vừa nói vừa dùng tay ôm bụng, giả vờ yếu đuối và đau đớn.

Biết rõ Phỉ Minh Sâm giả vờ nhưng Lục Tịnh An vẫn hơi lo lắng, cô hung dữ nói, "Ai bảo cậu cứ chạy loạn suốt ngày làm gì? Bị thương không biết nằm yên trên giường sao?"

Dù có hung dữ tới đâu thì trong đó vẫn lộ ra đôi phần quan tâm, không thể gạt được Phỉ Minh Sâm.

Cậu khẽ cười, cậu biết Lục Tịnh An nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng cậu ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống giường, không cãi nhai thêm nữa.

Ừ, bây giờ cậu là người bị thương mà.

Mạc Xảo Xảo vẫn cứ im lặng nhìn hai người, không biết vì sao cô nàng cảm thấy trong lòng khó chịu như bị đùa cợt.

Thế chị An thực sự không thích Phỉ Minh Sâm à? Nhưng hai người ở bên nhau trông rất hòa hợp, như vừa nãy, Phỉ Minh Sâm kéo tay chị An, nhưng chị ấy không hề chống cự.

Mạc Xảo Xảo cảm thấy thực sự không hiểu nổi.

"Ngáo à? Còn không đi?" Lục Tịnh An cốc lên đầu Mạc Xảo Xảo.

"Hả? À à!" Mạc Xảo Xảo vội vã đứng dậy.

Phỉ Minh Sâm nhìn Lục Tịnh An lôi kéo Mạc Xảo Xảo rời đi, ung dung gõ hai tay ra sau gáy.

Dẫu sao..... ngày tháng còn dài mà.

***

Mạc Xảo Xảo rời bệnh viện cùng Lục Tịnh An, cứ tưởng Lục Tịnh An định gọi taxi nhưng không ngờ ra cửa lại trông thấy bác Lâm.

Mạc Xảo Xảo lạnh lợi chào hỏi, bác Lâm cũng nở nụ cười với cô nàng, coi như đáp lại.

"Bác Lâm, đưa cô ấy về trước, sau đó cho cháu tới võ quán nhé." Lục Tịnh An dặn dò.

"Được thưa cô."

Mạc Xảo Xảo và Lục Tịnh An khá thân nhau, đôi khi tiện đường Lục Tịnh An sẽ đưa cô nàng về nhà, cho nên bác Lâm cũng biết địa

chỉ của Mạc Xảo Xảo.

Chiếc xe con màu đen nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Sau khi lên xe, Lục Tịnh An vẫn ôm khư khư cái điện thoại chơi game, Mạc Xảo Xảo nghịch điện thoại một lúc, rốt cục không nhìn được phải cất tiếng hỏi, "Chị An, chị thực sự muốn chép bài giúp Phi Minh Sâm hả?"

Thế không phải đồng nghĩa với việc, Lục Tịnh An phải có mặt đầy đủ mọi tiết học à?

Lục Tịnh An đang chơi tới màn quan trọng, cô đang mải thao tác kỹ năng, nghe thấy Mạc Xảo Xảo nói gì đó, cô chỉ khẽ lẩm bẫm chứ không buồn ngẩng đầu lên.

Mạc Xảo Xảo cứ tưởng Lục Tịnh An vừa trả lời, trong lòng không khỏi khấp khởi, nếu chị An thực sự học đủ các tiết, vậy thì tốt quá!

Cảm giác này giống hệt như quay trở lại kỳ thi giữa học kỳ mấy tháng trước, hai người cùng nhau đi học bù.

Lục Tịnh An tập trung chơi game, khi thấy trên màn hình hiện thông báo "Vượt ải thành công" thì cô mới chột ngẩn người.

Cô nghiêng đầu, hỏi Mạc Xảo Xảo, "Xảo Xảo, mà biết...bạn gái bình thường phải làm những gì không?"

"Hả?" Mạc Xảo Xảo ngây người, "À, việc này...em cũng chưa làm người yêu của ai bao giờ mà... chị An, tại sao chị hỏi vậy?"

Lục Tịnh An mím môi, nét mặt có vẻ mất tự nhiên.

Đương nhiên, vì không biết mới hỏi chứ sao....

"Không biết thì thôi." Lục Tịnh An thản nhiên nói, rồi tiếp tục cúi đầu thao tác trên màn hình.

Mạc Xảo Xảo ngờ vực đánh giá Lục Tịnh An, đột nhiên cô nàng nhớ tới yêu cầu của Phi Minh Sâm đối với chị An ở trong bệnh viện.

Không phải là chị An....đột nhiên thông suốt, hứng thú với chuyện yêu đương đấy chứ?

Đây đúng là chuyện tốt nè!

Mạc Xảo Xảo biết những chuyện không vui của gia đình Lục Tịnh An, cô nàng cứ ngỡ rằng chị An đã hoàn tuyệt vọng với cái thứ gọi là tình yêu và hôn nhân, cứ ngỡ rằng chị ấy sẽ không bao giờ muốn yêu đương nữa.

Cho nên khi trông thấy thái độ của Lục Tịnh An với Phi Minh Sâm, Mạc Xảo Xảo mới kích động tới thế.

"Tuy em không có kinh nghiệm, nhưng em cho rằng...ừm..." Mạc Xảo Xảo chỉ có thể chia sẻ với Lục Tịnh An quan niệm của bản thân đối với tình yêu, "Nói thế nào nhỉ? Em cảm thấy hai người ở bên nhau, quan trọng nhất là phải thấu hiểu và bao dung nhau."

Lục Tịnh An lúc này tưởng chừng đang mãi nhìn điện thoại, thực ra lỗ tai cô vẫn dựng đứng lên lắng nghe. Cơ mà lời nói của Mạc Xảo Xảo có vẻ khá trừu tượng, tính khả thi không cao cho lắm.

"Không cụ thể hơn được à?"

Cụ thể? Nhưng mình độc thân từ trong trứng mà, sao mà biết được đây! Mạc Xảo Xảo tuy chưa có gì để lưu luyến, nhưng vẫn vất óc trở thành quân sư tình yêu cho Lục Tịnh An.

"Ví dụ như thỉnh thoảng mua bữa sáng cho đối phương, chia sẻ đồ ăn vặt, chép bài và ghi chú ...." Bạn cùng bàn cấp hai của cô nàng cũng hay làm thế.

"Sau đó, lúc hẹn hò thì ăn mặc đẹp, gọi điện nhắn tin mỗi ngày, còn nữa còn nữa, lúc đối phương ngã bệnh thì nên dành thời gian ở bên người ta, tự tay làm bữa sáng gì đó..." Còn đây là kinh nghiệm rút ra từ chị gái và bạn trai của chị.

Lục Tịnh An không khỏi cau mày, "Làm bạn gái phiền phức vậy hả?"

Nụ cười trên môi Mạc Xảo Xảo thoáng trở nên cứng nhắc, cô nàng vội bổ sung cứu vớt, "Có lẽ bởi thích người ta, cho nên bản thân sẽ cảm thấy những chuyện này vô cùng ngọt ngào..."

Tuy Mạc Xảo Xảo chưa từng trải nghiệm, nhưng theo như cô nàng quan sát thì chị gái có vẻ vô cùng thích thú.

Lục Tịnh An không đồng ý, cô nào có thích Phi Minh Sâm, ngọt ngào cái quỷ gì?

Cô không tiếp tục chủ đề này nữa, tiếp tục cúi đầu bật game chơi.

Buổi tối, sau khi tắm xong, Lục Tịnh An nằm trên giường nghịch điện thoại, trong lúc vô tình xem danh bạ điện thoại, cô chợt nhớ lại lời Mạc Xảo Xảo nói ban sáng.

Gọi điện, nhắn tin hả....

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hình như cô chưa có số Phi Minh Sâm, cũng không thêm bạn với cậu ta trên WeChat.

Thế thì sao? Chẳng lẽ cô muốn gọi điện cho cậu ta ư? Lục Tịnh An lắc đầu, vội vã quẳng ngay cái suy nghĩ kỳ cục này ra khỏi não.

"Ting ting..."

Điện thoại khẽ rung, một cái thông báo mời thêm bạn WeChat hiện lên.

【Phi Minh Sâm gửi lời mời kết bạn với bạn.】

Nhìn ba chữ "Phi Minh Sâm", Lục Tịnh An hơi sửng sốt, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện? Vả lại, làm sao cậu ta biết số WeChat của cô?

Ở bên kia, sau khi Phi Minh Sâm gửi lời mời kết bạn xong thì lập tức ném điện thoại lên đầu giường.

Mặc dù trên gương mặt cậu không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng ngón tay liên tục gõ lên mép giường.

"Cộc cộc cộc...."

Âm thanh thanh thúy càng trở nên vang dội trong phòng bệnh an tĩnh.

"Ting ting..."

Tiếng chuông thông báo của WeChat vang lên, Phi Minh Sâm vui vẻ hẳn.

Cậu nhanh chóng cầm điện thoại, khi nhìn thấy ID của Lục Tịnh An trên trang chủ trò chuyện, khóe môi cậu nhếch lên, mắt lấp lánh ánh

sao.

Phi Minh Sâm tiện tay ghim khung chat của cô lên trên cùng, rồi nhấn vào, soạn một tin nhắn chuẩn bị gửi đi.

Ở trong phòng, Lục Tịnh An đang nhìn chăm chăm vào giao diện của WeChat cô không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhấn đồng ý kết bạn.

"Ting ting..."

Đang ngẩn người, thì đột nhiên điện thoại rung lên, Phi Minh Sâm nhìn tin tới.

"Chưa ngủ?"

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm vào tin nhắn rồi tưởng tượng ra giọng điệu đối phương lúc này, trong lòng cô chợt xuất hiện cảm giác khác lạ.

Cô hơi nhú mày, không quan tâm tới cảm xúc lạ thường vừa rồi nữa mà tiện tay soạn tin trả lời.

"Cậu cũng chưa ngủ còn gì =.="

"Còn nữa, làm thế nào mà cậu biết số WeChat của tôi → _ → "

"Chẳng lẽ Mạc Xảo Xảo nói cho cậu biết?"

Lục Tịnh An liên tục gửi ba tin nhắn qua, nhìn từng con chữ trên màn hình, Phi Minh Sâm có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ lúc cô nói chuyện.

Nhưng bình thường biểu cảm của cô không hề phong phú như này.

Cậu hơi nhếch môi, chậm rãi chỉnh sửa lại câu trả lời đầu tiên.

Tốc độ bấm của cậu không nhanh, rõ ràng là không quen nhắn tin cho lắm.

"Không ngủ được."

"Trong group lớp."

"Không phải."

Lục Tịnh An đợi rất lâu, tới khi cô sắp mất hết kiên nhẫn, thì rốt cục đối phương cũng hồi âm.

Rất ngắn gọn, nhưng đủ để biểu đạt đầy đủ ý tứ.

Nhìn câu trả lời của Phi Minh Sâm, Lục Tịnh An xoa xoa cằm mình.

Hình như lúc mới khai giảng, quả thật Mạc Xảo Xảo có kéo cô vào một group chat, nhưng cô ngại ồn ào nên đã sớm tắt thông báo, cho nên chẳng bận tâm tới chuyện Phi Minh Sâm có trong đó hay không.

"Tìm tôi có việc gì?" Cô nằm lì trên giường nhắn tin.

【 Phi Minh Sâm đang soạn tin nhắn... 】

Cô liếc nhìn màn hình, tiện thể bốc miếng snack khoai nhét vào miệng, vị cay thơm giòn của khoai tây chiên đúng là tuyệt, vừa ăn một miếng là không ngừng lại được luôn.

Cô lại bốc một miếng nữa, hết miếng này tới miếng khác, ăn gần hết cả túi khoai rồi mà trên màn hình vẫn hiện dòng thông báo như cũ:

【 Phi Minh Sâm đang soạn tin nhắn... 】

Cậu ta cố ý à? Lục Tịnh An liếm ngón tay.

Gần đây, tính kiên nhẫn của cô không được tốt cho lắm, cô tiện tay nhấn nút gọi, rồi gửi yêu cầu qua cho cậu.

Sau khi thích ứng với việc đánh chữ, tốc độ của Phi Minh Sâm đã cải thiện rõ rệt, cậu soạn xong con chữ cuối cùng, đang định nhấn gửi thì....

"Ting ting...ting ting...."

Một lời đề nghị trò chuyện đột nhiên hiện lên.

Ở giữa màn hình là ảnh đại diện của Lục Tịnh An, đó là một con mèo đen với gương mặt lạnh lùng, giống hệt biểu cảm thường ngày của cô.

Tiếng chuông réo lên hai lần thì cậu mới nhấn nút trả lời.

"Sao chậm thế?"

Giọng nói mất kiên nhẫn của Lục Tịnh An truyền qua micro, âm sắc có vẻ hơi khác lúc bình thường.

"Cậu không phải là quý ngài nổi trội hạng nhất toàn khối à? Sao đánh chữ chậm thế?"

Phỉ Minh Sâm không hề phản bác, "Ừ, tôi không thạo lắm."

Lục Tịnh An nghẹn họng, gì mà thừa nhận nhanh thế.

"Hay là cậu dạy tôi đi?"

Giọng nói ầm áp mang theo ý cười của cậu truyền qua điện thoại khiến Lục Tịnh An cảm thấy lỗ tai hơi nhột, cô ôm gối tựa vào thành giường.

"Cái này cũng cần phải dạy hả? Cứ nhìn nhiều là nhanh thôi."

Giọng nói của cô bất giác hoạt bát và nhẹ nhàng hơn hẳn.

"Không có đối tượng nói chuyện thì luyện tập sao được?"

"Vậy thì tìm người mà trò chuyện đi." Lục Tịnh An thuận miệng nói.

"Nhưng trong danh bạ của tôi chỉ có mỗi cậu thôi."

Lục Tịnh An ngẩn người, con tim tựa như đập lệch nhịp, cô nhú mày, cảm giác điều cậu nói rất vô lý.

"Cậu nói dối."

"Không lừa cậu đâu, hôm nay tôi mới cài WeChat mà."

Lục Tịnh An thật không ngờ trong thời đại Internet này mà vẫn có người lạc hậu tới thế.

"Thế nên?" Cô bốc một miếng khoai ném vào trong miệng.

"Cho nên, cậu có thể làm đối tượng luyện tập của tôi không?"

Giọng nói Phỉ Minh Sâm trong trẻo, mang theo vài phần mong đợi.

Theo bản năng, Lục Tịnh An muốn từ chối, không có ai thì kết thêm bạn đi, trong group lớp thiếu gì.

Nhưng lời nói vừa định buột ra khỏi miệng thì cô chợt nhớ ra, mình hình như đã đồng ý sẽ làm bạn gái của cậu trong hai tuần, mấy câu hỏi trưa của Mạc Xảo Xảo chợt hiện lên trong đầu cô.

Gọi điện nhắn tin, dường như đó là việc mà bạn trai bạn gái sẽ làm...

"Sao? Được không?"

Lục Tịnh An lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn gật đầu, "Cậu có thể nhắn tin cho tôi, nhưng tôi có trả lời không thì phải tùy tâm trạng."

"Ừ, được." Phi Minh Sâm có vẻ hưng phấn, cậu còn nói thêm, "Vậy mai...tôi chờ cậu qua đây."

Đợi cô làm gì? Nét mặt Lục Tịnh An mờ mịt.

"Vỡ ghi của tôi." Cảm nhận được sự do dự của cô, Phi Minh Sâm bèn nói, "Cậu không quên đấy chứ?"

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, vỡ ghi gì cơ? Sao cô không có ấn tượng gì?

"Trong lúc tôi nằm viện không thể tới lớp được, hy vọng cậu sẽ chép bài hộ tôi, lúc chiều vừa nói xong còn gì."

Chép bài ghi bài....Mạc Xảo Xảo từng nhắc tới việc này.

Lục Tịnh An cắn một miếng khoai, âm ờ đáp, "Được, mai tôi chép cho cậu."

"Ừ, vậy được rồi." Giọng nói của cậu mang theo sự luyến tiếc, "Giờ không còn sớm nữa, cậu ngủ đi."

"Ồ." Lục Tịnh An liếc nhìn đồng hồ báo thức, quả thật đã muộn rồi.

"Ngủ ngon."

"Ừ, ngủ ngon."

Nói xong, Lục Tịnh An cúp điện thoại không chút lưu luyến.

Ghi bài à.....

Cô ôm điện thoại ngẫm nghĩ, sau khi trong lòng đã có quyết định, cô đứng dậy tắt đèn rồi lên giường, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Còn Phi Minh Sâm, cúp máy xong cậu không lập tức ngủ luôn.

Cậu nhìn lại lịch sử cuộc gọi, khóe miệng nhếch lên một độ cong mê người.

***

"Chị An, làm thế được không đây?"

Trong phòng học vắng vẻ, Mạc Xảo Xảo nhìn Lục Tịnh An, hỏi một cách đáng thương.

Lục Tịnh An nhìn mấy quyển vở ghi bài đang cầm trong tay, nghe cô nàng hỏi vậy liền thuận miệng nói, "Có gì mà không được?"

"Nhưng đây là vở ghi của em mà..." Mạc Xảo Xảo ngập ngừng đáp.

Mạc Xảo Xảo cứ nghĩ nếu chị An đã đồng ý giúp Phi Minh Sâm ghi bài, vậy hẳn chị ấy sẽ đi học đủ.

Kết quả, trừ tiết Toán học thì Lục Tịnh An vẫn mất tung mất tích, sau khi tan học, cô tới lấy vở ghi bài của Mạc Xảo Xảo cầm đi.

Đáng ra Mạc Xảo Xảo phải nghĩ tới sớm rồi chứ....

Mạc Xảo Xảo nhìn vở ghi bài của mình với ánh mắt đầy oán hận.

Vừa nghĩ tới chuyện chị An muốn đưa vở ghi bài của mình cho đệ nhất học thần Phi Minh Sâm, là cô nàng chỉ hận không thể cướp quyển vở lại được!

Nhưng mà cô nàng cướp không lại, khóc ròn.

"Hôm nay có nghiêm túc ghi bài không đấy?" Lục Tịnh An hỏi.

"Đương nhiên!"

Bình thường trông Mạc Xảo Xảo có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng cô nàng lại vô cùng nghiêm túc trong việc học tập.

"Vậy không phải ổn rồi sao." Lục Tịnh An nhún vai, "Mày không nói, chị không nói, ai mà biết được đây là vở ghi của mày chứ?"

Mạc Xảo Xảo cắn môi, nói cũng có đạo lý nhỉ, vở ghi bài của cô nàng đâu có ký tên, có điều, mọi chuyện sẽ thuận lợi giống lời Lục Tịnh An nói sao?

"Ngoan, tin chị, mai chị trả lại cho mày."

Sau khi xác nhận lại một lần nữa, Lục Tịnh An nhét quyển vở vào trong cặp, rồi chuẩn bị bước ra khỏi lớp.

"Chị An, đợi đã, còn có bài tập về nhà của hôm nay nữa."

Lục Tịnh An dừng bước, đành quay lại nhét nốt tờ đề thi và vở bài tập vào trong ba lô, "Còn gì nữa không?"

Cất xong toàn bộ mọi thứ, Lục Tịnh An tạm biệt Mạc Xảo Xảo rồi tới bệnh viện một mình.

Hôm nay Mạc Xảo Xảo không tới bệnh viện cùng Lục Tịnh An nữa, dù sao đối với Mạc Xảo Xảo, chứng kiến học thần xem vở ghi bài của mình thật sự quá xấu hổ.

"Ting Ting...."

Trước cửa bệnh viện, vừa chào tạm biệt bác Lâm thì âm báo tin nhắn WeChat từ điện thoại Lục Tịnh An vang lên.

Cô mở điện thoại ra nhìn, người nhắn chính là Phi Minh Sâm.

"Cậu tới chưa?"

Lục Tịnh An đảo mắt, cái tên này nóng lòng muốn học tập tới vậy cơ à?

Vốn không muốn nhắn lại, nhưng đi được hai bước, cô vẫn quyết định lấy điện thoại ra, nhanh chóng trả lời.

Trong phòng bệnh, cứ vài giây Phi Minh Sâm lại nhìn vào điện thoại một lần, khi thấy dòng chữ 【 Đối phương đang soạn tin nhắn...】 thì cậu càng mong đợi và khẩn trương.

Cô sẽ nói gì nhỉ? Có tới không? Hay là lại quên mất rồi?

"Tới, chờ đấy."

Tin nhắn hồi đáp của Lục Tịnh An nhảy ra, phản chiếu vào đôi mắt cậu, khóe miệng cậu không khỏi cong lên.

"Là bạn gái hả?"

Cô y tá đi kiểm tra phòng thấy nụ cười trên khóe môi cậu thiếu niên lạnh nhạt này, không nhịn được mà trêu chọc.

Ý cười trên gương mặt Phi Minh Sâm càng sâu thêm, cậu lắc đầu, "Còn chưa phải."

Cô y tá gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không nhiều lời thêm, chỉ hỏi vài câu rồi rời phòng bệnh.

Cô y tá chân trước vừa đi thì Lục Tịnh An chân sau bước vào.

Khi đi ngang qua Lục Tịnh An, cô y tá nghiêng đầu nhìn, nở nụ cười mập mờ khiến cho Lục Tịnh An cảm thấy khó hiểu.

"Phỉ Minh Sâm, có phải cậu nói gì với chị y tá không?"

Vừa vào phòng cô lập tức hỏi thẳng.

Phỉ Minh Sâm tỏ ra vô tội, "Tôi giống người như vậy à?"

"Rất giống." Cô gật đầu khẳng định.

Tuy trả lời vậy, nhưng ngấm lại, gần đây cô cũng từng hiểu lầm cậu ta, cho nên cô chỉ nghi ngờ nhìn, rồi tự mình bước tới cạnh giường.

Phỉ Minh Sâm bật cười, không tiếp tục đề tài này nữa, dù sao vừa rồi quả thật cậu có nói gì đó.

Cậu nhìn cô đặt chiếc bàn lên giường, rồi lấy vở ghi bài, mở ra đặt lên trên bàn.

Phỉ Minh Sâm mỉm cười mặc cô bận rộn, đáy lòng cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Chỉ là khi cậu tùy tiện cầm một quyển vở ghi lên xem, tâm trạng tốt đẹp lại trở nên u ám.

Cậu lật xem nốt đồng vở còn lại, sau khi xem tới quyển cuối cùng, nơi chân mày đã nhăn nhó có vẻ vô cùng khó chịu.

Cậu mím chặt môi, cầm một quyển trong tay rồi đẩy chồng vở về phía Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An đang cầm tờ bài thi và vở bài tập, thấy cậu đẩy đồng vở ghi trả lại mình, cô thật không thể giải thích nổi.

"Cậu làm gì vậy?"

"Đây là do cậu viết hết à?" Phỉ Minh Sâm ngược mắt nhìn Lục Tịnh An chất vấn.

Lục Tịnh An có vẻ mất tự nhiên khi bị cậu nhìn.

Cô cúi đầu, vừa lấy nốt bài tập về nhà ra vừa nói, "Có gì sai à?"

Phỉ Minh Sâm nhìn chăm chăm cô mấy giây, mím môi trả lời, "Trừ vở ghi Toán thì số còn lại không phải do cậu viết."

Ấy, sao cậu ta biết hay vậy? Lục Tịnh An quay ngoắt đầu qua nhìn.

Nét mặt cô đã đủ nói lên tất cả.

Phỉ Minh Sâm chán nản, cậu cụp mắt, mặt không biến sắc, "Không giống những gì đã cam kết, từ chối nhận."

Lục Tịnh An cau mày, "Phỉ Minh Sâm, cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu! Vỡ ghi không giống nhau thì sao? Ai viết thì có gì khác biệt?"

Cô trừng mắt lườm Phỉ Minh Sâm, cậu ta cố tình gây sự đấy à.

Đương nhiên là vô cùng khác rồi, Phỉ Minh Sâm bữu môi nhìn quyển vở ghi Toán trong tay.

Cậu chẳng quan tâm rốt cuộc cô có đi học hay không, nhưng cứ nghĩ tới cảnh Lục Tịnh An nhìn giáo viên Toán là cậu lại cảm thấy có một ngọn lửa bùng lên trong tim.

Thieu đốt tất cả lý trí.

"Hôm qua cậu hứa sẽ tự mình chép bài cho tôi cơ mà." Phỉ Minh Sâm nhìn chằm chằm Lục Tịnh An lên án.

Có hả? Lục Tịnh An cẩn thận nhớ lại, hình như quả thật tối qua cô có nói là sẽ chép bài giúp cậu.

"Cho nên, cậu không làm được đúng không?" Phỉ Minh Sâm ôm cánh tay, "Không làm được thì cứ nói thẳng, khỏi cần ăn gian thế này đâu."

Lục Tịnh An không giải thích nổi đồng thời cũng bị Phỉ Minh Sâm khiêu khích.

"Tôi đã đem vở ghi tới, thích thì chép không thích thì thôi!"

Cô rống lên với cậu rồi xoay người, nổi giận đùng đùng định chạy ra khỏi phòng bệnh. Kết quả là, ý định bất thành....

Phỉ Minh Sâm rướn người về phía trước, giữ lấy tay cô.

"Đợi đã!"

"Cậu lại muốn làm gì?"

Lục Tịnh An ngoảnh đầu lườm Phỉ Minh Sâm thì mới phát hiện cậu đang ôm bụng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ giọt rơi

xuống.

"Sao thế?" Cô quên cả cơn giận, khẩn trương hỏi.

Phỉ Minh Sâm lắc đầu, kiềm chế nói, "Không sao, vừa này không cần thận đụng phải góc bàn."

Lục Tịnh An đúng là muốn nổi đóa, nhưng nhìn Phỉ Minh Sâm có vẻ chơi với thì cô lại không tiện phát tác.

"Tôi đi gọi bác sĩ." Nói xong, cô nhắc chân đi ra ngoài.

"Cậu đừng đi..." Phỉ Minh Sâm hấp tấp kéo cô lại, không để cô đi.

Đương nhiên là không thể cho cô gọi bác sĩ tới rồi, nếu không cô sẽ trông thấy vết thương của cậu, thế chẳng phải lộ tẩy hết sao?

"Nhưng cậu..."

"Tôi không sao, đừng lo lắng."

"Ai lo lắng...."

Lục Tịnh An hất tay cậu ra, trông thấy dáng vẻ yếu ớt của cậu, cô không nhịn được cất tiếng hỏi, "Cậu không sao thật chứ? Hay là tôi cứ gọi chị y tá tới xem sao."

Nói là làm, cô đi thẳng ra bên ngoài.

Lần này, Phỉ Minh Sâm không kịp giữ lại nữa.

Chương 18: Tới nhà của tôi đi.

Edit: Táo Mèo

"An An, đợi đã!"

Ngay lúc Lục Tịnh An đang định ra khỏi phòng thì cô chợt nghe ai đó gọi nhũ danh của mình từ phía sau lưng.

Cô khựng lại, sa sầm mặt mũi, ngoảnh đầu lại, "Cậu gọi tôi là cái gì?"

Phỉ Minh Sâm chớp mắt rồi khẽ nhướn mày, khước miệng nhếch lên.

"An An." Cậu nhìn cô, thân mật gọi.

"Cậu muốn chết phải không?" Lục Tịnh An giận dữ quay lại.

Thấy cô từ bỏ ý định đi tìm bác sĩ, Phỉ Minh Sâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng tức giận của cô lúc này cậu cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cậu cố gắng đè nén cảm xúc kỳ lạ, khẽ hỏi, "Không thì gọi sao?"

"Gọi chị." Lục Tịnh An ôm cánh tay, hất cằm, thể hiện khí thế chị đại.

"Nhưng tôi lớn hơn cậu mà." Phỉ Minh Sâm lắc đầu.

Lục Tịnh An cau mày khinh thường, "Liên Vũ cũng lớn hơn tôi hai tuổi đấy."

Phỉ Minh Sâm nhũn vai, "Tôi đâu phải đàn em của cậu."

Lúc này Lục Tịnh An mới nhớ ra, trước khi Phỉ Minh Sâm quay lại trường thì mối quan hệ giữa hai người là bạn trai bạn gái.

Khí thế của ai đó bỗng nhiên ỉu xìu, cô bĩu môi, "Dù sao cũng không được gọi như vậy, hay là...."

Lục Tịnh An so so năm đấm, tỏ rõ ý thô bạo.

"Chúng ta là những người văn minh." Phỉ Minh Sâm nghiêm túc nói.

Lục Tịnh An hậm hực, tặng cho Phi Minh Sâm một ánh mắt để bản thân cậu tự mình lĩnh hội.

"Vây tôi gọi cậu là Tịnh An." Phi Minh Sâm ngược mắt, quan sát sắc mặt cô, "Thế được chưa?"

Lục Tịnh An không tỏ thái độ gì đặc biệt, "Tùy cậu."

Dù sao không phải An An là được.

Phi Minh Sâm nhếch môi, "Ừ, Tịnh An."

Lúc gọi tên cô giọng cậu bỗng nhiên dịu dàng hẳn đi, Lục Tịnh An nghe thế nào cũng thấy quái dị.

Lục Tịnh An liếc nhìn gương mặt Phi Minh Sâm, thấy sắc mặt cậu đã khá hơn cô mới nói, "Cậu thật sự không sao chứ?"

"Ừ." Phi Minh Sâm gật đầu qua loa, chỉ sợ cô lại đi gọi bác sĩ, "Cậu có muốn ngồi xuống không? Tôi chép lại nhanh thôi."

Cậu mở quyển vở toán của Lục Tịnh An đặt lên bàn.

Trên trang giấy, từng công thức và ghi chú được ghi chép rất gọn gàng sạch sẽ, nét chữ xinh đẹp mang theo vài phần phóng khoáng già dặn, thật khó tưởng tượng nổi đây là do Lục Tịnh An viết.

Nếu Phi Minh Sâm đã nói không sao, vậy Lục Tịnh An không khẳng khái thêm nữa.

Cô ngồi xuống, thấy cậu bắt đầu chép bài, cô liếc nhìn cậu, nói bóng nói gió, "Không phải ai đó nói không giống cam kết nên từ chối nhận sao?"

"Môn Toán là tự cậu viết mà." Phi Minh Sâm không buồn ngẩng đầu lên.

Thật ra mấy cái kiến thức này chỉ cần cậu liếc qua là nhớ ngay, bây giờ ngồi chép lại cũng chỉ bởi vì....

Cậu dừng bút, ngược mắt liếc nhìn Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An cũng nhìn lại cậu, nét mặt đầy ngờ vực, "Do tôi viết thì sao? Nói đi, sao cậu lại phát hiện ra?"

Dù nét chữ trong vở ghi Toán khác hẳn so với những quyển vở còn lại, nhưng cũng có thể là do cô mượn của người khác thì sao, vì lý do gì mà cậu ta chắc chắn đó là của cô vậy?

"Tôi nhận ra chữ của cậu." Phi Minh Sâm cúi đầu, tiếp tục chép bài.

Đương nhiên là cô không thể biết được, trong vài ngày gần gũi mà Phi Minh Sâm đã nhìn lên cô bao nhiêu lần rồi, bởi vì lúc cậu nhìn thì cô đang ngủ gật, chỉ mỗi tiết Toán học là cô tỉnh...

Nghĩ tới đây, đầu bút của cậu khẽ nhấn mạnh.

"Nói nghe coi, có phải cậu rất thích học Toán không?" Phi Minh Sâm thản nhiên thử dò xét.

Lục Tịnh An ngồi xuống ghế tựa, theo thói quen lấy điện thoại ra, cô suy nghĩ một lát rồi trả lời câu hỏi của cậu, "Cũng tạm tạm, Toán học khá thú vị."

Câu trả lời của Lục Tịnh An khiến Phi Minh Sâm rạng rỡ hẳn. Chẳng qua là do cô cảm thấy Toán học thú vị, chỉ đơn giản là thích học Toán thôi đúng không?

Đang định phụ họa đôi câu, thì Lục Tịnh An lại nói tiếp, "Vả lại, thầy Cố giảng bài rất hay."

Khóe môi đang cong lên của Phi Minh Sâm lại một lần nữa hạ xuống thành một đường thẳng.

"Ồ." Ai đó đáp lại, nét mặt không hề biến sắc.

Sau đó, Phi Minh Sâm trở nên im lặng, còn Lục Tịnh An cũng không nhận ra được bất kỳ sự bất thường nào.

Tới tận khi Phi Minh Sâm chép xong cô mới thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng bệnh, lúc ngồi trên xe về nhà, cô mới đột nhiên phát hiện ra, liệu có phải Phi Minh Sâm mất hứng không?

Cô bĩu môi, cái tên này đúng là khó hiểu thật.

Ngẫm nghĩ một lát rồi cô cầm điện thoại lên, bật giao diện WeChat, ơ mà cậu ta mất hứng thì mắc mớ gì tới cô nhỉ? Sao cô phải tìm cậu ta chứ?

"Ting ting..."

Đúng lúc cô đang định tắt WeChat thì có tin nhắn tới.

"Về cẩn thận, mai tôi đợi cậu tới."

Đó là tin nhắn Phỉ Minh Sâm gửi.

Nhìn tin nhắn này, khoe miệng Lục Tịnh An hơi cong lên, lúc nhận ra phản ứng của bản thân, Lục Tịnh An cảm thấy vô cùng sừng sốt, cô vội cất điện thoại, thu lại nụ cười yếu ớt ấy.

Cô lén liếc nhìn bác Lâm, thấy ông vẫn tập trung lái xe, không hề phát hiện ra nụ cười ngây ngốc vừa nãy của mình, cô bèn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô lại cau mày vì không thể hiểu nổi bản thân bị làm sao nữa, chỉ là một tin nhắn với nội dung hết sức bình thường thôi mà, cô vui về cái quái gì chứ?

Lục Tịnh An nắm vật ra ghế sau, nhìn vết thương trên mu bàn tay, đôi mắt lóe sáng tựa như vừa quyết tâm làm gì đó.

"Bác Lâm, tới cửa hàng bách hóa."

"Vâng thưa cô."

Bác Lâm không hỏi nhiều, theo lời Lục Tịnh An chuyển hướng vô lăng lái về hướng trung tâm thương mại.

Lục Tịnh An ngắm nhìn phong cảnh đường phố qua cửa sổ xe, tự nhủ thầm: Chỉ là mình đã hứa thì nhất định phải làm được thôi mà.

...

Hôm sau, Lục Tịnh An vẫn tới trường như thường lệ.

Tiết đầu tiên vào thứ năm là Ngữ văn, đáng ra như bình thường là cô đã chạy mất tiêu trước khi vào tiết rồi, nhưng hôm nay, mãi tới khi giáo viên Ngữ văn bước lên bục giảng, thì cô vẫn cứ yên ổn ngồi tại chỗ.

Giáo viên Ngữ văn khá ngạc nhiên khi điểm danh, thậm chí còn lầm tưởng bản thân nảy sinh ảo giác ấy chứ.

Thật ra không chỉ mỗi cô giáo, ngay cả những bạn học khác, ngay cả Mạc Xảo Xảo đều phải kính sợ.

Chị An đổi tính đổi nết à? Còn lên lớp nữa kìa!

Lục Tịnh An đã miễn dịch với ánh mắt của mọi người, cô bình tĩnh coi như không thấy, lấy quyển vở mới mua ra, lật tới trang đầu tiên.

Kim Văn - Giáo viên Ngữ văn vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy mừng. Sau đó, cô tỏ ra nghiêm túc để cho học sinh biết đường thu bớt lại biểu cảm, rồi tập trung giảng bài.

Phải nói rằng, tuy Kim Văn là người cứng nhắc và nghiêm túc, nhưng khi lên lớp cô giảng bài đâu ra đấy, luôn chú tâm tới việc dẫn dắt học sinh, không hề khiến tiết học trở nên buồn tẻ.

Ngay cả Lục Tịnh An ban đầu không hề thích thú mấy, nhưng dần dần cũng đã chăm chú lắng nghe.

Cả buổi học hôm đó, Lục Tịnh An kiên trì ngồi trong lớp, lại còn ghi chép đầy đủ khiến cho tất cả giáo viên bộ môn ai cũng phải kinh ngạc.

Diễn Minh còn chạy qua khích lệ Lục Tịnh An một hồi. Chỉ tiếc, Lục Tịnh An không hề nghe lọt tai câu nào.

Sau khi tan học, Lục Tịnh An lại tới bệnh viện, đặt một chồng vở trước mặt Phỉ Minh Sâm, rốt cục cô cũng đắc ý khi được chứng kiến nét mặt ngạc nhiên của cậu.

Phỉ Minh Sâm khẽ cười nhìn cô.

"Tự tay cậu ghi hết hả?"

Thấy nụ cười của Phỉ Minh Sâm, Lục Tịnh An không khỏi mở mồm, "Không phải cậu bảo nhận ra được chữ tôi à?"

"Đúng vậy." Phỉ Minh Sâm gật đầu, "Cho nên tôi mới cảm thấy rất...chấn động."

"Hừ." Lục Tịnh An khịt mũi, "Chép nhanh đi, xong tôi còn phải về."

Phỉ Minh Sâm gật đầu đồng ý.

"Được rồi." Cậu chợt nhớ tới việc gì đó, bèn nói tiếp, "Mai tới nhà tôi đi."

Chương 19: Có muốn cũng không cai được

Edit: Táo Mèo

Đột nhiên Phỉ Minh Sâm nói vậy khiến Lục Tịnh An không khỏi ngẩn người.

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng ấm cúng và náo nhiệt, luôn tràn ngập tiếng cười truyền ra từ căn nhà bên cạnh, cộng thêm một con chó lớn trông nhà nữa.

Cô mím môi không vội đáp lời, hai tay sọc vào trong túi quần rồi ngồi xuống ghế.

Cậu thiếu niên ngồi trên giường có vẻ dương dương tự đắc, không hề cảm thấy lời nói của mình đột ngột thế nào, Lục Tịnh An nhíu mày cất tiếng, "Tới nhà cậu làm gì?"

"Đưa vở ghi."

Phỉ Minh Sâm liếc nhìn quyển vở, từng trang từng trang tỏa ra thoang thoang mùi giấy mới tinh.

"Đưa vở ghi?" Lục Tịnh An trừng mắt, lập tức đoán được ý của cậu, "Cậu ra viện rồi?"

"Ừ." Phỉ Minh Sâm gật đầu.

"Thân thể cậu khỏe rồi?" Ủa thế thì chắc tới trường được rồi nhỉ?

Giống như hiểu được ý tứ bóng gió của Lục Tịnh An, Phỉ Minh Sâm lắc đầu, "Chỉ là về nhà tĩnh dưỡng thôi, tôi không quen ở viện."

Tuy nói vậy, nhưng tâm trạng của Phỉ Minh Sâm cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Nếu có thể thì cậu cũng không muốn về nhà, bởi về nhà có nghĩa là thời gian cậu và Lục Tịnh An ở bên nhau sắp tới hồi kết thúc.

Về nhà, đồng nghĩa với việc mẹ sẽ thường xuyên qua hỏi thăm, em trai em gái sau giờ tan trường sẽ chơi đùa ầm ĩ, còn có....

Lục Tịnh An ở ngay cạnh nhà cậu, vậy cô có cần thiết phải đợi cậu chép bài xong rồi lấy vở mang về không?

Một tay Phỉ Minh Sâm chống má, một tay xoay bút, cau mày nhìn quyển vở trước mặt.

Đương nhiên, cậu có thể lựa chọn không về.

Nhưng cứ như thế rất dễ lộ tẩy, bởi vì đáng lẽ ra hôm qua cậu đã phải ra viện. Kéo dài thêm một ngày đã đủ khiến mẹ cậu cảm thấy kỳ quặc.

Dù sao, từ bé tới giờ chuyện cậu ghét bệnh viện, cả nhà ai cũng biết.

"Này!"

Chợt có tiếng động truyền tới, Phỉ Minh Sâm chớp mắt nhìn, không biết Lục Tịnh An đã đứng bên cạnh, khua tay trước mặt mình từ lúc nào.

"Hả?"

"Nghĩ gì mà xuất thần thế?" Lục Tịnh An khó hiểu nhìn cậu.

"Đương nhiên là nghĩ..." Phỉ Minh Sâm nhìn cô, rồi cúi đầu thản nhiên nói, "Việc học tập."

"Vậy sao?"

Lục Tịnh An hơi cúi người, nhìn thoáng qua bài ghi mà Phỉ Minh Sâm đang xem, đó là một câu hỏi về vật lý.

"Đơn giản như này mà không biết làm à?" Cô nhăn mũi.

Phỉ Minh Sâm nhướn mày, duỗi tay bắt đầu làm, rồi nghiêng đầu nhìn cô cười nói, "Cậu biết à?"

Giọng nói của Phỉ Minh Sâm vừa dịu dàng vừa mang theo ý cười, ẩn sâu trong đó thấp thoáng cả sự nuông chiều khiến cho Lục Tịnh An cảm thấy rất lạ, gương mặt cô nóng bừng lên.

"Đương nhiên." Lục Tịnh An bối rối đứng thẳng dậy, đút hai tay vào trong túi.

"Vậy cậu dạy qua cho tôi nhé?"

Lục Tịnh An nhìn cậu, đang định đồng ý nhưng sau khi nghĩ lại, cô nói thêm, "Dạy cậu thì tôi được gì?"

"Được gì hả....tôi mời cậu ăn kẹo."

Phi Minh Sâm vừa nói vừa mở lòng bàn tay cô ra, đặt một viên kẹo lên đó.

Tựa như làm ảo thuật biến ra vậy.

"Mỗi câu hỏi một viên kẹo được không?" Cậu khẽ cười.

Lục Tịnh An nhớ lại cảnh tượng bị đứa bé cướp mất viên kẹo trước cửa bệnh viện hôm đó, viên kẹo hôm đó màu cam, hôm nay là màu trắng sữa.

"Tôi đâu phải con nít." Cô nhìn mấy lần, rồi xoay người, tựa vào cuối giường.

Phi Minh Sâm bật cười trước bộ dạng lạnh lùng của cô, rõ ràng chính là một đứa trẻ thích làm mình làm mẩy mà.

Phi Minh Sâm bóc vỏ, để lộ viên kẹo sữa bên trong.

Nghe thấy tiếng vỏ kẹo sột soạt, Lục Tịnh An không nhịn được, quay đầu lén nhìn Phi Minh Sâm, không ngờ vừa khéo chạm phải ánh mắt mang theo ý cười của cậu.

Vô tình bị bắt gặp, Lục Tịnh An cố gắng giữ bình tĩnh, giả vờ bước tới cạnh cậu như không có gì xảy ra.

"Quên đi, cậu thì có được cái gì tốt chứ, tôi nghĩ cậu chẳng làm nổi đâu."

Cô nhìn quyển vở trên bàn, "Không hiểu câu này à?"

"Không ăn thật à?" Phi Minh Sâm nhú mày.

Lục Tịnh An mím môi, nét mặt có vẻ phức tạp.

Thật ra hồi bé cô rất thích ăn kẹo.

Mỗi lần cái tên cặn bã Mục Khải Phát đánh cô và mẹ, cô sẽ lấy từ trong hộp một viên kẹo, rồi trốn trong phòng ăn, ăn xong cô cảm thấy cuộc sống tốt đẹp hơn hẳn.

Nhưng kể từ khi bắt đầu học võ, học cách phản kháng thì cô đã không còn ăn nữa.

Mỗi lần nhìn thấy kẹo, ký ức về một cô bé trốn trong tủ quần áo, vừa khóc vừa nhai kẹo, tự khuyến khích tự cổ động chính mình lại ùa về...

Kẹo, đối với cô không phải là kỷ niệm đẹp cho lắm.

Ngay lúc cô đang ngẩn người thì đột nhiên cảm thấy đôi môi hơi lạnh, sau đó là một vị ngọt ngập tràn nơi đầu lưỡi.

Cô sực tỉnh, Phi Minh Sâm đang cầm vỏ, rồi nhét viên kẹo vào miệng cô.

Lục Tịnh An tức giận nhìn chăm chăm cậu.

"Vị gì thế?" Phi Minh Sâm phớt lờ, gấp nhỏ vỏ kẹo lại hỏi.

Lục Tịnh An theo bản năng nhai nhai, "Vị sữa."

Phi Minh Sâm khẽ cười, nhìn cô hỏi, "Ngon không?"

Lúc này Lục Tịnh An mới nhận ra mình vừa làm gì, cô trợn trừng mắt cáu kỉnh, nhả ra không được, mà nuốt vào cũng không xong.

Cuối cùng, đấu tranh vật nội tâm một hồi cô mới bĩu môi, bất đắc dĩ nói, "Bình thường, ngọt quá."

Thật ra là rất ngon.

Vị ngọt hòa với hương sữa thơm nồng, tan chảy nơi đầu lưỡi, mang theo sức mạnh xoa dịu tâm hồn con người ta.

Hóa ra, đã là sở thích thì có muốn cũng không cai được.

"Vậy lần sau tôi sẽ không mua loại ngọt như vậy nữa." Phi Minh Sâm gật đầu.

Cậu có thói quen mang theo kẹo bên người, bởi trong nhà có hai tên quỷ nhỏ, mỗi lần cần dỗ bọn nhóc, thì kẹo chắc chắn là một vũ khí tuyệt vời, giúp bé ngừng khóc.

Nếu Lục Tịnh An biết Phi Minh Sâm thực sự dỗ mình giống như dỗ một đứa trẻ, e rằng cô sẽ sử dụng bạo lực mất, nhưng đáng tiếc cô không có thuật đọc tâm, cho nên chẳng thể phản bác lại.

Tiếp đó, Lục Tịnh An bắt đầu giảng đề cho Phi Minh Sâm.

Cô không phải là một giáo viên giỏi, cách giải thích đơn giản như chính tính cách thô lỗ của bản thân, bù lại, Phi Minh Sâm đúng là một học trò giỏi, cậu có thể hiểu được ý của Lục Tịnh An khiến cho cô càng giảng càng hăng, càng lúc càng nói nhiều hơn.

Phi Minh Sâm nghiêm túc gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt Lục Tịnh An, ánh mắt cô tỏa sáng, gò má ửng hồng, thần thái phấn chấn, dù có ngấm bao lâu cũng không đủ với cậu.

Hôm nay, Lục Tịnh An ở lại bệnh viện khá lâu. Tới tận khi Lâm Tố Vân tới đưa cơm cho thì cô mới giật mình nhận ra thời gian trôi nhanh quá.

"An An, trẻ thế này cháu vẫn còn ở đây hả! Mấy hôm nay cháu vất vả rồi, có muốn ở lại ăn tối luôn không?"

Lâm Tố Vân cười nhiệt tình nhìn Lục Tịnh An.

Minh Sâm đã từng nói qua cho mẹ biết, con gái nhà họ Lục bên cạnh, Lục Tịnh An, cũng chính là người đưa cậu tới bệnh viện hôm đó, bây giờ đang là bạn cùng bàn với cậu, mỗi chiều sẽ mang vở ghi bài tới.

Con trai còn đặc biệt dặn dò bà không được đến sớm để tránh quấy rầy hai đứa học hành.

Lâm Tố Vân đương nhiên luôn miệng đồng ý.

Bây giờ bà cực kỳ có thiện cảm với Lục Tịnh An, tuy cô bé này trông có vẻ lạnh lùng, nhưng bà biết, thật ra Lục Tịnh An là một đứa trẻ ngoan, bà rất cảm kích vì cô đã giúp đỡ con trai mình.

Nụ cười nhiệt tình của Lâm Tố Vân khiến Lục Tịnh An hiểu lầm.

Cái tên xấu xa Phi Minh Sâm này chẳng lẽ đã kể cho mẹ biết việc mình đồng ý nhận lời làm bạn gái cậu ta ư? Dù sao chỉ hơn một tuần nữa là hai người đường ai nấy đi, cô không muốn bị ai biết, nhất là người lớn đôi bên.

Lục Tịnh An hung dữ nhìn Phi Minh Sâm.

Nhận ra ánh mắt của cô, Phi Minh Sâm cảm thấy khó hiểu. Sao vậy nhỉ? Vừa rồi còn tốt lắm mà?

Lục Tịnh An thật sự muốn hỏi thẳng Phi Minh Sâm, nhưng ngại Lâm Tố Vân cho nên không tiện mở miệng, đành ghi sổ chờ sau này hỏi lại.

"Cảm ơn dì, mẹ cháu đang đợi ở nhà, cháu về trước ạ."

Đối với người lớn, thái độ của Lục Tịnh An vẫn rất tốt, cô từ chối lời mời của Lâm Tố Vân, thu dọn đồ đạc rồi dứt khoát rời khỏi phòng bệnh.

"Cô bé này được đấy, về sau con dẫn nó tới nhà chơi nhiều vào nhé." Sau khi Lục Tịnh An đi, Lâm Tố Vân nuối tiếc quay đầu nói với con trai.

Phi Minh Sâm hiển nhiên gật đầu, không hề phản đối.

Nhớ tới ánh mắt kỳ lạ của Lục Tịnh An trước khi rời đi, cậu ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại, cúi đầu soạn tin nhắn.

Viết rồi xóa, xóa lại viết, văn vẻ câu từ của cậu trước giờ luôn trôi chảy, lúc này lại trở nên vụng về tới lạ.

Cuối cùng, cậu cũng bấm nút gửi đi.

"Ting ting..."

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì điện thoại Lục Tịnh An có thông báo tin nhắn WeChat tới.

Trong đầu cô lóe lên bóng dáng của người nào đó, lấy điện thoại ra xem, quả thật đúng là cậu ta.

"Cảm ơn vở ghi của cậu, hôm nay tôi vui lắm."

Không ngờ Phi Minh Sâm còn biết nói cảm ơn, Lục Tịnh An khẽ hừ một tiếng, tâm trạng tốt lên đôi chút.

Ngẫm nghĩ một lúc, rồi cô nhấn vào khung đánh chữ, nhanh chóng nhắn một dòng gửi qua.

"Có phải cậu kể về thỏa thuận giữa chúng ta với dì không?"

Lục Tịnh An căn môi nhìn dòng chữ 【Đối phương đang soạn tin nhắn...】 , xe bác Lâm đã tới cổng viện, bác đang vẫy tay với cô.

Lục Tịnh An đành cắt điện thoại đi, sải bước đi qua. Lên xe, cô lại vội lấy điện thoại ra.

Phỉ Minh Sâm đã hồi âm lại: "Không có."

Lục Tịnh An khẽ thở phào, đang định khinh bỉ vì Phỉ Minh Sâm bấm phím chậm thì thấy cậu đã gửi thêm một tin nhắn nữa.

"Không thể nói sao?"

Tại sao lại có thể nói? Cậu ta muốn chết hả?

"Cậu mà dám nói thì cậu chết chắc!" Nhấn xong dòng này, Lục Tịnh An cảm thấy còn chưa đủ độ đanh thép, cho nên cô lại gửi thêm một tấm ảnh chế biểu đạt sự hung dữ.

Một lát sau, âm báo ting ting lại vang lên.

【 Phỉ Minh Sâm 】 : Vậy cũng được.

Ừ, nói gì mà miễn cưỡng vậy? Chẳng lẽ cậu ta thật sự muốn kể với dì Lâm à? Lục Tịnh An cắn chặt môi dưới, cô cho rằng nên tử tế giảng lại đạo lý cho cái tên này mới được.

Ngay lúc cô bắt đầu soạn tin nhắn thì lại có tin mới.

Lục Tịnh An đọc xong không khỏi khựng lại, cô do dự, vẫn bời bời rồi xóa bỏ nội dung vừa soạn để biên tập một tin nhắn khác.

Mấy chuyện như vậy vẫn nên nói trực tiếp thì hơn, nhân tiện dùng thêm vũ lực để uy hiếp, không sợ bị ai trông thấy nữa.

Trong phòng bệnh, cậu thiếu niên nào đó tay cầm điện thoại, chờ đợi đối phương hồi đáp. Chợt điện thoại rung lên, cậu vội vã cúi nhìn.

【 Phỉ Minh Sâm 】 : Ngày mai tôi ở nhà chờ cậu, đừng tới nhầm chỗ nhé.

【Lục Tịnh An】 : Biết rồi.

Nhìn lại lịch sử cuộc trò chuyện của mình và Lục Tịnh An, khoe môi cậu không khỏi cong lên.

Hình như về nhà....cũng không tệ lắm nhỉ?

Chương 20: Chàng trai tâm cơ

Edit: Táo Mèo

Sáng hôm sau, Phi Minh Sâm làm thủ tục xuất viện dọn đồ về nhà.

Lâm Tố Vân phải đưa hai nhóc con đi học trước rồi mới qua đón cậu, cho nên khi cậu về tới nhà thì Lục Tịnh An đã đi học rồi.

Cậu về phòng mình, ngồi trước bàn sách.

Mấy ngày Phi Minh Sâm nằm viện, ngày nào Lâm Tố Vân cũng giúp con trai quét dọn, đó là lý do căn phòng rất sạch sẽ, giữ nguyên hiện trạng như trước khi cậu đi.

Lấy quyển sách từ trên giá xuống, vừa lật được vài trang thì cậu lại không nhìn được ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa sổ về phía căn phòng đối diện.

Cánh cửa sổ kính đối diện phòng cậu đang khép chặt, rèm cửa cũng kéo kín mít, không thể nhìn lọt được bất kỳ khung cảnh nào bên trong.

Trước mắt cậu tái hiện lại cảnh tượng vô tình bắt gặp vào buổi tối hôm đó. Cô gái mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình, đứng trên ghế khê nhón chân lên, vạt váy theo động tác của cô nhích dần nhích dần lên phía trên bắp đùi...

Đột nhiên, Phi Minh Sâm cảm thấy nóng bừng, cậu lắc lắc đầu, gạt bỏ hết mấy cái suy nghĩ vừa rồi.

Rồi cậu tiếp tục cúi đầu đọc sách, còn trong căn phòng mà cậu vừa nhìn chăm chú kia, Lục Tuyết Cầm vừa mới nhận được một cuộc gọi.

"A lô, chào cô, xin hỏi cô có phải là Lục Tuyết Cầm không?" Một giọng nói lễ phép truyền tới.

"Đúng, là tôi." Lục Tuyết Cầm gật đầu.

"Tôi là nhân viên của Viện dưỡng lão An Dương, xin hỏi cô là người nhà của bà Cố Hi phải không ạ?"

Nghe vậy, Lục Tuyết Cầm cảm thấy khăn trương hẳn lên, bà vội vã lên tiếng, "Đúng, bà ấy là mẹ tôi, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Là thế này, bà cụ lên cơn sốt..."

"Cái gì? Lên cơn sốt? Gọi bác sĩ chưa? Hiện tại bà ấy sao rồi?" Lục Tuyết Cầm hỏi vội.

"Cô đừng lo lắng, bà cụ hạ sốt rồi, nhưng tình trạng này cứ lặp đi lặp lại vài lần rồi. Bà cụ không cho chúng tôi liên lạc với cô, tuy nhiên theo quy định của viện thì tình huống này nhất định phải thông báo cho người nhà."

Lục Tuyết Cầm khựng lại, trên gương mặt bà thoáng hiện lên sự đau khổ.

Bà cắn môi, khó khăn cất tiếng, "Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô đã liên hệ, bây giờ tôi lập tức tới đó."

Sau khi cúp máy, Lục Tuyết Cầm gấp gáp gọi bác Lâm, bảo ông lập tức chở mình tới Viện dưỡng lão.

Bác Lâm cũng biết về hoàn cảnh nhà họ Lục, Lục Tuyết Cầm là con một. Hồi trẻ, vì muốn được ở bên người chồng cũ - Mục Khải Phát, mà bà suýt nữa đã đoạn tuyệt với người nhà, ai mà ngờ được hóa ra Mục Khải Phát lại là một tên cặn bã.

Dù biết thời gian qua con gái mình đã phải chịu nhiều đau khổ, cũng đã ly hôn, nhưng bà cụ vẫn chưa chịu tha thứ, cứ cố chấp đòi ở lại Viện dưỡng lão.

"Bà cụ, ... chắc là không muốn con cháu mình phải lo lắng thôi." Thấy Lục Tuyết Cầm lóng nóng như lửa đốt, bác Lâm bèn mở miệng an ủi, "Cơ thể xương cốt của bà cụ vẫn luôn khỏe mạnh, hẳn là không có gì đáng ngại đâu."

"Chú Lâm, chú đừng nói nữa, tôi biết mà." Lục Tuyết Cầm nhắm mắt lại, sau đó lại quay qua ngắm đường phố bên ngoài khung cửa xe.

Nghĩ tới chuyện mẹ mình dù bệnh cũng không muốn liên lạc, đôi mắt Lục Tuyết Cầm mờ đi vì giận hờn. Đau khổ và hối hận cứ luẩn

quần trong lòng bà, khiến cho bà không nghe lọt tai được bất kỳ điều gì nữa.

Qua kính chiếu hậu, bác Lâm khẽ thở dài nhìn Lục Tuyết Cầm, ông biết có nhiều lời cũng vô dụng, cho nên đành tập trung lái xe...

"Anh hai, anh về rồi!"

Hai bóng hình nhỏ bé chạy ừa qua cửa chính, thấy Phỉ Minh Sâm từ trên tầng đi xuống, hai nhóc hưng phấn la lên.

Bây giờ khoảng bốn giờ chiều, Phỉ Triều Dương và Phỉ Tân Nguyệt vừa tan học về tới nhà. Vào chiều thứ sáu, trường bọn nhóc chỉ học hai tiết, cho nên được về khá sớm.

"Tiểu Dương, Tiểu Nguyệt." Phỉ Minh Sâm cười.

Thấy hai nhóc nhào về phía con trai, Lâm Tố Vân nhú mày, "Đừng đụng vào, cơ thể anh hai các con chưa khỏi hẳn đâu."

Nghe vậy, Phỉ Triều Dương và Phỉ Tân Nguyệt vội vã thẳng gấp, dừng lại trước mặt Phỉ Minh Sâm.

"Anh hai, vết thương của anh chưa lành sao?" Phỉ Tân Nguyệt dè dặt hỏi.

"Sắp rồi, đừng lo lắng." Phỉ Minh Sâm vỗ về xoa đầu em gái.

"Anh hai, có phải anh đau lắm không?" Phỉ Triều Dương hỏi tiếp.

"Cũng tạm tạm, giờ hết đau rồi."

Phỉ Triều Dương gật đầu, "Anh hai em giỏi nhất, chắc chắn sẽ không đau!"

Cậu nhóc tháo cặp sách trên lưng xuống, lấy từ trong đó ra một thanh chocolate.

"Anh hai, em để dành cho anh này." Nói xong, cậu nhóc đưa cho anh trai.

"Em cũng có!" Phỉ Tân Nguyệt lấy ra một bọc kẹo, không cam lòng tỏ ra yếu thế.

Phỉ Minh Sâm mỉm cười nhìn hai thiên sứ nhỏ, từ chối, "Cảm ơn hai đứa, nhưng..."

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, lời vừa tới miệng đã bị cậu nuốt lại vào.

"Ừ, vậy anh hai nhận nhé."

Thấy anh hai đồng ý nhận, hai đứa nhóc nở nụ cười vừa xán lạn vừa đáng yêu.

Đúng rồi, anh hai vẫn chưa khỏe, thế chẳng phải không thể cùng bọn em tới nhà ông bà nội chơi sao?" Phi Tân Nguyệt đột nhiên hỏi.

Phi Minh Sâm chợt nhớ ra, hôm nay hình như là thứ sáu.

Bình thường vào cuối tuần, Lâm Tố Vân sẽ thay phiên dẫn hai bé tới nhà ông bà nội hoặc ông bà ngoại chơi, thỉnh thoảng Phi Minh Sâm cũng đi theo.

Cuối tuần này là tới lượt nhà ông bà nội, nhà ông bà ở ngoại thành, cách thành phố Giang Bắc không xa, bây giờ đi thì vẫn kịp giờ ăn tối.

"Ừ, hai đứa đi đi, thay anh hỏi thăm ông bà nội nhé."

Phi Minh Sâm xoa đầu từng đứa một, sau đó đứng dậy bước tới tủ lạnh lấy một chai nước khoáng.

Phi Triêu Dương và Phi Tân Nguyệt liếc mắt nhìn nhau rồi vây quanh người anh trai, "Vậy thì không đi nữa, bọn em ở nhà với anh hai!"

Phi Minh Sâm bật cười, "Ông bà nội đã hai tuần rồi không được gặp mấy đứa rồi, chắc ông bà đang ngóng lắm, anh không sao, hai đứa không cần ở nhà cùng anh đâu."

"Nhưng mà..."

"Không sao thật mà, ngoan nào."

Thấy Phi Minh Sâm khẳng khẳng vậy, hai bé đành miễn cưỡng đồng ý.

Lâm Tố Vân thu dọn qua loa rồi đưa hai nhóc đi.

"Minh Sâm, cơm tối mẹ nấu để trong tủ lạnh rồi, khi nào ăn con hâm nóng lên là được."

Trước khi đi, bà dặn đi dặn lại Phi Minh Sâm, bàn giao một vài chuyện cần chú ý, sau khi nhận được lời cam kết của con trai thì bà mới yên tâm đưa hai bé con lên xe.

Phi Minh Sâm nhìn theo hướng bọn họ rời đi, khóe miệng dần cong lên.

Hóa ra hôm nay đã là thứ sáu...

Cậu dứt tay vào túi, xoay người khẽ bước vào trong nhà.

Phi Minh Sâm cầm chai nước khoáng mới uống được một nửa lên, ngẫm nghĩ một lát, rồi lại mở tủ lạnh, cười gian xảo nhìn đồ ăn mà Lâm Tố Vân đã chuẩn bị sẵn.

"Gâu gâu gâu..."

Trong sân, Tiểu Đại mừng rỡ quấy đuôi khi trông thấy Phi Minh Sâm.

Phi Minh Sâm đổ thức ăn vào trong bát cơm của nó, con chó lập tức sủa lớn, rồi vục đầu vào trong bát ăn.

Cơ thể cậu vẫn còn chưa khỏe hẳn cho nên Lâm Tố Vân chỉ nấu toàn món ăn thanh đạm, không sợ ảnh hưởng tới con chó.

Thấy con chó hớn hờ ăn, Phi Minh Sâm cười xoa đầu nó, rồi đứng dậy đi vào nhà, rửa sạch bát đĩa.

Hủy thi diệt tích xong xuôi, cậu cầm quyển sách ngồi ngoài phòng khách đợi Lục Tịnh An mang vở ghi bài qua.

***

Sau khi tan học, bác Lâm đúng giờ tới chờ trước cổng trường.

Lục Tịnh An đã chờ bác khá lâu, vừa lên xe, cô mệt mỏi tựa lưng vào ghế, trông có vẻ hơi uể oải.

Chương trình học ở trường cấp ba khá nặng, vì trước đây cô đã bỏ lỡ nhiều tiết, cho nên bây giờ rất tốn công sức và tinh thần để có thể nghe hiểu. Đi học cả ngày như này còn mệt hơn phải đứng tấn đánh vào bao cát.

Lục Tịnh An không biết mình bị làm sao nữa, không phải chỉ là ghi bài thôi ư? Mặc gì cô phải nghiêm túc nghe giảng làm gì? Làm cho Mạc Xảo Xảo tưởng cô uống lộn thuốc.

Cô vô thức nhớ lại khung cảnh lúc đứng trong phòng bệnh giảng bài cho Phi Minh Sâm.

Có vẻ như cô đã tự tìm được đáp án cho riêng mình, nhưng bản thân lại từ chối thừa nhận rằng, vì lý do này nên mình mới nghiêm túc nghe giảng.

"Cô tới bệnh viện phải không?"

Bác Lâm ngồi ở ghế lái, liếc nhìn Lục Tịnh An qua kính chiếu hậu, thấy cô đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bác thầm thở phào nhẹ nhõm vì không phát hiện được điều gì kỳ lạ.

Năng lực trinh sát của hai mẹ con nhà họ Lục quá mạnh mẽ cho nên muốn gạt bọn họ rất khó. Chuyện của bà cụ, Lục Tuyết Cầm không cho phép ông nói ra khiến ông cứ thấp thỏm lo sợ.

May mà hôm nay vận khí của bác Lâm không tệ, Lục Tịnh An chưa hề phát hiện được ra điều gì.

"Không cần, về nhà thôi."

"Vâng."

Quãng đường không xa mấy, chẳng mấy chốc bác Lâm đã chở cô về tới trước cổng nhà. Lục Tịnh An không vào vội, cô đi thẳng tới trước cửa nhà họ Phi bên cạnh.

Trong sân, con chó vàng nhà họ Phi đang nằm ngủ trong chuồng, không hề phát hiện có khách tới.

Lục Tịnh An định nhấn chuông thì đột nhiên âm thanh của cánh cổng sắt ngoài sân vang lên, cửa đã tự động mở khóa.

Cô chớp mắt nhìn, rồi kéo cửa sắt đi vào.

"Cậu tới rồi?"

Cậu thiếu niên mặt mày sáng sủa đứng trên bậc thang nhìn Lục Tịnh An từ phía xa, từ khoảng cách này, cô vẫn có thể nhận ra ánh mắt lấp

lánh của cậu.

Cái tên này, đúng là rất thích học tập...

Lục Tịnh An cảm thấy mình thực sự không thể hiểu nổi anh chàng này, mới nghe giảng được một hôm mà cô đã mệt muốn chết.

Cô chậm rãi đi tới, ngẩng đầu nhìn Phi Minh Sâm đang đứng trên bậc thềm đá.

Hôm nay cậu ăn mặc khá giản dị, so với bộ đồng phục học sinh thì bộ này trông đẹp mắt hơn hẳn, nét mặt cũng bớt tái nhợt hơn so với hôm qua.

"Vào đi." Phi Minh Sâm chỉ sợ cô tới đưa vở ghi rồi chạy mất, cho nên cậu vội mời cô vào nhà.

Lục Tịnh An không từ chối, cứ thế khoác ba lô bước vào trong.

Nhà Phi Minh Sâm giống y như trong tưởng tượng của cô, ngăn nắp sạch sẽ, sáng sủa và ấm cúng, mặc dù trong nhà không có ai, nhưng vẫn mang lại cho cô cảm giác náo nhiệt.

"Nước lọc hay nước trái cây?" Phi Minh Sâm hỏi.

"Không cần." Đẳng nào cô chả đi luôn.

Lục Tịnh An bước tới bên cạnh bàn, mở ba lô rồi lấy vở ghi bài ra.

Phi Minh Sâm khựng lại, nhưng vẫn tiếp tục đi vào bếp rót một cốc nước lọc, mang tới bên cạnh cô.

"Hay là uống một chút đi, chắc cậu khát rồi."

Lục Tịnh An nhìn Phi Minh Sâm, Phi Minh Sâm cũng nhìn cô, ánh mắt toát ra vài phần quan tâm.

"Cảm ơn." Cô đón nhận ý tốt của cậu.

"Cậu ngồi trước đi, có gì không hiểu tôi lại hỏi."

Dưới sự hiếu khách của Phi Minh Sâm, Lục Tịnh An đành ngồi xuống ghế sofa nhà cậu, cậu nhồi nhét cho cô kha khá chocolate và kẹo.

Nói xong, Phi Minh Sâm ra ngoài, Lục Tịnh An cau mày, đem chocolate và kẹo đặt lên bàn trà.

Cô uống vài ngụm nước, ánh mắt liếc nhìn mấy viên kẹo, nét mặt có vẻ bị lay động.

Cuối cùng, cô duỗi tay nhặt lấy một viên.

Đó là một viên kẹo màu cam, giống hệt viên Phi Minh Sâm cho cô hôm đó ở bệnh viện.

Cô bóc vỏ, nhét kẹo vào trong miệng. Hương vị chua ngọt tan chảy, mang theo mùi hương man mát của bưởi.

Cô còn cứ tưởng là vị quýt chứ, không ngờ lại là bưởi.

Phi Minh Sâm chăm chú nhìn vào vở ghi bài, nhưng thật ra vẫn luôn chú ý tới cô, phát hiện ra động tác lén lút ấy, khéo môi cậu khẽ nhếch lên.

Một lát sau, cậu hắng giọng, giả vờ thản nhiên hỏi, "Đúng rồi, tôi muốn hỏi cậu chuyện này..."

Lục Tịnh An nhìn về phía cậu, chờ cậu nói nốt.

"Ừm...tối nay mẹ tôi đi vắng, cho nên tôi nghĩ....tôi có thể tới nhà cậu ăn cơm không?"

Chương 21: Muốn nếm thử

Edit: Lafite

Cơm chùa? Lục Tịnh An nghi ngờ đánh giá Phi Minh Sâm.

Cậu ta thì ngược lại, biểu tình vẫn bình thường, làm cho Lục Tịnh An không nhìn ra điều gì. Chỉ có đầu ngón tay cầm bút của cậu ta hơi dùng sức nên có chút trắng bệch, tiết lộ cậu ta đang có phần căng thẳng.

Lục Tịnh An mím môi, cúi đầu nghịch miếng giấy gói kẹo trong tay.

Cô vẫn chưa quên Lục Tuyết Cầm có ấn tượng tốt vô cùng với người này, chắc chắn mẹ cô rất hoan nghênh cậu ta qua ăn.

Nhưng mà.....

“Không tiện sao?” Thấy cô không đáp lại, Phi Minh Sâm hỏi.

Lục Tịnh An lại liếc cậu một cái, thực ra thỉnh thoảng ghé ăn bữa cơm cũng không có gì, dù sao đều là hàng xóm. Nhưng với mối quan hệ hiện tại của bọn họ, mời cậu ta về nhà ăn cơm, cô luôn cảm thấy có chút là lạ.....

“Ting ting ting --”

Ngay lúc cô đang phân vân, điện thoại cô bỗng vang lên. Cô vừa cầm lên thì thấy, là bà Lục Tuyết Cầm, mẹ cô.

Lục Tịnh An xoay người, đưa lưng về phía Phi Minh Sâm nghe điện thoại.

“An An, con về nhà chưa?” Giọng nói của Lục Tuyết Cầm truyền tới.

Nghe mẹ hỏi vậy, Lục Tịnh An có hơi chột dạ, chuyện cô đưa bài ghi chép cho Phi Minh Sâm vẫn luôn không nói với mẹ, chứ đừng nói đến việc hôm nay đưa cậu ta về nhà.

“Dạ, sắp.” Cô trả lời qua loa, chưa nói với bà thật ra cô đang ở cách vách.

“An An, xin lỗi, tối nay không biết mấy giờ mẹ mới có thể trở về, con đặt thức ăn bên ngoài được không?” Ai ngờ, Lục Tuyết Cầm lại cũng không ở nhà.

“Sao vậy?” Lục Tịnh An không khỏi nhíu mày, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải, bạn mẹ hẹn tới thăm mỹ viện làm vài liệu trình, không ngờ lại tốn thời gian tới vậy.”

Giọng nói của Lục Tuyết Cầm mang theo mấy phần rầu rĩ, tựa như bởi vì mình đi thăm mỹ viện mà tối nay không thể làm cơm cho cô.

Chân mày Lục Tịnh An khẽ thả lỏng, mẹ cô có thể ra ngoài đi dạo, biết thêm vài người, cô hiển nhiên tán thành hết mình.

“Vâng, con đã biết, vậy mẹ không nên về quá trễ, chú ý an toàn.”

Lại nói thêm vài câu, cô đồng ý nhất định sẽ ăn bữa tối, lúc này Lục Tịnh An mới cúp điện thoại, kết quả vừa quay đầu lại, liền chống lại ánh mắt của Phỉ Minh Sâm.

Nghĩ đến đề tài mới vừa nảy của hai người, cô không khỏi nhún vai, “Cậu nghe được rồi hả?”

Phỉ Minh Sâm chỉ có thể cười khổ, biết mình thừa dịp ăn cơm chùa, mượn cơ bồi dưỡng tình cảm, nguyện vọng như thế cứ rơi vào khoảng không.

“Vậy cậu tính giải quyết bữa tối thế nào?”

“Không biết.” Lục Tịnh An lại nhai một viên kẹo, “Chắc là đi ra ngoài tìm cái gì ăn.”

Cô bỏ viên kẹo vào miệng ngậm, một bên má liền phồng lên, nhìn cô có một chút tính trẻ con, rơi vào mắt Phỉ Minh Sâm, cậu cảm thấy cô hết sức đáng yêu.

Trong lòng cậu có quyết định, khép lại laptop, đứng dậy đi về phía tủ lạnh.

Mẹ cậu, Lâm Tố Vân, có thói quen nhét đầy ắp trong tủ lạnh, rồi định kỳ dọn dẹp, cho nên nhà cậu chưa bao giờ thiếu nguyên liệu nấu ăn mới.

“Vậy thì ném thử tay nghề của tôi nhé?” Cậu mở cửa tủ lạnh, thuận miệng hỏi.

Lục Tịnh An nghe vậy, không nhịn được quay đầu nhìn cậu ta, “Cậu còn biết nấu cơm?”

“Biết một chút thôi.” Phi Minh Sâm gật gật đầu, nhìn nguyên liệu nấu ăn trên tay, tự hỏi nên làm gì ăn thì tốt.

Lục Tịnh An thật ngạc nhiên, có chút không dám tin tưởng.

Người cha cặn bã của cô là một người đàn ông gia trưởng điển hình, ông ta không bao giờ nấu cơm chứ đừng nói là làm việc nhà, cho nên theo quan niệm của Lục Tịnh An, đàn ông không bao giờ biết nấu cơm.

Nhưng nếu cậu ta biết, vậy thì tại sao còn muốn đến nhà cô ăn cơm chùa nhỉ?

Như đoán được cô sẽ nghĩ gì, Phi Minh Sâm bình tĩnh bổ sung thêm: “Vì tôi cảm thấy phiền phức.”

Thế là vì lười hử? Lục Tịnh An trợn trừng mắt, xem như miễn cưỡng tiếp nhận lý do này.

Cơ mà.... Cậu ta biết nấu ăn thấy đấy hả? Cô không khỏi cảm thấy hoài nghi.

Phi Minh Sâm mãi bận rộn trong bếp còn Lục Tịnh An mãi nghe ngóng động tĩnh bên trong, cô nhẹ nhàng lê dép, rón rén bước tới.

“Cậu đang làm gì đó?” Phi Minh Sâm nhíu mày hỏi.

Lục Tịnh An vừa ló vào, đã bị tóm lại. Cô không tiện trốn nữa, đành phải bỏ tay vào túi, giở bộ không để ý tới đứng thẳng người.

“Không tin tưởng tay nghề của tôi à?” Phi Minh Sâm liếc mắt một cái là thấy cô.

Lục Tịnh An đá đá mũi chân, không trả lời, coi như ngầm chấp nhận.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho cậu đói bụng.”

Thiếu niên liếc nhìn cô, lại nhẹ nhàng cười một cái, đưa tay ra đánh một cái lên mũi cô.

“Cậu!”

Lục Tịnh An bị đánh lén thành công, không khỏi trừng mắt liếc cậu ta, nhưng nhìn cậu ta đang vội, cô lại không được tự nhiên nhìn sà nà, hỏi: “Có cần giúp gì không?”

Phỉ Minh Sâm tốt xấu gì cũng là người bị thương, cô cái gì cũng không làm ngời chờ ăn, khó tránh khỏi có hơi áy náy.

Vẫn còn may là Phỉ Minh Sâm không khách khí với cô.

“Biết thái thức ăn không?” Cậu ta hỏi.

“Đương nhiên.”

Vì thế, Lục Tịnh An xắn tay áo, ở trong phòng bếp cùng làm với cậu ta.

Không thể không nói, động tác xào rau của Phỉ Minh Sâm rất nhuần nhuyễn, rất có phong phạm của đầu bếp, xác thực nhìn rất giống.

“Đao pháp không tệ nha.” Cậu ta nhìn thoáng qua thành quả lao động của Lục Tịnh An khen tặng.

Giống như chỉ là thuận miệng nói thôi, nói xong lại quay đầu đi, đem nguyên liệu nấu ăn đổ vào cái nồi, đảo đều.

Ở nơi cậu ta không thấy được, Lục Tịnh An nhìn không được khe cong khéo môi, cô nhìn bóng dáng của thiếu niên, cố gắng ép xuống rung động đột nhiên phát sinh.

Sau một hồi bận rộn, rốt cuộc hai người ngồi đối mặt nhau ở phòng ăn đẹp đẽ, bọn họ bắt đầu thưởng thức bữa tối đầu tiên cùng nhau làm.

Hai món một canh, thịt xào dưa cải, cải thìa sốt, cùng với canh trứng, món ăn gia đình rất thông thường, lại tản ra hương thơm mê người làm cho người ta phải gắp một đĩa lớn.

Lục Tịnh thật sự đói bụng, hôm nay hao tổn tinh thần nghe giảng bài, lại ăn trễ hơn so với bình thường, bụng cô đã sớm đói mà kêu ục ục.

“Không nghĩ tới cậu nấu cơm ăn còn thật ngon.”

Lục Tịnh An gấp một miếng thịt, miếng thịt xào với dưa cải này vừa mềm lại vừa thơm, lửa vừa vặn, lại thêm chút rượu làm gia vị, ăn đặc biệt ngon miệng.

Cô thật bất ngờ, Phi Minh Sâm không chỉ biết nấu cơm, lại còn nấu ngon, hơn nữa còn rất hợp với khẩu vị của cô.

“Ừ.” Phi Minh Sâm mỉm cười gật đầu, lại gấp thêm cho cô một ít đồ ăn.

Lục Tịnh An là người không từ chối, ăn đến hết sức vui vẻ.

Giữa hai người, dường như vì một bữa tối này, mà quan hệ tiến triển không ít, ít nhất Lục Tịnh An nhìn Phi Minh Sâm, cảm giác cậu ta thuận mắt hơn rất nhiều.

Đợi đến khi ăn uống xong, Lục Tịnh An lười biếng làm tổ trên sofa.

Phi Minh Sâm đang rửa chén ở phòng bếp, nghe động tĩnh kia, Lục Tịnh An đem suy nghĩ dừng lại, không biết là do quá mệt mỏi, hay bởi vì quá thư thái, mà mí mắt cô từ từ nhắm lại, cuối cùng không kiên trì được nữa, nhắm lại.....

Phi Minh Sâm từ trong phòng bếp đi ra, vừa định gọi cô, liền nhìn thấy cô gái dựa vào ghế sofa, mắt khép hờ, cứ như vậy đã ngủ rồi.

Trời thu vào đêm vẫn có chút lạnh, cô nằm hơi co lại, dường như vẫn cảm thấy lạnh, nhìn có chút yếu ớt hơn so với thường ngày.

Trong lòng Phi Minh Sâm có chút kinh sợ, cậu bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt, rón ra rón rén đi về phòng, lấy một tấm chăn mỏng ra.

Cậu rũ chăn, nhẹ nhàng trùm lên người cô.

Trong lúc ngủ mơ màng, Lục Tịnh An cảm giác được chút ấm áp, liền cuốn lấy tấm chăn, rụt vào bên trong, rồi lại yên ổn ngủ tiếp,

không tỉnh lại.

Phỉ Minh Sâm chống đầu dựa trước mặt cô, ánh mắt dừng lại trên mặt cô gái. Mới một tuần không đi học, cậu cảm giác đã lâu chưa thấy được gương mặt cô lúc ngủ, bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy, làm cho người ta rất hoài niệm.

Cậu ngăm nhìn cô, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Không biết vì sao, từ lúc Mạc Xảo Xảo nói Lục Tịnh An thích cậu, tâm tư của cậu giống như rất khó để rời khỏi người cô.

Có lẽ, từ rất lâu trước kia, cậu đã bắt đầu chú ý đến cô. Chỉ tiếc, cô gái này vẫn là người không tim không phổi.

Có lẽ đây chỉ là hiểu lầm, người trong lòng cô, căn bản không phải là cậu.

Phỉ Minh Sâm vươn tay, đem tóc mai của cô rớt xuống vén ra sau tai, để lộ ra gương mặt tinh xảo của cô.

Khi nhìn gò má cô gần trong gang tấc, thì hẳn rất cuộc không nhịn được nữa, thậm trọng đụng một cái vào gò má của cô gái.

Mềm mại, láng mịn, làm cho người ta rất muốn cắn thử một cái, để xem rốt cuộc là tự vị gì.

Cậu nhìn ngăm cô, cuối cùng không nhịn được rung động trong lòng, len lén xích về phía trước.....

Chương 22: Đích thân lên

Edit: Lafite

Bên ngoài cửa sổ sát đất, bóng đêm dần kéo xuống, bên trong phòng khách xinh đẹp, ánh đèn bị che mờ tối thành màu sắc ấm áp mập mờ.

Trên sofa, Phỉ Minh Sâm dùng một tay chống lên bên cạnh gương mặt cô gái. Cô nhắm mắt lại, lông mi rũ xuống đen nhánh như lông quạ, điềm tĩnh, cực kỳ xinh đẹp, cởi bỏ hết tất cả sắc bén cùng với xa cách thường ngày.

Giờ phút này, cô đẹp đến động lòng người.

Ánh mắt cậu dừng trên gương mặt như sứ trắng không tì vết, Phỉ Minh Sâm kìm lại cơ thể, chậm rãi tiến sát đến gần cô.

Gần một chút, thêm chút nữa, chỉ thiếu một tí nữa.....

Thiếu niên như ngừng thở, bởi vì căng thẳng mà tim đập tăng tốc, trên gương mặt hiện lên màu đỏ nhạt.

Ngay tại lúc môi cậu gần đụng đến gò má của cô, thì lông mi cô đang sụp xuống khẽ run lên.

Phỉ Minh Sâm như chết trân.

Cô sắp tỉnh lại sao? Bị phát hiện rồi ư?

Cậu liếc nhìn gò má cô một cái, cuối cùng vẫn là nhẫn nại lựa chọn buông tha cho cô.

Thế nhưng ngay lúc cậu chuẩn bị thẳng người lên, trên môi bỗng thấy ấm áp, làm cho cả người cậu hoàn toàn cứng đờ --

Trong lúc ngủ mơ, Lục Tịnh An giật giât thân mình, đầu nhẹ nhàng lắc một cái, mà thiếu niên lúc này chưa kịp rời môi ra xa, lập tức được cô hôn lên khóe môi.

Có lẽ cảm thấy là lạ, mà thiếu nữ cau lại, lông mi càng lay động nhiều hơn.

Trong lòng Phi Minh Sâm có chút hoảng hốt, không kịp cảm nhận mùi vị thế nào, đã nhanh chóng rời cầm ra, tách khỏi hai cánh môi ấm nóng mềm mại ấy.

Ngay sau đó một khắc, Lục Tịnh An mở mắt, cảm giác bên cạnh có người, cô theo bản năng quay đầu một cái ----

Bốn mắt nhìn nhau, môi kề môi.

Tai nạn này, làm cho hai người đều sợ ngây người.

Thời gian như ngừng lại ở thời khắc này, hai người trừng mắt lẫn nhau, dường như không biết phải phản ứng thế nào.

“Thình thịch -- Thình thịch --”

Buổi đêm yên tĩnh, giống như có thể nghe được nhịp tim đập của đối phương.

Thời gian giống như đã qua rất lâu, nhưng thực ra chỉ mới qua một vài giây.

Lục Tịnh An mới vừa tỉnh ngủ bay mất mê mang, ý thức được tư thế của bọn họ trong thời khắc này là gì, trong lòng cô dâng lên một trận tức giận, cô giơ chân lên dùng sức đạp một cái.

Phi Minh Sâm buồn bực hừ một tiếng, té ngửa vào ghế sofa bên kia.

“Cậu đang làm gì vậy?” Lục Tịnh An dùng mu bàn tay chùi miệng, ngồi thẳng người, tức giận nhìn cậu chăm chăm.

Phi Minh Sâm ôm bụng, một cước này của cô hoàn toàn dùng hết lực, có thể tưởng tượng được là đau đến thế nào.

Nghe cô hỏi như vậy, cậu chịu đau nhìn cô, ý đồ muốn làm cho bản thân tự nhiên một chút.

“Sợ cậu cảm lạnh, tôi giúp cậu đắp chăn, rồi.....” Cậu dừng lại một chút, “Chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Thật ra thì, không chỉ một cái....

Nghĩ đến hai nụ hôn ngoài ý muốn vừa nãy, tim cậu khẽ rung động, bụng dù đang đau đớn giống như lập tức tiêu hết, khoe miệng không nhin được muốn cong lên.

Đương nhiên, cậu phải ép xuống.

Suy cho cùng sắc mặt cô vẫn rất khó coi, cậu lo lắng bị cô ấy nhìn thấy cậu đang cười, chắc chắn cậu sẽ không còn nhìn thấy mặt trời vào ngày mai.

Lục Tịnh An nhìn thấy chần chập trên người mình, nhớ lại vừa nãy, là cô tỉnh lại không chú ý, mới không cẩn thận đụng phải bờ môi của cậu ta....

Nói như vậy thì Phi Minh Sâm đúng là vô tội, nhưng mà cái này vẫn không thể giảm bớt xấu hổ cho cô.

“Đắp chăn thôi mà cần đến gần như vậy sao?” Cô nhìn chăm chăm vào cậu, sắc mặt bởi vì tức giận mà ửng hồng.

Phi Minh Sâm khấy khấy gò má, thần sắc không được tự nhiên lắm.

“Xin lỗi....”

Cậu liếc Lục Tịnh An một cái, lại có chút dè dặt hỏi: “Nói về.... Mới vừa nãy không phải là nụ hôn đầu của cậu chứ?”

Lục Tịnh An hung ác trợn mắt nhìn cậu, không nói gì.

Phi Minh Sâm đoán được câu trả lời, lúc này không biết nên phản ứng thế nào mới tốt, tận đáy lòng cậu cảm thấy thật phẫn chấn, nhưng biểu hiện ra lời nói, nhất định là đi tìm đường chết không còn gì nghi ngờ.

“Thật ra tôi cũng... Không, ý của tôi là không tính toán gì hết... A, cũng không phải nói như vậy.....”

Phi Minh Sâm bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cậu ngược mắt trộm dò xét cô, song vẻ mặt của cô không có dấu đi được tí nào, cô nheo mắt lại, kéo thảm đắp trên người xuống và thành một cục, hung hăng ném về hướng cậu.

“Khốn kiếp!”

Lục Tịnh An nhảy xuống sofa, đi chân trần trên sàn nhà, hướng ngoài cửa chạy đi.

“Cậu muốn đi đâu?”

Đáp lại Phi Minh Sâm, là một tiếng rầm thật lớn -- Lục Tịnh An mang giày, hung hăng đóng sầm cửa, chạy ra khỏi nhà cậu.

Phi Minh Sâm nhanh chóng đuổi theo, khi nhìn thấy bóng dáng cô gái đi vào căn nhà bên cạnh, hung hăng đóng cửa lại, lúc này cậu mới dừng bước chân.

Phi Minh Sâm đứng trong sân, xuyên qua cửa kính nhìn phòng đối diện, thần sắc có chút ảm đạm.

“Gâu gâu gâu --” Tiểu Đại lông vàng nằm trong ổ tỉnh lại, vọt tới sủa vào mặt cậu.

❖ Cậu đi đến bên cạnh Tiểu Đại, dùng sức vuốt đầu nó.

“Này, tiểu Đại, hình như tao lỡ chọc cho người ta xù lông rồi....”

Còn phản ứng lớn như vậy, chỉ sợ.... Cô ấy là thật không thích cậu đi?

***

Lục Tịnh An vội vã đi về nhà, chạy thành thạch lên lầu, chạy về phòng mình, quăng người xuống giường.

Cô nằm trên chăn, ngơ ngác nhìn trần nhà, bởi vì mới chạy nhanh nên hơi thở còn hỗn hển, nhất thời chưa khôi phục lại bình thường.

Cô nhớ lại nụ hôn ngoài ý muốn kia, không khỏi đưa tay lên dùng đầu ngón tay nghiền một cái lên môi. Thực ra ở một khắc kia, cô quá chấn động, căn bản không nhớ rõ cảm giác nụ hôn đó như thế nào.

Điều này càng khiến cô cảm thấy thất vọng.

Cho dù bề ngoài cô ăn mặc trung tính thế nào đi chăng nữa, thì cô vẫn là một cô gái. Làm gì có cô gái nào lại không để ý đến nụ hôn đầu của mình chứ?

Hướng chi đối tượng của nụ hôn đầu tiên, còn là cái tên Phi Minh Sâm đáng ghét kia! Cô thở phì phò thầm nghĩ.

Song giống như đã nói qua, cô sao lại ghét cậu ta đến như vậy?

Cô kéo gối ôm qua ôm vào trong lòng, trên mặt lộ ra nét suy tư.

Ngay từ đầu chỉ là không thích bên cạnh có thêm người ngồi, cho nên không thể nào thích cậu ta, sau lại....

Lục Tịnh An nhớ tới sau khi cô dọn đến nhà mới, ngày đó gặp phải bọn Liên Vũ, cậu ta đứng bên ngoài công viên, ánh mắt nhìn cô.

Giây phút đó cô bỗng có một cảm giác rõ rệt.

Bọn họ là người của hai thế giới, cậu ta như đám mây trắng ở trên cao, còn cô ở dưới bùn, dù làm thế nào cũng không có khả năng tẩy trắng được.

Tất cả quá khứ đã qua không thể nào xóa đi, cuộc đời của cô lại không có khả năng bắt đầu lại lần nữa.

Cô vùi mặt vào trong gối ôm. Rõ ràng không phải cô đánh người, rõ ràng cô không hề muốn đón lấy điều thuốc kia....

Cô nhớ tới những ấm ức cô đã cố ý quên đi. Hóa ra, cô mới là người đáng ghét, chính là cô có đúng không?

“Ting ting ---” Âm thanh nhắc nhở từ WeChat.

Trong đầu cô thoáng hiện lên mặt người nào đó, Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, lấy di động ra khỏi túi.

Màn hình điện thoại di động sáng lên, trong căn phòng tối tăm, khuôn mặt cô gái được chiếu sáng rực rỡ.

Quả nhiên là Phi Minh Sâm.

“Thực xin lỗi.”

“Cậu không sao chứ?”

Lục Tịnh An bĩu môi, vẫn không muốn để ý đến cậu ta.

Chỉ mới sinh hoạt chung có mấy ngày nay, nhớ tới bữa ăn tối hôm nay, cô lại cảm thấy, có phải cô có chút phản ứng hơi quá không?

“Ting ting --”

Đối phương lại phát ra một biểu cảm “Cầu tha thứ” lần nữa.

Nhìn biểu cảm đáng thương của con chó Golden Retriever, cô nhin không được gửi đi mào mun “Mặt lạnh”.

Mào mun mặt không cảm giác, thấy kiêu ngạo thế nào ấy.

Trong phòng đối diện lâu hai, Phi Minh Sâm đứng trước cửa sổ, nhìn cô gái rất cuộc đã trả lời tin nhắn của mình, cậu không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Chịu hồi âm tin nhắn là tốt rồi, ít nhất còn bằng lòng phản ứng với cậu.

Do dự một lúc, cậu ghi âm giọng nói gửi qua yêu cầu cuộc gọi thoại.

“Reng reng reng --”

Yêu cầu bằng giọng nói bỗng nhảy ra, Lục Tịnh An không khỏi sửng sốt, cô liếm môi, vẫn nhấn nghe.

“Tịnh An.” Giọng nói của thiếu niên xuyên qua ống nghe truyền tới, trong đêm yên tĩnh nghe vào hết sức ôn nhu.

Tâm Lục Tịnh An khẽ động, nhưng không trả lời ngay cho cậu ta.

“Cậu có đang nghe không?”

Cô gái lạnh nhạt mở miệng: “Làm gì?”

Lại nghe được giọng nói của cô, Phi Minh Sâm vui vẻ, cậu vội vàng nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi...”

“Biết rồi, cậu không phải cố ý mà.”

Nghe giọng nói không tốt của cô, Phi Minh Sâm khẽ mỉm cười, “Đều là lỗi của tôi, cậu đừng nóng giận được không?”

Giọng nói nghe có chút đáng thương.

Lục Tịnh An có chút không thông, cô là một điển hình ăn mềm không ăn cứng, và lại cô vừa mới bớt giận, bây giờ lại sừng sộ trở lại vốn có chút khó khăn.

Cô cắn cắn môi, bất đắc dĩ nói: “Không giận.”

“Thật sự?”

“Tôi giống như loại người hẹp hòi như vậy sao?”

Ngữ khí có hơi hung dữ, có điều vào tai Phi Minh Sâm, lại giống như được đại xá.

Mấy ngày này ít nhiều cậu đã tìm ra được tính khí của cô gái này, cô nói như vậy, chứng tỏ cô thật sự không tức giận, tảng đá trong lòng cậu cuối cùng đã buông xuống được.

“Ừm, vậy tốt rồi.” Cậu mỉm cười.

Nhưng chưa đợi cậu nói tiếp, đã nghe cô gái hỏi: “Phi Minh Sâm, nói... Tôi vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Cậu hỏi đi.”

“Chính là.... Khi đó sao cậu lại muốn tôi làm bạn gái cậu?”

Ngay từ đầu cô nghĩ là cậu ta muốn chinh cô, nhưng mấy ngày sau đó, cô phát hiện hình như không giống như vậy.

Vậy rốt cuộc là vì sao phải là cô làm bạn gái cậu ta?

Ở đầu dây bên kia, Phi Minh Sâm sửng sốt, cậu thế nào cũng không nghĩ tới, cô vậy mà sẽ hỏi cậu vấn đề này.

Chương 23: Tôi nói, Tôi thích cậu

Edit: Lafite

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng rơi trên sân, chiếu một lớp ánh sáng bạc lên trên giường.

Phỉ Minh Sâm xuyên qua cửa sổ nhìn căn phòng đối diện. Cửa sổ phòng cô gái vẫn đang đóng chặt như cũ, ngăn trở tầm mắt của cậu.

Giờ phút này cô đang làm gì? Biểu tình trên mặt sẽ là gì? Cậu rất ngạc nhiên, lại đột nhiên phát hiện được sức tưởng tượng của bản thân thật căn cỗi.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Phỉ Minh Sâm khẽ hỏi, do căng thẳng mà giọng nói có hơi khàn.

Lục Tịnh An trợn trừng mắt, nếu cô biết, còn cần đi hỏi sao?

Tuy nhiên, cô vẫn nhớ lại ý tưởng vào thời điểm đó, trả lời: “Có lẽ là cảm thấy.... Cậu muốn chinh tôi đi?”

Phỉ Minh Sâm không khỏi bật cười, dù thế nào cũng không nghĩ tới cô có thể nghĩ như vậy, khó trách vẻ mặt của cô lúc đó lại khó coi như vậy.

“Sao cậu lại cho là như thế?” Cậu hỏi.

“Vậy không đúng sao?” Lục Tịnh An nhíu mày, “Tôi hại cậu phải vào bệnh viện, cậu không phải muốn chinh tôi, vậy thì muốn làm gì?”

Đối với Lục Tịnh An mà nói, bị người ta yêu cầu làm bạn gái, thật sự là chuyện chưa từng có, hai người lại có va chạm, cô không muốn nghĩ lệch đi mới lạ.

Phỉ Minh Sâm nhớ lại tình cảnh ngày đó ở bệnh viện.

Lúc đó đúng là cậu không cân nhắc đã thốt ra lời. Sở dĩ sẽ như vậy, là vì vừa khéo đúng dịp làm sáng tỏ, làm cho cậu nhất thời bị kích động.

Cũng chính tại thời điểm đó, cậu mới chính thức nhận thức được tâm ý của bản thân. Tiếp đó, trong giai đoạn qua lại với Lục Tịnh An, phần nhận thức này càng lúc càng rõ ràng hơn.

Cậu thích cô gái này, tuy là bị kích động, nhưng cậu đúng là thích cô.

Cậu không nói rõ lý do, nhưng sẽ vô thức chú ý đến hành động của cô, sẽ theo bản năng suy tính thời gian cô quay trở lại lớp học, sẽ không có kiểm soát mà quan sát cô, trộm nhìn gương mặt cô lúc ngủ, phác thảo hình dáng cô trong laptop.

Nhìn đến bóng dáng cô đơn của cô rời khỏi đám người, cậu sẽ cảm thấy đau lòng, khi ánh mắt cô tỏa sáng nhìn thầy Cố Lâm thì trong đáy lòng cậu cũng sẽ không thoải mái.

Mà mỗi khi thấy đáy mắt cô nổi lên địch ý còn có phiến chán với cậu, thì ngoại trừ cảm giác không sao nói rõ được, đại khái còn có một loại cảm xúc tên là thương cảm.

Ban đầu cậu thực sự không thể hiểu loại cảm tình xa lạ này, cho đến khi quạ đen Mạc Xảo Xảo nói, làm cho cậu trong nháy mắt vén mây thấy trăng.

Khi biết cô thích mình, thì giây phút đó trong lòng cậu tuôn ra cảm giác vui sướng, còn có kích động tràn ngập trong tim, làm cho cậu hiểu rõ, cậu chính chính xác xác là bị cô hấp dẫn.

Bị thu hút bởi cô gái tên Lục Tịnh An này, có lẽ cô không dịu dàng, luôn hung dữ như một cô nàng tomboy, không chỉ đánh nhau, còn hút thuốc, song ánh mắt cậu vẫn luôn không rời khỏi được cô.

“Nếu tôi nói, tôi thích cậu?” Phi Minh Sâm nhẹ giọng nói.

Trong di động, truyền đến giọng nói ôn nhu của thiếu niên, Lục Tịnh An sửng sốt.

“Đừng nói giỡn.” Cô nói theo bản năng.

Trong lòng Phi Minh Sâm thờ dãi, cố ý lấy dũng khí để nói trong phút chốc tan rã, “Nếu cậu cho là vậy, thì tạm thời cứ coi như là đùa

giữ đi.”

Lục Tịnh An nhíu chặt mày, cô không phân biệt được trong lời nói của cậu ta là thật lòng hay giả vờ, nhưng cô biết, cô không thích cậu ta.

Cô làm sao có thể thích cậu ta đây? Cô mới không thích nam sinh nào hết, đời này đều sẽ không.

Nghĩ như vậy, trước mắt cô thoáng qua nụ cười dịu dàng trẻ trung của thiếu niên, còn có cậu đưa kẹo cho cô, Lục Tịnh An lắc đầu, đem những hình ảnh trong đầu kia bỏ lại sau lưng.

“Tôi không thích cậu.” Cô nói, “Chờ khi cậu quay lại trường học, ước định của chúng ta coi như xong.”

Phi Minh Sâm cười khổ một cái, vì sao lúc này, cô còn nhớ đến thỏa thuận bị phá vỡ đây? Nếu cậu trở lại trường, cô đương nhiên sẽ không phải chép bài cho cậu.

“Ừ, tôi biết.”

Cậu xoay người ngồi dựa trên bàn học, chân dài tùy ý bắt chéo, gục đầu, nhìn qua có chút suy sụp.

“Vậy tôi cúp máy.” Nói xong, Lục Tịnh An cắt đứt cuộc trò chuyện.

Phi Minh Sâm thở dài, cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc lâu, lúc này mới đứng lên, nhìn cửa sổ phòng đối diện đóng chặt, tay nắm rèm cửa sổ năm thành quyền.

Cuối cùng, cậu vẫn kéo rèm lại, ngăn cách với tất cả cảnh vật bên ngoài.

Đến đêm, hai người nằm trên giường của mình, đều lăn lộn khó ngủ.

Lục Tịnh An đã rất lâu không bị mất ngủ, cô nhìn trần nhà gần người, hiện tại chỉ cần cô vừa nhắm mắt, Phi Minh Sâm sẽ xuất hiện trong đầu cô, đuổi thế nào cũng không ra.

Cô cầm điện thoại lên, nhìn thoáng qua ID Phi Minh Sâm, lại trượt xuống, thấy được tên Mạc Xảo Xảo.

Vừa định nhấn vào, cuối cùng lại buồn bực gỡ đầu một cái, ném điện thoại di động lên tủ đầu giường, buồn bực kéo chăn trùm kín đầu.

Rồi không biết tự thối miên mình được bao lâu, cô dần dần đi vào giấc ngủ, chỉ là giấc ngủ này cũng không an ổn....

Ngày hôm sau, Phi Minh Sâm tỉnh dậy rất sớm.

Cậu ngủ cũng không ngon, nhưng sau khi tỉnh lại, thì không ngủ được nữa.

Rời giường rửa mặt, sau đó cậu xuống lầu, Lâm Tố Vân mang theo hai đứa nhỏ đi nhà ông bà nội, trong nhà không còn ai.

Nhìn tấm thảm rơi bên cạnh sofa, cậu đi qua nhặt lên.

Nhớ lại hai nụ hôn tối qua, xúc cảm mềm mại ấm áp, dường như còn lưu lại trên môi cậu.

Song lại nghĩ tới cuộc gọi tối qua, nghĩ đến Lục Tịnh An xác định cự tuyệt, cậu bực dọc cào tóc, trong cơn tức giận ném tấm thảm trong tay xuống đất.

Sớm biết rằng như vậy thì không cần kích động, bây giờ Lục Tịnh An sợ là sẽ trốn tránh cậu thật xa đi?

Cậu ngồi trên sofa, hai tay chà xát gò má, nhìn đến ba lô trên ghế động tác của cậu không khỏi dừng lại một chút.

Là của Lục Tịnh An.....

Còn có laptop của cô.

Phi Minh Sâm nghĩ nghĩ, đứng đây đi tới.

Cùng lúc đó, Lục Tịnh An cũng chạy bộ xong về đến nhà.

Cô cũng không ngủ được, cuối cùng dứt khoát thức dậy tập thể dục buổi sáng, cả người đầy mồ hôi, làm cho cô cảm giác khá hơn chút, làm cho cô tạm thời quên hết chuyện tối qua.

Nhưng lúc đi đến phòng khách, bước chân cô từ từ dừng lại, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Hôm nay mặc dù là thứ bảy, nhưng vào thời điểm này trong ngày, mẹ cô đều sẽ đúng giờ thức dậy làm điểm tâm cho cô. Cho dù tối hôm

trước thức khuya thế nào, đều sẽ thức dậy làm cho cô.

Thế nhưng hôm nay, trong nhà sao có thể yên tĩnh như vậy?

Trong lòng Lục Tịnh An sinh ra vài phần bất an, cô bước nhanh hơn, chạy lên lầu hai, đi tới bên ngoài cửa phòng Lục Tuyết Cầm.

“Mẹ --”

Cô gọi một tiếng, tay nắm vào nắm cửa đẩy vào, đi tới trước giường bà.

Chăn trên giường vẫn gấp ngay ngắn, yên tĩnh nằm ở cuối giường, cô lại đi đến phòng tắm nhìn -- mẹ cô Lục Tuyết Cầm cũng không có trong đó.

Trong lòng Lục Tịnh An quẩn lên, chạy nhanh ra khỏi phòng, tìm kiếm khắp phòng.

“Mẹ, mẹ ở đâu? Mẹ --”

Cô lật tung cả ngôi nhà, vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Lục Tuyết Cầm, nhìn lên tủ giày, phát hiện bị mất một đôi giày của bà.

Nói cách khác, đêm qua mẹ cô không về nhà? Đi thăm mỹ viện mà đi tới tận đêm á?! Huống hồ theo tính cách mẹ cô, thì bà không phải là người đi xuyên đêm..

Mặt Lục Tịnh An trắng bệch, tay run run bấm số điện thoại mẹ cô.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin gọi lại sau....”

Sao lại thế này? Tại sao di động lại tắt máy? Mẹ cô đã đi đâu tối qua? Tại sao chưa trở về?

Chân tay Lục Tịnh An luống cuống đứng trong phòng khách, các loại ý tưởng đáng sợ chạy qua trong đầu.

“Đình đơng -- đình đơng --” Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Cô cả kinh, trên mặt lập tức lộ ra nét vui mừng, chạy nhanh tới mở cửa.

“Mẹ, mẹ đã về!”

Thế nhưng, khi nhìn đến thiếu niên đứng ngoài cửa, nét vui vẻ trên mặt cô trong nháy mắt biến mất, lại tái nhợt trở lại.

Phỉ Minh Sâm mang theo balo của cô, thật ra cậu đứng ngoài cửa đã lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí nhấn chuông cửa.

Cậu không nghĩ tới người mở cửa sẽ là Lục Tịnh An, hơn nữa trạng thái của cô nhìn qua có chút không đúng.

“Tịnh An, làm sao vậy?” Cậu nhìn cô, nhú mày ân cần nói, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tịnh An hiện vẻ yếu đuối trong nháy mắt, nhưng rất nhanh đã bị cô che dấu, cô hít một hơi thật sâu, nói: “Đêm qua mẹ tôi không có về.”

“Dì Lục chưa trở về?” Phỉ Minh Sâm còn nhớ rõ, chiều hôm qua Lục Tuyết Cầm còn gọi điện thoại cho Lục Tịnh An, hình như là đi thăm mỹ viện, “Có phải sáng nay dì đi ra ngoài hay không?”

Lục Tịnh An lắc đầu, “Nếu bà đi ra ngoài buổi sáng, nhất định sẽ ghi giấy để lại cho tôi.”

Nhìn sắc mặt cô gái tái nhợt, Phỉ Minh Sâm nhìn không được đưa tay, sờ sờ đầu cô.

Lúc này đây, Lục Tịnh An cũng không gạt tay cậu ra.

“Cậu đừng lo lắng, trước hết cậu hãy nghĩ xem, bình thường dì đi đến thăm mỹ viện nào? Cậu có số điện thoại bên kia hay không?”

Lục Tịnh An lại lắc đầu, cô luôn không có hứng thú với mấy thứ này.... Bỗng nhiên, cô nghĩ tới điều gì.

“Đúng rồi, bác Lâm! Ông ấy chắc chắn biết!”

Lục Tịnh An tìm được bác Lâm, nhìn biểu tình trên mặt ông ấy thì cô biết, ông ấy chắc chắn biết tâm tích của Lục Tuyết Cầm mẹ cô.

“Bác Lâm, mẹ cháu đi đâu? Vì sao đêm qua không trở về?”

Dưới sự ép hỏi của Lục Tịnh An, bác Lâm đành phải thẳng thắn nói rõ: “Hôm qua bà Lục đã vào viện dưỡng lão, tối hôm qua hẳn là ở viện dưỡng lão chăm sóc bà ngoại cháu.”

“Bà ngoại cháu bị sao?” Lục Tịnh An vừa thả lỏng tâm trạng, lại lần nữa bị treo lên.

Biết được bà ngoại bị bệnh, Lục Tịnh An ngay cả một khắc cũng không đợi nổi nữa, gấp gáp yêu cầu bác Lâm đưa nàng đi thăm bà ngoại.

Bác Lâm đương nhiên đáp ứng, đi nhà xe lấy xe, chuẩn bị chở Lục Tịnh An đi viện dưỡng lão.

“Tôi chở cậu đi.” Phi Minh Sâm lo lắng nói.

Lúc đó Lục Tịnh An đúng là mất hết hồn vía, không thấy người, cô căn bản không có cách nào yên tâm. Nghe cậu ta nói như vậy, liền tùy ý gật đầu.

Lúc bác Lâm lái xe tới thì cô bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cô thì thầm uy hiếp Phi Minh Sâm: “Cậu muốn đi cùng thì có thể, nhưng không cho phép cậu nói với mẹ tôi, là tôi đồng ý làm bạn gái cậu!”

“Hừm? Cậu nói gì?”

Chương 24: Chuyện khi nào?

Edit: Lafite

Lúc này, bác Lâm đã lái xe đến dừng trước mặt bọn họ.

Lục Tịnh An không quan tâm đến Phi Minh Sâm nữa, mở cửa xe ra chui vào ghế sau. Sau khi cô ngồi ổn định, thấy thiếu niên còn đứng bên ngoài không nhúc nhích, cô không khỏi cau mày: “Cậu có đi lên hay không hả?”

Phi Minh Sâm từ trong mờ mịt luống cuống lấy lại tinh thần, vội vàng gạt đầu, xoay người lên xe.

Xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy bọn họ ngồi ổn định rồi, lúc này bác Lâm mới lái xe đi, chờ theo bọn họ rời khỏi sân nhà họ Lục.

Phi Minh Sâm ngồi đó, ánh mắt rã rời, vẻ mặt trông có vẻ trống rỗng.

Là cậu bị mất trí nhớ hay sao? Tối hôm qua không phải vừa bị cự tuyệt sao? Lục Tịnh An lúc nào thì đáp ứng làm bạn gái cậu chứ?

Cậu chàng đúng là có chút hoài nghi cuộc đời.

Cậu há miệng thở dốc, cứ định nói lại thôi, rồi quay qua nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái một tay chống cằm, dựa vào cửa kính xe, vẻ mặt nhìn nghiêng bình tĩnh lạnh lùng, dường như không có chút ý thức nào về việc vừa ném ra một quả bom nặng ký.

Cậu chợt nhớ tới tối hôm qua cô hỏi một vấn đề, tại sao cậu lại muốn cô làm bạn gái cậu?

Thật ra vấn đề này, không phải là lúc trước, mà là đang tiến hành chứ? Phi Minh Sâm có chút ngẩng ra.

Cho nên lúc ở bệnh viện, cậu nói lên yêu cầu với cô, cô đồng ý rồi? Cô thật sự đồng ý làm bạn gái cậu?

Tuy khiếp sợ vì kinh ngạc, song không thể phủ nhận, có một loại mừng như điên đang tràn ra khỏi tim cậu.

Phi Minh Sâm nhìn cô gái, khóe miệng không tự chủ nhếch lên một nụ cười.

Chẳng qua lúc cậu cẩn thận nhớ lại, cuộc nói chuyện của cậu với Lục Tịnh An ở trong phòng bệnh lúc ấy, cậu chợt nhận ra mình đã sai, nhớ lại đối đáp của cả hai thì nụ cười trên mặt cậu dần dần biến mất.

Phải bao lâu?

Đợi đến ngày tôi quay lại trường học mới hết.

Được, bao lâu nữa cậu quay lại trường học?

Hẳn là một hoặc hai tuần đi.

Được, vậy thì hai tuần.

Cho nên, cô hỏi bao lâu, là nói đến việc kết giao với cậu? Mà lúc đó, cậu trả lời cô là -- hai tuần?!

Coi như, ước định hai tuần đã sắp qua một nửa.

Nói cách khác, cậu mới vừa biết mình vừa thoát kiếp ế, lại phải lập tức chia tay? Nên là do chính cậu định thời gian?

Loại tâm tình thay đổi xoành xoạch này, làm cho cậu muốn quay lại quá khứ, hung hăng tát cho bản thân hai bạt tay!

“Cái kia...” Phi Minh Sâm ngập ngừng mở lời, cậu cảm thấy cậu cần phải xác nhận lại một chút.

Lục Tịnh An đang lo lắng cho mẹ cùng với bà ngoại cô, nghe Phi Minh Sâm mở miệng, ngữ khí không được tốt lắm, “Làm sao?”

“Chính là.... khoản....” Phi Minh Sâm mím môi, lời nói đã đến miệng đành sửa lại, “Cậu không nên quá lo lắng.”

Nghe được giọng nói quan tâm của cậu ta, Lục Tịnh An bĩu môi, sắc mặt hòa hoãn lại.

“Ừ.” Cô nhẹ giọng đáp lại.

Sau đó, ánh mắt cô lấp lánh, không được tự nhiên lắm nhìn ra ngoài cửa kính xe, “Cám ơn.”

Sáng sớm hôm nay, lúc cô đang mất hết hồn vía, thì Phỉ Minh Sâm xuất hiện, làm cho cô rất xúc động. Sau những chuyện đã qua như vậy, cô cảm thấy dường như không quá lúng túng như thế.....

Trước mắt lại hiện lên hình ảnh hai người miệng đối miệng, trên mặt có chút nóng lên. May mắn là cô đang nhìn ra cửa kính xe, hẳn là không bị cậu ta phát hiện.

Nghe được câu cảm ơn của cô, Phỉ Minh Sâm cười cười.

Cậu còn tưởng rằng trải qua tối hôm qua, khả năng trong thời gian ngắn cô ấy sẽ không muốn gặp cậu, nhưng không nghĩ tới, lại sẽ có tiến triển như thế này.

Trong lòng cậu không khỏi nhảy nhót.

Đương nhiên, về chuyện hiện tại cô ấy không phải bạn gái cậu, cần phải có một bước tiến để xác nhận. Còn muốn đi vào lòng người cần phải có thời gian....

***

Lục Tuyết Cầm rửa mặt, sau khi tinh táo tinh thần, từ trong toilet đi ra.

Bà ở viện dưỡng lão canh một đêm. Tối hôm qua trước khi đi, bà cu bồng nhiên bị sốt nhẹ, bà thật sự không yên tâm, liền ở lại viện dưỡng lão trông nom một đêm, mãi cho đến rạng sáng lúc 5h 6h mới chợp mắt được một lúc.

Vốn là muốn báo bình an cho con gái, nhưng nghĩ đến đã trễ như thế, An An có thể đã ngủ, mà nếu chưa ngủ, khi con bé nghe tin nhất định sẽ chạy tới, mà bây giờ đã không sao, cho nên bà không nói với con bé nữa làm gì.

Bà vốn định buổi sáng trở về một chuyến, như vậy sẽ không bị An An phát hiện, ai ngờ bà lại ngủ quên mất, điện thoại di động bởi vì hết pin mà tắt nguồn rồi.

Không biết buổi sáng An An phát hiện không thấy bà, có lo lắng nhiều không?

Lục Tuyết Cầm vừa nghĩ, vừa đi đến đại sảnh của viện dưỡng lão.

Bởi vì điện thoại di động hết pin, không có cách nào liên hệ với bác Lâm, nên bà chuẩn bị gọi về cho ông ấy. Bà có chút lạc quan thầm nghĩ, thứ bảy An An ngủ trẻ, hẳn là chưa phát hiện tối qua bà không về nhà?

“Phiền ông nhường đường một chút.”

Giọng nói của dì dọn vệ sinh vang lên, có lẽ có ai đó ngăn đường của dì.

“Xin lỗi.”

Trong đầu vốn đang mê man nên Lục Tuyết Cầm không để ý, cho đến khi nghe được giọng nói đàn ông quen thuộc kia, bà bỗng giật mình một cái, mê man gì đó đều bay sạch.

Bà ôm túi xách lui về sau một bước, cảnh giác trừng mắt về hướng phát ra giọng nói kia, quả nhiên nhìn thấy chồng cũ của bà -- Mục Khải Phát.

Ông ta đang đứng bên cây cột trong đại sảnh, có chút chật vật né tránh cây chổi của dì dọn vệ sinh.

Tại sao ông ta lại ở đây ngay lúc này?!

Lục Tuyết Cầm lộ ra vẻ mặt kinh khủng, đủ loại bạo hành gia đình trước kia hiện về trong ký ức, bà cầm túi che mặt, chạy nhanh ra khỏi đại sảnh.

Song vừa chạy được hai bước, bà lại dừng bước.

Tại sao ông ta xuất hiện ở chỗ này? Nguyên nhân không phải rất dễ đoán sao? Giống như lần trước gặp được ông ta ở siêu thị, ông ta cố tình đến đây theo dõi bà ư?

Nếu không tại sao ông ta lại vừa khéo xuất hiện ở viện dưỡng lão của mẹ bà? Muốn kiểm chứng điều này, thật ra rất đơn giản.

Lục Tuyết Cầm chột nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào tầm mắt của người đàn ông đó.

Dường như ông ta không nghĩ đến sẽ bị bắt thóp, Mục Khải Phát theo bản năng lách mình tránh ra, nhiều đó đủ để cho Lục Tuyết Cầm xác định suy đoán của mình.

Quả nhiên, ông ta đúng là theo dõi bà....

Lục Tuyết Cầm cảm thấy lông tơ dựng đứng, ông ta với bà đã ly hôn, vậy tại sao ông ta lại cứ như âm hồn không tan vậy?!

Không được, hiện tại bà không thể về nhà, không thể để ông ta phát hiện nơi ở hiện tại của bà, không thể để cho ông ta lại hủy hoại cuộc sống của bà và con gái!

Bà cắn chặt răng, không bước về phía cửa chính.

Mục Khải Phát có lẽ biết mình bị lộ, thấy bà rút chân về, sắc mặt ông ta lập tức trở nên khó coi. Ông ta không ăn núp nữa, đi thẳng về hướng Lục Tuyết Cầm.

Bản năng tích lũy nhiều năm khó mà quên được, lúc tiếp xúc với ánh mắt tức giận của ông ta, Lục Tuyết Cầm rụt lại một chút, theo tiềm thức chạy về hướng cửa thang máy.

“Lục Tuyết Cầm!” Thấy bà muốn chạy, Mục Khải Phát ba bước thành hai bước đi lên phía trước, bắt lấy cổ tay bà.

“Ông làm gì? Buông tôi ra!” Lục Tuyết Cầm giãy giụa.

“Con đàn bà đê tiện, chạy cái gì hả? Bây giờ cánh cứng cáp rồi đúng không? Còn dám trốn tránh tao?”

Thấy ông ta giơ tay lên, mắt thấy một cái tát sắp rơi xuống, Lục Tuyết Cầm sợ đến nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng, tay Mục Khải Phát lại không rơi xuống.

“Xin hỏi ông đang làm gì vậy?”

Bà mở to mắt nhìn lên, liền thấy một người đàn ông xa lạ, không biết đứng bên cạnh bà từ khi nào, người này chuẩn xác nắm lấy cổ tay của Mục Khải Phát, nhìn chăm chăm vào ông ta chật vẩn.

“Tôi dạy dỗ vợ tôi, liên quan gì cậu?” Mục Khải Phát nhìn chăm chăm người đàn ông kia, giống như chó đực nổi giận.

“Chúng tôi đã ly hôn từ nửa năm trước!” Thấy ông ta đổi trắng thay đen, ánh mắt Lục Tuyết Cầm không khỏi đỏ lên, sợ người qua đường tốt bụng này sẽ tin lời của ông ta.

“Lục Tuyết Cầm cô đúng là đồ đàn bà không biết liêm sỉ!” Nghe bà nói thế, Mục Khải Phát hoàn toàn bị chọc giận, ông ta giơ chân lên chuẩn bị đạp bà.

Nhưng không đợi ông ta đụng đến bà, bỗng có một thân ảnh từ ngoài đại sảnh vọt vào, hướng thẳng vào Mục Khải Phát.

“Bịch --”

Không nói hai lời, một quả đấm đập vào mặt ông ta, quăng ông ta ngã xuống đất.

“Mục Khải Phát ông là tên khốn kiếp, ông thử đụng vào mẹ tôi một lần nữa xem?”

Cô gái che chở trước người Lục Tuyết Cầm, ánh mắt tàn nhẫn trừng mắt nhìn người đàn ông nằm trên đất, mặt đầy ác độc nói.

Chương 25: Gặp gia trưởng

Edit: Lafite

Sáng sớm, trong đại sảnh viện dưỡng lão vẫn có không ít người, nghe được động tĩnh, mọi người nhao nhao nhìn lại.

Mục Khải Phát té trên đất, ôm cái cằm gần như trật khớp kêu vài tiếng.

Khi nhìn thấy ánh mắt người chung quanh chỉ chỉ chỗ chỗ, nhất là người đàn ông vừa mới ngăn cản ông ta đánh Lục Tuyết Cầm, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và khinh bỉ thì mặt ông ta lập tức đỏ bừng lên.

Ông ta bụm mặt, có chút chật vật bò lên, ánh mắt tràn ngập chán ghét còn có oán độc nhìn chằm chằm Lục Tịnh An, mắng: “Lục Tịnh An, mày bây giờ có thể chống lại rồi hả! Dám đánh bố mày? Mày không sợ trời đánh hả?”

“Vậy thì thật có lỗi, tôi đã sớm không còn mang họ Mục.” Lục Tịnh An khoanh tay, lạnh lùng nói, “Còn nữa, tôi không chỉ dám đánh ông, còn có thể giết ông, ông có muốn nhìn thử một chút hay không?”

Sắc mặt Mục Khải Phát tái xanh, ngay cả mặt Lục Tuyết Cầm cũng bị biến sắc.

Lúc trước sở dĩ Mục Khải Phát đồng ý ký tên, là do con gái cầm con dao thái thức ăn kề cổ ông ta, buộc ông ta ký. Bà vĩnh viễn không quên được ánh mắt của con gái ngay lúc đó, đó là thật sự mang ý nghĩ quyết định muốn lấy mạng ba mình!

Lục Tuyết Cầm nhìn bóng dáng mảnh khảnh của con gái, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ và tự trách.

Rõ ràng, Mục Khải Phát cũng nhớ tới chạt vật ngày hôm đó, tuy sắc mặt tái xanh, nhưng thái độ lại là thu bớt lại một chút.

Dù sao ông ta cũng là con cáo già lăn lộn trong xã hội nhiều năm, chỉ là trước giờ đánh Lục Tuyết Cầm thành quen, vừa nhìn bà dám trái ý ông ta, ông ta nhất thời bị tức giận làm cho đầu óc bị mê muội.

Ông ta chỉ vào mặt mình, cười ha hả nói: “Con cái đứa nhỏ này, nói gì vậy hả? Tốt xấu gì ta cũng là ba con, hôm nay chỉ muốn tới thăm các người một chút, quan tâm một chút đến hai mẹ con....”

Lục Tịnh An nhìn chăm chăm ông ta, hận không thể phun nước bọt vào mặt ông ta.

Cô đã từng khát vọng được người đàn ông này thương yêu, song trải qua vô số lần thất vọng cùng với đau khổ, cuối cùng cô đã hoàn toàn vứt bỏ được cảm xúc yếu mềm này.

Hiện tại cô chỉ muốn ông ta cút đi thật xa, cả đời không cần lại xuất hiện trước mặt mẹ con cô.

“Vậy thì nhìn ông đã nhìn rồi, bây giờ có thể cút đi chứ?” Lục Tịnh An không thay đổi sắc mặt nói.

“Mày cái đứa con gái đê tiện này, đây là thái độ dùng để nói chuyện với ba mày sao?” Mục Khải Phát thật vất vả mới áp chế được lửa giận xuống, lại lần nữa dâng lên.

Nhưng dù cho ông ta có tức giận đến thế nào đi nữa, thì lần này cũng không dám động thủ.

Bởi vì, có bảo vệ cầm côn điện, từ bên ngoài đại sảnh đi đến.

“Ai gây chuyện đây?” Bảo vệ dẫn đầu mang vẻ mặt hung thần ác sát hỏi.

Ở phía sau anh ta còn có một nam sinh đi theo, rõ ràng là người vừa mới đi theo Lục Tịnh An tới, Phỉ Minh Sâm.

Thì ra, cậu ta vừa thấy tình huống không ổn, liền trực tiếp đi gọi bảo vệ tới đây.

Bảo vệ biết tình huống, bởi vì không có ghi chép lại khách đến thăm, mà người này chỉ chút xíu nữa thôi đã động thủ đánh người, cho nên Mục Khải Phát cứ vậy bị bảo vệ đuổi ra ngoài.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Sau khi Mục Khải Phát bị đuổi ra, Lục Tịnh An hỏi mẹ cô.

“Không có việc gì, mẹ ổn.” Lục Tuyết Cầm vỗ vỗ mu bàn tay cô, sắc mặt bà hơi tái, yếu đuối nhỏ bé làm cho lòng người ta nảy sinh cảm giác không đành lòng.

Tuy rằng bà có rất nhiều lời muốn nói với con gái, nhưng Lục Tuyết Cầm nhìn về người đàn ông đứng bên cạnh bà, cũng chính là vị kia - người qua đường có lòng tốt cứu bà.

“Vị tiên sinh này, vừa nãy thật sự rất cảm ơn anh.” Bà nhìn người đàn ông kia, ngoài tươi cười ôn nhu còn mang theo vài phần cảm kích, “Nếu không nhờ anh, tôi chỉ sợ...”

Nghĩ đến một cái tát kia của Mục Khải Phát nếu như thật sự giáng xuống, bà liền cảm thấy sợ.

Bà đã hưởng qua mùi vị quyền đấm cước đá kia, có lẽ không có người phụ nữ nào có thể chịu được.

“Chỉ là tiện tay mà thôi.” Người đàn ông lắc đầu, lúc này cửa thang máy vừa mở ra, thế là người đó thản nhiên đi vào, lại hỏi: “Mọi người có muốn vào không?”

Lục Tuyết Cầm vội vàng khoát tay, “Anh cứ vào trước đi, cảm ơn anh!”

Người đàn ông hé môi cười, ấn nút lên tầng, rồi đóng cửa thang máy lại.

Lục Tuyết Cầm nhìn cửa thang máy đóng lại, lại nhìn về phía con gái Lục Tịnh An, “An An, sao con lại tới đây? Còn có Minh Sâm...”

Nhìn thấy Phi Minh Sâm, Lục Tuyết Cầm thật sự có chút ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng vừa nghĩ tới một màn kia cậu ta đều đã nhìn thấy, bà không khỏi cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Để cháu chê cười rồi.” Bà nhìn Phi Minh Sâm, cười khổ nói.

Phi Minh Sâm vội vàng lắc đầu, “Dì Lục, người không có việc gì là tốt rồi.”

Thấy Lục Tuyết Cầm không có gì đáng ngại, Lục Tịnh An cũng nhẹ nhàng thở ra, cô lại hỏi: “Mẹ, tối hôm qua mẹ không về nhà, con nghe

bác Lâm nói bà ngoại bị bệnh, hiện tại bà thế nào?”

Vì thế Lục Tuyết Cầm liền đem tình hình bà cụ nói sơ qua một lần, để cho Lục Tịnh An không cần lo lắng. Tiếp đó, bà dẫn theo con gái cùng Phi Minh Sâm, cùng vào thang máy, chuẩn bị đi phòng bệnh thăm bà cụ.

Trước khi tiến vào thang máy, Lục Tịnh An lại trừng mắt cảnh cáo Phi Minh Sâm một cái, để cho cậu không nên nói bậy bạ.

Phi Minh Sâm đương nhiên gật đầu đồng ý, nhưng cậu thật không ngờ, cậu sẽ gặp phụ huynh của Lục Tịnh An dưới tình huống như vậy, nhìn thái độ của cô, thì tình cảm của cô với bà ngoại hẳn là rất tốt.

Sớm biết như vậy, cậu nên chuẩn bị thật tốt, ít nhất cũng phải mang theo chút gì đó, không đến mức quá thất lễ.

Thế nhưng bây giờ có nói gì cũng trễ, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Lục Tuyết Cầm dẫn theo hai đứa trẻ lên phòng, nhưng dù thế nào bà cũng không nghĩ đến, bà lại có thể gặp ở trên hành lang, gặp được người đàn ông vừa mới giải vây giúp bà ở dưới lầu kia.

Người đó đứng trong hành lang, nhìn qua có hoang mang.

“Anh đang tìm người phải không?” Lục Tuyết Cầm chủ động chào hỏi.

Nhìn thấy bà, người đàn ông có chút ngoài ý muốn, ông gật đầu, nói: “Xin hỏi, cô có biết bà cụ Cố - Cố Hi, ở phòng nào không?”

Ông ta nở nụ cười tao nhã lịch sự, làm cho người ta rất dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

“Cố Hi là mẹ của tôi, xin hỏi anh tìm bà có chuyện gì không?”

Chương 26: Bạn gái cậu!

Edit: Lafite

Trong mắt Phương Dự ngoài ý muốn chuyển thành kinh ngạc, ông rất bình tĩnh quan sát Lục Tuyết Cầm vài lần.

Vừa nãy ông không để ý bà nhìn thế nào, bây giờ cẩn thận nhìn lên, người phụ nữ trước mắt này ôn nhu động lòng người, mặt mũi quả thực có chút giống với bà cụ Cố.

Ông nhìn Lục Tuyết Cầm, thái độ trái lại nhiệt tình hơn, ông mỉm cười, nói: “Chào cô, tôi là Phương Dự, đã từng là học trò của Giáo sư Lục.”

Phương Dự từ trong ngực lấy ra một kẹp danh thiếp, đưa một tấm cho Lục Tuyết Cầm.

Lục Tuyết Cầm có chút sững sờ, không nghĩ tới anh ta lại là học trò của cha mình. Nghĩ tới cha đã qua đời nhiều năm, nụ cười của cô trở nên có hơi miễn cưỡng.

“Xin chào.” Bà lễ phép nhận lấy danh thiếp.

“Xin hỏi có tiện dẫn tôi vào thăm cô một chút không?” Thấy bà không có ý giới thiệu bản thân, Phương Dự cũng không hỏi nhiều, mà chỉ đề xuất.

“Ách, đương nhiên, anh theo tôi.”

“Cám ơn.” Phương Dự lễ phép cười cười, rồi hướng về Lục Tịnh An gật gật đầu.

Lục Tịnh An có ấn tượng không tệ với chú ấy, dù sao vừa nãy chú mới cứu mẹ cô. Mà Phi Minh Sâm thì có chút nghiên cứu tìm tòi với chú ấy.

Cậu khẽ nhú mày, cảm thấy giống như đã gặp qua chú này ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nghĩ ra được.

Đến bên ngoài cửa phòng, Lục Tuyết Cầm dừng bước.

“An An, con với Minh Sâm vào đi thôi.” Lục Tuyết Cầm quay đầu, nói với con gái.

Lục Tịnh An kỳ quái nhìn bà, song vẫn gật đầu, dắt Phi Minh Sâm vào phòng, bỏ bà với Phương Dự ở hành lang.

“Cô Lục?” Phương Dự bị chặn ngoài cửa, có chút không hiểu nhìn bà.

Lục Tuyết Cầm mặc dù không có tự giới thiệu, nhưng ông là học trò thầy Lục Sâm, đối với con gái thầy đương nhiên sớm đã nghe qua, ông còn từng thấy qua bức ảnh của cô trong phòng thầy. Chỉ là không nghĩ tới, vào hôm nay, ông lại gặp cô trong hoàn cảnh này.

“Phương tiên sinh,” Lục Tuyết Cầm cắn cắn môi, “Một chút nữa gặp mẹ tôi, anh có thể không nhắc tới với bà... chuyện vừa phát sinh dưới lầu không?”

Phương Dự không khỏi cười khẽ, “Cô yên tâm đi, tôi không phải người nhiều chuyện.”

Lục Tuyết Cầm khẽ cong môi thở một hơi dài nhẹ nhõm, trên mặt rốt cuộc đã lộ ra một nụ cười mỉm.

“Phương tiên sinh, thật sự cảm ơn anh!”

“Không cần khách khí như thế.” Phương Dự lắc đầu, “Gọi tôi là Phương Dự đi, tôi còn phải gọi chị là đàn chị đấy.”

Lục Tuyết Cầm trên anh một khóa, có điều lúc anh trở thành học trò của giáo sư Lục, thì bà đã náo loạn rạn nứt quan hệ với ba mẹ.

“Ừm....” Lục Tuyết Cầm có chút kích động.

Phương Dự cười cười nhìn bà, mặc dù không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt lộ ra vài phần không cho phép cự tuyệt.

Giảng co trong giây lát, Lục Tuyết Cầm thua trận. Bà chỉ có thể gật đầu, “Ừ, Phương Dự, vậy cậu mau vào đi thôi.”

“Vậy còn chị?”

Lục Tuyết Cầm cười khố, “Mẹ tôi chắc là không quá muốn nhìn thấy tôi, cậu vẫn nên vào một mình thôi, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho

bà.”

Lúc nói lời này, trên gương mặt nhu hòa xinh đẹp thanh nhã của bà lộ ra vài phần đau khổ, sắc mặt có vẻ hơi nhợt nhạt.

Bà gật đầu với Phương Dự, xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng dáng bà rời đi, trong mắt Phương Dự lộ ra vài phần suy tư, cuối cùng đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng, bà cụ Cố đã tỉnh lại.

Lục Tịnh An ngồi bên người bà cụ, nói chuyện với bà.

“Bà ngoại, có phải buổi tối bà lại đá chăn hay không? Tuần trước con tới thăm bà, rõ ràng bà còn khỏe lắm, sao tự dưng lại ngã bệnh?”

Cô ôm bả vai bà cụ, giống như cô gái nhỏ hay làm nũng với trưởng bối, bình thường cô tuyệt đối không có nét mềm mại nhu hòa như lúc này.

Dáng vẻ này của cô, cùng với cô gái bạo lực vừa đâm vào mặt người đàn ông lúc nãy thật sự tưởng chừng là hai người. Nhìn thấy ánh mắt Phỉ Minh Sâm liên tục nhìn về phía cô, cũng biết giờ phút này cậu ta có bao nhiêu là kinh ngạc.

Bà cụ Cố lắc lắc đầu, vỗ tay cô nói: “Con nghĩ bà là con sao, ngủ còn đá chăn? Người bà đã già, luôn sẽ có vài tật xấu như vậy, con không cần ngạc nhiên.”

Trong mắt bà có ý cười, tràn ngập nét hiền từ cùng với cương chiu.

“Bà ngoại mới không già.” Lục Tịnh An ôm bà, trong mắt có chút êm, “Bà ngoại vĩnh viễn là tuổi mười tám.”

“Haha, mười tám tuổi? Bà nghĩ rằng bà gần tám mươi.”

Bà cụ Cố lại rất rộng rãi, bà vừa nhìn về phía Phỉ Minh Sâm, “Cháu thấy con bé này không, chỉ biết dỗ cho bà vui vẻ.”

“Cháu cảm thấy Tịnh An nói thật.” Phỉ Minh Sâm cười nói, “Hai người nhìn không giống bà ngoại và cháu gái, ngược lại giống mẹ và con gái hơn.”

“Phải, miệng cháu cũng thật ngọt.” Bà cụ Cố lắc đầu ghét bỏ, ánh mắt lại cười thành một đường nhỏ, hiển nhiên được dỗ đến rất vui vẻ.

Thấy bà vui vẻ như vậy, Lục Tịnh An nở nụ cười.

Lúc này thấy Phương Dự đi vào, bà cụ vừa liếc mắt đã nhận ra anh ta.

“Tiểu Phương, sao cậu lại đến đây? Mau ngồi mau ngồi.” Đối với học trò tâm đắc của chồng, bà vô cùng tán thưởng.

“Cô, em tới thăm cô.” Phương Dự ôn hòa cười một tiếng, đem giỏ trái cây trong tay đặt ở đầu giường.

Không thấy Lục Tuyết Cầm, Lục Tịnh An hướng về phía cửa nhìn quanh, hỏi: “Chú Phương, mẹ cháu đâu?”

Nghe cháu gái nhắc đến Lục Tuyết Cầm, nụ cười trên mặt bà cụ Cố nhạt đi một ít.

Phương Dự cũng nhìn ra, ông ngập ngừng một lúc rồi nói: “Chị ấy đi chuẩn bị bữa sáng cho cô.”

Nghe vậy, con người của bà cụ Cố khẽ đảo, nhớ tới tối qua Lục Tuyết Cầm đã trông nom bà một đêm, bà mở miệng, song cuối cùng vẫn không nói gì thêm, chỉ biến thành một tiếng thở dài im lặng.

Nói đến bữa sáng, Phi Minh Sâm mới nhớ tới, Lục Tịnh An dường như chưa ăn gì sáng nay.

Cậu liếc nhìn cô gái, có điều chưa kịp lên tiếng thì bà cụ Cố đã đoán được: “Hai đứa các cháu sáng sớm đã lại đây, hẳn là chưa ăn gì đúng không?”

Ánh mắt Lục Tịnh An lóe lên, cô không giỏi nói dối, nên lập tức bị nhìn thấu.

Cái này đúng là làm cho bà cụ Cố đau lòng đến hỏng rồi, “Một ngày bắt đầu từ sáng sớm, các cháu đang tuổi ăn tuổi lớn, sao có thể không ăn sáng chứ? Ngoan, trước đi ăn sáng đã.”

Lục Tịnh An không lay chuyển được bà cụ, cuối cùng đành phải theo Phi Minh Sâm ra khỏi phòng.

Có điều ra đến hành lang, Phỉ Minh Sâm lại đưa tay giữ cô lại.

“Sao vậy?” Lục Tịnh An nhíu mày nhìn cậu ta, khôi phục lại bộ dáng lãnh khốc thường ngày.

“Lục Tịnh An, cậu là người có nhân cách phân liệt à?” Phỉ Minh Sâm dùng sức xoa nhẹ đầu cô.

Rõ ràng mới vừa nãy còn là một bộ dáng cười xinh đẹp động lòng người, giờ đã nghiêm mặt, lại trở về vẻ mặt cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm.

“Cậu mới là cái đồ nhân cách phân liệt ấy!” Lục Tịnh An hất tay cậu, rồi híp mắt uy hiếp, “Ngoại trừ chuyện làm bạn gái cậu, tôi đánh nhau hút thuốc này nọ, cũng không được nói với bà ngoại tôi, nghe chưa?”

Ở trước mặt bà cụ Cố, Lục Tịnh An vẫn luôn là bộ dáng của cô cháu gái ngoan ngoãn, cô không muốn bị bà ngoại biết được tính cách nổi loạn của mình..

Phỉ Minh Sâm gật đầu, vấn đề ở về sau còn dễ nói, nhưng vấn đề ở về đầu....

“Dựa theo ước định ban đầu của chúng ta....” Cậu đánh giá Lục Tịnh An, thử dò xét nói, “Có phải là đợi đến lúc tôi quay lại trường học, thì chúng ta không phải là người yêu nữa không?”

Lục Tịnh An kỳ quái nhìn cậu ta, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy.”

Có được câu trả lời khẳng định, Phỉ Minh Sâm không khỏi đau xót trong lòng. Đau lòng bởi tại sao cậu lại ước định thời gian ngắn như vậy, về phương diện khác, lại đau lòng bản thân vô tình, lãng phí một tuần lễ!

“Có vấn đề gì không?” Lục Tịnh An nhíu mày.

“Không có gì.” Phỉ Minh Sâm lắc đầu, sau đó kéo tay cô, đi về hướng thang máy.

“Cậu làm gì vậy?” Lục Tịnh An bị cậu ta kéo đi cảm thấy có chút không biết làm sao.

“Đi ăn sáng.”

“Tôi nói là cậu làm gì kéo tay tôi như vậy?”

Phỉ Minh Sâm dừng bước, quay đầu nhìn cô, mỉm cười: “Đương nhiên là sử dụng quyền lợi của bạn trai.

Cậu ta nói đến thật tự nhiên chắc chắn, làm cho Lục Tịnh An không khỏi ngẩn người ra.

Phỉ Minh Sâm lại nắm tay cô thật chặt, từ trong thang máy đến đây, rồi lại kéo cô đi vào.

Đứng bên cạnh cậu ta, cúi đầu nhìn hai bàn tay của hai người đan chặt vào nhau, Lục Tịnh An có chút ngẩn người.

Bạn trai.... Quyền lợi? Có ý gì?

Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt nghiêng của Phỉ Minh Sâm, không biết tính sao, cảm giác tim đập nhanh hơn hẳn.

Là bị cậu ta làm tức giận chứ? Thật sự là không sao nói rõ được! Cậu ta kéo cô như vậy, nếu bị mẹ cô thấy được thì làm sao bây giờ? Vậy không phải sẽ bị lộ?

Cô muốn bỏ tay ra khỏi tay cậu ta, lại bị cậu ta nắm thật chặt, còn dẫn tới chú ý của những người già trên đường.

“Cậu buông tay, người ta đang nhìn lại đây kìa!” Lục Tịnh An thấp giọng nói, trên mặt hơi đỏ lên.

“Cậu an phận một chút, bọn họ dĩ nhiên là sẽ không nhìn.”

Nghe cậu ta nói chắc chắn như vậy, Lục Tịnh An mím mím môi, ngược lại nghe theo yên tĩnh trở lại. Cô ngoan ngoãn ở bên cạnh cậu, sau đó cô phát hiện, hình như người chú ý đến bọn họ quả thực không còn ai.

Phỉ Minh Sâm quay đầu nhìn cô một cái, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười, ánh mắt cậu toả sáng, lòng tràn đầy vui mừng.

Bị cậu ta nhìn như vậy, Lục Tịnh An cảm giác không được tự nhiên lắm, cô ngại ngùng nghiêng đầu qua một bên, vẫn có chút lo lắng bị mẹ cô gặp được.

Nhưng may mắn chính là, trên đường đến căn tin, bọn họ không đụng mặt Lục Tuyệt Cầm.

Thấy bộ dáng cô thở một hơi dài, Phi Minh Sâm nhin không được lại xoa nhẹ lên đầu cô.

Chất tóc của cô mềm mại, lại cắt ngắn mượt mà như nhung, sờ vào cực kỳ thoải mái.

“Phi Minh Sâm, cậu còn như vậy tôi đánh cậu! Lục Tịnh An chỉ một phát đã bắt được tay cậu ta, tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

Thế nhưng Phi Minh Sâm tuyệt đối không sợ, chỉ cảm thấy bạn gái cậu nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu làm sao.

Đúng vậy, đây chính là bạn gái cậu! Nghĩ đến điều này, cậu liền không nhin được mà muốn cười.

Chương 27: Ôm

Edit: Lafite

Thiếu niên nhìn cô, trong ánh mắt đen láy tràn đầy vui sướng, dường như còn mang theo vài phần đặc ý, khiến Lục Tịnh An không biết phải làm thế nào.

Hôm nay cậu ta uống lộn thuốc hả? Tại sao có cảm giác kỳ lạ như vậy chứ?

Nhưng dường như... cũng không quá đáng ghét.

Lục Tịnh An mím môi, hất tay cậu ra, quay đi chọn đồ ăn sáng.

Phi Minh Sâm nhìn cô, bóng dáng cô dường như mang theo vài phần hốt hoảng, cậu mỉm cười, nhắc chân đi theo phía sau cô.

Lục Tịnh An không muốn ăn đồ trong nhà ăn, quay đầu đi đến bên cạnh quầy bán quà vặt.

“Cậu thích ăn gì?” Phi Minh Sâm đi theo cô tới bên cạnh kệ hàng, thuận tay cầm lên một cái bánh mì bơ, hỏi, “Cái này thế nào?”

“Ngọt lắm.” Lục Tịnh An nhấn mạnh nói lời chính đáng, “Tôi không ăn ngọt.”

Phi Minh Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không biết là ai ngày hôm qua ăn hết sạch kẹo cậu cho.

“Không sao, tôi ăn.”

“Ồ.” Lục Tịnh An gật gật đầu, trông thì có vẻ lạnh lùng, nhưng mỗi khi liếc nhìn cái bánh mì trên tay cậu thì khóe môi lại hơi hơi cong lên.

Sau khi tính tiền xong, dưới sự đề nghị của Lục Tịnh An, hai người lén leo lên sân thượng.

“Cậu có vẻ thích chạy lên sân thượng?” Phi Minh Sâm cầm ống hút vào trong hộp sữa, đưa cho cô.

Lục Tịnh An cắn một miếng bánh mì bơ, tiện tay nhận lấy hộp sữa, vừa cắn ống hút vừa nói, “Đứng cao nhìn xa thôi, lại không có người đáng ghét tới quấy rầy.”

“Người đáng ghét?”

Lục Tịnh An ngừng một lát, nhìn cậu một cái, lại nhìn về cao ốc phía xa xa, giống như không nghe thấy câu hỏi của cậu, tiếp tục ăn bữa sáng của cô.

Ngay tại lúc Phi Minh Sâm nghĩ cô sẽ không trả lời câu hỏi của cậu, thì chợt nghe cô gái bên người yếu ớt mở miệng, “Chính là Mục Khải Phát, là người đàn ông chặn bà cậu thấy hôm nay.”

Phi Minh Sâm nhìn cô, nếu cậu đoán không sai, người đàn ông chặn bà sáng nay, hẳn là ba của cô ấy thì phải?

“Ông ta sợ độ cao.” Lục Tịnh An bỗng nhiên quay đầu, nhẹ nhàng cười với cậu, “Cho nên sẽ không bao giờ lên sân thượng.”

Nhìn bộ dáng điềm nhiên của cô, Phi Minh Sâm cảm thấy tim mình như bị vật bén nhọn đâm vào một cái, đau đến rỉ máu.

Hôm nay thấy thái độ của người đàn ông kia với dì Lục, thì không khó đoán được, cuộc sống lúc nhỏ Lục Tịnh An trải qua thế nào.

“Đương nhiên, không phải tôi sợ ông ta.” Cô lại nhìn về phía trước, hút sữa nói, “Chỉ là không muốn gặp lại ông ta mà thôi.”

“Ừ.”

Phi Minh Sâm gật đầu, cậu bỗng vươn tay, nắm lấy bả vai gầy nhỏ của cô, kéo cô vào lòng.

Lục Tịnh An không đề phòng bị cậu ta hành động bất ngờ như vậy, cô tựa vào trên ngực cậu ta, cảm nhận hơi thở ấm áp của cậu ta, không khỏi trở mặt ngạc nhiên.

Cô cảm giác được cảm của cậu tựa trên đầu mình, bầy tay vỗ từng cái nhẹ nhẹ vào lưng mình.

Cô lại hút một hơi sữa nữa, cảm giác tim đập hơi nhanh.

“Đây cũng là quyền lợi của bạn trai sao?” Cô hỏi.

Phỉ Minh Sâm không khỏi cười khẽ, “Đúng vậy.”

Lục Tịnh An dựa vào lòng cậu ta, cô phát hiện giờ phút này, cô không quá muốn đẩy cậu ta ra.

Cô nghe theo tiếng nói con tim, tuy rằng cô cảm thấy bản thân đã sớm không cần người an ủi.

“Ồ.”

Cô nhẹ nhàng ồ một tiếng, như là nhân nhượng cậu ta, rồi tiếp tục uống sữa, cắn miếng bánh mì bơ sữa, thỉnh thoảng nhận thức ăn do cậu dứt tới.

Mặc dù không biết hai người vì sao lại trở nên thân mật như vậy, nhưng cảm giác thế này, dường như khá tốt....

Một bữa điểm tâm ăn không bao lâu, hướng chi cô còn phải về ở bên cạnh bà ngoại, cho nên sau khi giải quyết xong tất cả đồ ăn, Lục Tịnh An liền đẩy Phỉ Minh Sâm ra, không chút lưu luyến đứng lên.

“Đi thôi.” Cô thản nhiên xoay người, bỏ Phỉ Minh Sâm ở tại chỗ dờ khóc dờ cười.

Thấy cậu ta không đi theo, cô gái không khỏi quay đầu nhìn cậu ta, có chút không kiên nhẫn, “Còn chưa đi sao?”

“Đến đây.”

Cậu trả lời rồi thu dọn rác, đi đến bên cạnh cô.

“Cậu lè mè quá đấy!” Lục Tịnh An ghét bỏ nhìn cậu ta, bỗng nhiên vươn tay, chủ động kéo cậu ta lại.

Phỉ Minh Sâm hơi ngẩn ra, khóe miệng không nhịn được vênh lên.

“Nhanh chút nhanh chút, bà ngoại chờ lâu lắm rồi!”

Lục Tịnh An kéo tay cậu, vừa thúc giục, vừa đi về phía trước, không biết là có thực sự gấp đến vậy không.

Chờ đến khi bọn họ về đến phòng, Phương Dự đã đi rồi, Lục Tuyết Cầm đang ăn cơm cùng bà cụ Cố, chỉ là hai mẹ con dường như không nói chuyện, bầu không khí có vẻ hơi cứng nhắc.

Mãi cho đến khi Lục Tịnh An trở về, trên mặt bà cụ Cố mới tươi cười trở lại.

“An An, hai đứa trở lại rồi à?” Bà cụ nhìn hai đứa trẻ, hiền lành nói, “Muốn ăn thêm chút gì không?”

“Không, tụi cháu ăn rất no rồi.” Lục Tịnh An ngồi kế bên người bà, “Bà ăn nhanh đi, nguội rồi ăn không tốt.”

Bà cụ Cố mỉm cười gật đầu, cười cười nói nói cùng hai đứa trẻ, còn bộ dáng đối với Lục Tuyết Cầm tưởng như hai người khác nhau.

Lục Tuyết Cầm cười khổ, đem tất cả ấm ức nuốt vào trong bụng. Bà có tư cách gì mà ấm ức nữa? Đều do bà tự tạo nghiệt, khó trách mẹ bà không tiếp nhận bà.

Lục Tịnh An nhìn thấy được hết nhưng đối với chuyện này, cô cũng đành bất lực thôi.

Chuyện của người lớn, cô không tiện xen vào, chỉ có thể ở bên bà ngoại nhiều hơn, có lẽ khi tâm tình của bà tốt hơn một chút thì bà sẽ sẵn sàng tha thứ cho mẹ cô chăng?

Lục Tịnh An ở viện dưỡng lão cùng bà ngoại một ngày, Phi Minh Sâm cũng mặt dày ở lại cùng cô.

Bà cụ Cố có ấn tượng tốt với cậu, một phần vì bà thích nói chuyện với người trẻ tuổi cho nên cả ngày hôm đó, ba bà cháu ở bên nhau khá hòa thuận..

Đến buổi chiều, bà cụ Cố tỏ vẻ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi mới đuổi bọn họ về.

“Ngày mai con lại đến thăm ngoại.” Lục Tịnh An kéo tay bà cụ, làm nũng nói.

“Không cần đâu.” Bà cụ Cố khoát tay, lại kín đáo cười liếc nhìn Phi Minh Sâm, “Các cháu là người trẻ tuổi, thừa dịp có thời gian đi ra ngoài chơi nhiều hơn, đừng đợi đến khi già như bà, muốn đi ra ngoài cũng không đi được.”

“Bà ngoại!” Lục Tịnh An nhú nhú mày.

“Được rồi, bà nói thật, ngày mai có vài người chị em đến thăm bà.” Bà cụ cười nói, “Con một tuần đến thăm ta một lần, ta đã rất vui vẻ rồi.”

Nghe bà nói như vậy, Lục Tịnh An không tiện kiên trì nữa.

Cuối cùng, bà cụ Cố đến bên cạnh cô, nói nhỏ vào tai cô, “Lần sau cháu hãy dẫn a Minh tới nữa, bà rất thích thằng nhóc này.”

Lục Tịnh An hơi bất ngờ, không nghĩ tới bà ngoại lại thích Phi Minh Sâm. Cô bĩu môi, gật đầu.

Dù sao tuần sau bọn họ vẫn còn ước định, cô có thể kêu Phi Minh Sâm đi theo.

Chẳng qua.... Cái này có tính là quyền lợi bạn gái không nhỉ?

Cuối cùng, Lục Tịnh An và Phi Minh Sâm cùng nhau rời khỏi viện dưỡng lão. Trước khi đi, Lục Tuyết Cầm lại nhìn bà cụ, “Mẹ, con đi.”

Chẳng qua bà cụ lại không nhìn đến bà, cũng không nói chuyện với bà.

Ánh mắt Lục Tuyết Cầm ảm đạm, tiện tay đóng cửa phòng lại, thần sắc ảm đạm rời đi.

Lúc bà đi rồi, trong phòng an tĩnh lại, một lúc sau lại vang lên một tiếng thở dài thật sâu.

“Cốc cốc cốc --” Tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Vẻ mặt bà cụ Cố hơi nhúc nhích, “Vào đi.”

Cửa phòng vừa mở ra, một thanh niên mặc thường phục xuất hiện ngoài cửa.

Bà cụ Cố nhìn anh ta, dường như không cảm thấy bất ngờ, thậm chí lại lộ ra mỉm cười hiền hòa.

Anh ta mang theo một giỏ trái cây, mỉm cười nói: “Cô ơi, thân thể cô có khá hơn chút nào không?”

Nếu Phi Minh Sâm còn ở đây, sẽ phát hiện ra người thanh niên này, lại có thể là thầy dạy toán của bọn họ -- Cố Lâm.

Chương 28: Mời

Edit: Kir

“Tới thì tới, còn khách sáo như vậy làm gì?”

Bà cụ Cố tựa lưng vào gối dựa, tươi cười đầy hiền từ hòa nhã. Hiển nhiên là nhìn thấy Cố Lâm, tâm tình bà rất tốt.

“Nên vậy ạ.”

Cố Lâm mỉm cười, đi tới bên cạnh giường của bà, có điều khi nhìn thấy giỏ trái cây trên tủ đầu giường thì không khỏi nói: “Thì ra là đã có người tới thăm trước rồi.”

“Đúng vậy, là Phương Dự, trước đó con đã gặp qua rồi đấy.”

Nhắc tới Phương Dự, trong ánh mắt của bà cụ ánh lên vài phần vừa lòng và vui vẻ.

Phương Dự là học trò tâm đắc của chồng bà. Tình cảm thầy trò rất tốt, thời gian tiếp xúc của bà và anh ta cũng không ngắn. Có thể nhìn thấy anh ta hiện giờ có thành tựu, tất nhiên bà vui vẻ hơn ai hết.

“Thì ra là đàn anh Phương, cô rất thích anh ấy mà.”

Cố Lâm gật gật đầu, đặt cái giỏ trái cây lên trên bàn bên cạnh, lấy một quả táo từ trong giỏ ra, quay đầu hỏi: “Cô có muốn ăn trái cây không ạ?”

“Không cần đâu.” Bà cụ Cố lắc đầu, “Con cũng đừng bận rộn làm gì, qua đây ngồi trò chuyện với bà già này đi.”

Trong sự quan tâm của bà cụ, Cố Lâm không thể làm gì khác hơn là thả trái táo xuống, kéo một cái ghế ngồi vào bên cạnh bà.

“Gần đây có tốt không? Lúc nào thì đưa bạn gái đến cho bà già này nhìn một cái đây hả?”

“Cô, cô đừng trêu chọc con.” Cố Lâm lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Nếu như thực sự có bạn gái thì chắc chắn người đầu tiên dẫn đến ra mắt sẽ là cô mà.”

“Được được được, phải tranh thủ nha. Năm nay con cũng gần 30 rồi nhỉ? Đều nói ba mươi gầy dựng*, vẫn nên lập gia đình sớm một chút mới được.”

*ba mươi gầy dựng (三十而立): thành ngữ của TQ xuất phát từ Luận Ngữ của Khổng Tử, ý nói tuổi ba mươi là độ tuổi tự độc lập, xác định được mục tiêu, hướng phát triển cuộc sống và bắt đầu đạt được một cái gì đó.

Đối mặt với những lời cảm ràm của bà cụ, Cố Lâm vẫn luôn tỏ ra rất kiên nhẫn, gần như đều là có hỏi sẽ đáp, biết nói chuyện theo ý của bà, đỡ cho bà cụ rất vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ tao nhã, tiến thoái vừa phải của anh, trong lòng bà cụ Cố vừa hài lòng lại vừa tự hào.

Lúc trước bà đã cảm thấy đứa nhỏ này rất khá, sau này nhất định sẽ có tương lai. Mà sự thực chứng minh là ánh mắt của bà không hề sai.

“Được rồi, gần đây An An ở trường học vẫn tốt chứ?” Nhớ tới đứa cháu ngoại sáng nay mới đến thăm mình, bà cụ Cố lên tiếng hỏi.

“Vâng, rất tốt.” Cố Lâm gật đầu cười nói: “Có tiến bộ không ít.”

“Con đấy, vẫn luôn nói như vậy, chẳng biết là thật hay giả nữa. An An còn phải làm phiền con để tâm nhiều hơn. Thực ra nó là một đứa nhỏ rất tốt.”

Khóe môi Cố Lâm cong lên, “Vâng, con biết.”

“Ôi, thật sự phải cảm ơn con. Nếu không nhờ có con thì An An và mẹ nó sẽ không được sống những ngày tháng êm đềm như thế này.” Bà cụ Cố đột nhiên xúc động nói.

“Cô ơi, cô tuyệt đối đừng nói như vậy. Nếu như không có cô và chú Lục giúp đỡ thì con không thể có ngày hôm nay. Những chuyện trước kia đều là chuyện con nên làm.” Cố Lâm chân thành nói.

Anh là một cô nhi, từ nhỏ đã lớn lên ở viện mồ côi. Nếu như không có hai ông bà cụ đây hào phóng hỗ trợ tiền thì căn bản là anh không thể đến trường học, cũng chẳng thể có được ngày hôm nay.

Mà giúp đỡ con gái và cháu gái của họ thoát khỏi cảnh khốn cùng, đại khái là sự báo đáp tốt nhất anh có thể làm cho bọn họ.

“Cô ơi, cô thực sự không định nói chân tướng với chị Lục sao?”

Luật sư ngày trước anh giới thiệu cho Lục Tuyết Cầm thật ra là người quen của vợ chồng ông cụ Lục. Chứ không thì với vòng tròn xã giao của anh, cho dù là quen biết cũng không thể có một luật sư kinh nghiệm thâm niên dày dặn như vậy.

Lục Tuyết Cầm có thể khiến chồng cũ trắng tay rời nhà, dẫn theo con gái một mình sinh sống, thật sự đều là nhờ có hai ông bà cụ ở phía sau bỏ tâm bỏ sức.

Bà cụ Cố lắc đầu, khoát tay nói: “Đã qua lâu như vậy rồi, còn có gì để mà nói? Cô cũng là vì An An chứ chẳng phải vì đứa con gái bất hiếu kia!”

Thấy bà cụ cố chấp như vậy, Cố Lâm không tiện nói thêm nữa. Dù sao đây là mâu thuẫn giữa mẹ con bọn họ, một người ngoài như anh làm sao có thể nói gì được đây.

Hai người không tiếp tục đề tài này nữa. Cố Lâm chọn một quả rời gọt vỏ, ở bên cạnh trò chuyện với bà cụ. Trái lại giữa hai người có bầu không khí ấm áp nói không nên lời...

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa nhà họ Phi.

Tuy rằng không nở nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của cô gái, Phi Minh Sâm vẫn phải xuống xe, nhìn hai mẹ con nhà họ Lục đi vào sân nhà kế bên còn bản thân thì lẻ loi đi vào nhà mình.

Vào cửa nhà, cơm nước đã được bày sẵn trên bàn trong phòng khách, dì giúp việc tạm thời đang lau chùi quét dọn.

Lâm Tố Vân đưa hai đứa nhóc nhỏ về nhà ông bà nội, ba thì còn đang đi công tác, cho nên tối thứ bảy trong nhà chỉ có một mình cậu.

Phi Minh Sâm ăn đại vài miếng cơm rồi quay về phòng của mình. Cậu nhìn cửa sổ ở đối diện, tưởng tượng xem lúc này cô bạn gái nhỏ của mình đang làm gì.

Suy nghĩ một chút, khóe miệng lại không nhin được cong lên, nụ cười trên mặt nhìn hơi có vẻ ngớ ngẩn.

Buổi tối, Lục Tịnh An nằm ở trên giường chơi điện thoại di động, bỗng nhiên nhận được yêu cầu trò chuyện từ Phi Minh Sâm.

Rõ ràng là trước đây cũng đã từng gọi điện thoại với nhau rồi, thế nhưng lần này nhìn yêu cầu trò chuyện bằng giọng nói của cậu, không biết sao trái tim cô bỗng nhiên lại đập lữ một nhịp.

Cô mím môi, nhấn nút trả lời.

“Là tôi.” Giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền đến.

“Ừ...”

“Đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Lục Tịnh An ôm lấy gối đầu, có chút mất tự nhiên mà nói, “Còn cậu?”

“Tôi ấy hả, không ngủ được.”

Lục Tịnh An trợn mắt, “Tại sao?”

“Nhớ cậu.”

Cậu gần như là bật thốt ra, nghe vậy Lục Tịnh An ghen họng, cảm giác tim đập nhanh hơn. Cô cắn cắn môi, “Nói nhăng cuội gì đấy...”

“Đây là lời thật lòng mà.” Thiếu niên cười khẽ một tiếng, nói: “Cậu đến bên cạnh cửa sổ, kéo rèm ra đi.”

Tuy là Lục Tịnh An không hiểu cho lắm nhưng vẫn nhảy ra khỏi giường, đi tới bên cạnh cửa sổ kéo rèm ra.

Sau đó cô liền thấy Phi Minh Sâm đứng ở cửa sổ phòng đối diện, cách một bệ cửa sổ mà nhìn cô cười. Đôi mắt sáng trong như vì sao trên trời kia khiến trái tim Lục Tịnh An khẽ run lên.

“Sao phòng cậu lại ở đối diện phòng tôi?”

“Vốn là tôi ở đây mà.”

Chỉ là Lục Tịnh An hơi ngạc nhiên một chút, trước kia không chú ý đến chuyện này. Cô bĩu môi nói: “À, kêu tôi ra đây làm gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn thấy cậu thôi.” Phi Minh Sâm ngăm nhìn cô, “Cậu không cảm thấy bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp mặt như thế này là rất tốt à?”

“Chán ngắt.” Ngoài miệng Lục Tịnh An nói như vậy, nhưng trong ánh mắt có chút lấp lánh.

Cô liếc mắt nhìn về phía đối diện, phát hiện thiếu niên còn đang nhìn mình thì vội vàng xoay đầu đi.

Cô gái cầm lấy rèm cửa sổ, do dự xem có nên kéo rèm lại hay không.

“Ngày mai là chủ nhật, có muốn đi hẹn hò không?” Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo mang theo ý cười của thiếu niên lại truyền tới.

Chương 29: Cậu như thế rất tốt

Edit: Kir

“Hẹn... hẹn hò?” Lục Tịnh An siết chặt điện thoại di động.

“Đúng vậy.” Phi Minh Sâm làm bộ không đếm xỉa tới nhưng thật ra trong đáy lòng cũng hơi căng thẳng. Đây là lần đầu tiên hẹn con gái ra ngoài, hơn nữa còn là người mình thích.

“Bình thường chủ nhật cậu thường làm gì?” Cậu hỏi.

Lục Tịnh An nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Tập võ.”

Đáp án này có chút ngoài dự đoán nhưng lại vẫn hợp tình lý, khiến Phi Minh Sâm không kiềm nổi cười nhẹ thành tiếng.

“Cậu cười cái gì?” Lục Tịnh An nhú chân mày, có chút hung hăng mà trừng mắt qua. Cho dù cách một khoảng sân vẫn có thể thấy được ánh mắt dữ dằn của cô.

Có điều trong vô thức, cô lại buông cái tay đang cầm rèm che ra, có lẽ trong một lúc sẽ không quay trở lại trong phòng.

“Không có, cảm thấy đáp án này thật đúng là cậu.” Phi Minh Sâm nhìn cô, chỉ cảm thấy vẻ tức giận của cô rất đáng yêu.

“Hừ.” Lục Tịnh An khẽ hừ một tiếng. “Tôi biết, các cậu đều nghĩ tôi không giống con gái bình thường, nhưng dù thế thì cũng chẳng sao cả.”

Bàn tay bên hông thiếu nữ đã nắm chặt thành quyền. Chỉ có như vậy, cô mới có thể bảo vệ mình, bảo vệ người mà cô muốn che chở.

Mặc dù đứng rất xa nhưng Phi Minh Sâm lại dường như thấy được ánh mắt kiên nghị của cô gái kia. Nghĩ đến chuyện hôm nay gặp cha của cô ở viện dưỡng lão, rồi khi ở trên sân thượng, cô để lộ ra chút yếu đuối kia, cậu cảm giác như trái tim mình có chút nhói đau.

“Không hề, tôi thấy cậu như thế rất tốt.”

Thiếu niên khẽ nói: “Tôi rất thích.”

Lục Tịnh An không khỏi ngẩn ra, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, có chút mất khống chế trở dậy. Cô cắn cắn môi, “Cậu đang đùa tôi đúng không? Cậu thích gì ở tôi chứ?”

Rõ ràng là không hiểu cô nhưng cứ luôn mồm nói thích, hời hợt đến mức khiến người ta khó mà tin được.

“Thật ra tôi cũng không biết, thời gian ở chung của chúng ta quá ngắn.” Giọng của Phi Minh Sâm xuyên qua tiếng gió, xuyên qua micro truyền đến.

Lục Tịnh An lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế. Có điều không biết vì sao cô cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Cô khẽ cau mày, cảm thấy lúc này bản thân mình có phần không nói lý lẽ.

“Cho nên, cậu thấy thế nào về việc cho nhau cơ hội để hiểu biết về đối phương?”

Giọng nói của thiếu niên một lần nữa phát ra từ trong điện thoại, mang theo ấm áp và dịu dàng riêng biệt của cậu, tựa như có thể xoa dịu tất cả bất an trong lòng người khác.

“Có thể sau đó tôi lại càng thích cậu hơn?”

Lục Tịnh An nghe những lời nói đầy chân thành của cậu, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Những người bạn cùng lứa mà cô tiếp xúc từ nhỏ đến lớn chưa từng có một chàng trai nào giống như Phi Minh Sâm.

“Thế nào?” Giọng nói mang theo thấp thỏm của thiếu niên tiếp tục truyền đến.

Lục Tịnh An dùng ngón tay khấy khấy bộ cửa sổ, đột nhiên nói: “Nhưng mà tôi sẽ không thích cậu.”

Cô không có khả năng sẽ thích bất kỳ ai cả. Nếu như lúc đầu mẹ không yêu đương với người đàn ông cận kề kia thì cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào? Tình yêu là thứ không hề đáng tin.

Nghe cô nói chắc nịch như vậy, nhưng Phỉ Minh Sâm không có sự thất vọng và đau lòng sau khi tỏ tình lần đầu tiên thất bại.

Dù sao cô gái ở đối diện kia hiện tại vẫn còn là bạn gái của cậu cơ mà.

“Vậy thì cứ thử một chút đi.” Cậu nói, “Xem đến cuối cùng, rốt cuộc là ai thích người kia nhiều hơn. Thế nào? Hay là cậu không dám?”

“Ai nói tôi không dám?” Lục Tịnh An phản bác theo bản năng.

“Vậy thì một lời đã định.” Phỉ Minh Sâm cong môi, lộ ra nụ cười như ý.

Lục Tịnh An nhìn cậu cười mới phát hiện ra là vừa rồi bản thân mình đã đồng ý chuyện gì.

Cô trừng trừng mắt, muốn đổi ý rồi lại ngại với nguyên tắc của bản thân. Cuối cùng cô suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao ngay cả chuyện làm bạn gái của cậu ta cũng đồng ý rồi, so ra thì cái giao kèo này hình như cũng không quá khó để tiếp nhận.

“Được thôi, vẫn là tiếp tục đến khi cậu trở lại trường học mới ngừng.” Cô đồng ý một cách sáng khoái.

Cô thoải mái nhưng Phỉ Minh Sâm thì lại thấy thật bất đắc dĩ, cũng càng nhận ra lúc trước khi tự mình định ra cái thời hạn này quả thực là bị chập mạch rồi.

Có điều hối hận thì cũng chẳng thể thay đổi được gì, cậu lại hỏi: “Vậy ngày mai đi ra ngoài chơi nhé?”

“Đi đâu?”

“À, cùng cậu đến võ quán?”

Phỉ Minh Sâm tựa trên cửa sổ, nhìn cô cười từ xa. Dù cách thật xa nhưng thông qua giọng điệu của cậu thì vẫn có thể đoán được sự chờ mong trong ánh mắt của cậu vào lúc này.

Nhớ lại đôi mắt kia của cậu thiếu niên, Lục Tịnh An cảm thấy trong lòng có chút khác thường không nói nên lời.

Cô lắc đầu, ngồi tựa lên bệ cửa sổ, ngắm nhìn những tua rua của rèm cửa, nói: “Không phải là cậu bị thương phải nghỉ ngơi à?”

“À...” Lúc này Phi Minh Sâm mới nhớ tới hiện tại cậu đang còn là một người bị thương.

“Không vận động mạnh, hẳn là có thể chứ?” Cậu suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vậy cậu theo tôi đến võ quán để làm gì?” Lục Tịnh An khó hiểu.

Khóe miệng Phi Minh Sâm hơi hơi cong lên, cậu nói sẽ đi cùng cô nhưng đâu có ý phải cùng luyện tập.

“An An, con đã ngủ chưa?” Giọng của Lục Tuyết Cầm vang lên phía ngoài cửa cùng với một chuỗi tiếng gõ cửa.

Lục Tịnh An giật mình, theo bản năng nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

“Mẹ tôi tới, không thèm nghe cậu nói nữa.” Nói xong cô lập tức cúp điện thoại, sau đó chạy đi mở cửa, “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Cục cưng, mẹ làm đồ ăn khuya cho con.” Lục Tuyết Cầm bưng khay đứng ở ngoài cửa, cười dịu dàng từ ái.

Lục Tịnh An gật đầu tiếp bà vào phòng, ánh mắt thoáng nhìn qua rèm cửa còn chưa kéo vào thì không khỏi có chút chột dạ.

“Mẹ, mẹ cũng ngồi đi.” Cô dè Lục Tuyết Cầm ngồi xuống, để tránh cho bà nhìn thấy Phi Minh Sâm ở đối diện.

“Ừ.” Lục Tuyết Cầm không nghi ngờ gì, gật đầu cười.

Đồ ăn khuya là món mì trứng đơn giản, mùi vị mà Lục Tịnh An quen thuộc nhất. Cô không ngại ngừng gì, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn.

“Mẹ, mẹ không ăn à?”

Lục Tuyết Cầm lắc đầu, “Mẹ vừa dùng một ít canh, lớn tuổi rồi, hứng thú ăn cũng không nhiều.”

Lục Tịnh An ngược mắt nhìn bà một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Nhìn ra sự thương cảm trong đáy mắt cô, Lục Tuyết Cầm đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô, cười nói: “Đứa nhỏ ngọc.”

Lục Tịnh An bĩu môi, động tác lúc này của mẹ làm cô nhớ đến Phi Minh Sâm, vậy là tên kia luôn thích xoa đầu cô vì nghĩ cô ngốc sao?

Thấy cô có dáng vẻ không phục, Lục Tuyết Cầm không khỏi bật cười nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn cô ăn.

Một lát sau, bỗng nhiên bà nói: “An An, con nghĩ thế nào... nếu mẹ đi ra ngoài làm việc?”

Tốt nghiệp đại học rồi cưới Mục Khải Phát, bà chưa từng đi làm ở bên ngoài. Làm nội trợ gia đình vài chục năm rồi, kỳ thực là bà có chút lo lắng đối với chuyện tìm việc làm.

Sau khi ly hôn, bà chưa từng có ý định đi ra ngoài tìm việc làm. Dù sao cha có để lại tài sản cho bà, còn có khoản bồi thường lớn khi ly hôn, số tiền này đã đủ để bà và con gái sống thật tốt rồi.

Chỉ là hôm nay khi bà đưa bữa sáng đến bên ngoài cửa phòng của mẹ, nghe được bà cụ trò chuyện với Phương Dự, khen ngợi thành tựu và sự kiên trì trong những năm này của anh ta thì đáy lòng bà ngoài cảm giác đau khổ ra còn có vài phần hổ thẹn đến không còn mặt mũi nào.

Lúc đầu cha cũng có gửi gắm kỳ vọng rất nhiều ở bà, nhưng thiên phú của bà lại không cao, lại quá yếu ớt, chỉ gặp chút thử thách là sẽ không chịu kiên trì nữa.

Đương nhiên, cha cũng không có ép bà. Bà còn nhớ rõ ông từng nói rằng chỉ cần bà có thể hạnh phúc là bà đã có thành tựu. Bất kể là bà làm cái gì thì ông cụ đều sẽ tự hào vì bà.

Nhưng nhìn bà lúc này xem, có cái gì đáng giá để người ta đánh giá cao không? Khó trách mẹ không muốn chấp nhận bà. Bà cụ vốn là một người ưu tú như vậy, có một người con gái như bà có lẽ là tì vết duy nhất trong đời này của bà ấy chẳng?

Thêm vào đó, bà như vậy thì liệu sau này có trở thành lực cản cho An An không?

“Mẹ, chuyện gì đã xảy ra với mẹ vậy?”

Lục Tuyết Cầm phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy con gái đang quan tâm thì bà cười nói: “Không có gì, chỉ là muốn đi ra ngoài trải nghiệm một chút thôi. Cả ngày cử lui thúi đợi chờ ở trong nhà cũng nhàm chán.”

Lục Tịnh An không phản đối chuyện bà tìm việc làm, như vậy tính ra vẫn tốt hơn là để bà ở nhà một mình rồi suy nghĩ miên man.

“Vậy mẹ muốn làm công việc gì?” Cô hỏi.

Lục Tuyết Cầm giật mình, nhất thời không biết trả lời làm sao.

“Mẹ còn chưa nghĩ ra.” Bà chưa bao giờ tiếp xúc qua với xã hội, thực sự không nghĩ ra được là bà có thể làm gì.

“Không sao, cứ từ từ nghĩ, rồi sẽ nghĩ ra thôi.” Lục Tịnh An động viên bà.

“Ừ.” Lục Tuyết Cầm cười dịu dàng, có thể được con gái ủng hộ hết mình thì tất nhiên bà rất vui, “Vậy con cứ từ từ ăn nha, mẹ đi ngủ trước.”

“Vâng, mẹ ngủ ngon.”

Tiền Lục Tuyết Cầm xong, Lục Tịnh An vừa mới ngồi xuống thì di động lại vang lên.

Không cần đoán cũng biết là Phi Minh Sâm.

Cô hơi do dự một chút rồi vẫn nhận điện thoại “Gọi làm gì đấy?”

“Dì đi rồi?”

“Ừ, lên đưa đồ ăn khuya cho tôi.”

“Thật sướng quá.” Trong giọng nói của Phi Minh Sâm toát lên một chút hâm mộ, thậm chí cô còn nghe được tiếng cậu nuốt nước miếng.

“Cậu cũng muốn ăn à?” Cô hỏi.

“Ừ.”

“Thật đáng tiếc, cậu chỉ có thể nghe tôi ăn thôi.” Lục Tịnh An hút một sợi mì lên, hơi có chút cường điệu hóa: “Mì mẹ tôi làm ăn ngon nhất đấy!”

“Lục Tịnh An, cậu như thế rất không phúc hậu nha!”

“Ha ha.”

Hai người cười cười nói nói, không còn ngại ngùng như lúc đầu, cảm giác dường như đã xích lại gần nhau thêm một chút.

“Được rồi, Phỉ Minh Sâm, mẹ tôi muốn đi ra ngoài tìm việc làm, cậu nghĩ công việc gì thì phù hợp với bà ấy?” Cuối cùng, Lục Tịnh An hỏi.

Cô luôn rất quan tâm đến chuyện của mẹ, huống hồ còn là chuyện lớn như đi ra ngoài làm việc thế này. Nhưng cô chỉ là một học sinh trung học, thực sự không có đề xuất gì hay, bây giờ trò chuyện một chút thế này giống như là đang bàn bạc với Phỉ Minh Sâm.

“Dì muốn đi ra ngoài tìm việc làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Ồ, có vẻ là tôi có một đề nghị hay đấy.”

“Là cái gì?” Lục Tịnh An vui vẻ.

Nhưng Phỉ Minh Sâm không trả lời ngay, cậu nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngày mai cậu tới nhà tôi đi, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Chương 30: Vậy thì cậu không nên cử động

Edit: Kir

“Không thể nói ngay bây giờ à?” Lục Tịnh An cau mày, tính tình cô vội vã, ghét nhất là bị người ta nhử như thế này.

Phỉ Minh Sâm khẽ cười, “Bây giờ mà nói thì ngày mai cậu còn tới nhà tôi không?”

“Sẽ không.” Cô gái không hề nghĩ ngợi gì mà đáp ngay.

“Vậy thì không phải xong rồi sao.”

Lục Tịnh An vẫn còn có chút khó chịu, “Vì sao nhất định phải đến nhà cậu mới nói?”

“Bởi vì tôi muốn gặp cậu.”

Giọng nói của thiếu niên truyền đến qua sóng điện rồi lại từ điện thoại di động truyền đến tai Lục Tịnh An. Cậu nói rất chân thành, nhưng lại làm cho Lục Tịnh An suýt chút nữa bị sặc mì.

“Khụ khụ khụ...” cô ho khan.

Phỉ Minh Sâm nghe thấy cô ho khan thì không khỏi cong khóe môi. Đối mặt với Lục Tịnh An thì quả nhiên vẫn là nói ngay nói thẳng tương đối có tác dụng.

“Bị ghen rồi hả?” Cậu hỏi.

“Là do ai gây nên?!” Nghe cậu hỏi nhẹ nhàng như vậy, Lục Tịnh An không khỏi phát điên.

Nghe ra được cô khó chịu, Phỉ Minh Sâm lại thấy hơi đau lòng: “Vậy cậu ăn từ từ thôi, cúp trước đây, ngày mai ở nhà chờ cậu.”

Lục Tịnh An bĩu môi, ném điện thoại di động lên trên bàn, đợi một hồi lại phát hiện màn hình trò chuyện vẫn còn sáng, chưa kết thúc cuộc gọi.

“Không phải nói là muốn cúp à?” Còn có việc gì hả?” Rốt cuộc cô không nhịn được mà thắc mắc.

“Tôi đang đợi cậu cúp trước.” Cậu nói như chuyện đương nhiên.

“Tại sao?”

“Bởi vì...”

“Thôi thôi, cậu đừng nói nữa.” Cậu vừa định nói ra lí do thì Lục Tịnh An lại ngắt lời.

Lần này đến phiên Phi Minh Sâm tò mò: “Tại sao? Cậu không muốn biết à?”

“Không muốn biết.” Lục Tịnh An bĩu môi, chắc chắn là cậu ta sẽ lại nói mấy lời kỳ cục, làm cho cô tâm tư lộn lộn, “Tôi cúp đây.”

Trái lại Phi Minh Sâm cũng không miễn cưỡng, cậu gật đầu: “Ừ, được rồi.”

Đợi một hồi mà cô gái ở đối diện vẫn chưa cúp điện thoại.

Trong lòng Phi Minh Sâm khẽ động, gọi cô một tiếng: “Tịnh An?”

“Chuyện gì...” Giọng nói rầu rĩ của cô gái truyền đến.

Nghe giọng của cô, cậu chỉ cảm thấy trong lòng như có một cọng lông chim đang khẽ gãi vào khiến cậu muốn cười: “Không phải nói là cúp máy sao?”

Lục Tịnh An cắn cắn môi, “Cậu cúp trước đi.”

“Tôi không muốn cúp.” Phi Minh Sâm lắc đầu.

“Kệ cậu!” Rốt cuộc Lục Tịnh An nhấn xuống phím màu đỏ trên màn hình, kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại di động một giây, cảm giác biểu hiện vừa rồi của mình thực sự có chút kỳ quái khó hiểu, thế mà cô lại cảm thấy... hơi hơi không ổn.

Cô lắc đầu, vứt cái suy nghĩ kỳ quái kia ra sau đầu, sau đó nhanh chóng giải quyết bữa khuya rồi tắt đèn đi ngủ.

Mà không bao lâu sau khi phòng cô tắt đèn, thì đèn trong phòng đối diện cũng tắt ngúm theo.

Thế nhưng trong hai căn phòng, hai người nằm trên giường cứ loạt xà loạt xoạt trằn trọc khó ngủ, mãi cho đến tận đêm khuya mới hoàn

toàn chìm vào yên tĩnh...

Ngày hôm sau, Lục Tịnh An hiếm khi lại có một hôm ngủ quên.

Khi nhìn thấy đồng hồ báo thức đầu giường chỉ mười giờ, cô vội xoay người bật dậy, sau đó chạy thình thịch xuống lầu.

Phòng khách yên ắng, trên bàn có đĩa phần ăn, một tờ giấy đặt phía dưới mâm nhỏ.

“An An, mẹ đi ra ngoài tìm việc làm, nhớ ăn sáng.”

Nhìn chữ viết xinh đẹp của người phụ nữ, trong lòng Lục Tịnh An có chút khác thường, xem ra lần này mẹ của cô thật sự quyết tâm rồi.

Cô thả tờ giấy xuống, nhìn thoáng qua căn nhà bên cạnh thông qua cửa sổ, dù sao cũng không hện thời gian, trễ thì trễ thôi.

Cô nhún vai, đi rửa mặt, ăn sáng xong rồi mới chầm chậm đi tới trước cửa nhà kế bên. Còn chưa đợi cô đến gần thì bóng dáng của cậu thiếu niên đã xuất hiện trong sân.

Nhìn mặt mày cậu ta sa sầm, Lục Tịnh An mím mím môi, cảm thấy có chút chột dạ.

Phỉ Minh Sâm đi tới trước mặt cô, tất cả thấp thỏm sốt ruột đều thoáng cái tan thành mây khói ngay khi nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu không chất vấn cô vì sao trễ như vậy mà nắm lấy tay cô, nắm chặt lấy bàn tay trắng trẻo của cô gái ở trong tay mình.

“Hôm nay không đi chạy bộ à?”

Lục Tịnh An có hơi kinh ngạc, làm sao cậu ta biết mỗi sáng sớm cô đều đi chạy bộ? Có điều là tất nhiên cô sẽ không nói đến chuyện hôm qua mất ngủ nên hôm nay đã ngủ quên, “Chính là không muốn đi.”

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, thấy cô không vùng tay ra khỏi tay cậu thì tâm tình vốn đang buồn bực thoáng cái lại tươi sáng lên.

“Ừ, vậy thì không đi.”

Cậu khẽ mím cười, nắm tay cô, dắt cô vào trong nhà.

Tiểu Đại canh giữ ở trước chuồng chó, nhìn dáng vẻ bọn họ nắm tay thì không khỏi sủa gâu gâu hai tiếng, nhưng mà không có ai trong đôi tình nhân nhỏ kia đáp lại.

Vào phòng khách nhà họ Phi, Lục Tịnh An luôn cảm thấy hôm nay có gì đó khác hôm qua, nhưng khác ở chỗ nào thì cô lại không nói ra được.

Phi Minh Sâm kéo tay cô đi thẳng lên trên lầu.

Lúc ban đầu Lục Tịnh An không thấy có gì không đúng, mãi cho đến khi bị cậu kéo đến trước cửa phòng cậu thì mới kịp phản ứng lại, vội vã dừng chân.

“Không muốn đi vào xem?” Cảm giác được cô dừng lại, Phi Minh Sâm quay đầu hỏi.

Lục Tịnh An vừa định trả lời là không muốn thì lại nghe cậu nói: “Hay là cậu không dám?”

Có gì mà cô không dám? Chẳng lẽ còn sợ cậu ta ăn thịt cô không bằng? Thiếu nữ trừng mắt nhìn, hất tay của cậu ra, đẩy cửa đi vào.

Phòng của cậu rất sạch sẽ, không hoàn toàn giống như cô tưởng tượng, đồ dùng nội thất trong phòng bày biện đơn giản và hào phóng, trong đường nét mạnh mẽ lại không mất vẻ nhã nhặn, trái lại nhìn rất thoải mái.

“Cậu ngồi trước đã, tôi đi làm chút đồ uống.”

Phi Minh Sâm đi tới, nhấn cô ngồi xuống ghế rồi xoay người đi ra cửa.

Trong phòng trở nên im ắng, dường như có thể nghe được chính hơi thở của bản thân.

Lục Tịnh An ngồi ở trên ghế. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng của con trai, cảm giác... cũng không có gì đặc biệt.

Ngoại trừ việc cả căn phòng đều tràn ngập hơi thở của Phi Minh Sâm, cô thì bị bao vây ở giữa, cảm thấy có chút kì quái không nói nên lời.

Cô đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ tính hít thở chút không khí thì ngay lúc này Phi Minh Sâm bưng khay trở lại.

“Để cậu đợi lâu.” Cậu đặt khay lên bàn, quay đầu lại nhìn cô với đôi mắt sáng quắc.

Lục Tịnh An cảm thấy hơi mất tự nhiên nên quay mặt đi, sau đó lại bị cậu kéo đến chỗ bàn đọc sách, lần lượt ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Phi Minh Sâm liền nhìn chăm chăm vào cô, như trên mặt cô có hoa vậy. Một lúc lâu sau, rốt cuộc Lục Tịnh An không thể chịu được nữa, khẽ chụp tay lên mặt cậu.

“Nhìn cái gì vậy? Không phải là muốn nói chuyện mẹ của tôi à?”

Bị cô chụp lên mặt như Phi Minh Sâm lại chẳng hề khó chịu. Cậu kéo bàn tay cô đang dán trên mặt mình xuống, nói: “Trước kia bác gái đã từng làm qua công việc gì chưa?”

Bị vấn đề này của cậu thu hút, Lục Tịnh An không ý thức được cậu không buông tay cô ra mà là nắm chặt lấy, mười ngón đan vào nhau.

Cô suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Chưa, mẹ tôi vẫn luôn ở nhà, chưa từng đi làm.”

Chuyện khi còn bé cô không nhớ được nhưng tên Mục Khải Phát cận bã kia làm sao có thể cho phép mẹ của cô đi ra ngoài làm việc được cơ chứ? Ông ta vẫn luôn cho rằng phụ nữ thì nên ở nhà để hầu hạ ông ta, không thì ông ta sẽ rất mất mặt.

“Như vậy à.” Phi Minh Sâm gật đầu, nói ra kiến nghị của mình: “Cậu thấy thợ làm bánh ngọt thì thế nào?”

“Thợ làm bánh ngọt?”

“Ừ.” Phi Minh Sâm phân tích: “Không phải bác gái rất thích làm bánh ngọt sao? Hơn nữa tay nghề cũng khá mà.”

Từ khi mẹ con Lục Tuyết Cầm tới đây, em trai và em gái cậu chẳng sợ sẽ không có bánh bích quy và bánh ga-tô để ăn, bởi vì hầu như mỗi ngày Lục Tuyết Cầm đều sẽ mang qua đây nhưng đều là các loại khác nhau.

Ánh mắt Lục Tịnh An sáng ngời, đúng là vậy, tay nghề làm món ngọt của mẹ cô rất tốt, có thể cân nhắc phát triển theo hướng này. Cô gật đầu, tính gửi tin nhắn ngay cho Lục Tuyết Cầm nhưng kết quả là phát hiện quên mang theo điện thoại di động.

“Cậu tính đi đâu?” Thấy cô đứng dậy, Phi Minh Sâm không khỏi kéo cô.

“Tôi muốn đi nói với mẹ tôi. Hôm nay bà ấy đi ra ngoài tìm việc rồi.”

“Vậy chờ bác gái trở lại rồi nói được mà.”

Thiếu niên ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt dịu dàng vô hại, mang theo một chút cầu xin tỏ vẻ đáng thương.

Lục Tịnh An không nhịn được cắn môi, nhìn cậu như vậy, cô cảm giác hơi mềm lòng.

Phi Minh Sâm lôi kéo tay cô, nói: “Tịnh An, ở lại với tôi đi, được không?”

Cô gái xoay mặt đi, có chút không được tự nhiên nói: “Tại sao lại muốn tôi ở lại với cậu chứ?”

“Tôi thể hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Phi Minh Sâm đứng dậy tiến sát tới cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Bởi vì tôi thích cậu, cho nên luôn muốn ở cùng cậu.”

“Cậu... Cậu lại đang nói bậy...” Lục Tịnh An hơi lắp bắp.

Phi Minh Sâm nghiêng đầu đánh giá thiếu nữ, bỗng nhiên cười nói: “Lục Tịnh An, cậu đang xấu hổ đó sao?”

“Tôi... Tôi nào có?!” Lục Tịnh An như bị chọc trúng, rồi lại chết không chịu thừa nhận.

“Nếu quả thật là không xấu hổ, vậy thì cậu đừng cử động.” ❖

“Cái gì cơ?”

Lục Tịnh An không hiểu gì, sau đó liền thấy thiếu niên từ từ tới gần, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng thu hẹp lại.

“Cậu muốn làm gì...” Tim của cô đập dồn dập, thân thể lùi về sau một bước theo bản năng.

Sau đó cô bị vây trong khuỷu tay của chàng trai và bàn học.

“Nói rồi mà, đừng cử động.”

Phi Minh Sâm chống hai tay lên mép bàn, nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt dừng trên bờ môi hồng nhuận của cô, cuối cùng không nhịn được nữa, từ từ tiến đến gần.

Chương 31: Không ai thấy

Edit: Kir

Phỉ Minh Sâm từ từ tiến sát lại gần cô. Giờ khắc này, thời gian giống như đang tua chậm lại.

Lục Tịnh An mở to hai mắt nhìn cậu tiến đến gần. Cô có thể nhìn thấy hàng lông mi dài và rậm của cậu đang khẽ run rẩy theo chuyển động của cậu, cả đôi mắt mơ mơ màng màng kia đang dần trở nên mờ mịt.

Hơi thở của cậu phun lên mặt cô, môi của cậu từ từ kề sát lại gần cô.

Hai người cách gần như vậy, gần đến mức cô chỉ cần ngẩng đầu là có thể chạm vào cậu.

Cô cảm giác tim mình đập ngày càng nhanh, rõ ràng là nên tránh né nhưng lại cứ như đang bị mắc kẹt trong một loại không khí kì quái, giống như bị cậu ta niệm chú vậy, hai chân dính chặt lại tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Thịch thịch thịch...”

Trong căn phòng yên tĩnh dường như có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của hai người trẻ.

Ngay khi môi hai người chuẩn bị chạm vào nhau...

“Anh hai, anh hai!”

Tiếng gọi đầy non nớt của trẻ con đột ngột vang lên khiến Lục Tịnh Anh chột tỉnh táo lại.

Khi ý thức được hai người đang duy trì một khoảng cách gần đến quá đáng thì cô đưa tay ra theo bản năng, đặt lên ngực chàng trai rồi đẩy cậu ra.

Lực đẩy mạnh khiến Phỉ Minh Sâm lui về sau một bước, cùng lúc đó cửa phòng của cậu cũng đột nhiên mở ra.

“Anh hai, anh có khách hả?”

Trong vẻ mặt bất đắc dĩ của Phi Minh Sâm, hai bóng dáng một trước một sau lần lượt xuất hiện ở trước cửa phòng, nhốn nháo thò đầu vào trong nhìn dáo dác.

Lục Tịnh An còn đang ngồi tựa mép bàn, tuy cô và Phi Minh Sâm đã giãn ra nhưng khoảng cách giữa hai người cũng chỉ là một cánh tay, khó tránh khỏi toát ra một chút mập mờ.

Cảm nhận được hai ánh mắt nóng rực kia, cô cuống quýt đẩy Phi Minh Sâm ra thêm chút nữa.

Phi Minh Sâm đờ tay cô lại, cực kỳ tự nhiên cầm lấy tay cô rồi nhìn về phía hai tên tiểu quý kia, cười nói: “Hai nhóc tỳ này, hôm nay về sớm nhỉ?”

“Đúng vậy, anh hai ở nhà một mình nên tụi em lo lắng, về sớm chơi với anh hai.” Phi Triều Dương kéo tay em gái ngưỡng ngưỡng đi tới.

Phi Tân Nguyệt trốn ở phía sau anh trai song sinh, thò đầu ra cười trêu: “Chỉ là không ngờ anh hai chẳng những có người chơi cùng mà còn là một chị gái xinh đẹp nữa.”

Lục Tịnh An bị con bé chọc cho mặt nóng bừng lên, mà Phi Minh Sâm thì da mặt dày hơn nhiều.

“Đúng vậy, các em trở về chẳng đúng lúc tí nào.” Nói rồi cậu cười như không cười liếc mắt nhìn Lục Tịnh An.

Ánh mắt của cậu khiến Lục Tịnh An đột nhiên nhớ đến vừa rồi suýt chút nữa thì cậu ta đã hôn tới. Cô xấu hổ trừng mắt nhìn cậu, giăng tay mình lại.

“Tôi đi về đây.” Cô sầm mặt nói.

Nhưng mà vừa mới nhắc chân lên thì hai đứa nhóc đã chặn ngay trước mặt cô.

“Chị ơi, chị là chị An ở nhà dì Lục kể bên đúng không?” Phi Tân Nguyệt kéo tay cô, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, tràn đầy chờ mong lên nhìn cô.

Lục Tịnh An mím môi, không phủ nhận.

“Đúng là chị An nha!” Phỉ Tân Nguyệt liền vỗ bàn tay nhỏ bé, nói với vẻ mặt vui mừng, “Em thường thấy chị đi chạy bộ.”

So với Phỉ Tân Nguyệt hoạt bát, Phỉ Triều Dương then thừng hơn nhiều, nhưng cậu nhóc vẫn không cam lòng rơi lại phía sau, nói phụ họa: “Em cũng thấy!”

Lục Tịnh An gật gật đầu, có chút không hiểu thế nào.

“Em nghe mẹ nói là chị An cứu anh hai.” Phỉ Tân Nguyệt lôi kéo tay Lục Tịnh An, cực kỳ thân thiết kéo cô qua bên cạnh ngồi xuống, “Tụi em vẫn luôn muốn cảm ơn chị An á.”

Lục Tịnh An không biết tại sao lại vô thức bị cô bé kéo đến ngồi lên giường của Phỉ Minh Sâm, sau đó được nó đưa cho một ly nước trái cây.

Nghe được lời cảm ơn của cô bé, cô không khỏi siết chặt lấy ly thủy tinh.

Nói rõ ra thì Phỉ Minh Sâm bị thương ít nhiều gì cũng bởi vì cô...

“Dáng vẻ chị An chạy bộ thật là ngẫu!” Phỉ Tân Nguyệt ôm cánh tay của cô, nhìn cô bằng đôi mắt to tròn sáng long lanh.

Đây là lần đầu tiên Lục Tịnh An gặp được trẻ con nhiệt tình như vậy, nhất thời có chút không biết làm sao.

Mà Phỉ Tân Nguyệt lại tiếp tục nói: “Không ngờ là nhìn gần thì chị còn đẹp thế này! Anh nói xem đúng không? Anh hai!”

Phỉ Minh Sâm nhìn hai tiểu quý vậy lấy Lục Tịnh An thì thông dong đứng ở một bên nhìn. Lúc này đột nhiên bị điểm danh, lại là vấn đề như vậy, cậu không khỏi nhìn về phía Lục Tịnh An giống như đang tỉ mỉ quan sát cô vậy.

Lục Tịnh An bị cậu nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, mấy từ như xinh đẹp chưa bao giờ được dùng cho cô.

“Ừ, rất đẹp.”

Câu trả lời của chàng trai khiến cho Lục Tịnh An không khỏi ngẩn ra. Cô ngẩng đầu lên thì đối mặt với ánh mắt của cậu.

Cậu nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, một đôi mắt đẹp như đính sao, khi nhìn vào mắt cô thì như đang tỏa sáng khiến cho người ta không kiềm được mà tin lời cậu nói.

“Em cũng thấy rất đẹp!” Cậu nhóc nhỏ giơ tay lên nói, đợi khi Lục Tịnh An nhìn về phía nó thì lại ngượng ngùng cúi đầu, không dám đối mặt với cô.

Lục Tịnh An cố gắng giữ căng mặt nhưng mang tai ửng đỏ đã bán đứng tâm trạng của cô vào giờ khắc này.

Cô vươn tay xoa đầu hai tiểu quý. Cô vẫn luôn không thích con nít, nhưng hai đứa nhóc này lại khiến người ta không thể ghét cho nổi.

Ngay sau đó trong đợt tấn công bằng sự nhõng nhẽo kiên trì của Phi Tân Nguyệt và ánh mắt của anh em trai nhà họ Phi, cuối cùng là Lục Tịnh An không rời đi được, ở lại chơi trò chơi với hai đứa nhóc.

Mãi cho đến chập tối, thấy xe Lục Tuyết Cầm đã về thì cô mới tạm biệt hai đứa nhóc, rời khỏi nhà họ Phi.

“Tôi đưa cậu về.” Phi Minh Sâm đưa cô ra đến sân rồi nhưng vẫn muốn tiếp tục đi theo.

Lục Tịnh An nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái, “Nhà tôi ở sát bên.”

“Tất nhiên là tôi biết, cho nên có thể để tôi đưa cậu về không?” Phi Minh Sâm cười nói, ánh mắt nhìn cô chứa đầy chờ mong.

Lục Tịnh An không thể chịu nổi đôi mắt kia của cậu, cứ giống như thần chú vậy, một khi nhìn vào mắt cậu là cô lại có chút không khống chế được chân tay của mình.

“Cậu... Cậu thích đưa thì đưa, tùy cậu.” Lục Tịnh An bĩu môi, hai tay đút vào trong túi, đi thẳng ra ngoài sân.

Phi Minh Sâm bước nhanh hai ba bước đuổi kịp, đi song song với cô. Có điều còn chưa kịp làm gì thì Lục Tịnh An đã đến cửa nhà cô.

“Đã nói cậu không cần đưa tiễn rồi mà.”

“Tôi cam tâm tình nguyện.”

Lục Tịnh An không khỏi bĩu môi, “Tôi vào đây.”

Phi Minh Sâm cười: “Không mời tôi vào ngồi một chút à?”

“Cậu nghĩ hay lắm.” Lục Tịnh An liếc cậu một cái, khả năng diễn của tên này quá kém, nếu để mẹ cô phát hiện ra cái gì thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Chuyện vừa rồi tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu!”

“Chuyện gì?” Phi Minh Sâm giả ngu.

Lục Tịnh An đỏ mặt, “Chính là... Chính là chuyện cậu hôn tôi đó...”

“Nhưng mà tôi còn chưa hôn được mà.” Phi Minh Sâm bày ra vẻ vô tội, nhìn gương mặt ửng hồng của cô mà cảm thấy đây là khoảnh khắc nhìn cô đẹp nhất.

“Hơn nữa, đây không phải quyền lợi của một người bạn trai sao?”

Trong lúc Lục Tịnh An còn đang mãi suy nghĩ lời phản bác thì Phi Minh Sâm đã chớp đúng thời cơ, đột ngột tiến tới khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, vừa chạm vào là lập tức rời ra.

Đầu tiên là Lục Tịnh An sững sốt, sau đó vô thức nhìn xung quanh một chút.

“Yên tâm đi, không ai thấy đâu.”

Lục Tịnh An không khỏi nổi giận trừng cậu, nắm tay siết chặt vang lên răng rắc, có điều khi muốn đánh cậu lại nghĩ đến trên người cậu có vết thương nên cuối cùng vẫn không đành lòng.

Phi Minh Sâm biết đại khái bản khoản này của cô nên tất nhiên có ý lại chẳng sợ gì, ngăm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô rồi mới nhẹ nhàng nhắc chân khoan thai đi về nhà.

Nhìn bóng lưng cậu rời đi, Lục Tịnh An tức giận nghĩ trong bụng: Hừ, đợi cậu lành vết thương đi, chờ xem đấy!

Sau đó, cô sờ sờ nơi vừa bị hôn trên trán, sắc mặt lại đỏ bừng đi vào cửa nhà.

Mà Phi Minh Sâm đứng ở trong sân nhà mình, nhìn cô gái đi vào nhà rồi mới cười đi vào. Có điều cậu còn chưa đi vào cửa nhà thì đã thấy hai tiểu quý tựa ở cạnh cửa, che miệng cười gian manh với cậu.

“Anh hai à, tụi em thấy cả rồi.”

Chương 32: Cậu là của tôi

Edit: Kir

“Bọn em thấy cái gì?” Phi Minh Sâm ôm cánh tay, nướng mày nhìn hai tên tiểu quỷ nhà mình.

Phi Tân Nguyệt đảo tròn mắt, do dự xem nói hay không nói. Nhưng Phi Triều Dương thì không lo nghĩ nhiều như vậy, nó giơ tay nói: “Tụi em thấy anh kéo tay nhỏ của chị An nha!”

Anh trai song sinh vừa nói, Phi Tân Nguyệt cũng can đảm hơn, nó chỉ vào trán nói: “Anh còn hôn chị An nữa!”

“Cho nên?” Phi Minh Sâm chẳng hề có chút nào là lo lắng hay rớt ruột khi bị nắm thóp, cậu ngồi xồm xuống trước mặt hai tiểu quỷ, bình tĩnh hỏi han: “Bọn em tính đi mách à?”

Phi Triều Dương và Phi Tân Nguyệt liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn về phía Phi Minh Sâm. Bọn nó thích nhất là anh hai, làm sao có thể khiến cho anh ấy không vui được chứ.

Ngay sau đó mỗi đứa một bên lôi kéo tay Phi Minh Sâm, cười hì hì nói: “Tất nhiên là tụi em không đi mách rồi. Chỉ muốn hỏi có phải là anh hai thích chị An đúng không?”

Nhìn hai đôi mắt đầy tò mò, Phi Minh Sâm không khỏi mỉm cười, hỏi: “Các em thấy thế nào?”

“Chắc chắn là thích! Chị An đẹp như vậy mà!” Đây là đáp án của Phi Triều Dương.

Phi Tân Nguyệt thì lý trí hơn nhiều, “Nếu như không thì thì làm sao anh hai lại nắm tay của chị An chứ? Hơn nữa còn hôn chị ấy. Cho nên chắc chắn là anh hai rất thích chị An!”

Thấy cô bé con nói năng đầy lý lẽ, Phi Minh Sâm không nhịn được nhéo nhéo chóp mũi của nó.

“Vậy các em có thích chị ấy không?” Cậu hỏi.

“Thích!” Phi Triều Dương đáp ngay chẳng cần nghĩ ngợi gì.

Phi Tân Nguyệt không trả lời ngay. Thấy cô nhóc có vẻ suy tư, Phi Minh Sâm cười nói: “VẬY Tiểu Nguyệt thì sao?”

“Nếu như em thích chị An thì sau này chị ấy sẽ thành chị dâu của tụi em hả?”

Ánh mắt của Phi Triều Dương bừng sáng, “Chị An sẽ kết hôn với anh hai hả?”

Không nghĩ tới hai nhóc con này lại còn suy nghĩ xa xôi đến vậy, nhất thời Phi Minh Sâm dở khóc dở cười. Nhưng không thể không nói, vấn đề này của bọn họ khiến cho trong lòng cậu khẽ rục rịch.

Cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói với bọn nhóc: “Chị An của các em rất thẹn thùng, nếu như muốn chị ấy là chị dâu thì phải giúp anh hai giữ bí mật biết chưa? Đừng hù cho người ta chạy mất.”

“Ok.” Lúc này cả hai đứa nhóc đều đồng thanh đáp. “Đảm bảo là sẽ không hù chị An chạy mất!”

Lúc này Phi Minh Sâm mới gạt đầu hài lòng, đưa bàn tay to xoa đầu nhỏ của tụi nhóc, nói: “Như vậy mới ngoan.”

“Triều Dương... Tân Nguyệt...”

Lúc này, giọng của Lâm Tố Vân vang ra từ trong nhà. Bà đi tới cạnh cửa, phát hiện hai đứa nhỏ đang ở đó, không khỏi hỏi: “Các con cứ thập thò bên ngoài to nhỏ cái gì đấy hả?”

Ngược lại với câu trả lời cho Phi Minh Sâm, Phi Triều Dương đã thành thực đáp: “Tụi con đang nói về chị An.”

Nói xong mới ý thức được, cậu nhóc vội bùm miệng.

“Chị An? Là Tịnh An bên nhà họ Lục kể bên à?” Lâm Tố Vân nhất thời hứng thú.

Vẫn là Phi Tân Nguyệt nhanh trí: “Đúng vậy. Tụi con đang nói chị An đã cứu anh hai, anh hai phải cảm ơn chị ấy thật tốt.”

“Đúng đúng đúng, tụi con vừa nói chuyện này.” Phi Triều Dương vội vã chữa cháy.

Lâm Tố Vân liếc mắt nghi ngờ bọn nhỏ, cũng không biết có phải là nhìn ra gì hay không. Có điều cuối cùng bà vẫn gật đầu nói: “Ừ, các con nói đúng. Như vậy mới là bé ngoan.”

“Hi hi...” Hai đứa nhóc liền híp mắt cười gật đầu.

“Được rồi, các con làm xong bài tập chưa?” Nói một hồi, Lâm Tố Vân lại sùng sộ lên.

Hai đứa nhóc chơi cả ngày hôm nay, tất nhiên là chưa làm bài tập gì. Ngay sau đó dưới sự giám sát của Lâm Tố Vân, hai nhóc con ỉu xiu đi về phòng làm bài.

Mà Phi Minh Sâm trong lúc rảnh rỗi cũng ở bên cạnh hai tiểu quý, vừa đọc sách vừa chỉ bọn nhóc làm bài, thỉnh thoảng lại nhắn tin trên chộc bạn gái một chút...vân vân...

Ở ngôi nhà kế bên, Lục Tịnh An đang nói chuyện với mẹ mình.

Tất nhiên công việc không dễ tìm. Mặc dù Lục Tuyết Cầm nhờ bạn bè giới thiệu, bạn bè cũng rất có tâm, lập tức sắp xếp một cuộc phỏng vấn. Thế nhưng dù sao bà đã làm nội trợ mấy chục năm rồi, đã sớm tách rời khỏi xã hội.

Cho dù chỉ là một vị trí thư ký nho nhỏ nhưng bà phỏng vấn cũng thật trắc trở. Tuy bà có các bằng cấp phù hợp nhưng lại thiếu kỹ năng làm việc, cũng không đạt được các yêu cầu của vị trí này.

Mà bản thân Lục Tuyết Cầm thì vẫn chưa biết rõ mình muốn làm nghề gì. Bà cũng không xác định được là mình có thể làm tốt công việc kia hay không.

Lúc này nghe được đề xuất của Lục Tịnh An thì bà không khỏi sửng sốt.

“Thợ làm bánh ngọt sao?”

Không thể không nói, đây là một lựa chọn tốt, hoàn toàn có thể là hướng để bà suy tính trong tương lai.

Dù sao nhìn người khác ăn món ăn bà làm rồi toát lên sự yêu thích hay biểu cảm sung sướng khiến cho bà cảm thấy rất hạnh phúc, có một loại cảm giác được cần đến.

“An An, mẹ thích đề nghị này của con lắm!” Lục Tuyết Cầm càng nghĩ càng phấn khích, đã lâu rồi bà không có loại cảm giác này.

Sau khi có mục tiêu và phương hướng thì hành động liền khác biệt hoàn toàn. Lục Tuyết Cầm như được rót lại sức sống, bà ôm lấy con gái, hôn một cái thật mạnh lên mặt cô rồi sau đó gọi điện thoại cho bạn bè.

Mấy năm này chuyện đúng đắn nhất bà đã làm chính là không cắt đứt liên lạc với mấy người bạn thân. Bây giờ bà muốn đi ra ngoài cũng không lo là không có người để bàn bạc.

Lục Tịnh An nhìn bóng lưng của bà, lại sờ sờ gò má, nhớ tới vừa rồi ở trước cửa, Phi Minh Sâm khẽ hôn lên trán cô, cảm giác như toàn bộ khuôn mặt đều bắt đầu nóng lên.

Đây là lần đầu tiên cô bị con trai chiếm tiện nghi như vậy... Cũng không đúng, không thể nói là lần đầu tiên.

Nghĩ đến hình ảnh ngày hôm đó ở trong nhà của Phi Minh Sâm, cô không cẩn thận khiến hai người chạm môi nhau, Lục Tịnh An chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình như sắp bị thiêu cháy rồi.

“Không đúng, lần đó không tính!” Cô lầm bầm tự nhủ.

“Ting ting...” Lúc này có tin nhắn đến.

[Phi Minh Sâm]: Đang làm gì đấy? Không phải là đang nghĩ tới tôi đấy chứ?

Làm sao cậu ta biết? Lục Tịnh An thầm giật mình, vội nhìn ra cửa sổ nhưng nhìn một lúc cũng không thấy có ai rình coi. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu nhìn tin nhắn. Tay cô khẽ cử động, bắt đầu soạn tin nhắn.

[Lục Tịnh An]: Không rảnh! Tôi đang nói chuyện với mẹ.

Tin vừa mới gửi đi thì tin của Phi Minh Sâm đã nhanh chóng gửi lại. Trải qua mấy ngày tôi luyện, tốc độ đánh chữ của tên này ngược lại càng lúc càng nhanh hơn rồi.

[Phi Minh Sâm]: Dì nói thế nào?

Lục Tịnh An bĩu môi, bất đắc dĩ kể cho cậu nghe phải ứng của mẹ cô rồi thuận tiện nói một tiếng cảm ơn.

[Phi Minh Sâm]: Cảm ơn thế này chẳng có tí thành ý nào cả!

[Lục Tịnh An]: Vậy cậu muốn thế nào đây?

Cách màn hình, nhìn dòng chữ thôi nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ nổi giận của cô gái, Phi Minh Sâm khẽ cong môi, gõ một câu rồi gửi đi.

Lục Tịnh An ngồi chờ trên ghế sofa, rốt cuộc chờ đến tiếng chuông báo tin nhắn tới, khi nhìn thấy cậu hồi âm thì không khỏi liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy Phi Minh Sâm viết: “Cuối tuần tới hẹn hò với tôi đi.”

Hẹn hò gì gì đó... Sắc mặt Lục Tịnh An lập tức ửng hồng.

Suy nghĩ một chút, cô trả lời: “Tùy cậu.”

[Phi Minh Sâm]: Quyết định như vậy đi, cuối tuần tới cậu là của tôi.”

Nhìn lời này của cậu, Lục Tịnh An không khỏi có chút nổi điên. Có điều như đã nói, hiện tại bọn họ chính là bạn trai bạn gái của nhau.

Cô suy nghĩ một lúc, lần thứ hai nhắn lại: “Thứ hai tới nữa sẽ kết thúc giao ước.”

Lần thứ hai bị nhắc nhở sự thật này, Phi Minh Sâm cảm giác như một kích đâm vào lòng. Có điều chuyện này càng làm cho cậu thêm quý trọng cái cuối tuần cuối cùng được ở bên cạnh người này.

Đồng thời cậu muốn tìm cách để giao ước này kéo dài thêm, cho đến tận khi nào nó trở thành chính thức thì thôi.

Tuần kế tiếp, Lục Tịnh An vẫn như trước, mỗi ngày mang vở ghi bài đến cho Phi Minh Sâm chép.

Thế nhưng giống với lo lắng trước đây của Phi Minh Sâm, bởi vì có hai tiểu quỷ và mẹ cậu ở đó nên cả hai không có bao nhiêu thời gian riêng tư.

Cho nên cả một tuần này quan hệ của bọn họ chẳng tiến triển bao nhiêu, trái lại còn dường như lạnh nhạt đi một chút. Trong lòng Phi Minh Sâm sốt ruột nhưng lại chẳng thể làm gì.

Mà Lục Tịnh An thì nghĩ như thế rất tốt. Như vậy thì cô có thể bứt ra khỏi cái trạng thái kì quái kia, sẽ không bị cậu ta làm cho mặt ửng đỏ tim đập rộn nữa.

Điều này cũng làm cho cô tin tưởng vững chắc rằng những cảm giác trước kia của cô đều là ảo giác. Chỉ cần hai người giữ khoảng cách thì cô vẫn là Lục Tịnh An bình tĩnh tự kiểm chế và một mình đi về như trước kia.

Mặc kệ hai người ôm suy nghĩ gì trong lòng thì cuối tuần này rốt cục cũng đã tới.

Chương 33: Lưu manh!

Edit: Kir

“Reng reng reng...”

Sáng sớm chủ nhật, trong căn phòng yên tĩnh, điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường đột nhiên rung lên, kèm theo một chuỗi tiếng chuông ồn ào, quấy nhiễu buổi sáng yên tĩnh.

Một bàn tay trắng trẻo vươn ra từ dưới chăn, mò mẫm lấy chiếc điện thoại di động.

“Alo...” cô gái nằm ở trên giường mơ mơ màng màng nghe điện thoại.

“Còn đang ngủ à?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của chàng trai, Lục Tịnh An giật mình một cái, cơn buồn ngủ thoáng cái tan đi không ít.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, tưởng là mình ngủ quên, nhưng phát hiện chỉ mới hơn sáu giờ.

“Mới vừa tỉnh.” Cô lầm bầm.

Vừa thức dậy, giọng cô gái mang theo vài phần mềm mại dịu dàng, nghe như đang làm nũng.

Phi Minh Sâm ở đâu bên kia điện thoại không khỏi rung động, quyết tâm muốn lôi cô ra khỏi chăn cũng có chút dao động.

“Vậy còn muốn ngủ tiếp không?” Cậu dịu dàng hỏi.

Lục Tịnh An từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng một lúc rồi mới miễn cưỡng nói: “Không, cậu có việc gì?”

Bên đầu kia của điện thoại truyền đến tiếng huyên náo. Phi Minh Sâm đi đến bên cửa sổ nhìn phòng đối diện. Căn phòng của cô bị rèm cửa sổ che kín mít, căn bản là không thấy rõ được tình huống trong phòng.

“Sau này không được kéo rèm cửa sổ lại.” Cậu nói.

“Hả?” Lục Tịnh An xuống khỏi giường, nghe lời cậu nói thì không khỏi ngây người, sau đó nhìn về phía cửa sổ của mình.

Căn phòng của cô hướng về phía mặt trời mọc, sáng sớm nắng rọi vào, vì để ngủ ngon giấc nên tối trước khi đi ngủ cô đều kéo rèm che kín lại.

Cô đứng lên, đưa tay vén rèm hở ra một chút, nhìn xuyên qua khe hở quả nhiên thấy được Phi Minh Sâm đang đứng ở phòng đối diện, cầm điện thoại nói chuyện với cô.

Mới tảng sáng nên ánh sáng không quá chói chang, chàng trai mặc bộ đồ thường đứng bên cửa sổ, bị ánh nắng mạ lên một quầng sáng, sạch sẽ mà tuấn tú.

Cậu nhìn sang phía bên này, trên mặt dường như mang theo nụ cười dịu dàng.

Tay cô khẽ khựng lại, vội buông màn ra.

“Không muốn.” Cô tựa vào bệ cửa sổ, nói: “Sáng sớm tia nắng chói lắm.”

“Không phải là cậu luôn dậy rất sớm à?” Giọng Phi Minh Sâm chứa ý cười, “Hơn nữa... Có phải vừa rồi cậu mới nhìn lên đúng không?”

“Không có!” Lục Tịnh An vội đứng thẳng người, tự nhận ra phản ứng của bản thân hơi quá kích một chút, như vậy rất dễ bị nhìn thấu. Cô mím môi, giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi không có nhìn lên!”

“Thật sao?” Phi Minh Sâm nhú mày, “Sao tôi lại thấy rèm cửa lay động nhỉ?”

“Đó...Đó là...” Vốn muốn nói do quạt nhưng lại cảm thấy chỉ vì chuyện này mà phải nói dối thì rất vớ vẩn.

Cô nhìn đấy thì sao nào? Nơi này là nhà cô, cô thích nhìn thế nào thì nhìn thế ấy.

“Dù sao tôi cũng không nhìn lên.” Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kéo roẹt rèm che ra, “Tôi là quang minh chính đại.”

Nhìn cô nàng xuất hiện ở đối diện trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn cậu, xù lên dáng vẻ sẵn sàng chiến đấu, khoe miệng Phi Minh Sâm không khỏi sâu hơn.

“Ừ.” Cậu cười nói, “Buổi sáng tốt lành, Tịnh An.”

Lục Tịnh An lập tức xù xuống, cô cảm thấy cứ như đánh một đấm vào bông vậy, nhìn nụ cười của cậu từ xa, cô không khỏi bĩu môi.

“Ừ, chào.” Cô ngăm ngúa rèm che, đáp lại.

“Cậu đã thức dậy rồi, vậy có thể đi hẹn hò với tôi chứ?”

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, hẹn hò? Hẹn hò gì?

Nhìn cô mê man nhưng Phi Minh Sâm cũng không hề ngạc nhiên. Cậu tràn đầy thiện ý mà nhắc nhở: “Nếu không nhớ thì có thể kéo lại tin nhắn mà xem. Được rồi. Nhanh rửa mặt đi. Tôi đợi cậu ở cửa nhà cậu nhé!”

“Khoan khoan!” Thấy cậu muốn cúp điện thoại, Lục Tịnh An vội vã gọi cậu.

“Hửm?”

“Cậu qua bên công viên nhỏ bên kia chờ, không được tới nhà tôi.”

Lục Tịnh An đã nhớ lại lời hẹn trước đó. Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, không thể lại để cho mẹ phát hiện ra được.

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc!”

“Vậy được thôi.” Trong giọng nói của Phi Minh Sâm mang theo vài phần tiếc nuối.

“Nói rồi đấy, nếu cậu dám để mẹ tôi nhìn thấy, tôi sẽ...”

“Đánh tôi.”

Bị cướp lời, Lục Tịnh An không khỏi khẽ hừ một tiếng, “Cậu biết là tốt rồi.”

“Ừ, cậu nhanh đi thay quần áo đi, sắp trưa rồi.”

Lục Tịnh An nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức. Rõ ràng mới bảy giờ đúng. Trong sự thúc giục liên hồi của Phi Minh Sâm, cô không thể

làm gì khác hơn là cúp điện thoại, bất đắc dĩ bắt đầu thay quần áo.

“Reng reng reng...”

Cô vừa mới mặc được một nửa, thấy Phỉ Minh Sâm lại gọi điện thoại qua, cô không nhin được ấn nút nghe: “Lại gì nữa?”

“Khụ, khụ...” Giọng của Phỉ Minh Sâm mang theo một chút mất tự nhiên, “Cậu... Vẫn nên kéo rèm lại đi nhỉ?”

Vừa rồi nói muốn cô kéo ra, giờ lại muốn cô kéo lại, cái anh chàng này sao mà khó hầu quá vậy?

Chỉ là trong lúc thả vạt áo trong tay xuống thì rốt cuộc cô mới phản ứng kịp vì sao cậu ta nói như vậy.

“Lưu manh!”

Sắc mặt cô đỏ ửng, tức giận mắng một tiếng, lập tức cúp điện thoại. Sau đó cô xoay người kéo roẹt rèm cửa lại.

Rèm cửa sổ đối diện bị kéo lại, nhìn độ lay động kia là có thể tưởng tượng chủ của nó tức giận cỡ nào. Phỉ Minh Sâm sờ sờ mũi, cảm thấy có chút oan ức.

Cũng đâu phải là cậu muốn nhìn...

Nghĩ như vậy, trước mắt cậu không khỏi hiện lên hình ảnh vừa rồi cô gái kéo vạt áo lên vô ý để lộ ra cái eo nhỏ nhắn trắng như tuyết...

Hầu kết khê nhúc nhích, cậu vội vã cầm ly thủy tinh trên bàn lên, ừng ực uống một ly nước.

Sau khi buông ly nước ra, cậu lại không khỏi nghĩ đến, cô nhóc kia sẽ không vì thẹn quá thành giận, cuối cùng không tới đây chứ?

Đáy lòng Phỉ Minh Sâm khó tránh khỏi có chút thấp thỏm. Cậu nhìn giao diện gọi WeChat trên điện thoại di động, do dự một chút, cuối cùng vẫn khóa điện thoại lại.

Lúc này mà gọi tới, ngoài bị chửi mắng một trận ra thì đại khái là không có gì hay, vẫn nên chờ một chút nữa rồi nói.

Ngay sau đó, cậu thay một bộ quần áo rồi ra khỏi nhà.

Cuối tuần này đến phiên ghé nhà ông bà ngoại, mẹ Lâm Tố Vân của cậu và hai đứa tiểu quý không có nhà, trong nhà có chút vắng vẻ.

Phỉ Minh Sâm đi tới trong sân, cho Tiểu Đại ăn thức ăn cho chó, vuốt vuốt đầu nó, nói: “Trông nhà cho kỹ, buổi tối cho mày ăn thêm cơm.”

“Gâu!” Tiểu Đại như hiểu được, hưng phấn sủa một tiếng đáp lại.

Lúc này Phỉ Minh Sâm mới đứng dậy, chào tạm biệt với nó rồi đi ra khỏi cửa nhà, nhìn thoáng qua cửa nhà kế bên. Cuối cùng cậu cũng không tìm đường chết, cầm tay vào túi quần, thong thả khoan thai đi về phía công viên nhỏ.

Nếu nói công viên nhỏ, thì chúng là khoảng đất trống trước kia Lục Tịnh An gặp bọn Liên Vũ. Phỉ Minh Sâm đi tới bên cạnh dụng cụ tập thể dục, ngồi xuống băng ghế dài.

Sáng chủ nhật, trong công viên có không ít người già đang tập thể dục buổi sáng, không vắng vẻ cho lắm.

Cậu nhìn những cụ già đang cười cười nói nói, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trên mặt bình thường nhưng trong đáy lòng cậu lại khó tránh khỏi sốt ruột.

Cuối cùng thì vào lúc đa số các cụ già đều đã rời đi, khi cậu không nhìn được nữa muốn đi thẳng đến nhà họ Lục tìm người thì một đôi giày thể thao đen quen thuộc xuất hiện trước tầm mắt cậu.

Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, quả nhiên là thấy cô gái đang quay mặt sang hướng khác, đứng trước mặt cậu với vẻ bất đắc dĩ.

“Tịnh An.” Cậu đứng lên, từ khoeo mắt đến đuôi mày đều toát lên ý cười.

Cô gái mặc một bộ quần áo trung tính cool ngầu, có vẻ như không hề tỉ mỉ chăm chút quần áo cho lần hẹn này. Nhưng cô có thể tới là Phỉ Minh Sâm đã cảm thấy an ủi lắm rồi.

Lục Tịnh An liếc cậu một cái, thấy cậu vui vẻ như vậy, trong lòng không khỏi khẽ xúc động, nhưng vẫn nói: “Tôi còn chưa tha thứ cho

cậu đâu.”

Cô đút tay vào túi quần ngồi xuống cạnh cậu trên băng ghế dài. Dáng vẻ mím môi thờ hờ hờ kia mang theo ý làm nũng mà ngay cả chính cô cũng không hề nhận ra.

Phỉ Minh Sâm chỉ cảm thấy đáy lòng như bị cào một chút, càng ở cạnh nhau cậu càng phát hiện cô thật sự không hề âm trầm lạnh nhạt như biểu hiện bên ngoài.

Cậu nhìn cô, chỉ cảm thấy càng nhìn càng đáng yêu.

“Vậy phải làm sao thì mới tha thứ cho tôi?” Cậu mềm giọng hỏi.

Lục Tịnh An không khỏi bị nghẹn. Cô là điển hình của chịu mềm không chịu cứng, luôn hung hăng dữ tợn nói với cô như kiểu Mục Khải Phát thì cô sẽ không ngại đối nghịch lại, nhưng một khi gặp phải người dịu dàng thì sẽ khác.

Cô liếc nhìn chàng thiếu niên ở trước mặt, thấy thái độ cậu thành khẩn thì không khỏi bắt đầu tự xét lại. Phản ứng của cô như bây giờ không phải là hơi quá rồi sao? Nói ra thì cũng do chính cô không cẩn thận...

“Cậu vừa... vừa rồi không thấy gì đấy chứ?” Cô hỏi cậu với đôi mắt lúng liếng, trên gương mặt thoáng hiện lên rặng mây hồng.

Nhìn cô tỏ ra dáng vẻ thẹn thùng, trái tim Phỉ Minh Sâm không khỏi rung động, trước mắt cậu lại hiện lên nửa khúc eo nhỏ xinh đẹp kia.

Cũng không biết có phải trải qua lăng kính ký ức nên một màn kia được tô đẹp, dần dần trở nên có vài phần đẹp đẽ đến rung động lòng người, khiến cậu không khỏi có chút mất hồn.

Thấy cậu chậm chạp không trả lời, Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn cậu, híp mắt nói: “Không phải là cậu thật sự thấy gì đó rồi đấy chứ?”

Phỉ Minh Sâm ho khẽ một tiếng, ánh mắt lưu luyến trên hông cô một chút rồi mới lắc đầu nói: “Cách xa như vậy, nhìn không rõ.”

Lục Tịnh An nghi ngờ quan sát cậu vài lần, cuối cùng vẫn miễn cưỡng tin lời của cậu.

“Nếu có lần sau nữa sẽ móc hai mắt cậu xuống!” Cô gái hơi cong hai ngón tay, uy hiếp cực kỳ hung tợn.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, bắt lấy tay cô, trong khi cô muốn rút lại, cậu nói: “Tôi là bạn trai của cậu, cứ cho là nhìn vài lần thì có sao?”

“Nhưng đến ngày mai sẽ không phải nữa rồi! Lục Tịnh An đáp lại mà không cần nghĩ ngợi gì.

Điều này không khỏi khiến cho Phỉ Minh Sâm lại như bị xuyên tim.

Chương 34: Ăn viên kẹo bình tĩnh một chút

Edit: Kir

Lục Tịnh An không hiểu tâm tư của Phi Minh Sâm, cô đứng lên, rút lại bàn tay đang bị cậu nắm lấy.

Nhận thấy được ý đồ của cô, Phi Minh Sâm không khỏi càng siết chặt tay. Khi cô gái trừng mắt lại đây, cậu lại ngẩng đầu nhìn trời làm bộ như không phát hiện, dù sao thì cậu vẫn không chịu buông tay.

Lục Tịnh An có chút xấu hổ lại buồn bực. Trước đó ở viện dưỡng lão thì cũng thôi, hiện tại đang ở công viên của khu dân cư, nếu như bị người quen nhìn thấy rồi đi nói với mẹ cô thì không phải là lộ tẩy rồi sao?

"Cậu buông tôi ra!"

Lục Tịnh An tính nhắc chân đá cậu, lại thấy cậu xoay đầu nhìn cô, trong mắt dường như mang theo chút tức giận.

Sau đó, trong ánh nhìn chăm chú của cô gái, chàng trai kéo tay cô dán vào lòng bàn tay cậu, mười ngón đan chặt.

Cuối cùng, cậu còn giơ giơ bàn tay đang đan chặt vào nhau kia lên, nói: "Cứ không bỏ!"

"Cậu!" Lục Tịnh An trừng mắt nhìn mắt.

"Hiện tại cậu vẫn là bạn gái của tôi, tôi muốn nắm tay cậu là nắm thôi, thế nào?"

Đại khái là bị câu nói vừa rồi của cô kích thích, Phi Minh Sâm bá đạo nắm chặt lấy tay cô, đối chọi gay gắt với cô.

Lục Tịnh An cắn môi, chỉ cảm thấy đáng vẻ này của cậu cực kỳ ấu trĩ. Chỉ là điều cậu nói lại không sai. Hiện tại bọn họ vẫn là quan hệ bạn trai bạn gái, đúng là cô không thể vì lý do đó mà đánh cậu.

"Được thôi, cậu chờ đấy cho tôi!"

Lục Tịnh An sầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra lời hung tợn.

Sau đó, cô liền kéo cậu đi ra ngoài công viên. Mặc kệ là tiếp theo đây cậu kéo cô đi đâu, tóm lại là bọn họ cứ rời khỏi khu dân cư này trước đi rồi nói.

Phi Minh Sâm đi bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ nổi giận đùng đùng của cô gái, bỗng nhiên có chút hối hận.

Sao vừa rồi cậu lại xúc động như vậy? Bây giờ thì hay rồi, chọc cho người ta nóng giận, làm sao còn thực hiện được kế hoạch tiếp theo đây?

Cậu cau mày, nghiêng đầu nhìn về phía cô gái. Có điều khi nhìn đến dáng vẻ cô tức giận đến phồng mang trợn má thì lại không nhìn được rung động trong đáy lòng.

Chỉ sợ là cậu bị trúng tà rồi mới có thể cảm thấy cô như vậy cũng quá mức đáng yêu.

"Nhìn cái gì mà nhìn?"

Nhận thấy được tầm mắt của cậu, Lục Tịnh An liếc xéo cậu một cái, hung hăng mắng cậu.

"Nhìn bạn gái tôi." Phi Minh Sâm trả lời không chút nghĩ ngợi.

Lục Tịnh An khựng lại, lại hăn học: "Có gì đẹp mà nhìn?"

"Chính là bởi vì đẹp nên mới nhìn đó." Chàng trai khẽ cười nói.

Nghe vậy, khí thế của Lục Tịnh An rõ ràng yếu đi. Cô dừng chân lại, quay đầu trừng cậu: "Cậu còn như vậy là tôi đi về đây!"

Thấy cô thẹn quá thành giận, Phi Minh Sâm vội đứng đắn hơn, dịu giọng dỗ: "Được được, tôi không nói nữa, cậu cũng đừng tức giận được không?"

"Hừ!" Lục Tịnh An khẽ hừ một tiếng.

"Nếu không thì cậu ăn viên kẹo, bình tĩnh một chút?" Nói rồi cậu mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay thành linh xuất hiện một viên kẹo.

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cậu một cái: "Cậu cho rằng tôi là con nít ba tuổi đấy hả?"

"Đương nhiên không phải." Phỉ Minh Sâm nghiêm túc lắc đầu, sau đó nhướn mày hỏi: "Thật sự không ăn hả?"

Cô gái nhìn cậu một cái, hỏi với vẻ không tình nguyện: "Hương vị gì?"

"Hình như là dâu tây." Phỉ Minh Sâm nhìn nhìn giấy gói kẹo rồi nói.

Lục Tịnh An ghét bỏ nhúu nhúu mày. "Dâu tây, không ăn."

Cô vừa định đi, Phỉ Minh Sâm lại lấy một viên kẹo từ trong túi ra. "Vậy vị sữa bò thì sao?"

Lục Tịnh An nhìn viên kẹo kia, hơi rối rắm một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Phỉ Minh Sâm không khỏi cười khẽ, cậu lột giấy gói kẹo đút tới miệng cô gái.

Ngón tay chàng trai sạch sẽ thon dài, nhẹ nhàng tháo giấy gói kẹo, màu sắc của lớp vỏ plastic càng khiến nó trở nên trơn bóng xinh đẹp.

Lục Tịnh An nhìn cậu một cái, lại nhìn chăm chăm viên kẹo sữa giữa ngón tay cậu. Rốt cuộc cô không từ chối cậu nữa mà nhanh chóng cắn lấy viên kẹo, sau đó đỏ mặt tiếp tục lôi kéo cậu đi tới trước.

"Cậu muốn đi đâu?" Thấy cô đấu đá lung tung, Phỉ Minh Sâm không khỏi giữ chặt cô lại.

Lục Tịnh An lắc lắc đầu, ai biết cậu ta muốn đi đâu? Mới sáng sớm đã gọi cô ra.

"Vậy đi theo tôi."

Phỉ Minh Sâm xoa xoa đầu cô, sau đó lôi kéo cô đi đến bên đường cái, vẫy một chiếc xe taxi.

Thật ra kế hoạch hẹn hò của Phỉ Minh Sâm cũng không khác lắm với các cặp đôi bình thường, đơn giản là ăn cơm xem phim, sau đó cùng đi công viên giải trí chơi thả ga.

Có điều đối với hai người tay mơ trong yêu đương thì hoạt động như vậy lại rất mới lạ.

Lục Tịnh An vẫn luôn cảm thấy công viên giải trí là nơi chỉ con nít mới có thể tới nhưng sau khi chơi một lần trò tàu lượn siêu tốc trên cao vuông góc 90 độ thì lập tức một phát không thể vẫn hồi.

Phỉ Minh Sâm dẫn cô tới công viên giải trí có mức độ nổi tiếng không thấp trong nước, có các trò chơi mạo hiểm nổi tiếng đầy kích thích, cậu cảm thấy với tính cách của Lục Tịnh An hẳn là sẽ thích.

Chỉ là không nghĩ tới cô sẽ chơi đến điên cuồng như vậy, hết trò này lại đến trò khác, đi đến mức sau đó Phỉ Minh Sâm đã có chút mềm cả chân nhưng cô vẫn là đáng vẻ bưng bưng sức sống.

“Phỉ Minh Sâm, chúng ta đi thử thử cái kia!”

Lục Tịnh An chỉ cái trò chơi tên “Lốc xoáy 360 độ”, tên như ý nghĩa, chính là mọi người ngồi thành hai hàng, sau khi cố định xong, được máy kéo quay hai vòng ở bên dưới, sau đó lại quay cuồng hai vòng ở mấy chục mét trên cao.

Khi nhìn đến hình ảnh cực kỳ giống xâu thịt dê nướng ở trên trời kia, Phỉ Minh Sâm không khỏi giật giật khóe miệng.

"Tôi vẫn nên ở dưới chụp hình cho cậu đi." Cậu không khỏi cười khở.

"Chụp cái gì mà chụp? Tất nhiên phải ngồi ở trên đó mới thích chứ!"

Lục Tịnh An hiếm khi chủ động giữ chặt tay cậu, kéo cậu cùng đi xếp hàng, có điều đi đến một nửa thì cô mới bỗng nhiên nhớ tới, nói: "Đúng rồi, vết thương của cậu mới khỏi, hay là thôi đi, miễn cho lại vào bệnh viện."

Bị thọc một dao, mới dưỡng thương hai tuần, cho dù miệng vết thương đã tốt hơn một chút nhưng chắc chắn vẫn chưa lành hẳn.

Hàng người đã đi đến một nửa, Phỉ Minh Sâm cũng đã làm chuẩn bị tốt tâm lý, lúc này nghe được cô nói vậy liền lắc lắc đầu: “Không sao,

tôi đi lên với cậu.”

“Không cần, cậu ở dưới nhìn là được rồi.” Lục Tịnh An lại hết sức kiên trì, “Không phải nói chụp ảnh cho tôi sao?”

Lục Tịnh An ném điện thoại qua cho cậu, “Này, chụp cho tôi đẹp một chút.”

Sau đó liền đẩy cậu ra khỏi hàng người, để cậu đợi ở chỗ đất trống phía trước trò chơi.

Phi Minh Sâm bị đẩy ra khỏi lối xếp hàng. Cậu nhìn xem di động của Lục Tịnh An, lại nhìn dáng vẻ cô đứng ở nơi đó tràn đầy chờ mong, trong lòng không khỏi thấy hơi ấm áp.

Cậu cất di động của cô vào trong túi, dùng máy ảnh mình đã chuẩn bị trước, quay về phía cô gái, chụp lại khoảnh khắc cô đang đứng chờ đợi.

Sau đó lại nhìn cô ngồi trên ghế trò chơi, người khác sợ hãi co rúm còn cô thì gần như có thể nói là mặt mày hớn hởi. Khi trải qua quay cuồng 360 độ, cô vẫn luôn mở to mắt, mà Phi Minh Sâm cũng chụp hình rất nhiều bức ảnh.

Bức ảnh cậu thích nhất và vừa lòng nhất, đại khái chính là khoảnh khắc cô mới vừa ngồi lên trên, cười vẫy vẫy tay về phía cậu.

Bọn họ giống như một đôi tình nhân thực sự, ở công viên giải trí chơi điên cuồng cả ngày, chờ đến buổi tối sau khi cơm nước xong, Phi Minh Sâm lại dẫn cô cùng đi đến đài ngắm sao để ngắm sao đêm.

Tuy rằng trên núi có rất nhiều muỗi, nhưng những vì sao thì thật sự rất đẹp.

“Là sao băng!” Lục Tịnh An chỉ vào ngôi sao vụt qua trên bầu trời, hưng phấn nói.

“Vậy cậu còn không cầu nguyện?”

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cậu một cái, nói: “Đấy đều là lừa con nít thôi, chẳng lẽ cậu cũng tin?”

Phỉ Minh Sâm cào cào mặt, gật đầu nói: “Ừ, tôi vừa mới ước nguyện.”

“Ước nguyện gì?” Lục Tịnh An có chút tò mò, thân là học bá thì cậu sẽ ước nguyện điều gì?

Phỉ Minh Sâm nhìn cô gái ở bên cạnh, nghiêm túc nói: “Tôi hy vọng, sau 12 giờ, cậu còn có thể tiếp tục làm bạn gái tôi.”

Chương 35: Có thể hôn cậu như vậy không?

Edit: Kir

Lục Tịnh An nhìn Phi Minh Sâm. Cậu đang ngắm nhìn cô, đôi mắt trong veo đen láy kia đang lấp lánh đầy sao, còn sáng hơn cả những ngôi sao trên bầu trời kia.

Sau khi nghe hiểu lời nói của cậu, dần dần, trên mặt cô cảm thấy hơi nóng lên. Cô không biết rõ loại cảm giác này là gì, chỉ biết tim mình đập nhanh đến mức khiến cho cô hoảng hốt.

Cô xoay mặt đi, nhìn về phía bầu trời đêm đầy sao. Lại có thêm một ngôi sao bay vút về phía chân trời, vẽ nên một đường vòng cung xinh đẹp trên chiếc màn đêm.

Gò má của thiếu nữ được viền bởi những ánh sao, toát lên một nét đẹp chỉ thuộc về riêng cô, khiến cho Phi Minh Sâm đang chăm chú nhìn cô bị nhuộm màu mơ hồ nơi đáy mắt.

“Thế nào? Cậu nghĩ nguyện vọng của tôi có thực hiện được không?” Cậu khẽ hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần dè dặt cẩn thận, dịu dàng lại da diết.

Lục Tịnh An mím môi, chỉ cảm thấy khi cậu ta nhìn chăm chú như vậy, tay chân cô chẳng biết nên để nơi nào.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Ước nguyện với sao băng gì đó đều để lừa gạt con nít thôi.”

Nghe được câu trả lời của cô, ánh sáng trong mắt Phi Minh Sâm không khỏi trở nên nhạt đi.

Cậu không nói gì, Lục Tịnh An nhìn sang theo bản năng, thấy ánh sáng trong mắt cậu nhạt đi, cứ như một chú cún con bị vứt bỏ, đáy lòng cô lại có chút không đành lòng.

“Cậu... Cậu mong muốn cái điều ước kiểu này để làm gì chứ hả?”
Lời an ủi đã nghĩ ra miệng nhưng cuối cùng lại trở nên hung dữ.

Cô không khỏi cắn cắn môi, ảo não cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Lục Tịnh An, cậu thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?”

“Có ý gì?” Lục Tịnh An trừng mắt về phía cậu, cảm thấy lời này của cậu có hơi chói tai.

“Cậu thật sự không biết sao?” Bởi vì tứ thích cậu đấy.” Phỉ Minh Sâm nhìn cô.

Không biết có phải vì bóng đêm quá tốt đẹp hay không, Lục Tịnh An cảm giác bị cậu nhìn như vậy, trái tim cô đập nhanh thật nhanh.

“Bởi vì thích cậu, cho nên muốn ở cạnh cậu, không phải tôi đã nói rồi sao? Để hai bên có cơ hội để hiểu về đối phương.” Phỉ Minh Sâm cười nói.

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn lại, suy nghĩ cặn kẽ một chút, hình như cậu ta đã từng nói qua.

“Tôi phát hiện sau khi tìm hiểu xong, tấm lòng tôi dành cho cậu vẫn không hề thay đổi.” Phỉ Minh Sâm nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ muốn hiểu rõ cậu thì thời gian một tuần thực sự quá ngắn.”

Ánh mắt của chàng trai rất chuyên chú, vẻ mặt rất chăm chú, tất cả khiến Lục Tịnh An suýt chút nữa không nhận được mà đồng ý với cậu.

“Anh em bạn bè cũng được mà, tại sao cứ nhất định phải làm bạn trai bạn gái?” Cô gái lăm bằm.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, bỗng nhiên vươn tay lôi bàn tay cô đang nhét trong túi quần ra, cầm trong lòng bàn tay cậu.

“Cậu làm gì đấy?” Lục Tịnh An hơi cau mày.

“Làm anh em bạn bè, có thể tiếp tục nắm tay cậu như vậy không?” Phỉ Minh Sâm hỏi.

Lục Tịnh An không khỏi ngẩn ra.

Phỉ Minh Sâm vươn hai tay ôm cô vào trong lòng, để cho cô dựa vào lồng ngực mình, nói ở bên tai cô: “Làm anh em, có thể tiếp tục ôm cậu, có thể giữ cậu ở trong lòng như thế này được không?”

Lục Tịnh An đã bị cậu làm cho bối rối. Cô dán vào lồng ngực cậu, nghe tiếng tim đập bang bang gần trong gang tấc kia, chỉ nghĩ rằng

nhịp tim của mình cũng theo đó mà vọt đến cực điểm rồi.

Cô chưa kịp đẩy cậu ra, cậu thiếu niên đã cầm lấy bả vai cô, từ từ đẩy cô ra khỏi lồng ngực mình.

Cô nhìn cậu với vẻ mờ mịt, nhìn cậu đột nhiên tiến lại gần, khẽ nâng cằm, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên môi cô rồi lại nhanh chóng lui ra.

“Làm anh em, có thể hôn cậu giống như vậy không?”

Lục Tịnh An ngơ ngác nhìn cậu, ngón tay chạm lên môi mình, đợi sau khi ý thức được cậu vừa làm gì, cô không khỏi mở to hai mắt ra nhìn.

Nhìn cô muốn nổi cơn giận, Phỉ Minh Sâm cong môi cười: “Không thể tức giận nha, hiện tại cậu vẫn là bạn gái của tôi.”

Lục Tịnh An lập tức như bóng xì hơi, cô đỏ mặt, thở phì phò nói: “Sau 12 giờ thì không phải, tôi sẽ không làm là bạn gái của cậu nữa!”

“Được thôi, không làm thì không làm.” Phỉ Minh Sâm nhún vai.

Không biết vì sao, nghe cậu ta bỏ qua nhanh như vậy, Lục Tịnh An lại chẳng hề có chút vui vẻ nào, trái lại còn càng tức giận hơn.

“Tôi phải đi về!”

Lục Tịnh An đứng lên tính rời khỏi, kết quả mới đi vài bước đã bị kéo tay. Cô quay đầu trừng cậu, lần này ngược lại không lập tức vung tay ra nữa.

“Chờ một chút đã.” Phỉ Minh Sâm đến gần cô, kéo tay cô, lần thứ hai ôm cô vào trong lòng.

“Cậu...”

“Suyt.” Phỉ Minh Sâm ôm cô, nói bên tai cô, “Ôm một lần cuối cùng.”

Giọng của cậu dịu dàng mà trong veo, mang theo chút ưu thương nhàn nhạt. Cậu cũng không có động tác dư thừa gì, thật sự chỉ đơn thuần là ôm cô, khiến cô từ từ thả lỏng.

“Tịnh An.”

“Cái gì...”

“Tôi nghĩ cậu để tóc dài nhất định sẽ rất đẹp.” Phi Minh Sâm tự miêu tả dáng dấp của cô trong lòng.

Lục Tịnh An lại không cho là đúng, “Đàn bà lắm, không muốn!”

Phi Minh Sâm không nhịn được, vùi đầu xuống vai cô, khẽ nở nụ cười, “Lục Tịnh An, sao cậu lại có thể đáng yêu như vậy?”

Lục Tịnh An không khỏi nghiêng đầu, cảm thấy không tài nào hiểu được mạch não của cậu.

Cô như thế này, cậu nhìn đâu ra đáng yêu vậy? Trước kia còn nói cô xinh đẹp, cô nghĩ cậu nên đi khám mắt mới được.

“Ôm đủ chưa?” Hôm nay ở công viên trò chơi đã chơi quá điên cuồng, hiện tại cô cảm thấy đứng hơi tê mỗi chân.

“Chưa, chỉ muốn cứ ôm mãi.” Chàng trai cúi đầu nói bên tai cô, nghe như đang làm nũng.

Lục Tịnh An mím chặt môi, tuyệt đối không muốn thừa nhận vừa rồi có một khắc bản thân thoáng dao động.

“Cậu cũng ôm tôi một cái được không? Coi như là lời thỉnh cầu cuối cùng đi.”

Giọng nói của chàng trai vang lên một lần nữa, ma xui quỷ khiến sao Lục Tịnh An lại thực sự đưa tay ra, nhẹ nhàng vòng qua bên hông cậu, sau đó lại càng bị cậu ôm sâu hơn vào trong lòng.

Ngực của cậu rất ấm, lồng ngực cũng rộng lớn và rắn chắc hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Cô tựa vào ngay vị trí tim cậu, có thể nghe thấy tiếng tim đập thuộc về cậu, từng nhịp từng nhịp, truyền tới màng nhĩ của cô.

Đây là lần đầu tiên có người khác giới tính ôm lấy cô một cách trân trọng như vậy.

Cho tới bây giờ cô đều chỉ có một mình, vì phản kháng lại người đàn ông đánh đập mẹ cô nên từ rất nhỏ cô đã học được cách dựng gai đầy người.

Những chiếc gai nhọn để tự bảo vệ mình, lại cũng đâm vào tất cả những ai muốn đến gần. Nhưng cô không quan tâm, cô cảm thấy mình như vậy rất tốt.

Chỉ là hôm nay. Không, không đúng. Là từ sau khi gặp Phi Minh Sâm, lúc nào cô cũng cảm giác được hàng rào mà cô đã dựng lên ở trong lòng đang sụp đổ dần.

Cô không biết bên trong bức tường rào ấy có gì, nhưng biểu hiện gần đây của mình lại làm cho cô thấy xa lạ và sợ hãi, lập tức muốn né tránh theo bản năng.

Thế nhưng giờ khắc này cô không nhớ lắm đến việc phải trốn tránh. Cô tựa ở trong lòng chàng thiếu niên, an tĩnh lắng nghe tiếng nhịp tim và hơi thở của cậu, từ từ, cả trái tim đều được thả lỏng.

Phi Minh Sâm ôm một lúc, phát hiện người trong lòng không có động tĩnh gì, nhìn xuống một cái, phát hiện cô nàng thế mà nhắm mắt ngủ rồi.

Cậu không khỏi dờ khóc dờ cười, sao trong tình huống này mà cô có thể ngủ được, cậu thật sự cảm thấy chịu thua.

Nhìn cô gái ngủ an tĩnh, cậu không nhịn được nhắm tới cái trán của cô lén hôn một cái.

“Cậu thử trộm hôn tôi nữa xem?”

Lục Tịnh An không thực sự ngủ, cảm nhận được động tác của cậu, cô khẽ mở mắt ra, liếc nhìn cậu nói.

Bị bắt quả tang, Phi Minh Sâm lại không xấu hổ, còn cười nói: “Có thể chứ?”

Lục Tịnh An cắn cắn môi, không muốn đôi co với cậu nữa. Dù sao nói đến cuối cùng thì người thua thiệt cũng sẽ là cô.

Cô đứng thẳng dậy, nói: “Khuya lắm rồi, tôi muốn về đi ngủ.”

“Ừ, tôi cũng cậu nhé, cậu có thể tựa vào bả vai tôi ngủ.”

Lục Tịnh An nhìn cậu nghi ngờ, giống như đang hoài nghi là cậu có thể công nổi cô hay không.

Đương nhiên, cuối cùng Phỉ Minh Sâm vẫn chứng minh được bản thân.

Hai người cùng trở về nhà của mình. Đương nhiên bởi vì về muộn nên người lớn trong nhà có thắc mắc nhưng cũng may là bọn họ đều có thể lấp liếm qua cửa.

Tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, Lục Tịnh An hong tóc. Nhìn thấy rèm cửa sổ đóng chặt, cô chợt nhớ tới lời chàng trai kia nói vào ban sáng.

Cô đi tới, nhẹ nhàng kéo rèm ra, ngẩng đầu lên thì thấy được bên phòng đối diện, chàng thiếu niên cũng vừa đi đến bên cửa sổ.

Hai người nhìn nhau từ xa, Lục Tịnh An cảm giác tim đập lỡ một nhịp. Lúc này người ở đối diện cầm điện thoại di động lên, giây kế tiếp điện thoại của cô liền ting ting một tiếng.

“Hôm nay rất vui, ngủ ngon.”

Lục Tịnh An nhìn tin nhắn, đang chuẩn bị kéo rèm cửa sổ lại thì do dự một chút rồi cứ thế buông lỏng ra, tiện tay trả lời lại một tin nhắn, sau đó ném điện thoại lên trên bàn, nằm xuống giường.

“Ừ, ngủ ngon.”

Cô gái trả lời rất ngắn gọn, cậu không khỏi thở dài, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần.

Dù sao cũng còn nhiều thời gian.

“Ngày mai gặp, Lục Tịnh An.” Cậu thấp giọng tự lẩm bẩm, sau đó cũng tắt đèn.

Đêm mùa thu, ngắn ngủi nhưng lại dài dằng dặc...

Chương 36: Cùng nhau chạy bộ?

Edit: Kir

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào phòng, hắt lên khuôn mặt của cô gái đang ngủ say.

“Umm...”

Cô lầm bầm một tiếng, buồn bực nhíu nhíu mày, kéo chăn trùm lên trên đầu rồi lại tiếp tục ngủ.

Thế nhưng chăn che lại khiến mặt bị trùm kín làm cho người ta thực sự khó chịu. Dần dần hô hấp có chút khó khăn nên cô không thể làm gì khác hơn là lại tung chăn ra.

Không khí trong lành ập vào mặt khiến cô hít thở nhẹ nhàng khoan khoái.

Có điều theo đó mà đến chính là ánh nắng sáng ngời rọi vào mặt, lập tức khiến cơn buồn ngủ của cô tan biến hoàn toàn.

Lục Tịnh An mở mắt ra, có chút ảo não trừng mắt về phía cửa sổ.

Tối hôm qua nhất định là não bị vào nước nên cô mới có thể nghe lời tên kia, đi ngủ mà không kéo rèm lại.

Ngước mắt nhìn thoáng qua đầu hồ báo thức, mới sáu giờ sáng.

Cô lấy tay dụi dụi con mắt, vừa ngáp một cái vừa vươn vai ưỡn lưng đi tới bên cửa sổ. Khi cô chuẩn bị kéo rèm cửa lại thì thấy chủ nhân của gian phòng ở đối diện cũng vừa mới đi tới bên cửa sổ.

Thấy cô, rõ ràng là chàng trai ngấn ra, sau đó liền nhếch miệng cười, vẫy vẫy tay với cô.

Nhìn xa xa vẫn có thể cảm nhận được niềm vui sướng của cậu, khiến cho trái tim của Lục Tịnh An đang còn có chút mơ màng lại lỡ mất một nhịp.

Cô ngừng động tác vươn vai duỗi lưng lại, theo bản năng cầm lấy rèm cửa kéo roẹt lại, sau đó cúi đầu tự nhìn lại mình một chút.

Bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình che kín cả người, ngoài phần phía dưới đùi ra thì không bị lộ gì cả.

Cô thở phào một cái, quay đầu nhìn lại rèm cửa sổ, lại nhin không được lén nhìn xuyên qua khe hở để xem phía đối diện.

“Ting ting...” Kết quả là tiếng chuông WeChat vang lên khiến cô giật cả mình.

Chàng trai ở phía đối diện đang cúi đầu nhìn điện thoại di động. Cô xoay người leo lên giường, cầm chiếc điện thoại di động ở bên hông phía trong giường lên nhìn, quả nhiên là Phi Minh Sâm.

[Phi Minh Sâm]: Dậy rồi?

[Phi Minh Sâm]: Cậu đang thay quần áo hả?

Nghĩ đến chuyện lỗ mãng sáng sớm hôm qua, sắc mặt Lục Tịnh An không khỏi ửng hồng.

Cô kéo gối ôm qua, kê cằm lên chiếc gối mềm mại, đáy lòng thầm mắng một tiếng đồ lưu manh.

Vừa định trả lời thì tin nhắn của đối phương lại đến: “Thay đồ xong, lát nữa có muốn cùng chạy bộ không?”

Nhìn tin nhắn của cậu, Lục Tịnh An chớp chớp mắt, chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều? Thật ra là cậu ta không có ý gì khác?

May là vừa rồi còn chưa gửi đi, cô xóa từng chữ đã viết, lại gõ một dòng tin nhắn khác gửi đi.

[Lục Tịnh An]: Vết thương của cậu bục ra thì sao? Tôi không muốn mới sáng sớm phải đưa cậu đi bệnh viện đâu.”

[Phi Minh Sâm]: Chạy chậm thì chắc không sao...

[Phi Minh Sâm]: Thế nào?

Trong phòng đối diện, Phi Minh Sâm gửi tin nhắn đi rồi thì có chút thấp thỏm chờ cô trả lời.

Rất nhanh, điện thoại di động rung lên một cái.

[Lục Tịnh An]: Không muốn, tôi không thích chờ người khác.

Phi Minh Sâm bị ghét bỏ chỉ còn lại cười khổ.

Thật ra vết thương của cậu đã không còn gì nghiêm trọng, nghỉ ngơi nửa tháng đã khôi phục tốt. Nhưng vấn đề là trước đó cậu không nói rõ ràng, Lục Tịnh An cho là cậu bị Liên Vũ đâm, còn luôn mang lòng áy náy.

Xuất phát từ một loại bí mật không thể cho ai biết, cậu đành phải đâm lao liền theo lao.

Chỉ là không ngờ tới lúc nào cô cũng nhớ kỹ, trong lòng cậu rất cảm động. Nhưng cứ như vậy, vì không để bị lộ, có vài hoạt động cậu không thể làm trước mặt cô.

Dẫn đến khó tránh khỏi bỏ lỡ một ít cơ hội...

“Ting...”

Ngay lúc cậu đang phiền não cau mày, điện thoại di động lần thứ hai rung lên một cái, tin nhắn của cô gái lại đến.

Nhìn dòng chữ trên màn hình di động, khoe môi Phỉ Minh Sâm chậm rãi cong lên, trên đó viết:

“Buổi chiều đi.”

Cậu liếc nhìn cửa sổ đóng chặt ở phía đối diện, trong ánh mắt toát lên niềm vui đơn thuần tự nhiên.

Chàng trai nhét điện thoại vào túi, bước chân nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Mà ở trong phòng bên kia, Lục Tịnh An để điện thoại di động xuống. Cô cũng không rõ cho lắm, tại sao cô lại đồng ý để Phỉ Minh Sâm chạy bộ cùng cô?

Lẽ nào... Thật là cho cậu ta cơ hội hiểu rõ mình? Trong đầu cô hiện lên lời cậu đã nói đêm qua.

Cô không khỏi lắc đầu, nghĩ điều đó không thể là việc cô sẽ làm.

Không nghĩ ra, cô cũng không luẩn quẩn nữa, đi vào phòng rửa mặt, thay đại bộ quần áo khác rồi chậm chậm đi xuống lầu.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng động leng keng loảng xoảng, Lục Tuyết Cầm đeo tạp dề, đang bận rộn làm bữa sáng trước bàn bếp.

“An An, con dậy rồi hả?”

Nghe được tiếng động, Lục Tuyết Cầm nho đầu ra khỏi phòng bếp, mỉm cười nói.

Lục Tịnh An gật đầu, nhìn bà mà thấy lạ lùng. Không biết có phải do ảo giác của cô hay không mà cô cứ cảm thấy hôm nay mẹ cứ có gì đó khác biệt.

Giống như... Có chút mặt mày tỏa sáng? Lục Tịnh An khẽ nhíu mày.

“Trên bàn có sữa bò, đã hâm rồi, còn uống nhân lúc còn nóng đi.”

Lục Tuyết Cầm vừa nói vừa rút trở lại, tiếp tục bận rộn, thậm chí còn khẽ ngân nga, có vẻ tâm trạng rất tốt.

Trên bàn gỗ trong phòng ăn đúng là có một ly sữa bò, phía trên còn đang bốc hơi nóng.

Lục Tịnh An đi tới bưng ly thủy tinh lên, vừa uống vừa đi tới bên ngoài phòng bếp, đánh giá người phụ nữ đang chăm chú làm bếp ở bên trong.

Bà cột tóc, trên mặt trắng điểm cực kì tự nhiên, tuy rằng rất nhạt nhưng nhìn qua rất thoải mái, có vẻ khí sắc rất tốt.

“Mẹ, hôm nay phải ra ngoài ạ?”

Kể từ sau khi ly hôn với Mục Khải Phát, Lục Tuyết Cầm rất hiếm khi trang điểm ở nhà. Bà có vốn sẵn nên cho dù để mặt mộc cũng khó mà che giấu được vẻ đẹp của bà, hơi trang điểm một chút thì sẽ lập tức tạo nên cảm giác kinh diễm.

Ai cũng có lòng thích cái đẹp, nhưng thật sự thì bà không thích trang điểm gì cho lắm, Mục Khải Phát cũng đã từng nói khuôn mặt mộc của bà là đẹp nhất, chỉ là về sau lại thay đổi. Hiện tại đã ly hôn, trong nhà chỉ có bà và con gái, không có ai đưa ra các loại yêu cầu với bà, tất nhiên là bà cũng thoải mái theo ý mình.

Có điều khi ra ngoài bà vẫn sẽ trang điểm.

Nghe con gái hỏi vậy, Lục Tuyết Cầm mỉm cười, “Đúng vậy, hôm nay mẹ ra ngoài.”

Bà vừa nói vừa bưng mâm nhỏ ra khỏi phòng bếp.

“Ngày hôm qua con về trễ nên chưa kịp nói với con.” Bà đặt mâm nhỏ xuống bàn, ngoái cầu lại nhìn con gái cười nói: “Mẹ tìm được công việc rồi!”

Lục Tịnh An nghe vậy ngẩn ra, “Nhanh vậy sao?”

“Đúng thế, là dì Cung của con giới thiệu giúp.” Lục Tuyết Cầm lại quay đầu về bày biện đĩa lên bàn, “Thợ làm bánh ngọt cho một tiệm cà phê, ngày hôm qua đi phỏng vấn rất thuận lợi, hôm nay chính thức nhận việc.”

Dì Cung chính là Cung Nhất Mạn, là bạn từ nhỏ của mẹ cô. Tuy rằng vì chuyện của Mục Khải Phát nên hai bên bất hòa nhưng vẫn luôn giữ liên lạc, chỉ là không nghĩ tới lúc này hiệu suất của dì Cung lại cao tới như vậy.

Lục Tuyết Cầm dọn chén đĩa xong, lại xoay người đi đến bên cạnh Lục Tịnh An, cầm tay cô, tràn đầy từ ái cười nói: “Cái này còn phải cảm ơn con đã đề ra phương hướng, giúp mẹ tìm được chuyện bản thân muốn làm.”

Lục Tịnh An khẽ run lên, người phụ nữ đứng trước mặt cô đây, gương mặt tươi cười toát ra một thứ ánh sáng rực rỡ chưa từng có.

Đó có lẽ chính là thứ mang cái tên tự tin.

Sau khi giặt mình, Lục Tịnh An cũng nhẹ nhàng cong khóe môi. Cô gật đầu, nói: “Vâng, vậy là tốt rồi.”

“Mau tới ăn sáng nào, ăn xong chúng ta còn ra ngoài.”

Lục Tuyết Cầm vui vẻ nói, kéo tay cô ngồi xuống bàn ăn. Sau này mỗi sáng sớm đều sẽ cùng con gái đi ra ngoài, loại thể nghiệm này khiến cho bà cảm thấy vô cùng mới lạ.

Sau khi ngồi xuống, Lục Tịnh An hỏi: “Tiệm cà phê mở sớm như vậy sao?”

Lục Tuyết Cầm không khỏi sửng sốt, lúc này mới nhớ ra bà quên hỏi hôm nay mấy giờ tới.

“Ờ nhỉ, để chút nữa mẹ gọi điện hỏi một chút xem sao.”

Cuối cùng là Lục Tuyết Cầm không đi ra ngoài cùng Lục Tịnh An bởi vì tiệm cà phê chính thức mở cửa vào lúc mười giờ sáng, cửa hàng trưởng bảo bà đến sớm một tiếng là được.

Lục Tịnh An ngồi lên xe của bác Lâm. Xe của bọn họ vừa chạy ra khỏi nhà thì liền thấy Phi Minh Sâm đạp chiếc xe đạp ra khỏi sân nhà, phía sau còn có một con Golden Retriever.

Con Golden Retriever bị xích lại, dùng sức vẫy vẫy đuôi, khi nhìn thấy cô thì lớn tiếng sủa về phía cô.

Phi Minh Sâm phát hiện ra cô, cố sức đạp xe đuổi theo ô tô.

Bác Lâm nhìn thấy cậu từ kính chiếu hậu nên không tăng tốc, để xe chạy chậm chậm.

Lục Tịnh An hạ cửa sổ xe xuống, nhìn dáng vẻ chàng trai đang cố sức đuổi theo.

Cậu đạp xe, gió thổi khiến toàn bộ tóc hất về sau, để lộ ra toàn bộ khuôn mặt khô ngô của cậu. Thấy ánh mắt nhìn đến, cậu nở một nụ cười thật tuối, để lộ hàm răng trắng phau, cười đến mắt cong thành vầng trăng khuyết.

“Tịnh An, chào buổi sáng!” Cậu đạp tới bên cạnh cửa sổ xe cô, cười rạng rỡ với cô.

Nụ cười của cậu sạch sẽ mà trong sáng, mà cái giọng điệu quen thân? kia, giống như quan hệ của bọn họ là rất thân thiết vậy.

Chương 37: Chuyển lớp?

Edit: Kir

Lục Tịnh An theo bản năng nhìn thoáng qua vị trí điều khiển, bác Lâm đang chuyên tâm lái xe, có vẻ như không để ý đến tình huống ở phía sau.

Trong lòng cô nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Phi Minh Sâm lái chiếc xe đạp đi song song với cô. Cậu chăm chú nhìn phía trước, quan sát tình hình giao thông. Dường như nhận thấy được tầm mắt của cô, chàng thiếu niên quay đầu, khi đối diện với ánh mắt của cô thì khóe môi khẽ cong lên.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia ánh lên niềm vui không thể bỏ qua.

Lục Tịnh An có chút bối rối cúi đầu, vốn tính đáp lại lời chào buổi sáng của cậu nhưng lại cảm thấy như nghẹn trong cổ họng không thể nói ra.

Cô thế này là thế nào? Lục Tịnh An khẽ nhíu mày, nghĩ biểu hiện nhát gan xấu hổ như vậy thực sự không giống chính cô cho lắm.

Cô ngẩng đầu lên trở lại cục diện kia, nhưng bác Lâm lại tưởng cô mất hứng nên đạp chân ga, lái chiếc xe hơi vào đường lớn, vứt chàng trai lại phía sau.

Thấy Phi Minh Sâm biến mất khỏi tầm mắt, Lục Tịnh An vội vã ghé vào trên cửa sổ xe, ló đầu ra nhìn về sau.

Thấy các cô tăng tốc, Phi Minh Sâm không tiếp tục đuổi theo xe nữa. Cậu vừa mới thả chậm tốc độ thì chợt thấy trên chiếc xe hơi trước mặt, cô gái vừa rồi còn cực kì lạnh nhạt lại thò đầu ra khỏi cửa sổ xe nhìn cậu.

Trong lòng khẽ xao động, cảm giác vui mừng bỗng nhiên lan tràn khắp người.

“Gặp ở trường nhé!” Cậu mỉm cười, vẫy vẫy tay với cô.

Mà Lục Tịnh An sau khi kịp phản ứng thì vội rút đầu lại. Hai tay cô nắm lại đặt trên đầu gối, cắn cắn môi.

Ai muốn gặp cậu ta chứ hả?

Nghĩ như vậy, cô lại nhìn không được xoay người lại, nhìn xuyên qua cửa kính sau của xe. Có điều sau khi quẹo khỏi một ngã rẽ thì bóng dáng chàng trai liền biến mất ở phía sau, không còn trông thấy nữa.

Lục Tịnh An thu hồi tầm mắt, dựa lưng vào ghế, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô ngẩng đầu, ngơ ngác ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe, khóe môi chậm rãi gợi lên một nụ cười...

“Chị An, chào buổi sáng.”

Đến phòng học, Mạc Xảo Xảo và Việt Trạch ngồi bàn trước cũng đã tới. Lục Tịnh An gạt đầu, nhét ba lô vào học bàn, thuận thực lấy sách giáo khoa và vở ghi bài ra.

Khi nhìn đến mặt bìa vở ghi bài, cô không khỏi hơi ngần ra, sau đó nhìn thoáng qua chỗ ngồi bên cạnh.

Hơn một tuần lễ này, cô đã hình thành thói quen, nhưng hôm nay Phi Minh Sâm sẽ đi học lại. Nói cách khác là cô không cần chép bài giùm cậu ta nữa rồi.

“À hôm nay Phi Minh Sâm đi học lại nhỉ?”

“Đúng rồi.”

“Thế chất của cậu ta thật đúng là kém quá, nghe nói không tham gia huấn luyện quân sự cũng vì thân thể khó chịu.”

Việt Trạch và Mạc Xảo Xảo ngồi bàn trước đang nói chuyện phiếm, cuộc đối thoại cứ thế truyền vào tai Lục Tịnh An.

Lúc Phi Minh Sâm xin nghỉ cũng không nói thật, mọi người chỉ biết là cậu đổ bệnh cần nằm viện chứ không biết cậu bị thương. Có điều cũng là bởi vì từ lúc khai giảng đến nay cậu mới chỉ đi học có hai ba

ngày, mọi người trong lớp còn chưa quen thân nên cũng không có ai biết được tình huống cụ thể của cậu.

“Nhưng mà người ta học giỏi.” Mạc Xảo Xảo lấy vở ra khỏi cặp, ánh mắt lấp lánh.

Đương nhiên cô ấy biết tình huống thực sự của Phi Minh Sâm. Nếu cậu đã có lòng tốt không nói thì tất nhiên cô ấy cũng sẽ không ngốc mà khai ra.

“Có điều nói đến mới nhớ, trước khi cậu ta nghỉ, hình như chủ nhiệm khối đã chuyển cậu ta đến lớp chọn rồi. Hôm nay cậu ta sẽ đến lớp 10/1 điểm danh hả?”

“Không biết nữa, cậu ta đã đồng ý chuyển qua lớp 10/1 rồi hả?”

“Người bình thường đều biết là sẽ chọn lớp 10/1 mà? Bên đó không khí học tập tốt, giáo viên cũng khá giỏi.”

“Tôi thấy thầy cô của lớp chúng ta cũng rất tốt...”

Hai người bọn họ tiếp tục tán gẫu. Còn Lục Tịnh An nghe lời đối thoại của bọn họ thì không khỏi có chút sững sờ.

Phi Minh Sâm muốn chuyển lớp sao?

Cũng đúng lúc này, tiếng chân ghế ma sát nền gạch vang lên bên hông, chiếc ghế bên cạnh cô bị kéo ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy cậu thiếu niên đang đứng ở lối đi, kéo cái ghế ra chuẩn bị ngồi xuống.

Cái hình ảnh này khiến cho cô cảm thấy có chút quen thuộc, giống như trở về lần gặp mặt đầu tiên, cậu ta cũng kéo cái ghế bên cạnh cô ra giống như vậy, sau đó bị cô tung một cước đập lên mặt ghế.

Mà sau hai tuần lễ, giữa hai người đã không còn gương cung bạt kiếm. Thậm chí khi nhìn thấy cậu, thần thái sáng lên trong ánh mắt và khóe môi khẽ mỉm cười của cô đã khiến cho tất cả trở nên khác biệt.

Lục Tịnh An lại cúi đầu, chỉ là lần này thần sắc của cô không hề giống với vừa rồi khi ở trên ô tô.

“Phi Minh Sâm, cậu thực sự đi học lại rồi, thân thể đã ổn chưa?”

Thấy Lục Tịnh An lại né tránh tầm mắt của mình, Phi Minh Sâm vừa định nói chuyện với cô thì Việt Trạch đã xoay đầu lại chào hỏi cậu.

Cậu không thể làm gì khác hơn là thu lại nụ cười, gật đầu, ngồi xuống ghế và tiếp đón hai người bạn nhiệt tình bàn trước.

Lúc nói chuyện, khước mắt cậu lưu ý đến cô gái ngồi bên cạnh. Cô đưa một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ góc độ của cậu chỉ có thể nhìn thấy cái lỗ tai mướt mà xinh xắn của cô.

Cũng không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, cậu cứ cảm thấy hình như cô hơi không vui?

Nhưng tại sao lại thế? Sáng sớm ở nhà còn rất tốt mà.

Phi Minh Sâm hoàn toàn không giải thích được, mà lúc này tiếng chuông báo hiệu thời gian đọc bài đầu giờ đã vang lên, cán sự môn cầm sách đi lên bục giảng.

Việt Trạch và Mạc Xảo Xảo đã quay đầu đi, Phi Minh Sâm lấy sách giáo khoa ra, đọc theo nhưng lòng thì không yên.

Bỗng nhiên bên cạnh cậu xuất hiện một bóng dáng, một bàn tay trắng trẻo gõ nhẹ lên mặt bàn cậu.

“Bạn Phi, mời em ra đây một chút.”

Giọng nói dịu dàng của phụ nữ vang lên, Phi Minh Sâm ngẩng đầu thì thấy chị họ của cậu, cũng là chủ nhiệm lớp 10/21 Điền Minh, đang cúi đầu nói chuyện với cậu.

Cậu nhướng nhướng mày, nhìn theo tầm mắt của cô ta thì thấy thầy chủ nhiệm khối Lâm Lăng đang đứng ngoài hành lang, thấy cậu nhìn sang thì gật đầu cười với cậu.

Trong lòng Phi Minh Sâm hiểu rõ, cậu buông sách giáo khoa trong tay ra, đứng dậy đi theo Điền Minh ra khỏi phòng học.

Khi cậu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, Lục Tịnh An có quay đầu qua, nhìn cậu và Điền Minh đi ra hành lang.

Bọn họ đứng trên hành lang nói chuyện, cửa sổ thủy tinh của phòng học mở một nửa, Phi Minh Sâm đứng ở bên phần cửa chắn lại nên chỉ có thể thấy được lờ mờ dáng người, không nhìn rõ được vẻ mặt.

Mà người đàn ông đứng ở đối diện cậu, dáng vẻ mặt mày hơn hờ kia lại hoàn toàn đập vào trong mắt Lục Tịnh An.

Nhìn bọn họ cười cười nói nói rồi cùng nhau rời khỏi hành lang, cô gái không khỏi mím môi.

Cô nhìn thoáng qua vở ghi bài trên bàn, yên lặng cất vở vào trong cặp, sau đó liền đứng dậy, mặt mày sa sầm đi ra khỏi phòng học.

Cô ngồi ở hàng cuối lớp, ngoại trừ cán sự môn đang đứng trên bục giảng và mấy bạn học phía sau thì chẳng có mấy người phát hiện hành động của cô.

Chỉ là e ngại tiếng tăm của cô nên không ai dám ngăn cản.

***

Lúc Phi Minh Sâm trở lại, tiếng chuông báo tiết 1 đã vang lên.

Khi nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh trống không, cậu không quá ngạc nhiên nhưng trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, cũng có chút thấy thất bại.

Vốn là cậu tưởng rằng trải qua một tuần ở bên nhau, Lục Tịnh An sẽ vì cậu mà ở lại lớp học. Xem ra là cách mạng chưa thành công, cần tiếp tục cố gắng.

Trên bục giảng, thấy Lục Tịnh An lại cúp tiết, Điền Minh hơi có chút ngạc nhiên. Nhưng cô cũng không làm lỡ thời gian, sau khi nói với các bạn học Phi Minh Sâm đi học lại và để mọi người vỗ tay xong thì lập tức bắt đầu giảng bài.

Phi Minh Sâm xoay xoay bút bi, nghe mà chán muốn chết.

Thời gian nghỉ ngơi trong hè, ở nhà quá buồn chán nên cậu đã xem qua sách lớp 10 một lần, đã thuộc lòng mấy kiến thức trong đó. Cho nên dù vắng học hai tuần liền nhưng cậu không hề bị chậm hơn một chút nào so với chương trình học.

Cậu nhìn thoáng qua chỗ ngồi bên cạnh, tong lúc Điền Minh xoay người viết bảng, cậu không nhịn được lấy điện thoại di động ra soạn một tin nhắn.

Sau khi do dự một lúc lâu, rốt cuộc cậu vẫn nhắn gửi đi.

“Ting ting...”

Trên sân thượng, Lục Tịnh An hóng gió, khi nghe tiếng chuông báo của WeChat thì cô cầm điện thoại lên nhìn, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Lại là Phi Minh Sâm?

“Không vui à?”

Nhìn dòng tin trên màn hình, trái tim Lục Tịnh An khẽ nảy lên, theo bản năng nhìn xung quanh một chút.

Không nhìn thấy ai, lúc này cô mới cúi đầu, nhìn tin nhắn kia ngần người một lúc, sau đó liền soạn tin nhắn rồi gửi đi.

Trong phòng học, Phi Minh Sâm xoay bút bi, tâm trí lại nghĩ tới WeChat.

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc tranh thủ lúc Điền Minh không chú ý, lại lấy điện thoại di động ra liếc một cái. Khi nhìn thấy có tin nhắn mới, cậu nhanh chóng mở ra xem.

[Lục Tịnh An]: Học trò ngoan cũng dùng điện thoại di động trong giờ học hả?

Trong lòng cậu cười một cái, rất nhanh gõ xuống mấy chữ.

[Phi Minh Sâm]: Vì sao lại không vui?

Lần này tin nhắn của cô gái trả lời rất nhanh, chỉ thấy trong khung tin màu trắng kia bất ngờ viết:

Không thích ngồi cùng bàn.

Chương 38: Ở bên cạnh cậu

Edit: Kir

Nhìn tin trả lời của Lục Tịnh An, Phi Minh Sâm hơi sửng sờ.

Không thích ngồi cùng bàn? Đây là ý gì?

Không thích cậu? Bởi vì cậu ngồi bên cạnh cô nên làm cô không vui?

“Phi Minh Sâm, em đọc câu này đi.”

Lúc này, Điền Minh gọi tên cậu, cậu không thể làm gì khác hơn là ném nghi vấn ra sau đầu, đứng lên đọc câu mà Điền Minh đang giảng đến.

Cậu ngồi học mà không yên lòng, sau đó gửi thêm mấy tin cho Lục Tịnh An nhưng mãi đến tiết 3 mà cô vẫn chưa trả lời.

Trên bục giảng, giáo viên Vật lý Lưu Khắc đang giảng bài. Anh ta cũng là một giáo viên trẻ, hơi mập, đeo kính tròn, cả người hơi có vẻ ngây ngô chất phác, rất được học sinh yêu thích.

Anh ta giảng bài, thỉnh thoảng sẽ xe chút hài hước để thay đổi không khí. Tất cả mọi người sẽ phối hợp cười cười, chỉ có mình Phi Minh Sâm vẫn luôn cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu nhẹ nhàng xoay bút bi, nhìn qua như đang chăm chú tự hỏi nhưng trên thực tế trong lòng thì đang mất tập trung.

Cậu suy ngẫm lại, cảm thấy trong khoảng thời gian từ sáng sớm tới lúc đến trường cũng không làm gì cả, sao lại chọc cho Lục Tịnh An không vui chứ?

Cậu nhìn đề bài trên sách, chỉ cảm thấy tâm tư con gái thật sự còn khó giải hơn đề bài khoa học tự nhiên.

“Cái đề này có vẻ khó, chúng ta mời bạn Phi lên giải cho chúng ta xem nhé? Bạn Phi?”

Lưu Khắc kêu hai lần Phi Minh Sâm mới có phản ứng. Cậu gật đầu, bình tĩnh đứng dậy đi lên bục giảng.

Hình như từ sau khi đi học lại các thầy cô đều rất thích gọi tên cậu. Đã ba tiết liên tục cậu bị gọi lên, nhưng cậu đã tập mãi thành quen, không hề có chút hoảng loạn nào.

Cậu nhận viên phấn từ trong tay thầy, liếc nhìn đề bài trên bảng đen rồi bắt đầu viết viết.

Chữ viết của cậu ngay ngắn mà xinh đẹp, quá trình giải quyết vấn đề đơn giản sáng tỏ, nhìn cậu giải đề luôn là một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Giáo viên Vật lý đánh giá Phi Minh Sâm, càng nhìn càng ưng bụng. Nhưng thầy lại chẳng biết rằng học trò ngoan trong mắt thầy, vào giờ phút này là vừa giải đề vừa thả hồn theo gió.

Cậu nhớ lại cảnh tượng Lục Tịnh An giảng bài cho mình, nhớ tới mạch suy nghĩ giải đề đơn giản thô bạo của thiếu nữ, còn có ánh mắt hơi sáng lên lúc giảng bài cùng những biểu hiện đáng yêu khác, môi của cậu không khỏi khẽ cong lên.

Lưu Khắc thấy cậu mỉm cười, trong lòng tràn đầy vừa lòng.

Xem ra cậu học trò này rất yêu thích học tập, ngay cả khi làm bài tập cũng mỉm cười, dường như anh ta còn thấy được ánh sáng toát ra trong mắt cậu, đó là hứng thú chỉ có thể toát lên khi thực sự yêu thích một thứ gì đó.

Sau khi hết giờ học, Lưu Khắc đặc biệt giữ Phi Minh Sâm ở hành lang, nói rất nhiều lời khích lệ, còn muốn cậu chú ý tới sức khỏe...vân vân...

Không biết vì sao thầy dạy Vật lý lại nhiệt tình như vậy, Phi Minh Sâm chỉ có thể liên tục vâng dạ, rốt cục sau khi tiễn được thầy đi rồi, cậu mới đi đến cầu thang ở cuối hành lang.

Cậu chần chờ một chút, không do dự nữa, cậu nhấc chân đi lên.

“Kéttttt...”

Phỉ Minh Sâm mở cửa tầng cao nhất, cửa sắt rỉ mang sát mặt đất phát ra tiếng vang chói tai.

Cậu thăm dò đáng giá tình hình trên sân thượng, đây là lần đầu tiên cậu tới nơi này.

Trên sân thượng trống trơn, không nhìn thấy ai. Gió khê thổi vào mặt mang theo chút khí nóng.

Hiện tại đã là thời điểm giữa buổi học, gần tới trưa nên nhiệt độ cũng chậm chậm tăng lên, có điều vẫn đang trong mức độ có thể chịu được.

Cậu nhắc chân bước ra khỏi cầu thang, sau khi đóng cánh cửa sắt lại thì bắt đầu dò xét sân thượng. Nghe Mạc Xảo Xảo nói Lục Tịnh An luôn thích chạy lên sân thượng. Trước đó lúc ở viện dưỡng lão cô cũng từng nói với cậu như thế.

Nghĩ đến hình ảnh lúc đó hai người nắm tay nhau, cùng nhau ăn, cậu ôm cô vào lòng, Phỉ Minh Sâm không khỏi có chút thổn thức.

Khi đó bọn họ còn là quan hệ bạn trai bạn gái. Mà bây giờ cậu không chỉ là người cũ, còn có nguy cơ trở thành người đáng ghé bị tuyệt giao, ngấm lại làm cho lòng người thật chua xót.

Rốt cục, trong bóng râm của một vách tường, cậu đã tìm được cô gái của mình.

Cô ngồi tựa vào tường, trong tay cầm điện thoại di động và chăm chú nhìn vào màn hình. Tai nghe màu trắng nối dài từ đuôi điện thoại thẳng đến tai cô. Cho dù cách xa vài bước Phỉ Minh Sâm vẫn có thể nghe được âm thanh chói tai phát ra từ tai nghe. Bảo sao cô không nghe được tiếng mở cửa vừa rồi của cậu.

Lục Tịnh An chăm chú điều khiển nhân vật, đánh ra các động tác ngẫu lóa mắt. Hiện tại đã đến thời điểm máu chốt, Boss chỉ còn một điểm máu cuối cùng. Cô xuất ra một chiêu cuối mạnh mẽ, hoàn thành hành động chém đầu.

“YES!” Nhất thời kích động, cô phấn khích nắm tay thành quyền.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô, Phi Minh Sâm không khỏi khẽ cười. Thì ra là đang chơi game, thảo nào mãi không trả lời tin nhắn cho cậu.

Mà lúc này, thoát khỏi trạng thái tập trung chú ý cao độ vừa rồi, cuối cùng Lục Tịnh An cũng ý thức được có gì đó khác thường.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy người ngồi cùng bàn với mình chẳng biết đã đứng trước mặt từ lúc nào, đang nhìn cô mỉm cười.

Lục Tịnh An sợ hết hồn, cuống quýt đứng lên.

“Tại sao cậu lại ở đây?”

Phi Minh Sâm làm bộ như không phát hiện dáng vẻ hốt hoảng của cô, hai tay đút vào túi quần, bước hai bước tới gần, đứng trước mặt cô.

“Tôi tới tìm cậu đó, cậu ở đây chơi trò chơi à?”

Hai người gần như là mặt đối mặt đứng ở một chỗ, chỉ thiếu nửa bước nữa là đụng vào nhau, cảm thấy có chút nguy hiểm nên Lục Tịnh An lùi về sau nửa bước theo bản năng.

“Tới tìm tôi làm gì?”

Nghĩ đến gì đó, cô thu hồi vẻ hốt hoảng, cất điện thoại di động vào túi, mím môi nhìn về phía khác.

Phi Minh Sâm lại tiến tới một bước, dịu dàng hỏi: “Có muốn theo tôi quay lại lớp học không?”

“Không muốn.”

Lục Tịnh An quay đầu lại nhìn cậu theo bản năng, lại phát hiện cậu tới gần, cô quay lại khiến suýt chút nữa hôn trúng cậu.

“Cậu kè sát lại như vậy làm gì hả?” Lần này cô không lùi nữa mà đưa tay lên ngực cậu muốn đẩy cậu ra.

Kết quả là Phi Minh Sâm lại bắt được tay cậu, khi cô xấu hổ trừng mắt tới thì cậu nhún vai, “Chỉ đùa với cậu thôi, sao căng thẳng quá vậy.”

Nói rồi cậu xoay người đứng song song với cô, cùng tựa lên vách tường ở sau lưng.

Nhưng bàn tay đang cầm tay cô thì không hề buông ra.

“Thực sự không đi học?”

Nghe được câu hỏi của cậu, trong lòng Lục Tịnh An sinh ra một chút phản loạn theo bản năng, cũng quên tránh thoát khỏi tay cậu mà nhìn về nơi khác hung hăng nói: “Không đi, chán chết!”

Phi Minh Sâm len lén cong môi, nắm chặt tay cô, lộ ra nụ cười được như ý.

“Vậy một mình cậu ở đây không chán sao?” Cậu tiếp tục hỏi.

Trong đầu Lục Tịnh An hiện lên hình ảnh vừa rồi một mình không có gì làm ngoài việc ngủ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Có điện thoại di động, không có gì chán.”

Cô cúi đầu nhìn mũi chân, ánh mắt khẽ đảo nhìn qua phía giày của Phi Minh Sâm.

Rõ ràng là nhìn gầy gò yếu ớt như vậy nhưng chân cậu vẫn lớn hơn chân cô một vòng. Hai bàn chân đặt một chỗ cực kỳ đối lập.

Lục Tịnh An bĩu môi, dựa lưng vào vách tường, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Một lát sau cô nhin không được lại len lén quay đầu liếc nhìn Phi Minh Sâm.

Kết quả bị chàng trai bắt gặp.

Cô cuống quýt thu hồi tầm mắt, làm bộ ngắm phong cảnh, tìm đại một đề tài để nói: “Nghe nói cậu muốn chuyển lớp?”

Khi vừa hỏi xong, cô không khỏi sửng sốt, cậu ta chuyển lớp hay không thì mắc mớ gì tới cô?

Tuy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn dưng lổ thay chú ý nghe câu trả lời của cậu.

Phi Minh Sâm cũng không ngờ tới là cô sẽ hỏi chuyện này. Nghĩ đến vừa rồi cô không vui, cậu không khỏi nhíu mày. Không phải là như cậu nghĩ đấy chứ? Cô tưởng là cậu muốn chuyển lớp nên buồn bực sao?

Cái suy đoán này khiến khóe môi cậu không ngừng cong lên. Cậu cố kiềm chế độ cong kia, ho khan một tiếng, hỏi: “Cậu hi vọng tôi chuyển lớp à?”

Không ngờ là cậu ta sẽ ném vấn đề lại, Lục Tịnh An không khỏi bĩu môi.

“Tùy cậu thôi, muốn chuyển thì chuyển!”

Nghe được giọng điệu của cô thì cậu cơ bản đã kết luận được suy đoán của mình. Cậu không khỏi cười ra tiếng, nói: “Vô tình như vậy sai, dù gì chúng ta cũng từng yêu đương hai tuần mà.”

“Ai yêu đương với cậu hả?” Lục Tịnh An nghiêng đầu trừng cậu.

Cũng không biết do nhiệt độ cao hay do bị tức giận mà trên mặt cô ửng đỏ, cứ như mang theo một chút e thẹn, khiến cho đáy lòng Phi Minh Sâm thoáng mềm nhũn.

“Còn có thể là ai? Không phải cậu đó sao.” Phi Minh Sâm đưa tay xoa xoa đầu cô.

Đây là cô đang vắn lại được chưa? Chứ không phải đang thực sự hỏi cậu ta!

Lục Tịnh An gạt tay cậu, tức tối hỏn hển nói: “Đã nói là phải giữ bí mật rồi, nếu cậu dám nói cho người khác biết...”

“Tôi nhất định phải chết.” Phi Minh Sâm nhún nhún vai, lại nhìn cô dụi dụi mắt, nói: “Đây chính là bí mật của riêng chúng ta, sao tôi có thể nói với người khác chứ?”

Lục Tịnh An chỉ cảm thấy tim đập lờ một nhịp, rõ ràng cậu ta nói như vậy cũng không sai nhưng trong lòng cô cứ thấy khác biệt, không khỏi tim đập nhanh hơn.

Bí mật chỉ thuộc về hai người gì đó...

Lục Tịnh An vút qua một bên, lầm bầm: “Cậu biết là tốt rồi!”

Phi Minh Sâm nhìn cô, chỉ cảm thấy dáng vẻ mất tự nhiên này của cô thực sự quá đáng yêu. Nhất là khi biết được lý do vì sao tâm trạng cô không vui, một cảm giác lâng lâng đang lan tràn khắp người cậu.

Cậu kề sát vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: “VẬY TÔI KHÔNG CHUYỂN LỚP, Ở BÊN CẠNH CẬU, ĐƯỢC KHÔNG?”

Lục Tịnh An ngẩn ra, quay đầu nhìn cậu theo bản năng.

Chàng trai đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt trong suốt kia như một hồ nước sâu chứa đầy tâm tư mà cô xem không hiểu, lại mang theo chân thành không hề che giấu.

Rõ ràng là không để ý nhưng tại sao khi nghe được cậu ta không chuyển lớp, trong lòng cô lại không kiểm chế được mà... có chút vui vẻ?

Chương 39: Ảnh hưởng không tốt

Edit: Kir

“Cậu... Cậu chuyển hay không chuyển đâu có liên quan gì đến tôi?”
Lục Tịnh An cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

Tầm mắt nhìn xuống mới chú ý tới tay mình vẫn luôn bị cậu nắm chặt, cô vội rút lại, mang theo vài phần tức giận mà trừng mắt về phía cậu.

Phi Minh Sâm ngẩng đầu lên nhìn trời, giả vờ như chẳng có chuyện gì.

“Reng reng reng ...”

Trong lúc hai người đang giảng co, tiếng chuông báo chuẩn bị vào lớp vang lên.

Lục Tịnh An nhìn thoáng qua dãy lầu vang lên tiếng chuông, thấy Phi Minh Sâm không có ý định nhúc nhích gì thì tức giận nói: “Vào học rồi, cậu còn không đi hả?”

Phi Minh Sâm nhướn mày nhìn cô: “Vậy cùng nhau trở lại?”

Cậu không từ bỏ ý định kéo cô quay trở về phòng học, dù sao bọn họ ngồi cùng bàn, lý do ở chung tốt như vậy, không thể lãng phí một cách vô ích được.

“Tôi đã nói là không đi.” Lục Tịnh An khoanh tay, vẻ mặt chống cự.

Thấy cô bướng bỉnh như vậy, Phi Minh Sâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy tiết của thầy Cố Lâm cậu có đi không?”

Lục Tịnh An ngừng một lát, nghi hoặc mà quan sát cậu, chỉ thấy lúc này giọng điệu của cậu có chút quái dị.

Có điều cô cảm thấy mình cũng không cần thiết phải... nói dối vì loại chuyện này. Cô gật đầu: “Đương nhiên.”

Phi Minh Sâm âm thầm bĩu môi, tuy đáy lòng rất không thoải mái nhưng vẫn nói: “Cậu không cảm thấy cậu chỉ đi học tiết của thầy Cố

Lâm như vậy thì có ảnh hưởng rất không tốt với thầy ấy sao?”

Nghe vậy, Lục Tĩnh An không khỏi giật mình.

“Tại sao lại ảnh hưởng không tốt?”

Nhìn sắc mặt cô lộ vẻ khẩn trương, Phi Minh Sâm mím môi, vẻ mặt có chút căng thẳng.

“Chuyện này không phải rất dễ hiểu sao? Nhiều thầy cô như thế nhưng cậu chỉ tham gia tiết của thầy ấy, đãi ngộ đặc thù như vậy...” Nhận ra giọng điệu của mình có hơi gay gắt, Phi Minh Sâm khắc chế lại một chút, nói: “Cậu nghĩ người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

Lục Tĩnh An cau mày một cái: “Người khác nghĩ thế nào thì liên quan gì đến tôi? Tôi chẳng quan tâm.”

“Nhưng làm sao cậu biết được thầy Cố Lâm không quan tâm chứ?” Phi Minh Sâm nhìn chăm chăm cô, “Thầy ấy là một giáo viên được ưa thích, vốn là có rất nhiều học sinh nữ thích thầy ấy, mà cậu...”

Cậu dừng một chút, vút cảm giác hơi không vui kia qua một bên, “Cậu biểu hiện rõ ràng như vậy, có thể thầy Cố không để ý nhưng các thầy cô khác và ban giám hiệu nhà trường thì sao? Liệu bọn họ có để ý rồi lên gây sự với thầy ấy trong tối hay không?”

Nhất thời Lục Tĩnh An không thể phản bác gì, bị cậu phân tích như vậy, cô mới phát hiện bản thân làm vậy thật sự có hơi không ổn.

Dù gì bây giờ cũng đã khác xưa, thầy Cố không còn là giáo viên dạy kèm ở nhà của mình cô nữa rồi. Tuy quan hệ giữa cả hai vẫn là thầy trò nhưng lúc này thầy Cố đã làm giáo viên ở trường học, nhất định sẽ có nhiều bận khoăn. Cô làm như vậy đúng là không tốt với thầy ấy.

Cô gái nhú chặt chân mày, toát ra một chút ảo não. Điều này khiến Phi Minh Sâm nhìn mà bộc phát cảm giác khó chịu trong lòng.

“Cho nên, theo tôi về lớp học đi.” Cậu đưa tay ra với Lục Tĩnh An, “Cứ như vậy thì các thầy cô khác sẽ không lấy chuyện này tới gây phiền phức cho thầy ấy nữa.”

Lục Tịnh An nhìn cậu, rũ mi nhìn cậu đưa tay về phía mình. Bàn tay của chàng trai rất đẹp, đốt ngón tay rõ ràng, trắng trẻo mảnh khảnh, lòng bàn tay hồng hào khỏe mạnh.

Cậu nhìn cô, trong mắt mơ hồ toát lên vẻ chờ mong.

Lục Tịnh An cắn cắn môi, sau đó vỗ tay cậu đẩy ra.

Ngay khi Phi Minh Sâm cho rằng mình thuyết phục thất bại, hơi mỉm cười thì cô gái đã vượt qua cậu, tay dứt túi quần đi về phía cửa sân thượng.

Cậu không khỏi sửng sốt, mà Lục Tịnh An thấy cậu không đi theo thì quay đầu nhìn cậu một cái: “Cậu tính đi trễ đấy hả?”

Nói rồi cô xoay người xuống khỏi sân thượng.

Thấy vậy, Phi Minh Sâm không khỏi cười khẽ, nhắc chân theo sau cô, cùng cô sóng vai đi xuống cầu thang.

Khi đến chỗ bước vào hành lang, Lục Tịnh An dừng chân, quay đầu nhìn cậu một cái, nói: “Cậu đi trước đi.”

Biết cô tránh hiềm nghi, dù không cam tâm tình nguyện cho lắm nhưng Phi Minh Sâm hiểu rõ cơm là phải ăn từng miếng từng miếng, không thể làm gì khác hơn là nghe lời đi trước.

Ngay sau đó hai người một trước một sau trở về phòng học, cũng không có ai phát hiện khác thường của bọn họ.

Đối với việc Lục Tịnh An đột nhiên quay lại lớp học, bạn cùng lớp cũng không có phản ứng gì. Dù sao trải qua hai tuần vừa rồi, Lục Tịnh An chưa bỏ một tiết nào, tuy ban đầu mọi người có hơi kinh ngạc nhưng lâu dần cũng quen.

Lục Tịnh An ngồi tại chỗ, lại cảm giác có chút không được tự nhiên.

Chủ yếu là sự hiện diện của người ngồi cùng bàn quá mạnh mẽ, cô không còn nhớ được tình hình cùng học Toán trước kia là như thế nào, chỉ biết lúc này ngồi ở bên cạnh cậu, cô rất khó để không chú ý tới cậu, điều này làm cho cô có chút cảm giác buồn bực.

Cô khóa tầm mắt lại, duỗi thẳng lưng, chăm chú nhìn giáo viên trên bục giảng, tập trung tinh thần, dần dần trái lại có thể lắng nghe hết lời giảng bài.

Phỉ Minh Sâm xoay bút, thoáng nghiêng đầu nhìn qua dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc của thiếu nữ, cậu ngoéo môi một cái, cũng cúi đầu tiếp tục chép bài.

Hai người ngồi gần như vậy, Lục Tịnh An lại có thói quen ngồi một mình, tinh thần vừa thả lỏng thì thân thể liền vô thức đung trúng cậu ở bên này.

Phỉ Minh Sâm liếc mắt nhìn, khi phát hiện đây là cô là cử động trong vô thức của cô, đáy lòng khẽ nhúc nhích, cũng không hề nhắc nhở.

Hai người cứ thế cùng học hết một ngày, trong thời gian đó Lục Tịnh An cố ý không nói chuyện với cậu, biểu thị phân rõ giới tuyến, Phỉ Minh Sâm cũng không cường cầu.

Trái lại sau khi tan học Mạc Xảo Xảo thấy cảnh tượng Phỉ Minh Sâm nói hẹn gặp lại với Lục Tịnh An nhưng không được đáp lời, sau đó ‘buồn bã’ rời đi thì cô ấy không nhịn được nói: “Chị An, chị với Phỉ Minh Sâm là bạn cùng bàn. Cậu ấy bắt chuyện với chị, dù sao cũng nên đáp lời một chút chứ...”

Lục Tịnh An liếc nhìn cô ấy, Mạc Xảo Xảo liền cười khúc khích rồi im lặng.

Sau khi đeo ba lô lên vai, Mạc Xảo Xảo phất phất tay với cô, nói: “Chị An, em đi trước, ngày mai gặp.”

Lục Tịnh An gật đầu, cũng rời khỏi phòng học.

Có điều khi đi đến hành lang lại trùng hợp gặp được Cố Lâm. Anh ta đang đứng cạnh cửa lớp, trái lời vấn đề của mấy học sinh nữ.

“Cảm ơn thầy Cố ạ!” Mấy học sinh nữ kia nhìn anh ta, e thẹn nói cảm ơn, sau khi được anh ta nhiệt tình đáp lại thì ré lên rồi chạy đi.

Cố Lâm có chút buồn cười lắc đầu, xoay người thì thấy Lục Tĩnh An đang đứng cách đó không xa nhìn anh. Anh liền gật đầu với cô.

Lục Tĩnh An cũng gật đầu với anh ta: “Thầy Cố.”

Cố Lâm đến gần cô, so với những học sinh khác thì rõ ràng bọn họ thân quen hơn một chút. Anh ta nhìn thoáng qua túi đeo lưng của cô, cười cười nói: “Nghe các giáo viên khác nói gần đây em đi học chuyên cần rồi đúng không?”

“Vâng...” Cô hơi rũ đầu.

“Như vậy thì rất tốt.” Cố Lâm vỗ vỗ đầu cô, không giống như một người thầy mà càng giống người lớn trong nhà hơn.

Trên thực tế, ở trước mặt Lục Tĩnh An thì Cố Lâm vẫn luôn tự lấy vai vế như người lớn trong nhà. Tuy hai mẹ con cô không biết nhưng từ nhỏ anh ta đã lớn lên với sự giúp đỡ của hai ông bà cụ nhà họ Lục nên vẫn luôn đối đãi với Lục Tuyết Cầm như chị gái ruột và đối đãi với Lục Tĩnh An thì như con gái của chị mình.

Tối trường Trung học Số 1 để dạy học, hơn phân nửa cũng là vì Lục Tĩnh An.

Lục Tĩnh An cắn cắn môi, vừa định xin lỗi thì Cố Lâm đã thu tay về, nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, về nhà đi thôi.”

Cô không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống lời đã ra đến miệng, chào tạm biệt Cố Lâm. Chờ đến khi cô ra tới cửa trường thì bác Lâm tài xế đã chờ cô ở đó.

Mà vừa vặn lúc này Phi Minh Sâm cũng đạp xe chạy tới bên cạnh ô tô. Thấy cô, ánh mắt chàng thiếu niên hơi sáng lên, phất phất tay với cô: “Lát nữa gặp, đừng quên lời hẹn hồi sáng.”

Lục Tĩnh An không khỏi bĩu môi, lời hẹn hồi sáng không phải là cùng nhau chạy bộ sao?

Có điều chuyện đã nói thì phải làm được, cô cũng không muốn giở trò lật lọng, sau khi lên xe thì nói bác Lâm lái xe về nhà.

Khi xe của bọn họ chạy ngang qua bên cạnh chàng trai thì cô thấy cậu đang đối diện với tầm mắt của cô, lộ ra một nụ cười tươi tắn rạng rỡ.

Trong lòng Lục Tịnh An khẽ xúc động, vội vàng thu tầm mắt, đợi đến khi quay đầu lại thì bóng dáng của Phi Minh Sâm đã biến mất sau khúc cua.

“Cô và anh chàng nhà kế bên có vẻ cũng khá hợp nhau đấy nhỉ.” Bác Lâm nhìn kính chiếu hậu nói.

“Làm gì có chuyện khá hợp nhau?” Lục Tịnh An thanh minh theo bản năng, “Chỉ là cùng lớp nên nói nhiều hơn vài câu thôi.”

Bác Lâm ồ một tiếng đầy ẩn ý, dáng vẻ tươi cười trêu chọc kia khiến Lục Tịnh An cảm giác cả người không được tự nhiên.

Ngay khi cô định tiếp tục sửa lại cách nói của ông ấy thì đột nhiên nhìn thoáng qua một cảnh tượng ở ven đường. Cô cau mày, nói: “Bác Lâm, ngừng xe!”

Tuy không biết rõ có chuyện gì nhưng bác Lâm vẫn nghe lời tìm một nơi an toàn ở ven đường rồi dừng xe lại.

Lục Tịnh An xuống xe, hiện tại bọn họ đang đi ngang qua một công viên nhỏ, công tác phủ xanh trong công viên này làm rất tốt, trồng không ít cây thường xanh, đang mùa thu nhưng vẫn cành lá tốt tươi.

Chỉ thấy dưới bóng cây, một người đàn ông có dáng vẻ lưu manh đang lôi kéo một cô gái ăn mặc cực kỳ trau chuốt, động tay động chân với cô ấy.

Lục Tịnh An nhìn cẩn thận gương mặt kia, phát hiện ra mình không hề nhìn lầm. Cô gái kia đúng là hoa khôi lớp các cô - Thư Nghiên.

Cô nheo mắt lại, không nói hai lời mà đi thẳng tới, giơ chân lên đạp thẳng vào người đàn ông kia!

Chương 40: Bảo vệ

Edit: Kir

Bên hông bỗng nhiên bị đập một cước, gã đàn ông vốn đang tính sờ mặt Thư Nghiên cứ thế ngã dúi người vào bụi hoa. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Mẹ nó, đứa nào dám đánh con mẹ nó lên ông đây hả?” Sau khi hét thảm một tiếng, gã đàn ông hùng hổ đứng lên.

“Lục... bạn Lục...” Thư Nghiên với vẻ mặt kinh hoảng, khi thấy Lục Tịnh An thì không khỏi ngẩn ra.

Lục Tịnh An nhìn cô ta một cái, kéo cổ tay cho cô ta đứng lại phía sau để cô che chở.

“Là mày! Cái con ranh thối này!” Gã đàn ông bò ra khỏi bụi hoa, muốn lao tới bắt lấy Lục Tịnh An.

Làm sao Lục Tịnh An có thể cho hắn ta cơ hội đó. Cô lạnh lùng nhìn hắn, chân dài tung thêm một cú, đập thẳng vào ngực gã đàn ông kia khiến cho hắn lại tiếp tục ngã lăn xuống bụi hoa.

Lần này ngã hơi thê thảm, mặt mũi hắn ta đều bị cành cây sắc nhọn cắt trúng.

Trên lối đi bộ, Phỉ Minh Sâm vốn chạy ở phía sau Lục Tịnh An, lúc này thấy xe cô dừng ở ven đường thì cậu cũng ngừng lại. Từ xa nhìn thấy cảnh này thì cậu vội vã quăng xe chạy tới.

Mà bác Lâm cũng xuống xe chạy qua.

Tên công đồ kia khẽ ôm mặt và ngựa đứng dậy, lần này ánh mắt nhìn Lục Tịnh An thêm vài phần dè chừng, lại thấy mấy người bác Lâm chạy tới thì không khỏi hoảng sợ.

“Mày.. Bọn mày chờ đó!”

Để lại lời đe dọa, hắn ta xoay người chạy vào trong vườn hoa, chạy chối chết ra khỏi công viên từ một đầu khác.

“Cô An, các cô không sao chứ?” Bác Lâm có chút khẩn trương hỏi han.

Lục Tịnh An lắc đầu, liếc mắt nhìn Thư Nghiên. Thư Nghiên có vẻ còn chưa bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn cô, trong mắt toát lên vài phần sùng bái.

“Cậu có ổn không?”

Lục Tịnh An khẽ nhíu nhíu mày, vừa định hỏi cô ta thì cánh tay đột nhiên bị nắm lấy, giọng nói quen thuộc của chàng trai vang lên bên tai. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Quay đầu nhìn lại liền thấy Phi Minh Sâm đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, mặt mày căng thẳng nhìn cô, quan sát khắp người.

Lục Tịnh An nhìn cậu kỳ quái, là cô đánh tên kia mà, có thể có chuyện gì cơ chứ? Cậu ta nên quan tâm Thư Nghiên mới đúng chứ?

Nhưng không thể phủ nhận là khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng khẩn trương của cậu thì trong lòng cô như có một dòng nước ấm chảy qua.

Có điều do tâm lý xấu hổ nên cô vội giăng cánh tay lại, hai tay đút vào túi quần, liếc nhìn cậu nói: “Những lời này lẽ ra cậu nên hỏi cái người bị tôi đánh ấy.”

Phi Minh Sâm mỉm cười, vô thức sờ sờ mái tóc mềm như nhung của cô, sau đó lại bị cô tức giận vỗ ra.

Bác Lâm và Thư Nghiên đều đang nhìn kia kìa, cái tên này thực sự quá đáng ghét!

Bác Lâm cười cười, giả vờ như không phát hiện, xoay người đi ra xe.

Mà Thư Nghiên thì đã bình tĩnh lại, nhìn bọn họ có vẻ thân thiết thì không khỏi có chút kỳ quái. Tuy bọn họ ngồi cùng bà nhưng lúc ở trường học đâu thấy bọn họ chơi thân với nhau đâu nhỉ?

Có điều rất nhanh cô ta đã thu lại chút suy nghĩ này, nhìn Lục Tịnh An nói với vẻ biết ơn: “Bạn Lục, cảm ơn cậu vừa rồi đã cứu tôi!”

Lục Tịnh An ngừng một chút, hơi mất tự nhiên mà khoát tay, “Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà!”

Thư Nghiên lắc đầu, trong đáy lòng cô ta có chút nghĩ mà sợ, nghĩ đến gã đàn ông bám theo cô ta lúc nãy thì không nhịn được run rẩy cả người.

“Nếu như tôi có bản lĩnh giỏi như bạn Lục thì tốt rồi...” Cô ta cắn cắn môi, “Đều tại tôi quá yếu ớt, để cho bọn họ dễ ức hiếp tôi...”

“Đây không phải lỗi của cậu, là bọn họ sai...” Lục Tịnh An hơi nhú chân mày, nhìn cô em đang tự trách bản thân thì tỏ vẻ không đồng ý.

Vành mắt Thư Nghiên đỏ ửng, cô ta thực sự biết ơn và bội phục từ nội tâm đối với Lục Tịnh An. Lúc trước trong thời gian huấn luyện quân sự các cô chính là bạn ngủ cùng giường tầng. Vốn là cô ta cũng có chút sợ Lục Tịnh An nhưng từ khi cô đánh cho tên huấn luyện viên đùa giỡn cô ta phải vào phòng y tế thì ấn tượng của cô ta về cô liền thay đổi.

“Bạn Lục, cảm ơn cậu, lúc huấn luyện quân sự cậu đã giúp tôi đuổi tên huấn luyện viên kia đi, lần này lại...”

“Tôi đã nói rồi mà, chỉ là nhìn lão ta không thuận mắt, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá.” Lục Tịnh An không nhìn được khoát tay. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

Thấy cô lại nói như vậy, Thư Nghiên chỉ có thể yên tĩnh lại, nhưng trong đầu thì vẫn nhận định Lục Tịnh An là vì cô ta nên mới chống lại huấn luyện viên.

Mà Phi Minh Sâm nghe được đoạn đối thoại của các cô thì khó tránh khỏi ngạc nhiên. Sự tích vang dội của Lục Tịnh An trong đợt huấn luyện quân sự thì cậu đã được nghe từ bạn cùng lớp trong ngày

đầu đi học. Tất cả mọi người đều cho là cô ngổ ngáo nhưng không ngờ là trong có lại có nguyên nhân sâu xa như thế.

Phỉ Minh Sâm nhìn Lục Tịnh An, ánh mắt lại dịu dàng thêm vài phần, dường như mang theo chút tự hào.

Lục Tịnh An hơi mất tự nhiên, cô nhìn Thư Nghiên vài lần, lại nói: “Có điều, đúng là cậu hơi yếu ớt.”

Thư Nghiên ngấn ra, hay tay véo vào nhau, hơi khố sở mà cúi đầu.

“Hay là cậu tới võ quán của tôi, tôi dạy cho cậu mấy chiêu phòng thân? Lần sau mà có thằng nào dám động tay động chân với cậu nữa thì cậu cứ trực tiếp tấn cho bọn nó nằm bẹp luôn!”

Lục Tịnh An hung dữ nói, còn liếc mắt nhìn Phỉ Minh Sâm khiến đáy lòng cậu sợ hãi..

Nhìn cậu làm gì? Phỉ Minh Sâm quay đầu đi nơi khác, trước nay đối với cô cậu cũng chỉ có động tay chứ không hề động chân nha.

Cuối cùng, dưới sự đề nghị của Lục Tịnh An, Thư Nghiên thực sự theo cô đến võ quán, mà Phỉ Minh Sâm cũng mặt dày đi theo. Dù sao thì vốn là bọn họ hẹn nhau cùng chạy bộ mà.

Hôm nay là thứ hai nên trong võ quán cũng không có nhiều người. Lục Tịnh An tìm được huấn luyện viên, nhờ thầy ấy hỗ trợ dạy cho Thư Nghiên mấy chiêu.

Đương nhiên cô cũng có thể dạy Thư Nghiên, nhưng cô đang luyện đều là động tác cần sức mạnh, phải khổ luyện lâu dài. Mà con gái tay yếu chân mềm như Thư Nghiên thì học mấy chiêu kỹ xảo hẳn là đủ rồi.

Nhìn Thư Nghiên ở trước mặt huấn luyện viên có chút sợ đầu sợ đuôi, biết là cô ta vừa trải qua chút chuyện không thoải mái nên đối với phái nam còn có chút bài xích. Lục Tịnh An không rời đi mà ở bên cạnh với cô ta, đợi cô ta học được mấy chiêu rồi cùng cô ta luyện tập.

Phỉ Minh Sâm ngồi trên ghế ở một bên, an tĩnh nhìn các cô luyện tập.

Chỉ có điều là ánh mắt của cậu vẫn luôn dán vào trên người Lục Tịnh An, biểu hiện trong ánh mắt rất khó che giấu được tâm tư của cậu.

“Hê, nhóc con, lần đầu tiên tới đây hả?”

Một giọng nói cục mịch vang lên, Phỉ Minh Sâm quay lại nhìn thì phát hiện là vị huấn luyện viên kia. Hiện tại do Lục Tịnh An dạy thư nghiên nên thầy ấy liền nhàn rỗi.

Huấn luyện viên là một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, bề ngoài có chút hung dữ nhưng khi cười lộ ra cả một hàm răng trắng, cả người cũng lập tức trở nên hiền hòa thân thiết. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Huấn luyện viên Hàn, chào thầy.” Phỉ Minh Sâm cười cười với ông, lễ phép chào hỏi.

Huấn luyện viên Hàn liền ngồi xuống bên cạnh cậu, cùng nhau nhìn hai cô gái trong sân luyện võ, nói: “Con thích An An à?”

Phỉ Minh Sâm không khỏi khựng lại một chút, không ngờ ông ấy sẽ nói trắng ra như thế. Nhưng cậu cũng không có ý che giấu, rất sáng khoái mà gật đầu.

“Ha ha, thầy đã nói rồi, thầy nhìn người luôn rất chuẩn.” Huấn luyện viên Hàn vỗ vỗ vai cậu, “Có điều ánh mắt của nhóc con cũng khá đấy!”

Ông không thu lực, bàn tay đánh vào trên vai Phỉ Minh Sâm nháy mắt khiến cậu cảm giác như đầu khớp xương như sắp rời ra từng mảnh. Thế nhưng cậu vẫn không hé răng, cười cười nhịn xuống.

Lần này, ánh mắt của huấn luyện viên Hàn nhìn cậu càng thêm thưởng thức hơn chút.

Ông nhìn thiếu nữ tóc ngắn trong sân tập ở xa xa, mang theo chút hoài niệm nói: “Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy An An, con bé mới cao như vậy.”

Huấn luyện viên Hàn khoa tay ra dấu một độ cao: “Đại khái chỉ tới tầm thắt lưng của thầy.”

Nghe ông nói đến chuyện khi Lục Tịnh An còn bé, vẻ mặt Phi Minh Sâm không khỏi chăm chú lên, cẩn thận lắng nghe.

“Khi đó võ quán của chúng ta mới vừa khai trương, còn thua xa quy mô hiện tại.” Huấn luyện viên Hàn hồi tưởng lại, “Một hôm thầy quét rác rở bên ngoài võ quán, chợt thấy một bé gái tầm 7, 8 tuổi đi tới phía thầy.”

“Bé gái trông cực kỳ thanh tú, dùng sợi dây hoa buộc hai bím tóc. Thầy còn nhớ rõ ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu lúc đó là sau này nhất định phải sinh một cô con gái đáng yêu như vậy, ha ha!”

Nghe vậy, trong ánh mắt Phi Minh Sâm ánh lên vài phần say mê, có chút tò mò khi còn bé Lục Tịnh An có dáng vẻ thế nào.

“Nó đi tới trước mặt thầy, lớn tiếng hỏi thầy có thể tới đây học võ hay không. Con đừng nhìn bề ngoài nó mềm yếu vậy chứ lúc nói chuyện cực kỳ hung dữ, có điều rất lanh lợi.”

“Thầy đã nói là: chỗ này của thầy không phải làm từ thiện, con đi về gọi người lớn trong nhà tới đây đóng học phí, thầy sẽ dạy.”

“Vừa nghe phải tìm người lớn trong nhà, vẻ mặt hung hãn của con bé lập tức không kèm được nữa. Huấn luyện viên Hàn cười ha ha một tiếng.

“Có điều nó không hề bị thầy làm khó, lập tức móc từ trong cặp ra mấy tờ tiền đỏ (nhân dân tệ) và một xấp tiền lẻ dúi cho thầy, nói năng đầy khí phách với hai chữ: Học phí!”

Phi Minh Sâm tưởng tượng ra dáng vẻ khi Lục Tịnh An nói lời này, cũng không khỏi mỉm cười. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Vốn là thầy không muốn nhận nó. Con nghĩ xem một cô nhóc con tay yếu chân mềm thì dạy dỗ cực cỡ nào? Hơn nữa vừa nhìn là biết người lớn trong nhà không đồng ý, đến lúc đó lỡ chọc cho xảy ra

chuyện gì bùng tới đây thì chẳng phải cái võ quán nhỏ này của chúng ta sẽ gặp rủi ro sao?”

“Vậy sau đó sao lại thu nhận?” Phi Minh Sâm tò mò hỏi.

Huấn luyện viên Hàn thu lại nụ cười trên mặt, ông thở dài nói: “Thầy thấy trên mặt con bé có vết máu bầm nên hỏi nó đã xảy ra chuyện gì? Nó nói là bị đánh.”

Vẻ tươi cười của Phi Minh Sâm cũng nhạt đi, trước mắt cậu lại hiện lên cảnh tượng phát sinh ở viện dưỡng lão ngày ấy, người đã đánh cô là ai cũng đã rất rõ ràng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Thầy lại hỏi nó có muốn thầy giúp nó trút giận hay không. Nó bảo không cần, đuổi theo hỏi thầy có thể nhận nó không.” Huấn luyện viên Hàn khom lưng cầm lấy bình nước, uống một hớp. “Lúc đó thầy có chút do dự, luyện võ là để cường thân kiện thể, thầy đâu thể dạy cho một đứa bé cách để đi đánh người?”

“Có điều cuối cùng thầy vẫn bị thuyết phục bởi vì con bé hứa rằng học võ chỉ để bảo vệ mình và người quan trọng, tuyệt đối sẽ không đi ức hiếp người khác.”

Chương 41: Gặp phụ huynh

Edit: Kir

Buổi tối, khi Lục Tịnh An về đến nhà thì phát hiện đèn trong nhà chưa được mở, bếp núc trong phòng bếp cũng không hề có dấu vết được sử dụng qua, khung cảnh hoàn toàn vắng tanh. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Thường ngày vào lúc này bà Lục Tuyết Cầm đã cơm nước xong xuôi chờ cô về, sao hôm nay tự dừng lại khác thường như vậy?

Bởi vì lúc trước từng có chuyện cả đêm không về nên cô khó tránh khỏi khẩn trương, vội vã cầm điện thoại di động lên, vừa đi gọi cho bà thì kết quả là Lục Tuyết Cầm gọi điện thoại tới.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu vậy?” Mời vừa nghe máy, Lục Tịnh An liền hỏi dồn dập.

“An An, con về nhà rồi hả? Ngại quá, bên chỗ mẹ hơi bận nên tối nay không về nấu cơm được.” Giọng nói đầy áy náy của Lục Tuyết Cầm vang lên, sau đó bà còn nói thêm. “Có điều mẹ đã nhờ dì Lâm ở nhà bên cạnh...”

“Mẹ đang bận gì? Sao lại không thể về?” Bà chưa kịp nói xong thì Lục Tịnh An đã ngắt lời bà mà hỏi.

“À, mẹ đi làm đó. Cửa tiệm đông khách, mọi người có chút làm không xuể nên mẹ ở lại hỗ trợ. Ngại quá cục cưng à...” Đối với chuyện không thể về nhà nấu cơm cho con gái, Lục Tuyết Cầm vẫn rất áy náy.

Lục Tịnh An cũng ngẩn ra, lúc này cô mới nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên mẹ cô đi làm.

Nghe được giọng nói đầy hứng khởi của mẹ nhưng cô vẫn có chút không an tâm. Cô nhìn thoáng qua màn hình di động, chuyển cuộc gọi thoại thành cuộc gọi hình ảnh. Truyện được edit tham gia event và

đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“An An?” Vẻ mặt Lục Tuyết Cầm rõ ràng mang theo vẻ nghi hoặc rất nhanh xuất hiện trên màn hình di động của cô.

Thấy khung cảnh sau lưng đúng là kiểu dáng của tiệm cà phê, lúc này Lục Tịnh An mới thở dài một hơi.

Thấy Lục Tuyết Cầm còn đang nhìn mình, cô liền qua loa lấy lệ: “Không có gì. Chỉ là muốn nhìn chỗ làm việc của mẹ một chút thôi.”

Lục Tuyết Cầm không nghi ngờ gì. Bà hơi cong môi, lộ ra nụ cười tươi tắn dịu dàng.

Thần thái sáng láng trong đôi mắt dịu dàng kia cứ như là một người khác. Bà chớp chớp mắt, tươi cười có chút đặc ý: “Rất tuyệt đúng không?”

Rất rõ ràng, ngày đầu tiên đi làm của Lục Tuyết Cầm rất thuận lợi, hơn nữa nhìn dáng vẻ kia thì biết bà thực sự rất thích công việc này, cũng có lòng trung thành mãnh liệt đối với cái tiệm này.

Thấy dáng vẻ phấn khởi hào hứng của bà, Lục Tịnh An cũng không nhìn được cong môi cười.

Cô gật đầu, lúc này phía sau màn hình có người đang gọi Lục Tuyết Cầm, bà quay đầu đáp lời.

Thấy bà quả thực bận bịu nhiều việc, Lục Tịnh An cũng không quấy rầy bà nữa, dặn dò hai câu rồi vội vã cúp điện thoại.

Cô đứng tại chỗ một hồi, khóe miệng vẫn còn vương nụ cười nhàn nhạt, có thể thấy bà Lục Tuyết Cầm phấn chấn trở lại thì cô là người vui mừng hơn hết.

“Oọc oọc...” Một tiếng kêu thật to vang lên trong phòng khách trống vắng.

Lục Tịnh An không khỏi ôm bụng. Hôm nay gần như học tập cả ngày, sau khi tan học lại đi võ quán dạy Thư Nghiên mấy chiêu phòng

thân, thực sự tiêu hao không ít thể lực, hiện tại bụng đã bắt đầu hát bài vườn không nhà trống rồi.

Cô mím môi, đi tới trước tủ lạnh tính mở ra xem có gì ăn không thì đột nhiên nghe tiếng chuông cửa vang lên “Ding dong ding dong...”

Lúc này thì ai tới chứ? Cô đóng tủ lạnh lại, đi tới trước mắt mèo nhìn ra ngoài một chút, phát hiện lại là người nào đó vừa mới tách ra xong.

Cậu ta tới tìm cô làm gì?

Lục Tịnh An nghi ngờ nhú nhú mày, có chút cảnh giác. Nhưng nghĩ tới bà Lục Tuyết Cầm không có nhà thì cô lại thấy yên tâm.

Phỉ Minh Sâm lại ấn chuông cửa thêm lần nữa, không có cách nào, Lục Tịnh An chẳng thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ra mở cửa.

Chàng trai đứng ở ngoài cửa, còn đang mặc bộ quần áo hôm nay ở trên người, chỉ là trong bóng đêm mông lung dường như lại tăng thêm vài phần tuấn tú và thanh nhã.

“Chuyện gì đó?” Lục Tịnh An vặn chốt cửa, không hiểu bản thân đang khẩn trương cái gì.

Thấy thiếu nữ đang nhìn mình qua khe cửa, Phỉ Minh Sâm khẽ cười, đưa tay bắt lấy cánh tay cô, “Đi thôi, qua nhà tôi ăn cơm.”

Lục Tịnh An cảm thấy không hiểu nổi, làm sao cậu ta biết cô còn chưa ăn? Không đúng, tại sao cô lại phải qua nhà cậu ta ăn?

Đã bị kéo ra khỏi nhà, Lục Tịnh An vội dừng chân, có chút lắp ba lắp bắp: “Cái... Cái gì mà đi nhà cậu ăn?”

Phỉ Minh Sâm quay đầu nhìn cô, vẻ mặt có chút vô tội.

“Bác gái không nói với cậu à?”

Lục Tịnh An sửng sốt, trong đầu hiện lên cuộc đối thoại vừa rồi với Lục Tuyết Cầm, hình như đúng là mẹ cô có nói là bà nhờ dì Lâm nhà bên cạnh chuyện gì đó... Chẳng lẽ là để cô qua bên đó ăn?

Trong lúc cô đang sửng sờ, Phỉ Minh Sâm giúp cô đóng cửa, sau đó lôi kéo tay cô đi qua nhà cậu. Truyện được edit tham gia event và đăng

tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Mẹ tôi đã nấu xong cả rồi, thấy cậu mãi chưa qua nên bảo tôi qua tìm cậu.” Phi Minh Sâm vừa đi vừa nói.

Bước chân nhanh nhẹn thoải mái của chàng trai đủ để cho thấy lúc này cậu đang vui vẻ thế nào.

Lục Tịnh An bị cậu lôi kéo đi, thẳng đến tới tận cửa nhà cậu mới phản ứng lại, vội tránh thoát khỏi tay cậu. Khi cậu cúi thân ưỡn ức nhìn qua cô thì cô có chút xấu hổ trừng mắt lại.

Phi Minh Sâm liền cười khẽ, làm như thân sĩ thời Trung Cổ mà đưa tay làm động tác ‘mời’.

Lục Tịnh An mím môi, nhìn căn nhà trước mắt từ trong ra ngoài đều lộ ra ấm áp, cuối cùng cô vẫn nhấc chân đi vào.

“An An, con tới rồi. Mau tới dùng cơm nào. Chỉ còn chờ hai đĩa thôi đấy!” Lâm Tố Vân thấy cô thì nở nụ cười nhiệt tình, tự mình lôi kéo tay cô đi đến phòng ăn của nhà bọn họ.

Lục Tịnh An cúi đầu nhìn bàn tay bà ấy đang nắm tay mình, rất ấm áp, thật ra có chút giống với Phi Minh Sâm.

Cô ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lâm Tố Vân, đại khái là học theo dì Lâm chẳng, nên Phi Minh Sâm mới thích nắm tay người khác đi tới đi lui như vậy.

Bất ngờ là trong phòng ăn có một người đàn ông trung niên xa lạ ngồi đó. Người đàn ông kia đeo một cặp mắt kính, nhìn qua rất tao nhã. Ông đang đùa giỡn với cặp song sinh nhà họ Phi, vừa nói vừa cười.

Bước chân của Lục Tịnh An đột nhiên trở nên có chút dè dặt hơn.

“Mọi người tới rồi?” Ba Phi nhìn thấy cô thì không khỏi cười nói: “Con chính là An An nhà hàng xóm đúng không? Chú là ba ba của Minh Sâm. Mấy ngày trước chú đi công tác, hôm nay vừa mới về.”

Ba ba của Phi Minh Sâm là một kỹ sư, thường xuyên bay đi khắp nơi, hiếm khi mới có được cơ hội về nhà.

“Chào chú ạ.” Lục Tịnh An do dự một chút rồi vẫn lễ phép chào ông một tiếng.

“Ngoan ngoan ngoan, mau mau ngồi xuống đi, cơm nước đều lạnh cả rồi.” Ba Phi và mẹ Phi đều nhiệt tình như nhau, “Đừng ngại gì cả, cứ xem như nhà mình nhé!”

Lục Tịnh An không từ chối, cũng không biết có phải trùng hợp hay không mà mẹ Phi lại xếp cho cô ngồi ngay bên cạnh Phi Minh Sâm.

Chỉ là chưa đợi Phi Minh Sâm kịp khoái chí thì hai tên tiểu quỷ đã ồn ào.

“Con muốn ngồi cạnh chị An!”

“Con cũng muốn con cũng muốn!”

Ngay sau đó hai tiểu quỷ một trái một phải ngồi ở bên cạnh Lục Tịnh An, Phi Minh Sâm thì bị chen qua một bên, khiến cho cậu không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

“Xem ra anh mới vắng mặt mấy ngày đã thất sủng rồi nhỉ!” Ba Phi nhìn vợ mình, trêu ghẹo hai đứa bé. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Ai ngờ hai đứa bé cũng không đồng tình, chỉ nghe Phi Tân Nguyệt nói: “Ai bảo ba ba mãi cũng không về nhà? Ba còn như vậy sẽ đánh mất tụi con luôn đấy!”

“Đúng đúng đúng!” Phi Triều Dương gật đầu thật mạnh, cật lực phụ họa, “Sẽ đánh mất tụi con luôn đó!”

“Ha ha, được rồi được rồi, kế tiếp ba ba không có dự án gì, từ đây đến cuối năm có thể ở nhà với các con rồi.”

Lời của ông khiến cho mắt hai tiểu quỷ sáng lên “Nói rồi nha, không được đổi ý!”

“Đúng, người đổi ý là... là chó con!”

“...”

Lục Tịnh AN lặng lẽ ăn cơm, cảm nhận được không khí của gia đình này, ngược nhìn khung cảnh đầm ấm vui vẻ của bọn họ, đáy mắt không khỏi ánh lên vài phần ước ao.

“An An, ăn nhiều một chút.” Mẹ Phi ở bên cạnh gấp thức ăn cho cô.

Bà nhìn Lục Tịnh An, càng nhìn càng vừa lòng. Trước đó con trai tái phát vết thương cũ, cô bé này không chỉ đưa nó đến bệnh viện mà sau đó còn luôn mang vở ghi bài đến cho con trai, thật ra những điều này bà luôn nhìn ở trong mắt.

Tính cách con trai thế nào thì bà là người rõ nhất, nếu không phải là có ý với con gái nhà người ta thì sao lại làm phiền người ta như vậy cơ chứ? Hơn nữa đã bao giờ nó chủ động mời con gái đến nhà ăn cơm như thế? Vừa rồi bà còn thấy cậu kéo bàn tay nhỏ của người ta.

Thật ra bà là một phụ huynh rất tiến bộ, không phản đối yêu sớm.

Đầu óc của con trai không tệ, ở phương diện học tập chưa từng khiến bà thất vọng, thậm chí có lúc bà còn lo lắng cậu học hành đến khù khờ, sau này hết như anh họ của cậu, học tới tiến sĩ rồi nhưng vẫn là cẩu độc thân, vậy thì phải làm sao? Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cho nên bà suy nghĩ rất thoáng, nếu như con trai thật sự thích người ta thì bà sẽ không ngại mắt nhắm mắt mở, thậm chí thỉnh thoảng trợ giúp một chút có vẻ cũng không tệ.

Bà gấp một khối thịt cá vào chén của Lục Tịnh An, cười híp mắt nói: “An An, dì nghe mẹ con nói sau này chị ấy đều phải đi làm, hay là những ngày chị ấy đi làm con cứ tới nhà dì ăn cơm đi nhé?” Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nhìn nụ cười trên mặt mẹ Phi, không biết sao Lục Tịnh An cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng cho lắm.

Chương 42: Sao lại nhìn tôi?

Edit: Kir

Sau khi ăn xong, trong phòng đọc sách của nhà họ Phi.

Lục Tịnh An nhìn Phi Minh Sâm đang cầm quyển sách ở bên trái, lại nhìn Phi Triêu Dương, Phi Tân Nguyệt đang vùi đầu làm bài tập ở bên phải, trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên chút mờ mịt. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Tất nhiên cô không nhận lời của mẹ Phi, dù sao hôm nay chỉ là tình huống đột phát, bà Lục Tuyết Cầm cũng không phải tăng ca mỗi ngày.

Thế nhưng cô cũng không biết tại sao trong sự tiếp đãi nhiệt tình của mẹ con nhà họ Phi đã đồng ý ở lại nhà bọn họ... làm bài tập?

Lục Tịnh An nhìn sách bài tập đang bày ra ở trước mặt, trong mắt lại càng thêm mờ mịt. Mấy cái chuyện làm bài tập gì đó, ngoại trừ trong thời gian ôn tập kiểm tra ra, đã bao lâu rồi cô chưa làm qua rồi nhỉ?

Dĩ nhiên cô đồng ý ở lại làm bài tập quả thực là một chuyện cực kỳ bất thường.

“Cốc cốc cốc...”

Lúc này cửa phòng đọc sách có tiếng gõ, mẹ Phi bưng trà hoa quả đi tới, Lục Tịnh An vừa định đứng dậy giúp đỡ đã bị bà cản lại.

“Không cần đâu, An An con cứ ngồi đi.”

Mẹ Phi cười híp mắt nói với cô. Bà đặt khay trong tay lên bàn, giúp bọn họ rót ngược trà.

Khi đưa ly nước trà đến trước mặt Phi Minh Sâm, bà lẳng lẳng liếc mắt nhìn con trai một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bình thường thằng nhóc này rất nhanh trí cơ mà, sao hôm nay lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Cơ hội tốt như thế mà chỉ chăm chăm đọc sách? Nên tranh thủ thời gian hỏi người ta xem có cái gì không biết, hoặc là làm bộ như mình có bài không hiểu muốn hỏi người ta, như vậy mới có cơ hội trao đổi tình cảm chứ!

Phi Minh Sâm nhận được ánh mắt của mẹ, đại khái cũng hiểu ý bà.

Cậu không khỏi sờ sờ mũi, hèn chi hôm nay cậu cứ cảm thấy mẹ mình có chút khác thường, không ngờ là bà đã nhìn thấu tâm tư của cậu, hơn nữa dường như còn rất ủng hộ?

Trong ánh mắt ‘cổ vũ’ của mẹ Phi, Phi Minh Sâm bất đắc dĩ khẹp sách lại, vừa định mượn cớ nói chuyện với Lục Tịnh An thì kết quả em gái cậu lại mở miệng trước.

“Chị An, bài này em không biết làm, chị giảng cho em một chút được không?” Phi Tân Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tịnh An, ngọt ngào hỏi.

Lục Tịnh An ngừng một lát, cảm thấy giảng bài còn thú vị hơn làm bài tập, hơn nữa đề toán tiểu học mà thôi, cái này không làm khó được cô.

Cô gật hỏi: “Chỗ nào không hiểu?”

“Ở đây, ở đây, đề bài ứng dụng này thật khó...”

“A, đề này em cũng không hiểu.” Phi Triều Dương cũng bu lại.

Vốn thường ngày bọn nhỏ có gì không hiểu đều hỏi anh hai Phi Minh Sâm. Nhưng hôm nay có chị gái xinh đẹp ở đây, tất nhiên là không cần phải hỏi ai kia.

“Chị An của các con còn có bài phải học, hơn nữa chị ấy là khách, sao có thể làm phiền người ta như vậy chứ hả?”

Thấy con trai đã bị hai tiểu quỷ nhanh chân đến trước còn mình thì đang ở đó làm chuyện ngu ngốc, mẹ Phi tức giận đến trợn mắt, suy nghĩ một chút rồi nói với hai đứa nhỏ. Truyện được edit tham gia

event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Phi Tân Nguyệt và Phi Triều Dương liếc mắt nhìn nhau, bĩu môi có chút không tình nguyệt rút sách giáo khoa về.

Lục Tịnh An đè sách giáo khoa của con bé lại, quay đầu nói với mẹ Phi: “Cám ơn dì, có điều không sao đâu ạ, con cũng không có nhiều bài tập.”

“Vậy thì thật ngại quá.” Mẹ Phi vội vã cười thân thiết.

“Không có gì ngại cả ạ, là con quấy rầy.” Lục Tịnh An hơi cong môi, cười nhẹ một cái.

Cô vẫn luôn chẳng có biểu cảm gì, nụ cười này cứ như băng tuyết tan ra khiến người ta không thể rời mắt.

“Chị An cười lên đẹp ghê á!” Phi Triều Dương ngơ ngác nói, “Thảo nào anh hai thích...”

Lời cậu nhóc còn chưa nói xong đã bị Phi Tân Nguyệt thúc cùi chỏ vào sườn, ý thức được mình lỡ miệng, cậu nhóc vội lấy tay bịt cái miệng nhỏ của mình lại.

Chỉ là hành động đó cũng muộn rồi, lời chưa nói xong của cậu nhóc đã bị mấy người trong phòng nghe cả, nhất là Lục Tịnh An. Cô chớp chớp mắt, bên mang tai dần dần ửng hồng.

Tên kia, sao lại tùy tiện nói lung tung rồi?

Cô phản ứng kịp, có chút ngượng ngùng trừng mắt liếc Phi Minh Sâm, đổi lấy ánh mắt vô tội của chàng trai.

“Vậy mẹ không quấy rầy các con nữa, học tập cho giỏi, mẹ đi xuống trước đây.”

Mẹ Phi nín cười, giả vờ như không nghe thấy, bưng khay đi ra khỏi cửa phòng, để đám bọn họ ở lại trong phòng học bài.

Bởi vì câu kia của Phi Triều Dương nên sau khi mẹ Phi rời đi, trong phòng im thin thít.

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn thiếu niên bên cạnh, rất muốn nổi giận nhưng lại ngại có em trai em gái cậu ở đây nên không phát giận được, cô không khỏi có chút bí bách.

“Chị An, chúng ta tiếp tục giảng đề có được không?” Phi Tân Nguyệt đảo tròn mắt, chỉ chỉ đề bài kia khẽ hỏi. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An bị dời sự chú ý đi, thế này mới thôi. Người nhà họ Phi, trừ Phi Minh Sâm ra thì cô đều rất thích, tất nhiên không đành lòng cự tuyệt lời nhờ vả của Phi Tân Nguyệt.

Cô gật đầu, quyết định không nhìn người nào đó nữa, giảng bài cho hai đứa bé đáng yêu.

Phi Minh Sâm ở bên cạnh nhìn bọn cô, khóe miệng vô thức cong lên một nụ cười.

Đại khái là Lục Tịnh An không biết rằng thần sắc nghiêm túc này của cô lại toát lên nét dịu dàng hiếm thấy, nhìn qua xinh đẹp, nhã nhặn, lịch sự như vậy, so với cô gái bạo lực ban chiều xoay người đập gã đàn ông kia thì quả thực như hai người khác nhau.

Có điều, cho dù là dáng vẻ nào của cô đi nữa thì cậu đều yêu thích là được...

Không phải là Lục Tịnh An không cảm nhận được ánh mắt của cậu, cũng quay đầu trừng mắt cảnh cáo vài lần nhưng người này không biết thu lại, khiến cô tức giận đến ngứa cả răng.

Thật vất vả chịu đựng đến chín giờ rưỡi, Phi Tân Nguyệt và Phi Triều Dương làm xong bài tập chuẩn bị đi ngủ thì Lục Tịnh An mới tìm được cơ ra về.

“Chị An, ngày mai chị có tới nữa không?” Trước khi đi, Phi Tân Nguyệt ôm cánh tay của cô hỏi.

Lục Tịnh An muốn nói lại thôi, đáy lòng cũng có chút rối rắm.

Cô thực sự thích bầu không khí trong gia đình nhà họ Phi. Cho tới hôm nay cô mới trải nghiệm được gia đình thực sự là cảm giác gì.

Thế nhưng... Cô liếc nhìn Phi Minh Sâm ở bên cạnh, nhìn không được bĩu môi.

Người này thực sự quá đáng ghét, cả buổi tối đều nhìn cô dăm dăm, làm hại cô còn cho là trên mặt mình có gì.

“Chị An, đến nha~~” Phi Tân Nguyệt lén liếc mắt nhìn anh hai. sau đó lôi kéo cánh tay cô làm nũng.

Phi Triêu Dương muốn lập công chuộc tội, cũng ở bên cạnh liên tục phụ họa.

Nhìn em trai em gái nhà mình ra sức như vậy, nụ cười trên khóe môi Phi Minh Sâm chưa hề ngừng. Thấy bọn họ giăng co không xong, cậu nói: “Cậu xem bọn nhỏ thích cậu như vậy, hay là cậu đồng ý đi? Nếu không chỉ sợ đêm nay tụi nó không ngủ được yên giấc mất.”

Lục Tịnh An mím môi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn mà đáp: “Được rồi được rồi, nếu như mẹ chị tặng ca thì chị sẽ qua đây.”

“Chị An là tốt nhấttt!” Hai đứa bé đồng thanh hoan hô.

“Được rồi, mau đi rửa mặt đánh răng đi!” Mẹ Phi đi qua đuổi bọn nhóc đi rửa mặt, rồi nói với Phi Minh Sâm: “Trên đường về không an toàn, con đưa An An về nhà đi.”

Lục Tịnh An không khỏi khựng lại, nghĩ thầm nhà cô ở sát vách, chỉ mấy bước đường thì có thể không an toàn thế nào?

Chỉ là cô vừa định phản bác thì Phi Minh Sâm đã nói trước một bước: “Vâng, con đưa cậu ấy rồi về.”

Nói xong cậu liền xoay người đi ra cửa, thấy Lục Tịnh An chưa đi, cậu quay lại nhìn cô nghi hoặc. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An cắn cắn môi, cũng không nói gì nữa mà đút hai tay vào túi đi đến bên cạnh cậu.

Phi Minh Sâm cong môi, lộ ra một nụ cười giảo hoạt, sau đó theo sau cô ra khỏi nhà. Mà ở phía sau lưng họ, mẹ Phi nhô đầu ra khỏi phòng tắm, khước miệng cũng mang theo ý cười.

Vừa cúi đầu liền thấy hai tiểu quý nhà mình cũng đang ngó dáo dác, bà gõ đầu hai đứa, sừng sộ lên: “Còn không mau đi đánh răng rửa mặt, mai phải dậy sớm đi học đấy!”

Phi Triều Dương và Phi Tân Nguyệt đành phải bất đắc dĩ rụt trở lại dưới oai phong của mẹ.

Mà ở ngoài cửa nhà bọn họ, Phi Minh Sâm bước nhanh đuổi kịp Lục Tịnh An, đi sóng vai cùng cô.

Lục Tịnh An cũng chú ý tới cậu, theo bản năng quay đầu liếc cậu một cái, đột nhiên đối diện với ánh mắt của cậu. Chàng trai cười cong cong đôi mắt lấp lánh dưới ánh trăng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An cảm giác trái tim khẽ nảy lên, cô dừng chân lại, không nhìn được nữa mà nhìn chăm chăm vào cậu, tức giận nói: “Nhìn tôi làm gì? Cậu còn nhìn nữa thì có tin là tôi đánh cậu không hả?”

Nhìn dáng vẻ nổi trận lôi đình của cô gái, Phi Minh Sâm thoáng thu lại nụ cười, tỏ vẻ buồn rầu nói: “Tôi cũng đâu có biệp pháp nào.”

Lục Tịnh An ngẩn ra, nhìn cậu nghi hoặc, trái lại muốn nghe xem cậu giải thích thế nào. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Kết quả lại thấy chàng trai đột nhiên kề sát lại gần, nói ở bên tai cô: “Ai bảo cậu xinh đẹp như vậy chứ?”

Chương 43: Cậu hôn tôi một cái?

Edit: Kir

Chàng trai kề quá gần, hơi thở ấm áp phun lên vành tai cô, giọng nói vang lên bên tai cô, trầm thấp khiến người ta run rẩy. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

“Thình thịch thình thịch...”

Lục Tịnh An chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập loạn xạ, cảm giác không thể khống chế như vậy khiến cô cảm thấy cực kỳ bất an.

Cô vội đẩy cậu ra, mặt đỏ ửng nhìn cậu chằm chằm: “Nói chuyện cứ nói, kè sát lại như vậy làm gì?”

Cô gái mắng cậu một tiếng rồi xoay ngoài chạy về sân nhà mình, lại đột nhiên bị chàng trai kéo tay lại.

“Cậu lại muốn làm gì?”

Lục Tịnh An sắp bị cậu làm cho tức chết rồi. Tuy bọn họ đã ra khỏi sân, có tường rào che chắn, hẳn là mẹ cô không thấy được. Nhưng nếu lỡ như thì sao?

Nhìn cô khẩn trương ngó đông ngó tây, Phỉ Minh Sâm không khỏi buồn cười, liền buông tay ra hỏi: “Chiều mai cậu có đến võ quán không?”

“Đương nhiên.” Lục Tịnh An đáp không hề nghĩ ngợi.

Hôm nay trước khi ra về cô đã đồng ý với Thư Nghiên ngày mai sẽ tiếp tục cùng cô ấy đến võ quán, cho đến khi nào cô ấy học xong mấy chiêu phòng thân thì mới thôi.

Phỉ Minh Sâm bĩu môi, cậu không phản đối cô dạy Thư Nghiên. Chẳng qua...

“Cậu đã hứa là chiều nay cùng nhau chạy bộ.”

Chàng trai tỏ vẻ đáng thương nhìn cô, dường như phía sau mọc ra một cái đuôi, đang ủ rũ trên mặt đất. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An không khỏi hơi giật mình, giọng điệu ai oán này là cái quỷ gì vậy hả?

"Đó... Đó không phải là do có chuyện đột xuất sao? Đâu phải tôi cố tình đối ý, hơn nữa... Hơn nữa cậu cũng cùng đi võ quán..."

Lục Tịnh An nói năng có chút lắp bắp, vẫn có chút chột dạ vì không thực hiện được lời hẹn, đặc biệt là khi đối phương bày ra dáng vẻ ấm ức thế kia, cứ như cô đang ức hiếp cậu vậy.

Phi Minh Sâm bày ra vẻ đáng thương ở trên mặt nhưng trong lòng thì đang cười trộm.

Cậu biết chắc là cách này sẽ có tác dụng với Tịnh An nhà cậu mà. Cô gái này nhìn thì lạnh lùng phản nghịch vậy thôi chứ thực ra dễ mềm lòng hơn ai hết.

Nghĩ như vậy, ánh mắt cậu nhìn cô lại càng thêm dịu dàng.

"Được rồi, tôi hiểu rồi, cứ như vậy đi."

Cậu nhún vai, giọng điệu nghe hơi hợt nhưng âm cuối kia lại mang theo vẻ thất vọng không nói ra được, khiến đáy lòng Lục Tịnh An có chút khó chịu.

Cô là điển hình của ăn mềm không ăn cứng, nhìn Phi Minh Sâm nói năng hiểu chuyện cho người khác như vậy thì trái lại gợi lên sự hổ thẹn trong cô.

Cô cũng không hiểu mình đang hổ thẹn cái gì, không phải chỉ là không chạy bộ cùng thôi sao? Một việc nhỏ như thế thôi nhưng đáng ghét là cô cứ để ý!

"Vậy cậu muốn thế nào đây?" Lục Tịnh An cau mày, cực kỳ thiếu kiên nhẫn mà hỏi.

Cô tự nhận định là cực kỳ thiếu kiên nhẫn, nhưng âm cuối khẽ cao lên của cô khi lọt vào trong tai Phỉ Minh Sâm tại tựa như thiếu nữ đang làm nũng, khiến tim cậu như mềm nhũn cả ra.

Hết lần này tới lần khác nhưng cô nàng kia lại chẳng còn hay biết, cứ cái dáng vẻ mím môi hồng hờn dỗi kia khiến Phỉ Minh Sâm chỉ muốn ôm lấy mặt cô mà hôn mạnh một cái. Nhất là khi cô còn đang hỏi cậu như thế.

Chẳng qua là cuối cùng cậu vẫn nhịn được, sau đó giả vờ trầm tư suy nghĩ: “Chuyện này hả, tôi phải cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Lục Tịnh An liếc mắt, “VẬY cậu từ từ suy nghĩ đi, tôi về trước.”

“Y, khoan khoan đợi đã.” Phỉ Minh Sâm kéo cô lại lần nữa.

“Sao nữa?” Lục Tịnh An cau mày nhìn cậu, giọng điệu và thái độ đều lạ lẫm với ngay cả chính cô.

“Cậu cứ vậy mà đi về hả?” Cậu khẽ nhướn đuôi mày.

“Không thì sao?”

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, dùng ngón tay gõ lên gò má mình một cái, nói: “Hay là cậu hôn tôi một cái, chúng ta liền xí xóa?”

Nhìn dáng vẻ cười xấu xa của cậu, trên mặt Lục Tịnh An đỏ bừng lên. Cô chụp một cái lên mặt cậu, đẩy người đang trêu chọc cà chớn kia ra.

“Năm mơ!”

Bỏ lại hai tiếng này, Lục Tịnh An nhấc tay khỏi mặt cậu, xoay người chạy vào sân nhà mình, sau đó xông vào nhà, rầm một cái khép cửa nhà lại.

Cô dựa vào cửa, hơi thở có chút bất ổn, cảm giác tim đập cực kỳ nhanh.

Cô lại lén lút thăm dò ra bên ngoài xuyên qua cửa sổ. Phỉ Minh Sâm còn đứng ở bên ngoài, dường như thấy cô, cậu còn giơ tay lên vẫy nhiệt tình về phía này.

Nhìn lén bị bắt quả tang, Lục Tịnh An vội rụt đầu về.

“An An?” Giọng nói của Lục Tuyết Cầm bỗng vang lên, “Con về rồi hả? Sao còn chưa vào đây?”

Lục Tịnh An ngừng một lát, vội khom lưng cởi giày, giả vờ đang bận rộn, “Không có gì, dây giày hơi rối, con chỉnh lại một chút.”

Lục Tuyết Cầm cũng không nghi ngờ gì. Chủ yếu là hôm nay bà quá mệt mỏi, tùy công việc thú vị nhưng đứng ở nhà bếp cả ngày đối với bà mà nói vẫn là có chút không chịu đựng nổi.

Bà ôm lấy gối ôm, dựa vào ghế sofa, nghĩ tới ngày mai phải đi làm.

“Hôm nay công việc thế nào ạ?” Lục Tịnh An đã điều chỉnh tốt sắc mặt, đứng dậy đi tới bên cạnh sofa, đứng ở đằng sau mẹ cô.

“Rất tuyệt.” Lục Tuyết Cầm mỉm cười, “Tuy hơi mệt mỏi nhưng mọi người đối xử rất tốt với mẹ, còn học được không ít thứ. Để hôm nào mẹ sẽ làm mấy món bánh ngọt mới học được cho con ăn.”

Lục Tịnh An thở phào một cái, nhận ra được bà mệt mỏi thì đưa tay dấm bóp bả vai cho bà. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

“An An thật tốt với mẹ.” Lục Tuyết Cầm nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ đầy yêu thương, sau đó lại toát ra vài phần hổ thẹn, “Đêm nay ở nhà họ Phi thế nào? Đều do mẹ không tốt, không thể về làm cơm cho con.”

“Không sao, dì Tố Vân rất tốt với con.” Lục Tịnh An nhớ lại cảm giác ấm áp trong lúc ăn cơm ở nhà họ Phi, có chút lơ đãng mà nói.

“Vậy nếu con không ngại thì sau này thường xuyên qua nhà dì Tố Vân ăn được không?”

Lục Tuyết Cầm cũng rất khó xử, quán của các bà mới vừa khai trương, buôn bán rất khá. Ông chủ có ý là sau này bà sẽ còn tăng ca dài dài.

Nhưng hiện tại là giai đoạn phát triển cơ thể của con gái, ngừng một hai hôm còn được chứ mỗi ngày đều ăn bên ngoài thì không phải

chuyện tốt. Có điều khi bà vừa mới chia sẻ ưu phiền với Lâm Tố Vân thì bà ấy lập tức đưa ra đề nghị.

Tuy là cảm thấy bần khoản vì làm phiền người ta nhưng vì thân thể khỏe mạnh của con gái, bà vẫn mặt dày đồng ý. Bây giờ chỉ còn chờ xem An An nghĩ thế nào thôi.

Lục Tịnh An ngừng đấm bóp, lại lâm vào mâu thuẫn. Cái tên Phi Minh Sâm kia thật đáng ghét, nhưng cô lại có chút lưu luyến không khí gia đình cậu ta...

Cuối cùng cô mấp máy môi nói: “Xem tình huống thôi.”

“Ừ, cũng đúng, đâu phải ngày nào mẹ cũng tặng ca.”

Lục Tuyết Cầm không nói nữa, hai mẹ con lại tâm sự thêm một lúc rồi bà để cô về phòng nghỉ ngơi.

Chờ Lục Tịnh An lên lầu, bà lại mở điện thoại ra gọi điện cảm ơn người bạn thân đã giới thiệu công việc cho bà.

Lần này bà có thể tìm được công việc vừa ý nhanh như vậy đúng là ít nhiều nhờ có người ta, lần sau bà phải gặp mặt cảm ơn mới được.

“Chúng ta là quan hệ thế nào? Khách sáo như vậy là tôi trở mặt đấy.”

Người phụ nữ ở đầu bên kia trò chuyện với Lục Tuyết Cầm vài câu rồi cúp điện thoại, sau đó lại bấm một số điện thoại khác.

“Xin hỏi là ai đấy?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói già nua.

“Cô Cố, là con ạ.” Người phụ nữ cười nó, “Tuyết Cầm vừa gọi điện thoại cho con nói công việc hôm nay của cậu ấy rất thuận lợi, cô có thể yên tâm ạ.”

“Vậy thì đúng là làm phiền con rồi...”

“Không phiền không phiền, chuyện cô nhờ thì nhất định phải làm cho ổn thỏa mới được chứ.”

Trong căn phòng vắng vẻ của viện dưỡng lão, bà cụ Cố để điện thoại ở bên tai, cười hiền lành, gật đầu nói hai câu. Đợi đến khi kết

thúc cuộc gọi, nụ cười trên mặt bà cụ cũng dần dần tan đi.

Bà nhìn điện thoại di động, khẽ thở dài, lúc này mới run run đặt điện thoại lên trên tủ đầu giường.

“Cụ ơi, có thể tắt đèn chưa ạ?” Có nhân viên chăm sóc đi tới cửa, hỏi lại lần nữa.

“Có thể, tắt được rồi đấy.” Bà cụ cố gật gật đầu.

Ngay sau đó nhân viên chăm sóc tắt đèn, lúc rời đi tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong bóng tối, bà cụ Cố yên lặng nhìn trần nhà, qua thật lâu mới nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp...

Những ngày tiếp theo, Lục Tuyết Cầm bận rộn bù đầu với công việc nên Lục Tịnh An luôn đến nhà họ Phi ăn cơm. Dần dần hai bên gia đình cũng trở nên thân quen hơn. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Sáng hôm nay, thời tiết đột nhiên trở nên có chút âm u, rất nhanh những hạt mưa đã tí tách tí tách rơi xuống đất.

Lục Tịnh An nằm nhoài trên bàn học, nhìn những hạt mưa rơi ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút thiếu sức sống.

Cả người cô toát lên vẻ biếng nhác, tuy là nhìn có vẻ không khác gì với ngày thường nhưng Phi Minh Sâm vẫn nhận ra khác thường.

“Tịnh An?”

Giọng nói mang theo lo lắng của chàng trai vang lên, Lục Tịnh An quay đầu nhìn cậu một cái, rồi lại uể oải quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cái cuộc sống kiểu này, cái thời tiết kiểu này, thật sự là làm cho người ta chán ghét!

Chương 44: Uống nhiều nước nóng.

Edit: Táo Mèo

Phi Minh Sâm nhìn quanh một lượt, thấy không ai chú ý tới tình hình ở góc phòng, cậu xích lại gần cô nhẹ giọng hỏi, "Tịnh An, cậu không sao chứ?"

Trong giọng nói dịu dàng của cậu lộ ra đôi chút lo âu, Lục Tịnh An hiểu, nhưng cô vẫn không muốn để ý tới cậu, bây giờ cô đang rất cáu kỉnh, không muốn nhúc nhích tí nào, cả người chơi vơi lạc trong cảm xúc mâu thuẫn tới cực điểm. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Vậy mà cậu thiếu niên ngồi bên cạnh cứ chọc vào bả vai cô hết lần này tới lần khác.

Lục Tịnh An phiền hết cả lòng, cô quay ngoắt đầu lườm cậu, kết quả không kịp đề phòng, hai người gần như dựa sát vào nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ, chóp mũi kề chóp mũi.

Chững lại khoảng hai giây, rồi Phi Minh Sâm lùi ra, vành tai cậu đỏ bừng, dù sao cũng đang ở trường học cho nên cậu vẫn còn biết phải kiềm chế, bị giáo viên phát hiện thì phiền phức lắm.

Hôm nay phản ứng của Lục Tịnh An có vẻ chậm chạp, cô tựa lên cánh tay của mình, rồi quay đầu nhìn Phi Minh Sâm, ánh mắt phân tâm, chẳng biết cô có ý thức được về khoảng cách giữa hai người không.

Trông cô đờ ra như xác chết khiến Phi Minh Sâm lo lắng, quên cả mấy ý nghĩ linh tinh.

"Cậu sao vậy? Khó chịu ở đâu à?" Cậu vươn tay sờ lên trán cô.

Thấy cậu đưa tay qua, Lục Tịnh An cũng chẳng né tránh, thậm chí còn thăm thở dài khi cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay cậu.

Tại sao trời lại rét chứ, tại sao lại chọn đúng lúc nào?

Nghe nói sau cơn mưa thu trời sẽ chuyển lạnh, ngoài trời vừa mưa được một tí cũng đủ mang lại cho con người ta cảm giác gió thảm mưa sâu.

Lục Tịnh An ngập tràn ai oán, chân tay bủn rủn, bụng dưới đau đớn, cô làm gì còn sức mà ra tay với Phi Minh Sâm nữa, thôi đành kệ cậu vậy.

Phi Minh Sâm cảm nhận thử nhiệt độ trên trán cô, rồi lại đặt tay lên trán mình, nét mặt có vẻ hoang mang.

Không giống sốt cho lắm nhỉ?

Dường như nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, Mạc Xảo Xảo ngồi trước bỗng ngoảnh đầu lại, thấy bộ dạng lúc này của Lục Tịnh An là cô nàng hiểu ngay.

Mạc Xảo Xảo nằm xoải trước mặt Lục Tịnh An, chạm vào bàn tay cô, quả nhiên rất lạnh lẽo.

Cô nàng đau lòng cầm tay Lục Tịnh An, chà xát, sau đó che miệng thì thầm hỏi, "Chị An, em có mang theo miếng dán giữ nhiệt, chị có cần không?"

Lục Tịnh An ngược mắt nhìn, kỳ quặc thật, mùa này mà con bé mang theo miếng dán giữ nhiệt làm gì?

Mặc dù có chút động lòng nhưng Lục Tịnh An nhất quyết lắc đầu, cô chính là Lục Tịnh An - người có giá trị vũ lực cực cao, hồi cấp hai, cô vẫn chạy quãng đường 2km dù đang tới tháng, nào có yếu đuối giống bây giờ chứ?

Cô xốc lại tinh thần, ngồi thẳng dậy, tay chống cằm nói, "Không cần."

Mạc Xảo Xảo cũng không tiện ép, đành chà sát tay giúp Lục Tịnh An.

Chà nóng xong một bàn tay, cô nàng bảo Lục Tịnh An đưa nốt tay kia để chà, Lục Tịnh An ngoan ngoãn giao tay ra.

Mạc Xảo Xảo khẽ mỉm cười để lộ ra chiếc răng nanh đáng yêu.

Cô nàng quen chị An vào năm lớp 7.

Bởi vì kết quả thi chuyển cấp từ tiểu học lên trung học cơ sở không được tốt lắm, cộng thêm cân nhắc tới việc đi lại gần nhà, cho nên Mạc Xảo Xảo đã chọn trường Trung học Số 14, nơi tụ tập của các côn đồ trường học.

Thật ra, trường 14 đúng là loạn thật, nhưng cũng có những quy củ bất thành văn, chỉ cần là học sinh chăm chỉ học tập đạt được thành tích xuất sắc thì mấy đứa côn đồ rất ít khi chọc vào, mạnh ai nấy làm, vạch rõ ranh giới.

Có điều, Mạc Xảo Xảo có thể coi như là một người kém may mắn, chẳng hiểu vì sao lại bị mấy tên côn đồ đó quấy rối.

Ngày đó, sau khi tan học, Mạc Xảo Xảo vừa ra khỏi cổng trường thì bị đám bắt lương kia cản lại, lúc ấy cô nàng chỉ cảm giác như thế là xong, không ngờ chị đại này lại như từ trên trời giáng xuống, giúp cô nàng đánh đuổi đám học sinh xấu.

Mạc Xảo Xảo vĩnh viễn không thể quên được khoảnh khắc lúc chị An vươn tay ra, hỏi xem cô nàng có bị thương không.

Có điều, giây phút đó Mạc Xảo Xảo cảm kích bao nhiêu, thì sau này lại hối hận bấy nhiêu, nếu không phải vì cứu mình thì chị An cũng không bị đám côn đồ kia dẫn theo đại ca tìm tới tận cửa chỉ vì không phục, cũng chẳng bị quấn vào cuộc tranh đấu giữa các băng đảng, đánh đấm một hồi cuối cùng trở thành chị đại của trường Trung học cơ sở Số 14. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Từ đó về sau, không ai dám bắt nạt Mạc Xảo Xảo nữa, bởi vì chị An chính là ô dù của cô, nhưng cô nàng biết, thật ra chị An không hề muốn trở thành chị đại.

Mỗi lần Mạc Xảo Xảo biểu đạt sự áy náy thì chị An sẽ xoa đầu cô nàng nói rằng, dù không phải cô thì cũng sẽ là người khác, chị An chính là người theo chủ nghĩa không thể an phận, cũng không thể nhìn nổi cảnh tượng mấy tên khốn kiếp đó đi bắt nạt nữ sinh.

Dù chị An đã nói vậy nhưng Mạc Xảo Xảo vẫn không thể thanh thản tiếp nhận, cho nên cô nàng chỉ có thể nghĩ cách đối xử tốt hơn với chị An thôi.

Về sau, lúc bọn họ lên lớp 9, nghe nói chị An đã đồng ý với dì Lục nhất định sẽ thi đậu vào trường Trung học phổ thông Số 1, thế là Mạc Xảo Xảo cũng liêu mạng học hành, cuối cùng, hai người đã cùng nhau thi đậu, đây tựa như là một giấc mơ đối với Mạc Xảo Xảo vậy.

Nói tới đây, cũng phải cảm ơn chế độ lớp đội số của trường Trung học Số 1, nếu không thì cô nàng cũng chẳng may mắn được phân cùng lớp với chị An thế này.

Vì vậy, Mạc Xảo Xảo len lén nhớ kỹ nữ sinh ngồi trước chị An, nhân dịp huấn luyện quân sự bên tiếp cận bạn nữ này, trở thành bạn tốt với người ta.

Lúc hai người tán gẫu chuyện trên trời dưới biển với nhau, Mạc Xảo Xảo lơ đãng nói với cô bạn này rằng, ngồi vị trí thứ hai từ dưới lên không tốt chút nào, sẽ ảnh hưởng tới thị lực, rồi giáo viên giảng bài cũng chẳng nghe thấy các kiểu.

Cuối cùng cô bạn này nghe lọt tai, ngày khai giảng đầu tiên cô ấy đã tới tìm Mạc Xảo Xảo tâm sự chuyện phiền não, thế là Mạc Xảo Xảo biểu đạt ý tứ có thể đổi chỗ cùng với cô ấy, trải qua vài câu chối qua đẩy lại, thì cô bạn đó đã vui vẻ đồng ý.

Nếu các học sinh không có ý kiến gì về việc đổi chỗ, vậy chỗ cô giáo Điền Minh cũng dễ nói chuyện hơn, kết quả, Mạc Xảo Xảo thuận lợi trở thành người ngồi trước bàn của chị An.

Bằng cách này, cô nàng có thể sớm chiều ở gần chị An rồi!

Có điều, kể từ khi chị An có bạn cùng bàn mới, cô nàng cảm thấy chị An có vẻ trở nên hơi kỳ lạ.

Cô và chị An đã quen nhau nhiều năm, chắc là không ai hiểu rõ chị An hơn cô nhỉ? Thật sự là cô có thể ngửi thấy mùi yêu đương chua lè bốc mùi đâu đây.

Gần đây, Mạc Xảo Xảo cực kỳ hối hận vì bị anh em Liên Vũ kích động, buột miệng nói ra chuyện này, ai bảo tên khốn kiếp đó dám chửi chị An là tomboy, cả đời này chẳng thích nổi ai chứ.

Sau đó, ngẫm lại thì đó cũng chỉ là tai nạn. Nhưng....hình như chị An và Phi Minh Sâm nhờ thế đã tiến được thêm một bước không nhỏ.

Mạc Xảo Xảo chưa từng thấy chị An ghi bài cho ai, ngay cả cô cũng không, chứ đừng nói tới đối phương là một nam sinh.

Bây giờ không cần phải ghi chép bài nữa, nhưng chị An vẫn đi học, đúng là quá kỳ lạ!

Mạc Xảo Xảo lén nhìn trộm Phi Minh Sâm, cậu ta đang mím môi, cau mày, ánh mắt cậu ta dường như đang nhìn về phía....bàn tay chị An đang được mình nắm lấy?

Phi Minh Sâm cũng đoán được tình hình của Lục Tịnh An, dù đau lòng vì cô nhưng khi thấy bộ dạng vui vẻ ngoan ngoãn đón nhận sự hỏi han ân cần của Mạc Xảo Xảo, anh vẫn cảm thấy có chút ấm ức.

Cô gái này đúng là khó lường, chẳng lẽ sự quan tâm của cậu thì không phải là quan tâm à?

Nhưng Phi Minh Sâm nhanh chóng đè xuống tâm trạng buồn bực kia, cậu cầm bình nước của Lục Tịnh An, đứng dậy rồi nói, "Để tôi đi rót nước nóng cho cậu nhé?"

Lục Tịnh An không phản ứng, tuy đã dùng tay chống cằm nhưng tinh thần của cô đã sớm rời rạc. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nhìn Phi Minh Sâm đi về phía cây nước nóng lạnh, Mạc Xảo Xảo không khỏi khinh bỉ, "Chỉ biết bảo người ta uống nhiều nước nóng thì làm sao có bạn gái được đây?"

Việt Trạch, bạn cùng bàn với Mạc Xảo Xảo không nhịn được liếc nhìn cô nàng, bứt rứt, nghẹn nín, sau đó không chịu được bật ra một câu, "Uống nhiều nước nóng thì tốt cho cơ thể chứ sao."

Mạc Xảo Xảo nhìn cậu ta, lười chẳng buồn tiếp lời.

Sự thật đã chứng minh hóa ra nước nóng vẫn có chút tác dụng, ít nhất sau khi Lục Tịnh An uống vài hớp, cơ thể cô đã ấm lên hẳn.

Tối giờ tan học, mưa vẫn chưa ngớt.

Mạc Xảo Xảo đi cùng Lục Tịnh An xuống dưới, tiện thể theo chăm sóc cho cô luôn, vốn định che ô tiền cô ra cổng, kết quả vừa mở ba lô thì mới phát hiện mình để quên ô trong phòng học mất rồi, thế là đành chạy lên lấy.

Lục Tịnh An đứng ở hành lang chờ, gió lạnh và không khí ẩm ướt ùa tới khiến cho cô không còn kiên trì đứng thẳng được nữa, rốt cục cô không nhịn nổi, ôm cánh tay ngồi xõm xuống. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Khi Phi Minh Sâm bước xuống lầu vừa khéo bắt gặp cảnh này.

Chương 45: Ngồi xe của tôi đi.

Edit: Táo Mèo

Lục Tịnh An đang ngồi xõm ở hành lang, trên người mặc mỗi một chiếc áo phong ngắn đơn bạc, ngày thường tràn đầy năng lượng ý chí sục sôi là thế, nhưng bây giờ cô lại co ro ngồi ở một góc, sắc mặt tái nhợt khiến người ta phải đau lòng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Đúng lúc này, có cơn gió lạnh thổi tới, Phi Minh Sâm mặc áo khoác còn thấy rùng mình, huống chi là Lục Tịnh An.

Cậu khẽ cau mày, vừa bước qua vừa kéo khóa áo khoác đồng phục.

Lục Tịnh An ôm đầu gối, mắt hơi sụp xuống, nhìn chăm chăm vào những chiếc lá đang trôi nổi trên mặt nước, đếm từng đường gân trên đó, cố gắng dời sự chú ý đi.

Nhưng trong lòng cô đang lăm băm, sao lấy mỗi cái ô thôi mà Mạc Xảo Xảo lâu dữ vậy?

Đột nhiên Lục Tịnh An nghe thấy có tiếng bước chân và cả tiếng kéo khóa, cô ngoảnh đầu lại nhìn, cứ tưởng là Mạc Xảo Xảo, không ngờ rất cục chỉ trông thấy một đôi giày thể thao màu trắng.

Ngay sau đó, trên người cô được trùm một chiếc áo khoác còn vương hơi ấm.

Lục Tịnh An thoáng sửng sốt, nửa khuôn mặt vùi vào cổ áo khoác, làn da lạnh lẽo tiếp xúc với vải vóc mềm mại khiến cho cô thoải mái ấm áp hơn hẳn.

Cô chớp mắt nhìn, chậm chạp ngẩng đầu lên, người nào đó đang đứng bên cạnh, nhìn cô với nét mặt không đồng tình.

Cô ngược mắt lên nhìn cậu, trong đầu chợt vụt qua một ý nghĩ.

Ngay giây phút này, khung cảnh Phi Minh Sâm đứng dưới màn mưa toát lên một vẻ đẹp khiến cho con tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết.

"Sợ lạnh sao còn đứng nơi hút gió thế này?" Phi Minh Sâm cau mày, vươn tay về phía cô.

Lục Tịnh An hơi bĩu môi, cô cho rằng ngồi còn dễ chịu hơn so với đứng.

"Vẫn chưa chịu đứng dậy?" Thấy cô ngồi bất động, Phi Minh Sâm lại giơ tay về phía cô một lần nữa.

Bàn tay trắng trẻo của cậu được tôn lên bởi sắc hồng nhạt khỏe mạnh, dưới ánh sáng dịu nhẹ ngày mưa còn thấp thoáng cả ánh xanh ngọc.

Nhìn bàn tay cậu chìa ra trước mặt, cuối cùng Lục Tịnh An vẫn ngoan ngoãn mượn lực để đứng lên.

Phi Minh Sâm giữ lấy vai cô để hai người đứng đối diện nhau, lúc cô muốn tránh né, cậu lập tức cản lại, sau đó nắm lấy hai bên áo đồng phục, ra hiệu cho cô đút tay vào trong.

Lục Tịnh An bị mắc kẹt giữa hai cánh tay cậu, khoảng cách quá gần, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hơi ấm từ người cậu truyền tới, hun nóng cả gương mặt cô.

Cô mím môi, cuối cùng vẫn cúi đầu nghe lời cậu, đút tay vào trong tay áo, mặc hoàn chỉnh chiếc áo dưới sự giúp đỡ của cậu.

Chiếc áo này đối với Phi Minh Sâm thì rất vừa vặn, nhưng mặc trên người Lục Tịnh An lại hơi rộng, tay áo dài thườn thượt. Trong chiếc áo đồng phục rộng rãi này, trông Lục Tịnh An nhỏ nhắn đi trông thấy.

Lục Tịnh An kéo ống tay áo bên trái, kết quả bên tay phải lại tuột xuống, trông vô cùng khôi hài.

Phi Minh Sâm bật cười, rõ ràng đau lòng khi cô bị lạnh, nhưng thấy cô mặc áo của mình, cậu không nhịn được mà dâng trào niềm hạnh phúc.

Cậu nhẹ nhàng nói, "Đừng nhúc nhích."

Sau đó, cậu nắm lấy hai bên áo khoác chỉnh trang lại giúp cô, rồi khom lưng kéo khóa lên.

Chỉ là lúc kéo tới ngực, bàn tay cậu hơi khựng lại, trước lúc Lục Tịnh An phát hiện thì cậu đã kéo khóa lên tới sát cằm cô như không có chuyện gì xảy ra, bao kín cô trong chiếc áo khoác đồng phục.

Sau đó, cậu kéo tay cô, giúp cô xắn tay áo lên.

Trong cả quá trình Lục Tịnh An luôn nhìn Phi Minh Sâm, rõ ràng cô nên đẩy cậu ra, vậy mà cô lại mặc kệ cậu chi phối, cứ đứng ngây ra như một con búp bê vậy.

"Được rồi."

Sau khi xắn lên một vòng, cậu mới ngẩng đầu, vừa khéo chạm phải ánh mắt Lục Tịnh An.

"Hả?"

Lục Tịnh An hơi chột dạ vì bị bắt tại trận, cô ngoảnh đầu đi, không kịp đề phòng để cậu có cơ hội xòe tay ôm lấy gò má mình.

"Cậu...cậu làm gì thế?" Tuy bởi vì tới tháng cho nên phản ứng của cô hơi chậm chạp, có điều ý thức đề phòng dù yếu nhưng vẫn phải có chứ.

"Còn lạnh không?" Phi Minh Sâm vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc hỏi.

"Vẫn...õn..."

Phi Minh Sâm không nói gì, cậu dắt tay cô, kéo tới chiếc ghế trên hành lang, rồi để cô ngồi xuống. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn Phi Minh Sâm bằng ánh mắt khó hiểu.

Bộ dạng ngoan ngoãn của cô lúc này khiến cô trông càng lộ rõ vẻ mềm yếu khiến Phi Minh Sâm không nhịn được khẽ xoa đầu cô.

"Ở đây gió nhỏ hơn, cậu ở đây chờ nhé, tôi sẽ về ngay thôi."

Lục Tịnh An há hốc miệng, đang định nói Mạc Xảo Xảo sắp quay lại rồi thì cậu đã xoay người bung dù vọt vào trong màn mưa.

Cô đành nuốt lại lời định nói xuống, ngoan ngoãn ngồi ở băng ghế dài đợi, quan sát học sinh trong tòa nhà trường học ngày một thưa dần đi.

Cô kéo chiếc áo khoác của Phi Minh Sâm sát lại, dường như không chỉ khí lạnh tản ra, mà ngay cả trái tim cô cũng được sưởi ấm.

Mạc Xảo Xảo từ trên tầng xuống, cô nàng nhìn xung quanh, phát hiện ra bóng dáng quen thuộc ngồi trên băng ghế phía xa, đang định bước tới thì thấy có gì đó không đúng, theo bản năng, cô nàng trốn vội vào sau hành lang.

Mạc Xảo Xảo lén lút ló đầu ra nhìn Lục Tịnh An từ xa, khi thấy trên người Lục Tịnh An khoác một chiếc áo đồng phục, Mạc Xảo Xảo khẽ nhú mày.

Rõ ràng sáng nay chị An mặc một chiếc áo phong ngắn tay, vả lại chị An rất ghét mặc áo đồng phục cơ mà, chiếc áo kia không thể do chị ấy mang tới được.

Vì vậy, chỉ còn một khả năng, áo đồng phục này là do ai đó đưa cho Lục Tịnh An!

Chiếc áo này khá lớn, chị An phải xắn cả tay áo lên, vậy chứng tỏ chủ nhân của nó chắc chắn là một nam sinh!

Mạc Xảo Xảo xoa cằm, trong trường này, có nam sinh nào dám tiếp cận chị An, hơn nữa chị An cũng bằng lòng đón nhận ý tốt của người ta nhỉ? Đáp án vô cùng rõ ràng.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, từ trong màn mưa xuất hiện bóng dáng một nam sinh lao nhanh tới, khi nhìn rõ người tới là ai, Mạc Xảo Xảo vội rụt đầu lại.

Lục Tịnh An cũng đã nghe thấy tiếng bước chân.

Cô ngẩng đầu nhìn Phi Minh Sâm băng qua màn mưa, tuy đã che dù nhưng cũng không thể tránh được bị ướt.

Lục Tịnh An chớp mắt nhìn, đang định đứng lên thì bị cậu cản lại.

"Này, cầm đi." Phi Minh Sâm lấy từ trong túi ra một chai trà sữa, dí vào gò má cô.

Thân bình ấm áp mang theo hơi nóng dán sát lên mặt khiến Lục Tịnh An không khỏi cong mắt, mừng rỡ đón lấy.

"Nhân lúc còn nóng uống đi cho ấm bụng." Phi Minh Sâm ngồi xuống cạnh Lục Tịnh An, thúc giục.

"Cậu cố tình chạy đi mua cho tôi à?" Lục Tịnh An nghiêng đầu nhìn cậu.

"Chứ sao?" Phi Minh Sâm thấy cô mãi không động đậy, đành dùng một tay giữ chai, một tay vịn nắp.

Dưới cái nhìn chăm chú nghiêm nghị của cậu, Lục Tịnh An đành cầm chai trà sữa uống một ngụm thơm nồng.

Cảm giác ấm áp và hương vị ngọt ngào tan chảy nơi đầu lưỡi giúp cho cơ thể cô thả lỏng hẳn ra, áp lực và phiền muộn chôn giấu trong lòng dường như cũng tiêu tan không ít.

"Sao? Uống ngon không?" Phi Minh Sâm hỏi.

Đồ uống nóng trong căn tin không nhiều, chỉ có trà sữa và cà phê lon, nếu là mình uống thì cậu sẽ chọn cà phê, nhưng cậu nghĩ con gái thích ngọt cho nên đã mua trà sữa.

"Cũng được." Lục Tịnh An vừa nói vừa giơ chai trà sữa lên uống thêm một ngụm, rõ ràng là rất thích.

Phi Minh Sâm mỉm cười, xoa xoa mái tóc ngắn mượt như nhung của cô.

Lục Tịnh An tập trung uống trà sữa, không buồn gỡ tay cậu ra. Đây đúng là, đã ăn của người ta thì thái độ cũng mềm mỏng hơn hẳn nhỉ.

"Uống thêm vài hớp đi, đợi cơ thể cậu ấm hơn rồi tôi tiễn ra ngoài cổng, vừa nãy đi ngang qua hình như tôi thấy bác Lâm tới rồi đấy."

Lục Tịnh An lắc đầu, "Tôi còn đang đợi Xảo Xảo..."

Kết quả, điện thoại cô ting ting, tin nhắn của Mạc Xảo Xảo vừa khéo tới đúng lúc.

[Mạc Xảo Xảo]: Chị An, em bị lớp trưởng giữ lại để bàn về hội diễn văn nghệ kỷ niệm ngày thành lập trường, chắc là em phải ở lại một lúc rồi, em mang ô xuống để chị về nhà trước được không?

Lục Tịnh An cau mày, đặt trà sữa xuống, bắt đầu soạn tin nhắn.

[Lục Tịnh An]: Mày đưa ô cho chị rồi lát nữa về nhà kiểu gì? Biết bao giờ mưa mới tạnh.

[Mạc Xảo Xảo]: Nhưng mà...

[Lục Tịnh An]: Mày khỏi phải xuống, tự chị nghĩ cách.

[Mạc Xảo Xảo]: Vậy được rồi....chị An về cẩn thận nhé, về nhớ ngâm chân, đun nước gừng với đường đỏ uống nữa.

[Mạc Xảo Xảo]: Ừ, chị biết rồi, mày cũng đừng về quá muộn.

Lục Tịnh An cất điện thoại, vừa ngẩng đầu thì đã trông thấy Phi Minh Sâm đang ngồi tựa lưng bên cạnh, tựa như luôn lén nhìn cô. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cô trừng mắt liếc cậu, có điều cậu thiếu niên ấy lại cười nói, "Nếu Mạc Xảo Xảo không rảnh, vậy chúng ta đi nhé?"

Lục Tịnh An mím môi, không từ chối thêm.

Áo khoác và trà sữa cũng nhận cả rồi, tiếc chi quãng đường này nữa.

Nhìn hai người cùng che ô rời đi, Mạc Xảo Xảo, người đang núp trong cầu thang lén che miệng cười thầm.

Trên đường đi, Phi Minh Sâm vô cùng quy củ, tuy cậu thật sự muốn ôm lấy vai Lục Tịnh An, nhưng dù sao cũng đang ở trường, để bác Lâm thấy cũng không hay.

Chiếc ô của Phi Minh Sâm tán không được lớn cho lắm, vì muốn che chắn cho Lục Tịnh An cho nên bả vai của cậu khó tránh khỏi dính nước.

Đợi Lục Tịnh An lên xe, cậu đang định quay người rời đi thì cô chủ động kéo tay cậu lại.

Khi cậu ngoảnh lại, Lục Tĩnh An vội vã rút tay như bị điện giật.

"Hửm?" Trông thấy nét mặt ngượng nghịu của cô, Phi Minh Sâm hứng thú nghiêng đầu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tĩnh An nhìn cậu rồi nhanh chóng vội vã tránh né, cắn môi nói, "Cậu vừa che ô vừa đi xe đạp không an toàn, hay là...ngồi xe của tôi đi."

Chương 46: Quan tâm.

Edit: Táo Mèo.

Nước mưa đánh vào trên mặt ô của Phỉ Minh Sâm tạo nên những âm thanh lộp bộp khiến tiếng nói của Lục Tịnh An chìm lìm không rõ.

Phỉ Minh Sâm thoáng ngẩn người, cậu nhìn cô gái ngồi trong xe, cô đang cúi đầu, mái tóc ngắn gọn gàng tôn lên cần cổ xinh đẹp như thiên nga, mang tới cho con người ta cảm giác rung động trước cái đẹp dưới ánh sáng mờ ảo ngày mưa.

Dường như mãi không thấy cậu trả lời, cô lén nghiêng đầu nhìn trộm, khi chạm phải ánh mắt cậu, cô lại vội vã cúi thấp.

Dáng vẻ ngượng ngùng của cô khiến trái tim Phỉ Minh Sâm rung động, cậu cảm giác như có thứ gì đó va vào, khiến nhịp tim cứ thế đập dữ dội.

Phỉ Minh Sâm biết đây là cảm giác gì, chỉ là cậu không ngờ lúc này nó lại mãnh liệt hơn hẳn mọi lần.

"Cậu làm gì thế?" Lục Tịnh An nắm chặt ngón tay, mắt kiên nhẫn liếc mắt nhìn Phỉ Minh Sâm, "Rốt cục có lên không?"

Bác Lâm ngồi ở ghế tài xế cũng ngoảnh đầu khuyển, "Đúng đấy, Minh Sâm nghe lời cô An đi, mưa lớn thế này đừng để bị cảm."

Bác Lâm có ấn tượng khá tốt với Phỉ Minh Sâm, đẹp trai lại lễ độ, nghe nói thành tích cũng tốt nữa, đứa trẻ như vậy đương nhiên được người lớn yêu thích.

"Vâng." Phỉ Minh Sâm sực tỉnh, khóe miệng khẽ cong lên, giọng nói dịu dàng như nước, "Cháu nghe lời Tịnh An."

Lục Tịnh An ngậy người, câu nói này tựa như cậu đang nói với bác Lâm, cũng tựa như đang nói với cô, chẳng biết có phải do cô tưởng tượng hay không, nhưng cô luôn cảm thấy giọng nói của cậu mang theo vài phần quyến luyến và mờ ám.

Cô há miệng định nói gì đó, có điều Phi Minh Sâm đã chui vào ghế sau xe, cô đành nhích về bên phải.

"Cô An, trong ngăn kéo có khăn bông và chăn, coi chừng cảm lạnh đấy." Bác Lâm khởi động xe, rồi nhìn qua kính chiếu hậu nhắc nhở.

"Vâng, cháu biết rồi."

Lục Tịnh An đáp lời, thực ra cô vẫn khá ổn, trừ bên ngoài giày bị ướt ra thì trên người vẫn khô ráo.

Chỉ là khi nhìn thoáng qua Phi Minh Sâm, cô hơi chần chừ, cuối cùng vẫn cúi người tìm trong ngăn kéo xe, lấy khăn bông ra đưa cho cậu.

Phi Minh Sâm nhận lấy khăn, áo khoác cậu đã đưa cho Lục Tịnh An, bây giờ trên người chỉ mặc mỗi bộ đồng phục mỏng manh.

Vì che ô giúp cô, không muốn để cô dính nước nên trên bả vai cậu gần như ướt hết, trên mái tóc đen nhánh thấp thoáng vài giọt nước, nhìn cực kỳ nhếch nhác, nét đẹp của cậu lúc này mang theo hơi hướng hỗn loạn hơn so với vẻ chín chu thường ngày.

Phi Minh Sâm chà xát tóc trước, rồi cầm khăn bông lau nước trên vai phải, có điều tư thế này hơi vướng, cậu nghĩ rằng sắp về tới nhà nên chỉ lau qua loa rồi đặt khăn xuống.

Lục Tịnh An để ý tới từng hành động của cậu, cô nhíu mày nói, "Thế là xong à?"

Phi Minh Sâm ngừng lại, cười đáp, "Không sao, sắp tới nhà rồi."

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn, nghĩ tới việc cậu vì mình nên mới bị ướt, bản thân lại còn đang khoác áo của người ta, cho nên dù không tình nguyện nhưng cô vẫn kéo khăn bông qua, sau đó dựa vào lưng ghế, duỗi tay lau tay áo giúp cậu.

Phi Minh Sâm ngoan ngoãn nhìn cô, khóe miệng cong lên không ngớt.

Bị cậu nhìn khiến Lục Tịnh An mất tự nhiên, cô mím môi nói, "Nước nhỏ giọt hết cả rồi, tôi chỉ không muốn bị ướt xe thôi, cậu đừng

nghĩ nhiều."

Phi Minh Sâm gật đầu, nghiêm túc đáp, "Ừ, tôi cũng cho là vậy."

Nơi khóe mắt ánh lên ý cười đã tố cáo, quả thật là cậu có nghĩ nhiều.

Lục Tịnh An sững người trước câu trả lời của cậu, nhưng cô vẫn không dừng tay, dẫu sao cậu vì cô nên mới bị ướt, cô không muốn cậu vì thế mà bị cảm, rồi lại ăn vạ cô đâu.

Phi Minh Sâm hưởng thụ sự "phục vụ" của cô, nhưng cảm giác này kéo dài không được bao lâu, lúc cậu nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô, tâm trạng tốt đẹp lập tức bay biến.

"Cậu..." Lục Tịnh An tức giận trừng mắt xấu hổ, có điều cô không dám lớn tiếng mắng, sợ bác Lâm chú ý tới.

"Tay lạnh thế này mà còn chạm vào nước à?" Phi Minh Sâm lớn tiếng phủ đầu, cau mày trách mắng.

Cậu khom lưng lấy tấm chăn trong ngăn chứa đồ, rũ ra rồi khoác trên đùi cô, sau đó cầm tay cô nhét vào dưới lớp chăn.

Chiếc chăn nhung mềm mại, nhờ hiệu quả giữ nhiệt tốt nên Lục Tịnh An nhanh chóng cảm thấy ấm áp hơn.

Lục Tịnh An cảm thấy hơi bất ngờ, hình như tên này đã thay đổi thói quen rồi phải không? Cô không nhịn được nghiêng đầu nhìn cậu, thấy cậu đang cầm khăn bông lên, tự lau chiếc áo ướt đẫm của mình.

"Hắt xì..." Ai đó quay đầu, lịch sự hắt hơi một cái.

Cậu không mấy bận tâm, khẽ xoay mũi rồi cầm khăn bông lên tiếp.

Nhưng vừa mới định cử động thì một bàn tay trắng nõn nà đã kéo chiếc chăn còn vương hơi ấm lên đầu gối của cậu, cậu bèn ngoảnh đầu nhìn cô.

Thấy ánh mắt kỳ lạ của cậu, Lục Tịnh An mím môi, nhìn màn mưa mờ mịt bên ngoài khung cửa xe, bất đắc dĩ nói, "Tôi chỉ không muốn cậu cảm rồi lại đổ lỗi tại tôi."

Không sai, chính là như vậy. Cô thầm tự khẳng định lại ý nghĩ này một lần nữa.

Phi Minh Sâm không khỏi phì cười, cậu duỗi tay xoa mái tóc Lục Tịnh An, tuy nhận lại ánh mắt tức giận của cô, nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Cậu thích cảm giác được người ta quan tâm thế này.

"Ừ." Cậu khẽ gật đầu, sau đó rũ rộng tấm chăn trùm lên chân cả hai người, rồi nhìn gương mặt đỏ bừng của Lục Tịnh An nói, "Như vậy cậu cũng sẽ không bị cảm."

Hai người cùng chung một tấm chăn, dù đang ngồi, nhưng khoảng cách lại quá gần cộng thêm không gian kín và chật chội trong xe khiến Lục Tịnh An cảm thấy rất lạ lẫm.

Thế này không phải quá thân mật rồi sao?

Khi thấy Phi Minh Sâm cầm chiếc khăn bông lên làm như không có chuyện gì xảy ra, Lục Tịnh An cảm giác như bản thân đang chuyện bé xé ra to.

Cứ mãi mê suy nghĩ mà chẳng mấy chốc về tới nhà, vả lại cộng thêm sự khó chịu của cơ thể khiến Lục Tịnh An lười tranh luận cùng Phi Minh Sâm, cô dựa lưng vào ghế, không giãy dụa nữa, ngáy người ngoảnh đầu nhìn ra màn mưa chảy dọc xuống theo khung cửa kính.

Chỉ là mong muốn nhanh về tới nhà của cô không được như ý nguyện, dường như do trời mưa nên đường trơn trượt, phía trước xảy ra chút sự cố nhỏ, vừa đúng giờ cao điểm tan tầm cho nên xe của bọn họ cứ thế bị kẹt giữa trung tâm thành phố.

Lục Tịnh An không muốn ngủ, vậy mà mí mắt nặng nề cứ díp lại khiến cho tinh thần của cô dần trở nên mất tập trung.

Không biết là do nhiệt độ ấm áp trong xe hay do bầu không khí an tâm lúc này khiến cô yên tĩnh, để mặc cho bản thân nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đầu Lục Tịnh An tựa vào ghế ngồi, tư thế ngủ có vẻ không mấy thoải mái, cô vô thức di chuyển tìm kiếm vị trí dễ chịu hơn.

Cuối cùng, khi đã tìm được một nơi vừa êm lại vừa ấm thích hợp dùng để gối đầu thì cô mới dừng lại, an tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Phỉ Minh Sâm dờ khóc dờ cười nhìn cô gái đang gối lên vai mình ngủ thiếp đi, trái tim dường như mềm nhũn cả ra.

Cậu cẩn thận duỗi tay, kéo chân đắp lên bả vai cô.

Thấy cô co rúm bên dưới tấm chăn chỉ để lộ mỗi gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, rốt cục Phỉ Minh Sâm không nhịn nổi nữa, cậu khẽ hất cằm, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Bác Lâm ở vị trí tài xế thoáng liếc nhìn qua gương chiếu hậu, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ điều chỉnh âm thanh nhỏ đi, sau đó chuyển qua một giai điệu chậm rãi nhẹ nhàng và lãng mạn hơn.

Bọn họ hòa vào dòng xe chậm rãi lướt qua màn mưa trở về nhà họ Lục.

Tới sân nhà họ Lục thì mưa đã tạnh.

Bác Lâm dừng xe trong sân, nhìn qua gương chiếu hậu, khẽ húng hắng ho khan đánh thức đôi bạn trẻ đang tựa vào nhau ngủ gật.

Phỉ Minh Sâm ngủ không sâu cho nên nhanh chóng bừng tỉnh, cậu khẽ lay Lục Tịnh An.

Cô mở mắt, vốn còn đang ngái ngủ, có điều sau khi ý thức được tư thế của hai người lúc này, cô lập tức cứng đờ cả người.

Chương 47: Nước gừng đường đỏ.

Edit: Táo Mèo

Cơ thể Lục Tịnh An cứng đờ nhìn người nào đó đang gằn trong gang tấc.

Cằm cô còn đang đặt trên bả vai cậu, chỉ cần khẽ ngược mắt là có thể trông thấy ngay đường cong hoàn mỹ của khung xương hàm dưới của cậu, còn có cả yết hầu thấp thoáng nhô lên theo từng nhịp nuốt nước bọt.

Nửa người trên của cô nghiêng ngả, trọng lượng cả cơ thể gần như đổ dồn về phía cậu.

"Tĩnh rồi à?"

Phỉ Minh Sâm cup mắt, duỗi tay vuốt lại mái tóc hơi rối bù của cô, nét mặt vô cùng tự nhiên.

Lục Tịnh An phục hồi lại tinh thần, cơ thể thức tỉnh lập tức bắn lên như một viên đạn, ngay cả tấm chăn trên người cũng bị kéo theo.

Theo bản năng cô liếc nhìn bác Lâm, ông không hề quay về phía sau, cũng không hề liếc nhìn gương chiếu hậu, thái độ không khác gì ngày thường.

Lục Tịnh An thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng trấn tĩnh.

Cơ mà cô vẫn không dám nhìn Phỉ Minh Sâm, tình huống vừa rồi quả thật quá lúng túng, sao cô lại dựa vào người cậu ngủ thiếp đi chứ? Hơn nữa lại còn ngủ say như vậy, ngủ từ bao giờ cô cũng không nhớ nữa.

"Cô An..."

"Cháu về đây bác Lâm, hẹn mai gặp bác!"

Cô nói với bác Lâm rồi mở cửa nhanh chóng chạy xuống xe vào nhà.

Nhìn bóng lưng chạy trốn chết của cô, Phi Minh Sâm bất đắc dĩ nở nụ cười trừ.

Cậu chưa vội xuống xe, sau khi gấp tấm chăn Lục Tịnh An thả xuống và cất trở lại vào trong ngăn xe, rồi cầm khăn bông ướt nói với bác Lâm, "Bác Lâm, khăn này..."

"À, đây là của bà chủ đưa tôi." Bác Lâm tiếp tục, "Cậu giúp tôi trả lại nhé..."

Phi Minh Sâm ngừng lại, gật đầu đáp ứng sau đó cầm khăn xuống xe.

Cậu đứng trong sân nhà họ Lục, trời vừa mưa cho nên trên mặt đất ẩm ướt, có vẻ khá lầy lội.

Bác Lâm lái xe đi ngang qua Phi Minh Sâm, đột nhiên bác dừng lại nói, "Người trẻ tuổi à, ánh mắt khá lăm, tôi coi trọng cậu đấy."

Phi Minh Sâm chớp mắt, cậu chưa kịp trả lời thì bác Lâm đã đạp ga nghênh ngang lái xe đi.

Cậu đứng tại chỗ đưa mắt nhìn chiếc ô tô đen biến mất nơi góc phố, rồi lại cúi nhìn chiếc khăn bông trên tay. Mãi lâu sau cậu mới khẽ nhếch môi, cầm khăn tới trước cửa nhà họ Lục nhấn chuông.

"Kính coong...kính coong..."

Tiếng chuông cửa thanh thúy vang vọng trong nhà, Lục Tịnh An nằm trên ghế sofa ôm gối vào lòng, cô nhìn thoáng về phía cửa, vùi mặt vào trong gối ôm giả chết.

Bây giờ cô không muốn trông thấy Phi Minh Sâm, cũng không muốn cử động, dù có phải cậu đứng ngoài cửa hay không, thì cũng đừng hòng mơ tới chuyện cô ra mở cửa!

Phi Minh Sâm nhấn chuông hai lần, thấy bên trong mãi không có ai đáp lại thì cậu mới nhớ tới tình trạng Lục Tịnh An hôm nay, trong lòng càng thêm bận tâm.

Cậu đặt tay lên chốt cửa thử xoay nhẹ, kết quả tạch một tiếng, vậy mà cửa lại mở ra?

Cô nàng kia sơ ý quá vậy? Vừa nghĩ cậu vừa đẩy cửa bước vào nhà.

Trong phòng khách, khi tiếng chuông cửa im bật thì Lục Tịnh An mới ló đầu ra khỏi gối ôm, không ngờ cô lại trông thấy ánh sáng nhạt lóe lên ở huyền quan và tiếng cửa kèn kẹt đóng lại.

Tiếp theo đó, bóng dáng quen thuộc của người nào đó xuất hiện trước mắt cô.

"Cậu...cậu vào nhà bằng cách nào?" Lục Tịnh An lập tức ngồi bật dậy.

"Cửa không khóa." Phi Minh Sâm nhún vai.

"Cửa không khóa chẳng lẽ cậu được phép vào à? Đây là tự tiện xông vào nhà dân!" Lục Tịnh An cứ thế nhìn Phi Minh Sâm chăm chăm, nếu không phải hôm nay người cô bất tiện, thì chắc chắn cô sẽ đập bay cậu ta ra khỏi cửa.

Phi Minh Sâm vô tội đáp, "Tôi vào trả khăn thôi mà, làm gì mà nóng thế?"

Cậu bước qua, đặt khăn bông trên bàn trà.

Lục Tịnh An mím chặt môi, cô cũng biết bản thân mình hơi khó hiểu, nhưng trong lòng cô lúc này có một ngọn lửa thiêu đốt, nếu không được giải phóng thì sẽ rất bức bối.

Cô ôm chặt chiếc gối ôm mềm mại, nghĩ lại cảnh tượng mình gối lên người Phi Minh Sâm ban nãy, khuôn mặt cô lại thấp thoáng nét bối rối vì không biết mình đã làm thế bao lâu.

"Tôi....vừa nãy tôi ngủ cho nên không biết." Cô hét lên với Phi Minh Sâm, "Cậu đừng có mà nghĩ nhiều!"

Phi Minh Sâm nghiêng đầu quan sát Lục Tịnh An, bỗng nhiên cậu khẽ cười, "Lục Tịnh An, cậu không biết thế nào là ngại à?"

"Viu~" Chiếc gối ôm bay thẳng về phía mặt Phi Minh Sâm rồi được cậu nhẹ nhàng bắt được.

"Cậu cú đi!" Lục Tịnh An tức giận nói.

À, lần này không bác bỏ nhĩ? Phi Minh Sâm cau mày, đặt chiếc gối ôm lên chiếc ghế sofa cạnh cô.

"Tôi không đi."

Trông nét mặt kiểu "rồi làm gì được tôi" của Phi Minh Sâm, suýt chút nữa Lục Tịnh An tăng xông mà chết.

Đang định đứng lên thì một cơn đau thắt quen thuộc từ bụng truyền tới, cô ngã phịch xuống, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi ứa ra, tay ôm lấy bụng.

"Tịnh An?"

Trông thấy Lục Tịnh An như thế, cậu lập tức khẩn trương bước vội qua chỗ cô hỏi, "Cậu sao vậy? Đau lắm không? Có cần đi bệnh viện không?"

Lục Tịnh An chẳng buồn để ý tới Phi Minh Sâm nữa, cô nghiêng người đưa lưng về phía cậu, kiên nhẫn ôm lấy bụng, cơn đau quặn lên từng trận, chịu đựng qua đợt này nữa là tốt hơn.

Thấy Lục Tịnh An phớt lờ mình với nét mặt toát ra sự đau đớn, Phi Minh Sâm lại càng sốt ruột và thương cô hơn.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, Phi Minh Sâm vội ngược đầu, sau khi xác nhận được vị trí của nhà bếp, cậu trấn an cô, "Cậu cố gắng chịu một tí, tôi quay lại nhanh thôi."

Nói xong cậu lập tức đứng lên đi vào phòng bếp của nhà họ Lục.

Lục Tịnh An đang cố chịu đựng cơn đau, nào còn tâm trạng quản Phi Minh Sâm chứ? Khó khăn lắm cơn quặn thắt mới lùi, cả người cô mệt lả đi.

Cô uest oải nằm trên ghế sofa, suy nghĩ trở nên chậm chạp.

Ừa, vậy cái tên kia đã đi chưa? Lục Tịnh An nghiêng đầu nhìn thoáng qua chiếc khăn trên mặt bàn.

Trong phòng khách vô cùng yên tĩnh, nhưng dường như cô loáng thoáng nghe được tiếng động truyền tới từ phía phòng bếp.

Chẳng lẽ mẹ cô đã về rồi ư? Sao hôm nay về sớm dữ vậy? Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, sáu giờ bốn mươi phút, không sớm không muộn.

Lục Tịnh An đành ngồi dậy, bước chân trần trên sàn nhà.

Cô không thích đi dép trong nhà, cùng lắm thì đi thêm đôi tất, có điều vừa mặc mưa, tất bị thấm ướt, cô cởi luôn ra, cũng lười thay cái khác.

Lục Tịnh An bước vào phòng bếp, khi trông thấy ai đó đang bận rộn, trong cô chợt xuất hiện những cảm xúc khó gọi tên.

Đây có phải nhà mình thật không vậy trời? Cô hoang mang thầm nghĩ.

"Tĩnh rồi?"

Khi Lục Tịnh An bước lại gần thì Phi Minh Sâm cũng đã nhận ra, cậu không buồn quay đầu, tiếp tục dùng muỗng để múc một bát nước gừng đường đỏ.

Trên người Lục Tịnh An vẫn còn khoác chiếc áo đồng phục của Phi Minh Sâm, biểu cảm của cô lúc này có chút bối rối, có chút ngơ ngác, lại càng có chút đáng yêu khó tả.

Phi Minh Sâm thầm dao động, cậu bưng chén canh đặt vào lòng bàn tay cô.

"Sưởi ấm bàn tay đã." Phi Minh Sâm nói, "Có nóng quá không?"

Lục Tịnh An không biết nên phản ứng sao cho phải, có lẽ lúc cơ thể một người khó chịu thì cảm xúc yếu đuối sẽ chiếm thế thượng phong, khi con người ta được được yêu thương quan tâm thì bức tường thành tưởng chừng kiên cố lập tức dễ dàng sụp đổ.

Thấy Phi Minh Sâm đang đợi cô hồi đáp, Lục Tịnh An đành khẽ lắc đầu.

"Mau uống đi cho nóng." Phi Minh Sâm giục.

Thật ra không phải cậu hiểu biết gì về chuyện này, tất cả là nhờ ban nãy Mạc Xảo Xảo có nhắc tới nước gừng đường đỏ trong tin nhắn vừa

gửi qua rồi cậu liền lên mạng tìm hiểu, dường như thứ nước này rất tốt đối với cơ thể phụ nữ, không biết nó có xoa dịu nổi cơn đau bụng của cô hay không.

Lục Tịnh An cứ mãi cà kê bất động, Phi Minh Sâm cầm luôn cái thìa lên, xúc một thìa đút vào miệng cô.

Cô liếc nhìn ánh mắt mong đợi của Phi Minh Sâm, khẽ húp một thìa nước gừng trên tay cậu.

Hương vị ngọt ngào của đường đỏ tan chảy trong khoang miệng, hòa cùng với vị cay nồng theo thực quản rót xuống lục phủ ngũ tạng, chuyển hóa thành năng lượng nhiệt sưởi ấm bụng cô, thiêu đốt gò má cô.

Nhìn gương mặt hồng hào của cô, Phi Minh Sâm duỗi tay thử nhiệt trên trán cô, lo lắng nói, "Sao mặt đỏ vậy, không phải lên cơn sốt nữa chứ?"

Lục Tịnh An đờ người, đang định đẩy tay cậu ra thì đột nhiên cô nghe thấy có tiếng mở cửa.

"An An, con về rồi à? Cơ thể khỏe lên chưa?" Cùng lúc đó chính là giọng nói của Lục Tuyết Cầm.

Chương 48: Đường như bà đã hiểu chuyện gì đó.

Edit: Táo Mèo

Nghe thấy giọng Lục Tuyết Cầm, Lục Tịnh An đột nhiên cả kinh, suýt chút nữa làm rớt chiếc bát trên tay.

Sao mẹ cô lại về lúc này? Phi Minh Sâm vẫn còn ở đây, cô nên giải thích sao ta? Trong đầu Lục Tịnh An hiện lên đủ loại suy nghĩ, vậy mà cô lại không thể phản ứng ngay lúc đó.

"Ấy, Minh Sâm cũng ở đây hả?"

Lục Tuyết Cầm đi vào tới phòng khách, đồng thời trông thấy cậu thanh niên đứng trước cửa phòng bếp.

Trông hai người có vẻ kỳ quặc, Lục Tuyết Cầm bèn hỏi, "Hai đứa ở đây làm gì thế?"

Lục Tịnh An chớp mắt liếc Phi Minh Sâm, ra hiệu cậu mau bỏ cái móng vuốt trên trán mình ra.

Phi Minh Sâm không chút hoang mang, cậu buông tay xuống, nhìn Lục Tuyết Cầm trả lời, "Dạ dì Lục, dì mới tan tầm ạ?"

"Ừ, dì nghe chú Lâm nói hôm nay cháu ngồi cùng xe chú ấy về hả?" Lục Tuyết Cầm cười áo khoác treo lên móc áo.

"Vâng, lúc về trời mưa, Tịnh An lo lắng cháu đi xe đạp cầm ô không an toàn nên chở cháu một đoạn."

Lúc nói những lời này, Phi Minh Sâm cố tình liếc Lục Tịnh An, gương mặt cô đỏ bừng, đôi mắt trợn lên vì không ngờ cậu sẽ nói vậy.

Bộ dạng phồng mang trợn mắt này thật sự rất đáng yêu khiến cho người ta phải ngửa ngáy.

Nhưng Phi Minh Sâm không dám trêu chọc cô bây giờ, cậu ra vẻ vô tội, chân thành nhìn cô, biểu hiện mình chỉ nói sự thật thôi mà.

Lục Tịnh An muốn nổi đóa, quả thật cô có nói thế, nhưng khi từ miệng cậu thốt ra lại có vẻ kỳ quặc.

"VẬY sao?" Lục Tuyết Cầm sửng sốt, có điều bà nhanh chóng gạt đầu, "Phải phải, dạo này dì phải tăng ca, làm phiền mọi người để ý tới An An giúp gì nhé."

Thầm chí bà còn cười, "Hay là sau này cháu về cùng An An luôn đi? Hai đứa lại ngồi cùng bàn nữa, quá tiện nhỉ."

Lục Tịnh An nhìn mẹ bằng ánh mắt khó tin, "Mẹ....!"

Bị con gái trừng mắt, Lục Tuyết Cầm không khỏi oan uổng.

Bà cho rằng như vậy rất tốt. Cửa hàng chỗ bà mới khai trương, công việc làm ăn phát đạt cho nên gần đây bà luôn phải tăng ca, nhưng bà thích cảm giác trải bận rộn như thế.

Điều bận tâm duy nhất chính là không thể nấu cơm cho con gái mỗi ngày, cho nên bà luôn phải làm phiền nhà họ Phi, có điều Lâm Tố Vân không chịu nhận phí ăn uống bà đưa khiến bà cảm thấy cực kỳ áy náy, lúc nào bà cũng muốn tìm cách nào đó đáp trả lại ân tình này.

Vất vả lắm mới nghĩ ra cách này, ai ngờ con gái mình có vẻ không tình nguyện, bà đành tạm thời dẹp hết tâm tư, trấn an nói, "Được được, mẹ đùa thôi."

Lục Tịnh An mím chặt môi, thật ra cô cũng đoán được suy nghĩ của mẹ mình và cô cũng chẳng phải người hẹp hòi.

Nhưng...nhưng mà...

Cô liếc Phi Minh Sâm, vừa khéo Phi Minh Sâm cũng đang nhìn cô.

Cơ thể nhỏ bé của Lục Tịnh An thoáng chững lại, cô hơi chột dạ ngoảnh đầu đi.

"Chỉ là..." Lục Tuyết Cầm đi ngang qua phòng khách tới cạnh hai bạn trẻ. Bà nhìn bọn họ một lượt từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi, "Hai đứa đây là..."

Hình như ban nãy lúc mới vào, bà có thấy tay của Minh Sâm đang sờ lên trán của An An....

Lục Tịnh An siết chặt cái bát, mẹ cô chắc hẳn chưa thấy gì đúng không?

Thật ra lúc này cô đang vô cùng hoang mang bởi không hiểu nổi tại sao mình lại chột dạ nữa, cô và Phi Minh Sâm hoàn toàn trong sáng, cứ dựa vào tình hình thực tế để nói thì có làm sao? Cô sợ cái gì?

"Cháu thấy mặt Tịnh An hơi đỏ nên sợ cô ấy cảm lạnh vì mưa, cho nên cháu mới kiểm tra thử nhiệt độ giúp cô ấy."

Lục Tịnh An không nói gì, Phi Minh Sâm đã thay cô trả lời hết, vẻ mặt của cậu rất thản nhiên tựa như đó là tất cả sự thật.

"Vừa nãy An An mắc mưa hả?" Lục Tuyết Cầm khẩn trương, vội vã duỗi tay sờ lên trán con gái.

Gương mặt Lục Tịnh An lại đỏ bừng, cô quần bách né tránh bàn tay của mẹ, hốt hoảng nói, "Con thực sự không sao, chỉ là uống nước gừng nên nó nóng vậy thôi, là cậu ta chuyện bé xé ra to đấy!"

"Vậy hả?" Lục Tuyết Cầm hiểu rõ tình trạng của con gái mình, bà cũng đã chú ý tới bát canh trên tay Lục Tịnh An cho nên lập tức tin lời giải thích này.

Chỉ là bà vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì vậy liền cau mày hỏi, "Nước gừng đường đỏ này mẹ từng nấu cho con bao nhiêu lần rồi mà con có chịu uống đâu, sao hôm nay...?"

Lục Tịnh An khựng lại, ngay cả Phi Minh Sâm cũng nhìn về phía cô sau khi nghe bà Lục nói vậy.

Đôi mắt sáng ngời của cậu khiến cho cô cứng đờ cả người.

Mẹ cô nói đúng, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ uống loại nước này, có trời mới biết hôm nay cô bị ma xui quỷ khiến thế nào lại uống chứ?

Trong đầu cô lúc này ngập tràn hình ảnh cậu thiếu niên sạch sẽ và gọn gàng, cầm chiếc thìa đút vào miệng cô.

Cô cắn môi, nhịp tim dường như đập nhanh hơn, thậm chí cô còn không dám nhìn Phi Minh Sâm.

"Vội lại,.. " Lục Tuyết Cầm lại phát hiện thêm một điểm đáng ngờ, bà chỉ vào ống tay áo xắn lên hỏi, "Đây là đồng phục của con hả? Sao

to vậy?"

Lúc này, Lục Tịnh An mới phát hiện mình vẫn còn đang mặc áo khoác của Phi Minh Sâm, cảnh tượng vừa rồi ở trong xe quá xấu hổ cho nên sau khi vào nhà cô đã quên mất chuyện này....

Cô ngẩng đầu nhìn Phi Minh Sâm, Phi Minh Sâm cũng nhìn cô, lần này dường như cậu không định chủ động tranh công nói.

Lục Tịnh An mím môi, cô không thích phải nói dối, đành miễn cưỡng âm ờ, "Trời mưa lạnh quá nên cậu ấy cho con mượn."

Nói xong, cô ngẩng đầu một hơi uống cạn nước gừng rồi nhét bát không vào trong tay bà Lục, sau đó kéo khóa áo, định bụng trả lại cho Phi Minh Sâm.

Lục Tuyết Cầm bưng bát, sức tình nhìn Phi Minh Sâm bằng ánh mắt thường thức.

Thấy động tác của con gái, bà vội ngăn lại, "Sao có thể trả lại người ta như thế?"

Lục Tịnh An sững sốt, khó hiểu nhìn mẹ.

Lục Tuyết Cầm nói với Phi Minh Sâm, "Minh Sâm, đồng phục này cháu có cần mặc ngay không? Đợi dì giặt sạch rồi trả lại được chứ?"

Phi Minh Sâm lập tức lắc đầu, "Không vội ạ, mai là chủ nhật, thứ hai mới phải mặc."

"Vậy là được rồi."

Nghe hai người nói chuyện vui vẻ nhưng Lục Tịnh An lại cảm thấy tức giận, cô cau mày lên tiếng, "Mẹ, mẹ nói gì đó? Con mới mặc được một lúc, làm sao mà bẩn được, tại sao phải giặt giúp cậu ta?"

"An An, không thể nói vậy được, đó là phép lịch sự tối thiểu." Lục Tuyết Cầm nghiêm túc nói.

"Dì Lục, Tịnh An nói cũng đúng, cháu nghĩ không cần thiết đâu." Phi Minh Sâm giải vây.

Vừa rồi cậu đồng ý chỉ là vì muốn dùng việc này để tiếp xúc với Lục Tịnh An nhiều hơn, ai ngờ lại chọc cô giận, đây không phải là chủ

ý ban đầu của cậu.

Lục Tuyết Cầm có vẻ bối rối, thật ra bà không hề có ý gì khác, chỉ là cơ thể con gái mình giờ đang bất tiện, nếu Minh Sâm là con gái thì đã khỏi phải bàn, nhưng người ta là con trai.

Con gái mình nếu cứ trả lại quần áo cho người ta như vậy, thì bà cảm thấy cực kỳ khó xử.

Lục Tịnh An cắn môi dưới, lúc này cô chỉ cảm thấy bức bối, nóng nảy, muốn trút hết ra nhưng lại không biết phải trút ra như nào mới tốt.

Vì vậy, cô bèn chĩa hỏa lực vào Phi Minh Sâm, cô nghiêng đầu nhìn cậu chăm chăm nói, "Không cần cậu giả vờ tốt bụng!"

Nói xong, cô xoay người chạy thành thịch lên lầu, sau đó từ tầng hai truyền tới đóng cửa rầm một tiếng, rõ ràng cô đã chạy vào phòng.

Lục Tuyết Cầm lúng túng, cất tiếng chê cười, "Minh Sâm đừng trách nhé, mỗi lần cơ thể An An khó chịu là con bé lại cáu kỉnh, hơi tí là bùng nổ, cháu nhất định đừng để bụng nhé."

Phi Minh Sâm gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhưng mà rõ ràng sau khi bước vào cửa cậu đã làm gì chọc cô đâu, chẳng hiểu nguyên nhân cô nổi giận là gì nữa.

"Vâng, cháu hiểu." Cậu khẽ mỉm cười, tao nhã lễ độ nói, "Không còn sớm nữa, vậy cháu về trước, mai cháu lại qua thăm cô ấy."

"Được được, đi thông thả nhé."

Lục Tuyết Cầm tiễn Phi Minh Sâm ra khỏi nhà rồi mới thở phào.

Bà xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị xào nấu vài món ăn, đã lâu bà không ăn cơm cùng con gái rồi, hôm nay hiếm khi được về sớm, bà muốn nấu cho con gái một bữa thật ngon.

Khi vào trong bếp, bà cảm thấy kỳ lạ khi vẫn còn thừa nước gừng.

An An đã bao giờ xuống bếp đâu, vậy nước gừng đường đỏ này là do ai nấu?

Lục Tuyết Cầm nhìn về phía căn phòng sáng trưng của nhà họ Phi qua cửa sổ nhà bếp, đột nhiên bà cảm thấy hình như đã hiểu ra được

chuyện gì đó.

Chương 49: Tâm tư rối loạn.

Edit: Táo Mèo

Lục Tịnh An chạy về phòng mình, đóng sầm cửa lại cho hả giận, sau đó hạ mônng ngồi phịch xuống giường.

Cúi đầu nhìn chiếc áo khoác xanh trắng trên người, cô vội cởi ra, sau đó ném xuống sàn nhà, hung hăng dẫm lên mấy phát.

"Ting ting..." âm báo WeChat chọt vang lên.

Lục Tịnh An tạm ngừng, lấy điện thoại ra xem, vậy mà đó lại là tin nhắn của cái tên mà cô không muốn trông thấy nhất.

[Phi Minh Sâm]: Vẫn còn giận sao?

Lục Tịnh An bĩu môi, thật ra cô biết Phi Minh Sâm không hề làm gì sai, nhưng khi trông thấy mẹ mình niềm nở với cậu thì cô lại rất gai mắt.

[Phi Minh Sâm]: Có phải cậu ném áo khoác của tôi xuống đất rồi dẫm lên không?

Lục Tịnh An sững sờ, theo bản năng lăm lét nhìn xung quanh, làm sao mà cậu ta biết được nhỉ? Rõ ràng cửa sổ phòng cô đóng rồi cơ mà...

Cô cúi đầu nhìn chiếc áo khoác đáng thương nằm dưới đất, chột dạ rời chân rồi nhặt lên rữ rữ, sau đó tiện tay ném lên ghế.

[Phi Minh Sâm]: Bị tôi đoán trúng?

Lục Tịnh An ngồi xuống mép giường nằm ngửa về phía sau, soạn một tin nhắn để gửi đi.

[Lục Tịnh An]: Vô vị 【(¬_¬)】 .

Kết quả, vừa mới gửi tin nhắn xong thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thấy người gọi tới là Phi Minh Sâm, Lục Tịnh An định ấn từ chối, luống cuống tay chân thế nào lại ấn nhầm thành nút nghe.

"Tịnh An." Giọng nói của cậu ôn hòa truyền qua điện thoại.

Lục Tịnh An cắn môi, đặt điện thoại bên tai tức giận nói, "Làm sao?"

"Không phải cậu đang buồn chán à? Tôi nói chuyện với cậu." Phi Minh Sâm khẽ cười.

Lục Tịnh An nghẹn lời, vừa nãy rõ ràng là cô nói cậu ta vô vị, được chưa?

"Cơ thể có khá hơn tí nào không?" Cậu lại hỏi.

Thấy sự quan tâm trong giọng nói của cậu, trước mắt Lục Tịnh An lại hiện lên khung cảnh cậu cầm thìa đút canh cho mình uống, cô vội vã lắc đầu, buồn bực nói, "Ừm..."

"Anh hai về rồi!" Từ đầu dây bên kia vọng lại tiếng nói ngập tràn phấn khích non nớt của hai bé.

Nhớ tới hai đứa trẻ đáng yêu nhà họ Phi, Lục Tịnh An vô thức đứng đứng lổ tai.

"Anh đang nói chuyện với chị An hả?" "Tối nay chị An không tới ăn cơm sao?"

"Đúng vậy."

"Hả....tại sao ạ?" "Đúng vậy đúng vậy, tại sao chị An lại không sang ăn cơm?"

"Bởi vì tối nay dì Lục không phải tặng ca nữa."

Nghe cuộc nói chuyện của mấy anh em, trái tim Lục Tịnh An thoáng lay động, ánh mắt dần dịu lại.

"Em muốn nói chuyện với chị An!" "Anh hai, anh hai, thật sao thật sao~~"

Ở đầu dây bên kia, Phi Minh Sâm và hai nhóc con dường như đang ở thế giằng co, cuối cùng, cậu vẫn không thắng nổi hai đứa nhóc.

"Chị An, chị còn nghe không?" giọng Phi Tân Nguyệt vang lên.

"Ừ, chị đây." Lục Tịnh An mở miệng.

"Chị An, hôm nay mẹ em nấu nhiều món ngon lắm, hôm nay chị không sang thật sao?"

Lục Tịnh An suýt nữa đổ rạp trước sự nũng nịu của con bé, nhưng nhớ tới tình trạng cơ thể mình, cuối cùng cô vẫn ghì cương trước bờ vực.

"Ừ, hôm nay chị hơi mệt, hôm khác nhé."

"Vâng, vậy chị An phải nghỉ ngơi cho tốt, bọn em sẽ nhớ chị lắm."

Lục Tịnh An phá lên cười, bọn họ là hàng xóm cơ mà, con nhóc này làm như không bao giờ gặp được cô nữa ấy nhỉ?

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua tim, cô hơi cong môi, nhẹ nhàng cất tiếng, "Ừ."

"Anh hai cũng sẽ nhớ chị nha!" "Đúng, anh hai bọn em siêu siêu nhớ chị!"

Lục Tịnh An ngẩn ngơ, nhiệt độ trên mặt vừa mới tan đi, bây giờ lập tức bùng cháy.

Hai tên quý con nói bậy bạ gì vậy? Chắc chắn là do tên Phỉ Minh Sâm dạy hư!

"Chị An có đang nghe không?" Giọng Phỉ Tân Nguyệt lại truyền tới.

Lục Tịnh An đành đáp một cách bất đắc dĩ, "Ừ, chị nghe."

"Hihi, chị nghe là tốt rồi! Bởi vì anh hai nghĩ rất rất rất nhiều về chị."

Lục Tịnh An không hề muốn tiếp tục đề tài này nữa, sau khi ậm ừ vài câu rồi cô vội dập máy.

Cô ném điện thoại lên giường, kéo một cái gối ôm vào trong lòng, thầm nhớ lại những chuyện xảy ra chiều nay, và cả lời mà Phỉ Tân Nguyệt, Phỉ Triều Dương vừa nói...

Anh hai thì thích ba hoa, em trai em gái thì cũng chẳng đứng đắn là mấy! Lục Tịnh An thầm khinh bỉ.

Nhưng cái tên kia nghĩ về cô thật sao?

Nghĩ về điều này, gò má cô thoáng ửng đỏ, trái tim cảm tưởng như càng lúc càng đập nhanh hơn.

Không không, dù cho cậu ta có nghĩ về cô thì sao? Cô không thèm thích cậu ta nhé!

Lục Tịnh An vùi mặt vào trong gối, chỉ là dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không muốn thừa nhận, rõ ràng tâm tư cô đã rối loạn, hành động của cô càng lúc càng khác lạ đã chứng minh rõ điều gì....

Ở căn nhà bên cạnh, Phi Minh Sâm cúp điện thoại, dùng sức xoa đầu hai nhóc, ra vẻ rất tán thưởng.

Tốt lắm, không uống công bình thường cậu thương hai đứa.

×××

Hôm sau, Lục Tịnh An bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tối qua khó khăn lắm đến tận khuya cô mới ngủ được, nhưng giấc ngủ này cũng không mấy yên ổn bởi cô đã gặp rất nhiều giấc mơ.

Tuy không còn nhớ rõ tình tiết nhưng điều mà cô nhớ rõ ràng đó là mỗi một giấc mơ đều có liên quan tới người nào đó.

Lục Tịnh An nhìn trần nhà, chẳng hiểu nổi suy nghĩ của bản thân nữa.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa.

Lục Tịnh An nhíu mày, tuy mẹ cô dậy sớm nhưng rất ít khi lên gọi cô rời giường, hôm nay sao thế nhỉ?

Cô bật dậy đi tới cửa, nắm chốt mở ra, nhưng khi nhìn tới nụ cười của cậu thiếu niên đứng đó, cô không khỏi ngây người.

"Chẳng lẽ mình vẫn đang nằm mơ à?"

Lục Tịnh An thì thầm, duỗi tay véo má cậu thiếu niên kia.

Phi Minh Sâm không ngờ sẽ phải chịu sự tập kích này, nhưng cậu không giận cứ mặc cho cô véo, chỉ hỏi mang theo sự nghi ngờ, "Mơ gì?"

"Thì là..."

Đang định trả lời thì đột nhiên Lục Tịnh An cảnh giác, cảm giác này, giọng nói này, nào giống nằm mơ!

Sau khi nhận ra điều bất thường, theo bản năng cô lại véo vào da thịt mềm mại của ai đó, kéo căng tạo thành mặt hề.

Phỉ Minh Sâm: "..."

Chương 50: Trái tim rung động.

Edit: Táo Mèo

Ngũ quan trên mặt Phi Minh Sâm bị Lục Tịnh An bóp méo thay hình đổi dạng nhưng cậu dường như không bận tâm.

Cậu nhìn cô gái trước mắt, đôi mắt lấp lánh ánh sao, đó là một thứ ánh sáng chỉ xuất hiện khi đứng trước mặt người mình thích.

Người con gái ấy vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc ngắn mềm mại rối bù, đuôi tóc hơi vểnh lên có vẻ lộn xộn.

Cơ thể cô được bao trùm bởi bộ váy ngủ mà cậu từng nhìn từ xa vô số lần, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn đúng như trong tưởng tượng của cậu. Cô ngẩng đầu nhìn, đầu ngón tay ấm áp néo trên gò má cậu, khoe miệng hé nở nụ cười mong manh, để lộ lúm đồng tiền duyên dáng.

Phi Minh Sâm cảm thấy nhịp đập con tim lại bắt đầu rối loạn.

Bị ánh mắt cậu nhìn chăm chăm, Lục Tịnh An muốn phớt lờ cũng khó, cô cảm giác mặt mình nóng bừng lên, nhiệt độ này khiến cho cô chột bừng tỉnh.

Cô hốt hoảng thu tay lại, khi nhìn dấu tay ửng hồng trên gương mặt cậu thì rốt cục cô mới xác định được, đây không phải là mơ.

Lục Tịnh An nhíu mày, nhìn Phi Minh Sâm bằng ánh dò xét, nghi ngờ hỏi, "Sao cậu lại ở trong nhà tôi?" Hơn nữa lại còn đứng trước cửa phòng cô nữa.

"Tôi tới thăm cậu." Phi Minh Sâm xoa đầu cô, sau đó khẽ cúi người sát gần lại cô hỏi, "Cậu vừa nói nằm mơ, là mơ... tới tôi sao?"

Hơi thở của cậu phả lên mặt cô khiến cô cảm thấy trái tim đập thình thịch.

Cô vừa hất tay cậu vừa xấu hổ đáp, "Sao tôi mơ thấy cậu được? Bậy bạ thật sự!"

"Ồ? Phải không đấy?"

Thấy vẻ mặt cười như không cười của Phi Minh Sâm, Lục Tịnh An càng xấu hổ, cô bĩu môi, "Tin hay không thì tùy!"

Sau đó cô xoay người rảo bước vào trong phòng, len lén lấy tay bưng mặt, nhiệt độ cảm nhận được khiến cô cảm thấy phiền muộn.

Tự dưng sao lại mơ về cậu ta? Lại còn bị cậu ta nghe thấy, rõ phiền muốn chết!

Đột nhiên có tiếng động truyền tới từ phía sau lưng khiến cơ thể cô cứng đờ, lúc này cô mới nhận ra mình quên đóng cửa...

Cô ngoảnh đầu nhìn lại, quả nhiên Phi Minh Sâm đã đường hoàng bước vào phòng cô, đứng cách cô một bước.

Đây là lần đầu tiên Phi Minh Sâm bước vào trong phòng một cô gái, đương nhiên trừ cô em gái Phi Tân Nguyệt.

Phi Minh Sâm cố gắng giả bộ như đang nhìn thẳng, thật ra ánh mắt đã sớm đảo quanh cả căn phòng nhìn thấu một lượt.

Thực ra, cậu đã từng nhìn thấy căn phòng của cô qua cửa sổ, cũng từng tập trung ngắm nghía, nhưng lúc này thật sự bước vào, quan sát bằng một góc độ khác hẳn cứ đem lại cho cậu một cảm giác mới lạ.

Căn phòng của Lục Tịnh An không giống căn phòng tràn ngập bong bóng màu hồng mộng mơ của em gái cậu, nhưng phòng cô rất ngăn nắp sạch sẽ, đâu đó toát lên sự nữ tính, không giống biểu hiện như con trai thường ngày của cô.

"Cậu vào làm gì? Ra ngoài!" Lục Tịnh An tức giận.

Phi Minh Sâm vô tội, "Cậu không đóng cửa mà, tôi tưởng cậu gọi tôi vào."

Thấy kẻ xấu cáo trạng trước, Lục Tịnh An không khỏi trợn trừng mắt.

"Tôi...tôi muốn thay quần áo, gọi cậu vào làm quái gì?"

Vừa nói xong, ngay cả cô cũng phải ngây người.

Cô đỏ mặt thẹn thùng, gò má Phỉ Minh Sâm cũng thoáng nổi lên ráng hồng, cậu hơi cup mắt nhìn về phía bộ đồ ngủ của Lục Tịnh An.

Bộ váy ngủ rộng thùng thình ôm trọn lấy cô gái bé nhỏ, thật ra cũng chẳng lộ ra hàng họ gì.

Nhưng cứ tưởng tượng tới phong cảnh tương ứng bên dưới lớp vải là cậu lại nuốt nước bọt.

"Nhìn gì?" Nhận ra ánh mắt Phỉ Minh Sâm, Lục Tịnh An ôm ngực hét, "Cậu cút ra ngoài cho tôi!"

Phỉ Minh Sâm đúng là vô tội, cơ mà nếu tiếp tục ở lại thêm thì chắc cô sẽ nổi điên mất, nhớ tới cảnh tượng cô đập bay tên lưu manh hôm đó, cậu thức thời đi ra, tiện thể đóng cửa phòng lại.

Lục Tịnh An cẩn môi bước qua vịn chốt, khóa trái cửa lại, rồi cầm quần áo vào phòng tắm để thay.

Nghe thấy âm thanh khóa cửa, Phỉ Minh Sâm thầm bĩu môi, chỉ là ráng hồng trên gò má vẫn chưa hề tiêu tan.

Mãi lâu sau Lục Tịnh An mới mở cửa phòng, cô còn tưởng Phỉ Minh Sâm đi rồi, vậy mà nhìn xuyên qua khe cửa vẫn còn trông thấy bóng lưng anh chàng.

Tựa như nghe thấy tiếng động, Phỉ Minh Sâm nghiêng người, nở nụ cười ấm áp khi nhìn cô, "Xong rồi?"

Lục Tịnh An mím môi trước nụ cười ấy, bất đắc dĩ đóng cửa phòng lại.

Cô mặc một bộ đồ thể thao, trông rất bình thường, nhưng Phỉ Minh Sâm lại cảm thấy cực kỳ hợp mắt.

"Đói bụng chưa? Dì làm bữa sáng rồi, chúng ta xuống đi."

Cậu khẽ mỉm cười, dắt tay cô cùng xuống dưới.

Lục Tịnh An cảm thấy mọi chuyện tiến triển có vẻ sai hướng, sáng sớm Phỉ Minh Sâm xuất hiện trước cửa phòng, đánh thức rồi kéo cô xuống ăn sáng, ủa ủa, bọn họ thân quen tới vậy ư?

Có điều, nghĩ lại tình cảnh mấy hôm nay, tay cũng nắm rồi, ôm cũng ôm rồi, thậm chí còn hôn...

Không đúng, đó là chuyện khi cô đồng ý làm bạn gái của cậu, mối quan hệ ấy đã chấm dứt rồi! Hai bọn họ trở lại làm hàng xóm của nhau, là bạn ngồi cùng bàn và bạn bè, cô và cậu thật sự không thân, thật đấy!

"Chú ý cầu thang, cẩn thận té giờ."

Giọng nói dịu dàng của cậu vang lên bên tai mang theo vài phần quan tâm lo lắng khiến cho trái tim cô nảy sinh sự rung động.

"Còn lâu tôi mới té nhé."

Lục Tịnh An cắn môi, giăng tay ra khỏi tay cậu rồi đút vào trong túi quần, tiên phong đi xuống lầu.

Phỉ Minh Sâm có chút rầu rĩ nhìn bàn tay trống rỗng, cậu không dám ép cô quá, nhờ đâu một phút vô ý lại bị cô đạp bay thì chết.

Xuống dưới lầu, quả nhiên Lục Tuyết Cầm đã nấu xong bữa sáng.

"An An, con tỉnh rồi hả, mau qua ăn sáng."

Lục Tịnh An bước tới vị trí bình thường vẫn hay ngồi, cầm cốc sữa uống một ngụm.

Lục Tuyết Cầm cười nói với Phỉ Minh Sâm, "Minh Sâm cũng ăn một chút nhé?"

"Không ạ, dì không cần khách sáo thế đâu." Phỉ Minh Sâm lắc đầu.

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cậu, giật cái ghế bên cạnh ra tạo nên âm thanh vang dội thu hút sự chú ý của Phỉ Minh Sâm.

Cô lại nhìn cậu, ra hiệu để cậu ngồi xuống.

Phỉ Minh Sâm hiểu ánh mắt này, cậu hơi lo lắng về hành động của cô nhưng vẫn nghe lời bước tới ngồi trên chiếc ghế đó.

Lục Tịnh An đặt chiếc bánh mì nướng trước mặt cậu.

"Muốn bơ hay sốt cà chua thì tự mình phết đi." Cô nói rồi cắn một miếng xúc xích.

Lục Tuyết Cầm khẽ bật cười nhìn đôi bạn trẻ, bà cười tạt dễ chuyển hướng đi lên lầu, bà muốn đi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Trước khi ra khỏi nhà Phỉ Minh Sâm đã ăn một bát cháo trắng, tuy không đói nhưng vẫn có thể ăn thêm.

Hiếm khi thấy Lục Tịnh An chủ động mời mình ăn gì, Phỉ Minh Sâm không hề từ chối, cậu cầm miếng bánh mì nướng hỏi, "Vậy cậu thích bơ hay sốt cà chua?"

"Bơ." Lục Tịnh An thuận miệng đáp.

Phỉ Minh Sâm gật đầu, phết một lớp bơ vàng nhạt lên trên miếng bánh mì nướng, sau đó đưa tới trước mặt cô.

"Này, cho cậu."

"Tôi không thích ăn bánh mì nướng." Lục Tịnh An lẩm bẩm.

Phỉ Minh Sâm cười khố, uống công cậu vừa nãy xúc động, té ra là do cô không thích nên mới đưa cho cậu phải không?

"Tôi cũng không thích ăn." Cậu cảm thấy cần phải thể hiện rõ lập trường của mình.

"Trừ khi cậu dứt cho tôi."

Chương 51: Tôi cảm thấy rất thơm

Edit: Lafite

Phi Minh Sâm một tay đặt lên gò má, cười yếu ớt nhìn cô.

“Có được không?” Cậu hỏi.

Hai người ngồi rất gần, ánh mắt nóng bỏng của cậu khiến Lục Tịnh An muốn coi thường cậu ấy cũng không làm được.

Mặc cho con tim cứ đập thành thịch, Lục Tịnh An vẫn cứng miệng hung dữ nói, “Tự ăn đi!”

Cô suy nghĩ một lúc lại bổ sung, “Cậu.... Nếu cậu dám lãng phí bữa sáng mẹ tôi làm, tôi lập tức ném cậu ra ngoài.”

Phi Minh Sâm lại không bị cô hù dọa, chỉ cảm thấy đáng vẻ trẻ con hung dữ của cô rất dễ thương.

“Được được được, tự tôi ăn.” Cậu nói xong, ngoan ngoãn cầm miếng bánh mì nướng kia lên.

“Hừ.” Thấy cậu ngoan ngoãn tự giác, Lục Tịnh An không nhịn được hừ một tiếng, tiếp tục bưng ly sữa bò lên uống một hớp.

Ánh mắt Phi Minh Sâm chưa từng rời khỏi người cô, cậu vừa trét một lớp bơ thật dày lên bánh mì nướng, vừa giống như tùy ý nói: “Bơ của nhà cậu còn rất thơm, cậu thật sự không định nếm thử một chút à?”

Lục Tịnh An nhai xúc xích, nhưng không thể không nhìn một chút bánh mì nướng trên tay cậu ấy.

Phi Minh Sâm vẫn luôn nhìn cô, nên không khỏi vụng trộm cười thầm, cậu biết Lục Tịnh An rất thích ăn bơ, liền cố ý đem đến sát bên cạnh cô, dụ dỗ nói: “Cậu nếm thử một chút không?”

Lục Tịnh An nhìn cậu ấy một lúc, lại nhìn bánh mì nướng trét bơ trong tay cậu một lúc, mặc dù rất muốn từ chối, nhưng rốt cuộc không

biết là bị thức ăn hấp dẫn hay bị giọng nói dịu dàng của cậu ấy hấp dẫn mà cuối cùng cô thật sự nhích tới.

“Thình thịch thình thịch ----”

Nhìn cô gái đang nhích lại gần mình, biết rõ chuyện không phải xảy ra mới một lần, thế nhưng Phỉ Minh Sâm vẫn không khống chế được việc tim mình cứ đập rộn lên.

Tiếp theo đó, cậu nhìn Lục Tịnh An khẽ ngẩng cằm lên, đôi môi hồng khẽ mở, cắn vào bánh mì nướng có bên trên có dính lớp bơ trên tay cậu, rồi khép môi bỏ vào trong miệng, nhai.

Vừa nhai vừa giống như đang suy nghĩ về mùi vị của nó.

“Mùi vị thế nào?” Cậu nuốt nước bọt, cảm giác có chút miệng khô lưỡi đắng.

“Cậu ổn không....” Lục Tịnh An nhai bánh mì nướng quét bơ, cảm giác không ngon như đã nghĩ.

“Sao vậy?”

Phỉ Minh Sâm đang không tập trung tư tưởng đáp lời, nhưng ánh mắt cậu cứ nhìn chăm chăm vào cô.

“Làm gì cứ nhìn chăm chăm vào tôi?” Lục Tịnh An nhú mày, không được tự nhiên nói.

Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy được vành tai cô hơi ửng đỏ lên.

“Đừng động.” Phỉ Minh Sâm nói, sau đó đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ vuốt lên góc môi cô.

“Cậu.... Cậu làm gì?”

“Chỗ này dính bơ, tôi giúp cậu lau sạch.”

Thấy trên ngón tay cậu ấy có chút màu vàng của bơ, Lục Tịnh An không tiện nổi giận, kết quả thấy cậu ấy đưa lưỡi liếm liếm bơ trên ngón tay.

Vẻ mặt động tác của cậu ấy vô cùng tự nhiên, dường như đối với cậu đây là chuyện hết sức bình thường, thế đủ làm cho cả người Lục Tịnh An cứng lại.

“Tôi cảm thấy rất thơm.” Phi Minh Sâm nhìn cô, có ý ám chỉ, cười nói.

Trong nháy mắt Lục Tịnh An bỗng đỏ mặt, dù thế nào đi nữa cô cũng chưa từng có kinh nghiệm, nhưng tivi điện ảnh xem không ít, nên đương nhiên biết là cô đang bị trêu ghẹo.

“Cậu.... Cậu....”

“Tôi thế nào hả?” Phi Minh Sâm cầm lên bánh mì nướng quét bơ kia, tiếp tục ăn.

Thật ra thì lúc này Lục Tịnh An dùng môi cắn vào rồi xé ra, miếng còn dư lại cũng không có dính lưỡi của cô cắn vào, nhưng phối hợp với hành động vừa rồi của Phi Minh Sâm, lúc này thành công tạo ra bầu không khí mập mờ.

Gương mặt Lục Tịnh An bị thiêu đốt đến đỏ bừng, nhưng cuối cùng cô không có bất cứ hành động bạo lực nào, cô ngồi ngay ngắn lại, vùi đầu ăn bữa sáng của mình.

Phi Minh Sâm len lén quan sát cô, thật ra thì cậu đã chuẩn bị xong tư tưởng, thế nhưng không ngờ Lục Tịnh An lại bình tĩnh như vậy, làm cho cậu không khỏi có chút thất thỏm không yên.

Không phải nhịn trước rồi bùng nổ sau chứ? Hay là ăn cho no mới có sức mà đánh cậu?

Phi Minh Sâm miên man suy nghĩ, không đoán nổi tâm tư của cô.

Cậu nhai bánh mì nướng trong miệng, mà cảm giác như đang nhai sáp. Thật ra thì cậu không thích ăn bơ lắm, mới vừa này vì dụ dỗ Lục Tịnh An nên trét hơi nhiều, đến phiên cậu ăn thì cảm giác có hơi ngấy.

Phi Minh Sâm lại vụng trộm nhìn cô, cô đang dùng dao đĩa cắt trứng ốp la. Động tác của cô vừa phải có chừng mực, trông vô cùng đẹp mắt và lịch sự, khác một trời một vực với cô nàng tomboy trong tưởng tượng của cậu.

Cậu nhìn thẳng vào cô, đột nhiên cảm giác được, bánh mì nướng ngọt và béo này cũng không quá khó nuốt như vậy.

Chương 52: Đó không phải là thích sao?

Edit: Lafite

Bởi vì bên người vẫn luôn có người nhìn chăm chăm vào mình, cho nên Lục Tịnh An ăn bữa sáng mất cả tự nhiên. Phi Minh Sâm một mực chống một bên đầu nghiêng mặt nhìn cô ánh mắt mang theo ý cười, làm cho cơn tức trong đầu lập tức không bộc phát được.

“Thình thịch----” Cô không thể nào khống chế được nhịp đập dồn dập của con tim..

Cô vội vàng cúi đầu, đem tất cả sự chú ý đặt trên bữa sáng, che giấu cảm xúc rối loạn khác thường.

“An An, mẹ đi ra ngoài, hai đứa ăn xong để đó được rồi, lát mẹ về dọn sau.” Lục Tuyết Cầm xách túi, vội vã đi từ trên lầu xuống, “Còn có, trong tủ lạnh có cơm trưa, khi nào đói lấy ra hâm lại là có thể ăn.”

Bà dặn dò Lục Tịnh An rồi hướng về phía Phi Minh Sâm, cười một tiếng, nói cậu không cần khách sáo, cứ coi nơi này như nhà mình là được.

“Mẹ ra ngoài, An An nhớ tuyệt đối không được uống lạnh, còn nữa, ở nhà nhớ đi dép vào, vì con thích đi đất nên mới bụng mới đau bụng đấy.”

Dưới lời nhắc nhở thao thao bất tuyệt của bà, Phi Minh Sâm theo bản năng cúi đầu, nhìn về phía dưới bàn.

“Nhìn cái gì!” Mặt Lục Tịnh An đỏ bừng lên, thẹn quá hóa giận nói.

Cô không thích đi dép trong nhà, chỉ thích đi chân trần trên sàn, bình thường không cảm thấy gì, mà lúc này bị Phi Minh Sâm nhìn như vậy, cô cảm giác có chút xấu hổ.

Chân cô giấu dưới đáy bàn, Phi Minh Sâm nhìn thấy không rõ lắm, có điều không biết nghĩ đến cái gì, mà mặt cậu cũng có chút nóng lên.

Hai người cùng cúi đầu, trầm mặc mà ăn.

Mà Lục Tuyết Cầm lại không biết gì cả, bà thay giày xong, sau khi cảm rà thêm vài câu, liền vội vội vàng vàng đi ra cửa, nhìn dáng vẻ rất là bận rộn.

“Hôm nay dì cũng phải đi làm ạ?”

Cuối cùng vẫn là Phi Minh Sâm phá vỡ yên lặng, cậu hỏi trước, rồi bưng ly sữa bò lên, muốn đề xuống vị bơ ngọt ngậy trong miệng.

Lục Tịnh An liếc cậu, đoạt lấy ly sữa bò của mình trong tay cậu, trước ánh mắt vô tội của người kia, cô cầm lên một cái ly sạch khác rót một ly, đặt trước mặt cậu ấy.

Phi Minh Sâm nhếch môi, bưng ly sữa cô rót cho cậu uống một hớp.

Trong miệng Phi Minh Sâm, là mùi vị sữa bò có hương vị ngọt ngào kia, làm anh cảm thấy so với ngày thường ngon hơn rất nhiều.

Lục Tịnh An nhìn dáng vẻ hài lòng của ai đó, khóe môi nhin không được muốn cong lên, nhưng bị cô ép xuống.

Cô nhìn về phía cửa, ánh mắt thoáng lóe lên.

Gần đây mẹ cô bề bộn nhiều việc, cô có hơi lo lắng thân thể bà mệt mỏi, dầu sao thân thể bà luôn luôn hư nhược, làm bánh ngọt lại cũng khá tốn công sức.

“Trông dì dạo này vui vẻ và có sức sống hơn hẳn .” Phi Minh Sâm tiếp tục đề tài vừa này.

Cậu đã nếm qua món ngọt do Lục Tuyết Cầm làm, người không thích ăn món ngọt như cậu còn cảm thấy ngon, thì có thể tưởng tượng được tài nấu nướng của dì ấy.

Tài năng phát huy còn được khẳng định, coi như có một chút, nghĩ đến đó cô sẽ vui vẻ chứ?

“Ừ.”

Lục Tịnh An không phản bác, so với trước kia buồn bực không vui, thường xuyên mang dáng vẻ u buồn, cô đương nhiên thích dáng vẻ bận rộn tràn đầy sức sống của mẹ như hiện tại.

Mặc dù khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút mất mát, nhưng so với sự vui vẻ của Lục Tuyết Cầm, chút buồn tẻ nho nhỏ này của cô có đáng gì chứ.

Huống chi, bây giờ cô không cô đơn giống như trước rồi.

Lục Tịnh An nghiêng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, không biết là bắt đầu từ khi nào, cô lại có thói quen thích có cậu ấy bầu bạn....

“Hửm?” Dường như nhận thấy được ánh mắt của cô, Phi Minh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, nhú mày.

“Không có gì.” Lục Tịnh An vội vàng cúi đầu xuống, tiếp tục gặm xúc xích của cô.

***

Sau khi ăn sáng xong, Lục Tịnh An ngồi phịch trên ghế sofa, ôm gối ôm, nhàm chán bấm điều khiển từ xa.

Chân của cô đã được mang vào một đôi dép, là Phi Minh Sâm vừa mới mang cho cô, cãi cọ hồi lâu cuối cùng vẫn là cô thua trận.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng nước chảy rào rào, Phi Minh Sâm dọn bàn ăn và rửa bát.

Nếu như là bình thường, Lục Tịnh An ăn xong sẽ đi dọn dẹp, nhưng hôm nay có người xung phong nhận việc, cô cũng lười đi làm.

Có điều cô chỉ xem nội dung trên tivi, còn lỗ tai thì chỉ lưu ý đến động tĩnh trong phòng bếp.

Nghe được trong phòng bếp đã yên tĩnh lại, sau đó là tiếng bước chân truyền tới, cô vội vàng ngồi ngay ngắn lại, làm bộ đang nghiêm túc xem phim.

Phi Minh Sâm đem một ly nước gừng nấu đường đỏ đặt trên bàn trà nhỏ, cậu liếc nhìn một bộ phim thần tượng rất hot gần đây đang được chiếu trên TV, mẹ và em gái cậu cũng đang theo dõi bộ phim này.

“Cậu cũng thích xem loại phim thần tượng này?” Phi Minh Sâm tỉnh bơ ngồi xuống cạnh cô, hỏi.

“Bình thường.” Lục Tịnh An mím môi, đương nhiên cô sẽ không thừa nhận rằng mình chẳng qua chỉ là tiện tay mở lên chứ chẳng quan tâm tivi đang chiếu cái gì.

Cô ôm gối ôm, cả người cuộn tròn, cố gắng tập trung tinh thần xem tivi, nhưng vẫn không tự chủ được việc bị thiếu niên bên cạnh hấp dẫn.

“Em thích anh, anh có thể ở bên em không?”

Trên màn hình tivi, nhân vật nữ chính đang lấy dũng khí bày tỏ với nam chính, nhưng cuối cùng thứ cô nữ chính này nhận lại được không chỉ là lời từ chối của anh nam chính cao ngạo lạnh lùng, mà còn chịu đủ cái miệng độc của anh ta.

Xem tới đoạn này Phi Minh Sâm phì cười.

Lục Tịnh An nghi ngờ nhìn tivi, vai chính do bị cự tuyệt mà khóc như hoa lê trong mưa, rất đáng thương.

Cô không khỏi cau mày, “Cậu đang cười cái gì?”

Phi Minh Sâm nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt có chút trách móc của cô, cậu nhún vai nói: “Cậu không cảm thấy tình tiết này giống với chúng ta sao?”

Lục Tịnh An nghi ngờ nhìn về màn ảnh tivi, tình tiết này có chỗ nào giống chứ?

“Chính là đảo lại nhân vật một chút, tôi là người bị cự tuyệt thâm kìa.”

Lục Tịnh An dừng một lát, chợt nhớ tới đêm đó dưới bầu trời đầy sao, cảnh tượng cậu ấy thổ lộ tình cảm với cô, lại nghĩ đến cái ôm, nụ hôn kia, mặt cô không khỏi đỏ lên, vội vàng dời ánh mắt sang nơi khác.

“Tôi cũng không có mắng cậu.” Cô bưng ly trà trên bàn lên, uống một hớp gừng nấu với đường đỏ, “Cậu cũng không có khóc.”

Rõ ràng là người nên khóc là cô, nụ hôn đầu của cô cứ như vậy mà không còn.

“Đó là do tôi che giấu tốt, chứ trong lòng đang khóc thầm đó.”

Lục Tịnh An theo bản năng nhìn cậu ấy, khoe mắt chân mày thiếu niên đều mang theo ý cười, một chút dáng vẻ đau lòng cũng không nhìn ra được.

Cô liếc mắt, bỏ ly xuống bàn trà nhỏ, lại co quắp dựa vào ghế sofa, nhìn lên phim trong tivi.

Mới vừa rồi nhất định là đầu cô bị nhúng nước, mới tin rằng cậu ấy thật sự bị tổn thương.

Phỉ Minh Sâm nhìn lại cô, lặng lẽ nhích đến bên cạnh người cô.

Lục Tịnh An nhìn chòng chọc vào tivi, ngược lại không phát hiện ra động tác nhỏ này của cậu ấy.

Trong tivi đang chiếu, bạn thân của nữ chính đang khuyên giải, hi vọng nữ chính nhìn rõ tình cảm của bản thân, đừng bị sự say mê nhất thời làm choáng váng đầu óc.

“Nhưng mỗi lần gặp anh ấy tớ đều cảm thấy mặt nóng bừng, tim đập nhanh.” Nữ chính nhớ lại.

“Tớ không nhận được việc đi gặp anh ấy, vô tình gặp phải tầm mắt anh ấy, lại theo bản năng mà né tránh, sợ bị anh ấy phát hiện.”

“Sẽ không nhận được muốn dựa vào gần anh ấy, muốn làm cho anh ấy trở nên tốt hơn, muốn cùng anh ấy đứng chung một chỗ, muốn anh ấy cũng thích tớ, chẳng lẽ cái này chưa tính là thích sao?”

Lục Tịnh An dần dần chìm vào đó, từ từ có hơi thất thần.

Phỉ Minh Sâm đã thành công nhích sát tới bên cạnh người thiếu nữ, cậu âm thầm đưa cánh tay ra, khoác lên lưng ghế sofa, giống như đem cô ôm vào trong lòng vậy.

Lục Tịnh An phát hiện ra bàn tay không an phận của cậu, cô nghiêng đầu nhìn thấy cậu ấy gần trong gang tấc, không khỏi trợn trắng mắt mà nhìn.

Cái người này, ngồi sát bên người mình lúc nào thế?

Phi Minh Sâm làm như không nhìn thấy, cậu vô cùng tập trung nghiên cứu phim truyền hình, bình thường cậu không thèm xem phim thần tượng, vậy mà hôm nay đột nhiên xem thấy cũng khá thích.

Lục Tịnh An trợn mắt nhìn gò má của cậu ấy, cắn cắn môi. Cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu, tim cô đập lại bắt đầu thành thịch thịch đập tăng tốc.

Cô vội vàng rút một gói khoai tây chiên dưới đáy bàn trà nhỏ, vừa bận rộn ăn, vừa che giấu vẻ thẹn thùng buồn bực.

Thần kinh căng thẳng của Phi Minh Sâm dần dần thả lỏng, Lục Tịnh An lại không có một cước đá văng cậu đi, thế này đúng là ngoài dự liệu của cậu.

Cậu cong cong môi, ánh mắt lại lén lút rơi vào trên mặt thiếu nữ.

Cô nhai khoai tây chiên, miệng phồng lên, gương mặt hơi hồng hồng, nhìn vào hết sức đáng yêu.

Đôi môi chúm chím của thiếu nữ dính muối trên khoai tây chiên, cô vô tình vươn cái lưỡi hồng hồng ra liếm liếm, giống như đang câu dẫn cậu hôn lên đó, khiến cho Phi Minh Sâm không khỏi nuốt nước bọt.

Lục Tịnh An nghe được âm thanh nuốt nước bọt của cậu ấy, lờm một cái, cho là cậu ấy muốn ăn, liền đưa gói khoai tây chiên đưa đến trước mặt cậu ấy.

Trên tay phải cô còn cầm một miếng, đang chuẩn bị há miệng cắn, thì ánh mắt Phi Minh Sâm lóe lên, bỗng xông tới, chuẩn xác cắn đi một nửa.

Lục Tịnh An ngây ngẩn, trơ mắt nhìn cậu ấy cắn miếng khoai tây chiên của mình, cánh môi lại còn đụng phải đầu ngón tay cô, cậu ấy dùng chút lực đoạt luôn miếng khoai tây chiên kia đi luôn.

“Rạo rạo rạo rạo ----”

Cậu nhai miếng khoai tây chiên phát ra âm thanh giòn rụm, thiếu niên ăn đến vui vẻ, lại giống như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía tivi.

Lục Tịnh An thật vất vả mới tiêu tan chút hồng trên má, giờ lại lần nữa đỏ lên.

“Thình thịch ---” tần suất tim đập làm cho cô hoài nghi có phải mình bị bệnh tim hay không.

“Cậu..... Cậu.....”

Cô vừa định rống lên với cậu ta, kết quả thiếu niên quay đầu lại, bóc lấy một miếng khoai tây chiên trong túi đút vào miệng cô.

Một đôi mắt như có ánh sao cười cười nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Được rồi, có qua có lại.”

Không biết là trúng tà gì, thần xui quỷ khiến Lục Tịnh An, mà cô thật sự há miệng ra, cắn lấy miếng khoai tây chiên kia.

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy, Phỉ Minh Sâm cương chịu xoa xoa mái tóc ngắn của cô, lại nhìn lại phim truyền hình.

Lục Tịnh An nhìn gò má của cậu ta, nhai kỹ miếng khoai tây chiên thơm ngon giòn xốp trong miệng, luôn cảm thấy phát triển như vậy có cái gì đó rất không đúng.

Người này, nếu đổi lại là trước kia, có lẽ là cô sẽ đem cậu ta đánh đến ngay cả cha mẹ cậu cũng không nhận ra nữa? Thế nhưng hiện tại sao cô không xuống tay được chứ?

Trước kia còn có thể thuyết phục là do trên người cậu ta bị thương, nhưng bây giờ lý do đó càng ngày càng không vững nữa rồi.

Nhưng mà cô không muốn giãy giụa nữa, hoặc có thể bởi vì đang trong kỳ kinh nguyệt làm cho suy nghĩ cô trở nên quá mức chậm chạp cùng trì trệ, cô cảm giác nếu như thế thì thật ra cũng rất tốt.

Cô dựa vào ghế sofa, cùng thiếu niên ăn chung khoai tây chiên, xem kịch tình khoa trương lại giả tạo trên tivi, một bên thì châm chọc, một bên ngọt ngào.

Ngày cuối tuần, cứ nhàn nhã trôi qua như vậy.....

Chương 53: Đừng hiểu sai!

Edit: Lafite

Sáng thứ hai, Lục Tịnh An vẫn như ngày thường ra khỏi cửa, lúc gần đi lại bị Lục Tuyết Cầm gọi lại.

“An An, chờ một chút! Mẹ đưa cái này mang theo.”

Lục Tịnh An nhận lấy túi nylon màu trắng trong tay mẹ, cái túi rất nhẹ, giống như chỉ bỏ mỗi bộ quần áo bên trong.

“Đây là đồng phục học sinh cho Minh Sâm.” Lục Tuyết Cầm cười híp mắt nói.

Lục Tịnh An khẽ nhú mày, cô gần như đã quên mất chuyện này. Bây giờ mẹ muốn cô đem đến trường cho cậu ta sao?

Tưởng tượng một chút đến ánh mắt bát quái của Mạc Xảo Xảo, cô không thèm nghĩ đã nói: “Buổi tối trả lại cậu ấy.”

“Hôm nay thứ hai, trường học phải kiểm tra.” Lục Tuyết Cầm lắc đầu, “Nếu hại cậu ta bị thầy ghi lỗi sẽ không tốt.”

“Lại không phải là áo không có tay.” Lục Tịnh An nói, rất rõ ràng là không muốn đem cho cậu ấy.

“Bây giờ thời tiết lạnh rồi, chỉ mặc tay ngắn, nếu cảm lạnh thì làm thế nào?” Lục Tuyết Cầm khó có khi kiên trì, “Được rồi, An An tốt nhất, con đem cho cậu ta lần này đi.”

Nghe giọng điệu bà giống như dỗ con, Lục Tịnh An không biết nói gì, song nghĩ đến Phi Minh Sâm yếu như vậy, nếu thật sự bởi vì cô không đem đồng phục đi học mà bị cảm, quả thực có chút không nói được.

“Biết.”

Dáng vẻ cô rất không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng mẹ mình, đem túi nylon đựng đồng phục đi học nhét vào ba lô, cứ thế đi ra cửa.

Lục Tuyết Cầm nhìn bóng lưng của cô, mặt đầy vẻ tươi cười.

Mà Lục Tịnh An đi đến sân, liền len lén liếc gian phòng cách vách một cái.

Vào lúc này trước kia, thiếu niên sẽ từ phía sau nhà đẩy xe đạp ra, nếu thấy cô, sẽ hăng hái ngoắc cô.

Bóng dáng kia đắm mình trong ánh nắng ban mai, sạch sẽ lại cởi mở, mang một loại thân thiết dễ dàng làm cho người ta dở bỏ phòng bị, để cho người ta đáp lại cậu ta trong vô thức.

Chẳng qua là hôm nay, bóng dáng kia lại chậm chạp không xuất hiện.

Lục Tịnh An đợi một lúc, cho đến khi bác Lâm thúc giục, cô mới mở cửa xe ngồi vào.

Xem ra túi đồng phục này không đem tới trường thì không được rồi.

Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa kính, tâm trạng thoáng buồn bực, thắc mắc tại sao hôm nay Phi Minh Sâm lại ra khỏi nhà sớm như vậy.

Buổi sáng mùa thu mang theo cảm giác mát lạnh ướt át của sương sớm, dù đang ngồi trong xe, vẫn có thể cảm nhận được lạnh lẽo xen lẫn với gió sớm ập vào mặt.

Nghĩ đến bóng dáng đơn bạc kia, Lục Tịnh An không khỏi mím môi.

Mẹ Phi tử tử như vậy, chắc là có để cho cậu ta mặc áo khoác trước khi ra ngoài chứ?

Bác Lâm nhìn kính chiếu hậu, bỗng liếc thấy ven đường có một bóng dáng, lập tức hơi lên giọng, giống như vô tình nhắc nhở, “Đó không phải là cậu trai nhà họ Phi sao?”

Ánh mắt cô gái khẽ híp lại, con người lập tức sáng lên, cô ngẩng đầu nhìn lên, nhìn theo hướng bác Lâm chỉ.

Quả nhiên thấy được một bóng dáng quen thuộc, cậu đeo ba lô màu đen trên vai, hai tay đút túi quần, chậm rãi đi trên phần đường dành cho người đi bộ.

Đầu thu lá cây đều chuyển vàng, chỉ cần gió thổi liền rơi lá tả, có một chiếc lá vừa vụn rơi trên đầu của thiếu niên, cậu hất hất đầu, muốn phủi cái lá đó xuống, kết quả cái lá cây vẫn ngoan cố dính vào tóc cậu ta, lưu luyến không rời.

Phỉ Minh Sâm không biết làm sao, định rút tay khỏi túi quần phủi lá cây kia xuống, chợt cảm giác có điều khác thường.

Vừa quay đầu lại, cậu giật mình đứng tại chỗ, thân thể cũng cứng lại.

Cô gái chẳng biết đứng sau lưng cậu từ lúc nào, giờ phút này đang nhón chân lên, lấy cái lá vàng kia khỏi tóc cậu.

Ánh nắng ban mai nhu hòa mà ấm áp, chiếu vào trên người cô gái, làm nổi bật làn da trắng nõn lại trong suốt, gió buổi sớm mai mát mẻ thổi lất phất vào mái tóc ngắn của cô, hơi lay động, mềm mại lại xinh đẹp.

Một khắc kia, cậu cảm giác thời gian như dừng lại, bỗng dưng xâm nhập vào trong lòng trong đáy mắt cậu, lập tức đụng vào tim cậu, thiếu nữ làm cho tim cậu đập thành thịch.

Lục Tịnh An nắm lấy chiếc lá kia, thấy cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào mình, rồi phát giác ra khoảng cách giữa hai người, cô vội vàng lui về sau một bước, hơi mất tự nhiên lấy đầu ngón tay chơi với cái lá cây.

Lúc này Phỉ Minh Sâm mới hồi phục lại tinh thần, cậu nhìn chăm chăm Lục Tịnh An, khóe miệng hơi cong lên, hỏi: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Lục Tịnh An nhún vai, không trả lời, chỉ đem túi quần áo kín đáo đưa cho cậu, nói: “Này, đồng phục của cậu.”

Phỉ Minh Sâm hơi bất ngờ nhận lấy, không nghĩ tới cô lại là vì đưa đồng phục cho cậu, cậu nhìn sau lưng cô một chút, quả nhiên thấy xe nhà cô đậu cách đó không xa.

“Cậu không mặc vào?” Thấy cậu ta lè mề đứng im, Lục Tịnh An liếc đến đồng phục ngăn tay trên người cậu, không được tự nhiên hỏi.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, không bỏ lỡ sự quan tâm chột lóe rồi biến mất trong mắt cô, nụ cười trên khóe môi cậu sâu hơn, gật đầu nói: “Ừ, mặc ngay.”

Cậu khoác đồng phục lên người, dứt khoát kéo khóa, thấy Lục Tịnh An đang nhìn cậu, đầu quả tim cậu khẽ nhúc nhích, cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn chút.

“Đây là cậu giặt giúp tôi?” Cậu giống như lơ đãng hỏi.

Ánh mắt Lục Tịnh An lúng túng, đồng phục này không những cô không giặt mà còn bị cô ném xuống sàn nhà đập lên mấy cái.

“Không phải.” Cô lắc đầu.

“Như vậy à....”

Nghe giọng nói thiếu niên có vẻ thất vọng, Lục Tịnh An giống như bị quỷ thần xui khiến, bổ sung thêm một câu: “Đúng là có phơi một chút.”

Ánh mắt Phỉ Minh Sâm lại sáng lên, không biết có phải do ảo giác của cậu hay không, mà cảm thấy cái lá chắn như có như không giữa cậu và Lục Tịnh An đang dần dần biến mất.

Ít nhất so với trước kia đã thân cận hơn không ít, coi như cố gắng của cậu không uổng phí.

Lục Tịnh An tránh đi ánh mắt dường như chứa đầy sao của cậu ta, thấy cậu ta bởi vì một câu nói của mình mà vui vẻ đến vậy, đáy lòng cô hiện lên một chút khác thường.

Cô nhìn lá cây giữa hai ngón tay, kéo tay Phỉ Minh Sâm, đặt vào lòng bàn tay cậu ta, nói: “Trả lại cho cậu đó, tôi đi.”

Lá cây hơi úa vàng, nằm trong bàn tay cậu, ngoài ý muốn có chút cảnh đẹp ý vui.

Phỉ Minh Sâm nắm tay lại, nhét vào túi quần, cậu đưa mắt nhìn bóng lưng phóng khoáng của thiếu nữ, cảm thấy giống như chiếc lá kia rơi vào mặt hồ, tạo nên từng vòng rung động, kéo dài không tiêu tan.

“Đúng rồi, cậu muốn đi đâu?” Đã đi xa một khoảng, Lục Tịnh An bỗng nhiên nghiêng người quay đầu, nhìn cậu ta hỏi.

Sáng sớm thứ hai, cậu không vội vàng đi trường học, mà muốn đi bộ đi đâu?

“Đi đón xe buýt.” Phi Minh Sâm nói đúng sự thật.

Mẹ cậu đã lái xe chở hai đứa tiểu quỷ đi học, bởi vì cậu đi hướng ngược lại, nên chỉ có thể tự đi đón xe buýt.

Lúc này Lục Tịnh An mới nhớ tới, thứ sáu tuần trước mưa to, cô tiện đường chở cậu ta về nhà, xe đạp của cậu còn để ở trường học.

“Tôi đi đây không thì muộn học mất.” Phi Minh Sâm vẫy vẫy tay với cô, “Gặp lại ở trường học.”

Nhìn cậu xoay người rời đi, Lục Tịnh An vô thức gọi lại: “Này, cậu chờ một chút!”

Phi Minh Sâm nghe lời đứng yên, hơi nghi ngờ quay đầu nhìn cô, “Sao vậy? Còn có việc gì sao?”

Lục Tịnh An đứng tại chỗ, mũi chân đá viên đá trên đất, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên đất nói: “Cậu.... Cậu có muốn ngồi xe tôi không?”

“Hả?”

Giọng cô hơi nhỏ, lại đúng lúc có chiếc xe buýt chạy ngang qua, nên che mất luôn lời nói của cô.

Phi Minh Sâm đi về hướng cô, đến trước mặt cô mới hỏi: “Cậu vừa nói gì?”

“Tôi nói, cậu có muốn ngồi xe tôi hay không?” Lục Tịnh An trợn mắt nhìn cậu, có vẻ tức giận hét lên.

Cô gào lên xong liền dừng lại, trên mặt hiện lên rặng mây đỏ, ánh mắt càng mơ hồ.

Thật ra thì vừa rồi Phi Minh Sâm có nghe được, chỉ là muốn nghe cô nói thêm lần nữa mà thôi.

Lúc này nhìn cô chạy trốn chết phía trước, khẽ cười nói: “Được.”

Nhìn cậu ta tươi cười, mặt Lục Tịnh An còn đỏ hơn, khó khăn nói: “Tôi.... Tôi chẳng qua là..... Thấy cậu tuần trước giúp tôi mua trà sữa, nên mới chở cậu đi, cậu đừng hiểu sai.”

Phỉ Minh Sâm nhú mày, “Uhm, tôi cũng nghĩ vậy, cậu nghĩ tôi hiểu sai gì cơ?”

Lục Tịnh An trợn mắt nhìn cậu ta, tạm thời có hơi khó thở.

Đương nhiên là đừng hiểu sai là cô quan tâm tới cậu ta thậm chí thích cậu ta các kiểu....

“Thì là thế chứ sao!” Cô thẹn quá hóa giận nói: “Đi, sắp trễ rồi!”

Nói xong cô xoay người rời đi, vùi đầu không muốn nhìn cậu ta tí nào.

Phỉ Minh Sâm thông thả đi sau lưng cô, khoe miệng cong lên, mang theo vui sướng hài lòng.

Chương 54: Thích cậu ấy

Edit: Lafite

“Bác Lâm, chào buổi sáng.” Phi Minh Sâm ngồi ngay ngắn trên xe xong lên tiếng chào hỏi bác Lâm.

“Chào buổi sáng, tiểu Sâm.”

Bác Lâm nhìn qua kính chiếu hậu, vô cùng hòa ái cười một tiếng, đối với việc cậu ta theo Lục Tịnh An lên xe, dường như một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nghe bọn họ xưng hô quen thuộc, Lục Tịnh An cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, nhưng không nói ra được lạ ở chỗ nào.

Cô miễn cưỡng dựa vào ghế, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phi Minh Sâm.

Cậu ta hơi nhoài người về phía trước, đang trò chuyện với bác Lâm về tình hình giao thông, khéo miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, ung dung lại tùy ý, không thấy tí xíu mất tự nhiên nào.

Lục Tịnh An âm thầm bĩu môi, ánh mắt rơi vào đồng phục trên người cậu ta, trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh ngày đó cậu giữ áo khoác khoác lên người cô.

Ngày đó sau giờ Ngọ mưa to như trút nước, rõ ràng vừa ướt lạnh vừa chật vật, thế nhưng bây giờ nhớ lại, chỉ có mỗi đồng phục khoác trên người ấm áp, còn có mùi trà sữa ngọt ngào.

“Rắc ----”

Xe bỗng nhiên lắc lư, thân thể Lục Tịnh An lảo đảo, từ trong ký ức tỉnh hồn lại.

Vừa ngẩng lên, chỉ thấy thiếu niên không biết từ lúc nào đã nghiêng đầu tới, như cười như không nhìn cô.

Trong lòng Lục Tịnh An giật mình, theo bản năng ngồi ngay ngắn lại, hai tay chống hai bên, nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa kính xe.

Xe từ từ chạy lên cầu vượt, mặt trời dâng lên từ phía xa, ánh mặt trời ấm áp xua tan đi lạnh lẽo buổi sáng sớm.

Lục Tịnh An cứng đờ người, con người liếc một cái, lại không dám thật sự nghiêng đầu đi nhìn, luôn cảm thấy Phi Minh Sâm vẫn còn đang nhìn cô.

Chẳng qua rất nhanh cô đã kịp phản ứng, sao cô phải lẩn tránh? Giống như là sợ cậu ta vậy.

Cô cắn cắn môi, lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Phi Minh Sâm, lại phát hiện cậu ta căn bản không có đang nhìn cô, mà là vẫn nói huyên thuyên với bác Lâm.

Lục Tịnh An có hơi lúng túng, lại có chút thẹn quá hóa giận.

Cô trợn mắt nhìn cậu ta, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt, dẫu sao vừa rồi chỉ là cô tự mình đa tình, nếu tìm cậu ta nổi giận, há chẳng phải là làm lộ ra tâm tư của mình?

Cô dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu rối bời các loại suy nghĩ, có điều nàng bỗng dừng mạch suy nghĩ lại, thân thể giác quan đều tập trung một chỗ.

Tay cô để bên người, có vật gì đó đang nhích tới.

Trong lòng cô khẽ run lên, cúi đầu xuống liền thấy bàn tay không an phận của thiếu niên, chẳng biết đi tới bên cạnh cô lúc nào, nhẹ nhàng kề bên cô.

Sau đó, dưới cái nhìn soi mói của cô, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, thử thăm dò nắm lấy ngón tay út của cô.

Mặt Lục Tịnh An lập tức đỏ lên.

Phi Minh Sâm ngồi bên người cô, trong lòng mang theo thấp thỏm, chẳng qua khi phát hiện cô chỉ trừng mắt nhìn cậu, không lấy tay ra, thì lá gan cũng lớn hơn.

Cậu ta vừa nói chuyện với bác Lâm, một bên xem như không có chuyện gì xảy ra trùm lên mu bàn tay cô, rồi bao bọc lấy, cuối cùng là mười ngón tay nắm lại, lòng bàn tay ép sát vào nhau.

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp, Lục Tịnh An cắn cắn môi dưới, tim nhảy loạn.

Cô nhìn tay của hai người giao nhau, tay cô nhỏ hơn so với tay cậu ta, màu da cũng trắng hơn chút, chẳng qua để cùng một chỗ, lại hết sức hài hòa.

Cảm giác của cô... Không hề quá chán ghét....

Cô gái cắn chặt môi dưới, cuối cùng làm bộ như không thấy, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cho dù cô muốn phân tâm nghĩ lung tung đi nữa, thì sự chú ý vẫn rơi ở trên tay hai người.

Tư thế thân mật thế kia, khiến cho bên tai cô cũng đỏ lên.

Phỉ Minh Sâm trộm nhìn cô, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Bác Lâm cầm tay lái, nhìn vào kính chiếu hậu, nhìn thấy hết động tác nhỏ này của bọn họ, nhưng không có nói gì, chỉ cong môi cười, chuyên tâm lái xe, đi về hướng trường học....

Ngày hôm đó, Lục Tịnh An thất thần cả một ngày.

Mạc Xảo Xảo phát hiện ra sự khác lạ của cô trước, lúc học tiết cuối buổi chiều, cô ấy không nhịn được lay cánh tay cô, hỏi: “Chị An, chị sao vậy? Có phải không thoải mái không?”

Lục Tịnh An lấy lại tinh thần, lắc đầu.

Cô không muốn nói, Mạc Xảo Xảo không còn cách nào, chỉ có thể âm thầm lo âu cùng sốt ruột.

Trên bục giảng Điền Minh đang nói chuyện, “Thứ sáu này sẽ có đại hội thể dục thể thao, nhưng bạn học Trần Lôi lại bị thương ở chân, không có cách nào tham gia trận đấu kéo co, có bạn nào đồng ý thay bạn ấy không?”

Trần Lôi ngồi trước mặt Mạc Xảo Xảo, lúc sáng cô ấy đến, quả thực đi tập tễnh, chờ Điền Minh nói xong, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang, trên mặt cô ấy đỏ bừng lên, nhìn dáng vẻ rất là xấu hổ.

Trong phòng học rất yên lặng, không có nữ sinh giơ tay.

Mạc Xảo Xảo ngược lại muốn giúp đỡ, nhưng cô đã lỡ ghi danh bên nhảy dây, hai hạng mục tiến hàng cùng lúc, cô lại không thể phân thân.

“Nếu bây giờ không có người, lớp chúng ta chỉ có thể bỏ cuộc.”
Điền Minh tiếc nuối nói.

Trần Lôi cắn răng, cuối cùng vẫn đứng lên nói: “Cô, đại hội thể thao còn đến mấy ngày nữa, có thể đến thứ sáu chân em ổn rồi?”

“Thế nhưng.....”

“Em đi.”

Bạn học trong lớp sững sốt, giọng nói này là.....

Mọi người nhìn về phía cuối lớp học, nữ sinh đó luôn yên lặng không nói gì nhưng cảm giác tồn tại rất chân thực, hai tay cầm túi quần, lười biếng đứng lên.

Nói thật, tựu trường hơn một tháng, thì mọi người ít nhiều gì cũng đã bớt sợ Lục Tịnh An hơn so với thời gian đầu mới nhập học.

Mặc dù cô gái này thường xuyên ngủ trong giờ học không tuân thủ kỷ luật, thầy cô giảng bài cũng chưa bao giờ nghe, nhưng ít ra không nghe nói tới việc cô ấy đánh nhau nữa.

Trước đó đánh huấn luyện viên, lại thêm những chuyện của cô ở trường trung học, đã dần dần phai nhạt trong đầu các bạn học, bởi vì ấn tượng ban đầu như thế, cho nên đối với hoạt động tập thể thế này, không ai dám đi hỏi cô.

Lúc này đây thấy cô đứng ra, tâm trạng của mọi người đương nhiên sẽ chút phức tạp.

“Nhưng mà....” Trần Lôi quay đầu nhìn cô gái, cảm giác hơi thấp thỏm.

Lục Tịnh An không thèm để ý tới cái nhìn của người khác, cô duy trì tư thế cầm vào túi quần, nhún vai nói: “Bây giờ có thể đi được chưa?”

Những lời này cô nhìn Điền Minh nói ra.

Điền Minh hồi phục lại tinh thần, vội cười một tiếng, “Nếu bạn học Lục nguyện ý tham gia, vậy thì không thể tốt hơn, thôi không làm trễ thời gian của các em nữa, các em có thể đi.”

Lục Tịnh An nhắc ba lô lên, không nói một lời nào rời khỏi phòng học, tư thế vừa tùy ý vừa tiêu sái, để cho ánh mắt của một vài nữ sinh không khỏi tỏa sáng.

“Lục Tịnh An thật ngầu nha....”

“Cô ấy thật ra không hung dữ lắm.....”

“Cô ấy vì Trần Lôì nên mới tham gia sao?”

“Không phải đâu, chắc là muốn trước đó rồi....”

Mọi người xì xào bàn tán, Trần Lôì nhân vật chính của đề tài này, mặt đỏ bừng trở về chỗ ngồi, nhưng trong lòng rất cảm kích Lục Tịnh An.

Như vậy thì sẽ không vì cô mà liên lụy các bạn học khác không thể tham gia thi đấu....

Những người khác cũng vội rút thu dọn, chuẩn bị về nhà. Mà Phi Minh Sâm đã sớm đeo ba lô lên, đuổi theo hướng Lục Tịnh An vừa đi.

Ở cổng trường, xa xa liền nhìn thấy thiếu nữ đứng ven đường, chờ bác Lâm lái xe tới đón.

Cậu chậm rãi thả chậm bước chân, điều chỉnh hô hấp xong, lúc này mới chậm rãi đi tới bên cạnh cô.

Lục Tịnh An đang nhìn điện thoại di động, chợt cảm giác bên người có thêm người, mới nghiêng đầu nhìn, thế nhưng phát hiện ra là người mà cô không muốn nhìn thấy nhất lúc này.

Cô bước một bước ngang qua người cậu, kéo giãn khoảng cách với cậu ta.

Phi Minh Sâm không khỏi nhượng mảy, lại dời đến bên cạnh cô một chút, kết quả cô gái kia lại cách ra thêm một chút.

“Tịnh An.” Cậu không thể làm gì khác ngoài việc buông tha, sau đó ra vẻ đáng thương mong đợi gọi cô một tiếng.

“Làm.... Làm sao?” Lục Tịnh An nhìn phía xa, không dám nhìn cậu ta.

Cảm giác được sự khác lạ của cô, mặc dù trong lòng thấy lạ, nhưng Phi Minh Sâm vẫn tiếp tục tiến hành theo kế hoạch.

“Lốp xe của tôi bị hỏng, tối nay tôi có thể ngồi xe cậu trở về không?”

“Hỏng.... Hỏng thì đi sửa ngay đi.” Lục Tịnh An cắn môi, “Lát nữa tôi phải đến võ quán, không tiện đường.”

Lúc cô nói chuyện, từ đầu đến cuối đều không chịu nhìn cậu.

Phi Minh Sâm nghi ngờ nhìn cô, bỗng nhiên xít lại gần hỏi, “Lục Tịnh An, cậu sao vậy?”

Lục Tịnh An theo bản năng nghiêng đầu, thấy cậu ấy không biết từ lúc nào mà dựa gần vào cô như vậy, làm cô bị dọa cho hết hồn, đồng thời tim đập loạn xạ.

Cô ngơ ngác nhìn gương mặt tuần tú của cậu ấy gần trong gang tấc, cho dù có trốn tránh như thế nào đi nữa, cô không thừa nhận cũng không được, cô thật giống như.... Thật sự thích cậu ấy?

Chương 55: Cùng nhau về nhà?

Edit: Lafite

Vào lúc nhận ra tâm ý của mình, Lục Tịnh An đột nhiên lui về sau mấy bước, thấy thiếu niên mang theo ánh mắt nghi hoặc, trên mặt cô không nhịn được bắt đầu đỏ lên.

“Tịnh An?” Phỉ Minh Sâm không hiểu gì nhìn cô, trong mắt lộ ra mấy phần quan tâm.

Lục Tịnh An dùng sức lắc đầu “Không.... không có gì, cậu đứng xa một chút, đừng dựa gần như vậy!”

Phỉ Minh Sâm đứng yên, tay đút trong túi quần siết chặt. Mới sáng sớm nay vẫn còn tốt, sao giờ bỗng thành như vậy?

Cậu nhìn thiếu nữ trước mắt, đáy mắt mang theo chút buồn buồn cùng với một xiu ảm ức.

Thật giống như mọi lần, lúc cậu cảm thấy đã tiếp cận gần cô thêm một bước, thực tế sẽ luôn là cô cho cậu một cái tát, để cho cậu biết rõ, cậu thật ra vẫn đang dậm chân tại chỗ.

Cậu cảm giác, cậu thật sự không có cách nào hiểu cô ấy.

Tiếp xúc với ánh mắt tổn thương của thiếu niên, Lục Tịnh An không khỏi ngừng một lúc, cô há miệng định giải thích, nhưng phát hiện căn bản là mình không biết nên nói cái gì cho phải.

Phỉ Minh Sâm mím mím môi, trong lòng cậu có chút lạnh, nhún vai một cái, “Vậy cũng tốt.”

Cậu xoay người rời đi, Lục Tịnh An nhìn bóng lưng của cậu, vừa định gọi cậu ấy lại, kết quả chuông điện thoại di động lại vang lên.

Lục Tịnh An không thể làm gì khác hơn là nghe điện thoại.

“A lô ----- Bác Lâm.”

“Cô An, bên chỗ bác xảy ra chút sự cố, hôm nay không có cách nào đi đón cháu, cháu xem đón xe về nhà được không?”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói có vẻ già nua của bác Lâm, bối cảnh đầu dây bên kia mơ hồ có chút ồn ào.

“Sự cố? Vậy bác không sao chứ?” Lục Tịnh An khẩn trương.

“Không sao không sao, một chút vấn đề nhỏ thôi.” Bác Lâm an ủi.

Nghe ông luôn mãi cam đoan, lúc này Lục Tịnh An mới gật đầu, “Vậy bác xử lý trước đi, bên này cháu tự giải quyết.”

Cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn lại, thấy Phỉ Minh Sâm đã đi cách khoảng mười bước, sắp đi ra khỏi cổng trường.

Lục Tịnh An liếc qua điện thoại di động, cuối cùng vẫn là dậm chân, sải bước đuổi theo cậu ấy.

Phỉ Minh Sâm đi rất chậm, mặc dù mất hết ý chí, nhưng cậu vẫn có chút mong đợi, mong đợi cô gái sau lưng, có thể mở miệng gọi cậu lại.

Chẳng qua cậu đợi đã lâu mà vẫn không nghe được tiếng kêu gọi của cô.

Cậu cười tự giễu một cái, vừa định bước nhanh rời khỏi nơi này, thì cảm giác có người kéo lấy vạt áo từ phía sau.

Cậu hơi ngẩn ra, muốn quay đầu nhìn lại, nhưng lại có hơi sợ.

Cậu rối rắm vài giây, cuối cùng vẫn không nhịn được tò mò cùng mong đợi trong lòng, cậu nghiêng người quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn thấy người kéo áo mình quả thật là người mà mình luôn nghĩ đến trong lòng, tim cậu rung động, cảm thấy đập càng nhanh hơn trước.

Thiếu nữ tóc ngắn mới vừa rời còn một mực kháng cự cậu, lúc này đang dùng đôi tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo phía sau, cô ngược mắt nhìn cậu, có chút mất tự nhiên nghiêng đầu qua một bên.

Mặc dù trong lòng vui mừng đến nỗi muốn nóng lòng hoan hô thành tiếng, nhưng Phỉ Minh Sâm vẫn khắc chế bản thân.

Cậu quan sát cô từ trên xuống dưới, cố làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi: “Sao vậy?”

Lục Tịnh An mím chặt môi, chỉ cần đứng cạnh cậu ấy, cô đều cảm giác như tim mình đập nhanh không khống chế được, trên mặt cũng không tự chủ mà nóng lên.

Phỉ Minh Sâm không thấy rõ vẻ mặt của cô, song cậu vẫn không thúc giục, kiên nhẫn chờ đợi.

“Bác Lâm xảy ra chút chuyện, không tới được rồi.” Lục Tịnh An ngập ngừng nói.

“Cho nên?” Phỉ Minh Sâm nhíu mày.

Lục Tịnh An cảm giác cả người cực kỳ không tự nhiên, cô nhìn chằm chằm mũi giày, do dự hồi lâu mới nói: “Có muốn cùng nhau đi về nhà không?”

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, thiếu nữ cúi đầu, cậu chỉ có thể nhìn được mái tóc mềm mại của cô, lỗ tai xinh xắn nhỏ nhắn, còn có một đoạn gáy trắng nõn như cổ thiên nga.

Cậu tưởng tượng đến vẻ mặt của cô lúc này, chậm rãi, khóe môi của cậu cong lên.

“Nhưng mà xe tôi hư rồi.” Cậu hăng giọng một cái, nói.

Lời này của cậu ấy rơi vào tai Lục Tịnh An, giống như là đang uyển chuyển cự tuyệt cô vậy, cô cắn môi dưới, bàn tay từ từ buông lỏng vạt áo cậu.

Lục Tịnh An vừa định làm bộ tùy ý nói vậy thì thôi, thiếu niên bỗng đưa tay bắt được tay cô.

Cô nháy mắt, ngẩng đầu nhìn cậu.

Gò má thiếu nữ ửng đỏ, trên làn da trắng nõn lộ ra màu hồng nhạt, khiến cho người ta rất muốn cắn một cái.

Phỉ Minh Sâm thấy cô như vậy, nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn.

Cho nên, mới vừa rồi là xấu hổ?

Cậu thầm cảm thấy thoải mái trong lòng, nhưng vì không đem người dọa sợ lần nữa, giọng cậu ôn nhu, mím cười nói: “Cậu cùng tôi

đi sửa xe, sau đó chúng ta cùng nhau đi về nhà có được không?”

Lục Tịnh An nhìn thần sắc ôn nhu của cậu ấy, cảm giác giống như bị đầu độc vậy, thuận theo gật gật đầu.

Phỉ Minh Sâm cười một tiếng, đưa tay vén vén tóc ngắn trên trán cô, rồi cứ nắm tay cô như thế, cùng nhau đi đến bãi xe.

Sân trường vào giờ này, học sinh không nhiều, hai bên đường trồng cây thường xanh, trong thời tiết này vẫn xanh um tươi tốt, lá xanh rậm rạp.

Giữa bóng cây đan xen, thiếu niên thiếu nữ cùng nhau bước chậm chậm dưới tàng cây, thỉnh thoảng có thể thấy tay bọn họ nắm thật chặt, bị nắng chiều phác họa trên đất thành hình vòng cung đẹp đẽ.

Kế bên trường học có tiệm sửa xe đạp, Phỉ Minh Sâm đẩy ra, Lục Tịnh An lặng lẽ đi bên người cậu, thường thường vụng trộm liếc nhìn cậu một cái, lúc bị cậu bắt gặp, lại lật đật dời tầm mắt, nhìn đi nơi khác.

Phỉ Minh Sâm nhướn mày, luôn cảm thấy hôm nay Lục Tịnh An rất kỳ lạ, có điều nghĩ đến cô chủ động muốn cùng cậu đi về nhà, mặc dù có liên quan đến Bác Lâm, nhưng cậu vẫn không thể ngăn được mừng rỡ.

“Chú ơi, lốp xe bị lủng, có thể sửa nhanh một chút giúp cháu không?” Đến tiệm nhỏ, Phỉ Minh Sâm dừng xe lại, nói với ông chủ.

Nghe giọng cậu, hiển nhiên là quen với ông chủ. Quả nhiên, khi ông chủ thấy cậu liên nhiệt tình nói: “Được rồi, chú lập tức vá cho cháu.”

Liếc thấy người đứng sau lưng cậu, ông chủ tò mò nhìn về phía Lục Tịnh An, còn trêu ghẹo: “A, cậu nhóc, mấy ngày không gặp, đã có bạn gái rồi nha?”

Lục Tịnh An không khỏi ngừng một lát, bởi vì lời này của chú kia, mà mặt cô lại bắt đầu đỏ lên.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, cười cười nói: “Chú, chú hiểu lầm rồi, cô ấy chẳng qua là bạn học cùng lớp với cháu thôi.”

“Phải không? Vậy thì ngại quá.” Ông chủ vừa lấy lớp xe ra, vừa nói, “Có điều, cô bé ơi chú nói này, cháu cứ tin tưởng mắt nhìn của chú, cậu chàng này khá lắm đấy, là một đối tượng có thể hẹn hò!”

Mặt Lục Tịnh An đỏ bừng lên, ngược lại không phản đối lời của ông chủ sửa xe, cô liếc nhìn Phi Minh Sâm, lại không được tự nhiên nhìn bố trí trong cửa tiệm nhỏ, dáng vẻ rất chi là tò mò.

“Chú à, chú đừng nói nữa, chúng cháu là học sinh cấp 3, yêu sớm sẽ bị bắt lỗi.” Phi Minh Sâm thuận miệng nói.

Nghe vậy, Lục Tịnh An ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn cậu, trong mắt có chút tức giận.

Cô căn cứ môi, nhìn thoáng qua mặt đường, khu vực này không tiện lắm, muốn bắt xe có chút không thuận tiện. Nên đành thôi, cô đi tới bên cạnh như có như không đá đá hòn đá dưới chân.

Khoảng hai mươi phút sau, ông chủ đã vá xong bánh xe.

“Chú, cảm ơn chú, chú cất tiền, chúng cháu đi trước.”

“Được được, đi thông thả.”

Tạm biệt ông chủ, Phi Minh Sâm đạp xe tới trên đường, nghiêng đầu nhìn thấy Lục Tịnh An còn đứng tại chỗ, cậu liền gọi cô một tiếng, “Tịnh An, mau lại đây.”

Lục Tịnh An rất không muốn thuận theo ý cậu, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi bước tới, sắc mặt có hơi chán ghét.

Cho là cô chờ lâu không vui, Phi Minh Sâm sờ đầu cô, áy náy nói: “Tôi với chú ấy đã lâu không gặp, nói chuyện có hơi lâu, xin lỗi.”

Lục Tịnh An liếc mắt, cô vốn không phải vì cái này mà không thoải mái.

“Sao, ăn viên kẹo, không tức giận nha?” Phi Minh Sâm lấy trong túi ra viên kẹo sữa, lột giấy gói đưa tới trước mặt cô.

Lục Tịnh An không nhận, chỉ nhìn cậu không chớp mắt, trong mắt dần dần tích tụ lửa giận.

“Sao vậy?” Phỉ Minh Sâm rất cuộc ý thức được có điều không đúng.

Cậu đưa tay muốn sờ đầu cô tiếp, lại bị thiếu nữ vỗ rớt tay, tay cậu run một cái, viên kẹo kia cũng rơi xuống đất, nhanh như chớp lăn vào trong bụi cỏ, dính đầy đất cát.

Phỉ Minh Sâm nhú mày, cậu cẩn thận nhớ lại, quả thực không nghĩ ra tại sao cô lại khiến cô nổi đóa như vậy.

“Tịnh An?” Cậu nhìn chăm chăm vào cô, trong đáy mắt tràn đầy nghi ngờ.

Lục Tịnh An hít một hơi thật sâu, cô nhìn cậu, không để cậu đoán lâu, trực tiếp nói: “Nếu cậu cảm thấy học sinh cấp ba không thể yêu sớm, vậy thì trước kia cậu nói thích tôi, lại coi là cái gì?”

Nhìn mắt cô dần dần đỏ lên, Phỉ Minh Sâm không khỏi giật mình, “Tôi...”

“Tôi ghét nhất người khác lừa gạt tôi!”

Lục Tịnh An trợn mắt nhìn cậu, thừa dịp cậu chưa chuẩn bị, tức giận giẫm một cước lên chân cậu, lúc cậu đang ôm chân kêu đau, lại không nói lời nào theo đường cái đi về phía trước.

“Này, Lục Tịnh An! Cậu muốn đi đâu? Cậu trở lại cho tôi!”

Phỉ Minh Sâm chịu đau, dưới ánh mắt cười nhạo của ông chủ tiệm, đạp xe đuổi theo cô.

Chương 56: Cậu cũng thích tôi, đúng không?

Edit: Lafite

Trên đường cái, thiếu nữ tóc ngắn cúi đầu đi về phía trước dọc theo vỉa hè, bên cạnh cô, một thiếu niên cưỡi xe đạp mặc đồng phục học sinh màu lam, chậm chậm đi theo.

“Tịnh An?” Phi Minh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, dè dặt gọi cô một tiếng.

Lục Tịnh An không nhìn cậu ta lần nào, sải bước thật nhanh đi về phía trước, trên mặt mang theo mấy phần nóng nảy cùng giận dữ.

Chỉ có điều cô đi bằng hai chân thì chẳng thể nào nhanh hơn được Phi Minh Sâm đi bằng xe đạp, cậu khéo léo đạp xe theo sát bên cạnh cô.

Phi Minh Sâm nhìn sườn mặt của cô gái, bên tai quanh quẩn lời cô vừa chát vắn, cậu cảm giác trái tim mình như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Chẳng lẽ rốt cuộc là cậu đã vén mây thấy trăng, cô nhóc này thông suốt rồi? Nếu không tại sao lại phản ứng lớn như vậy?

“Nhìn cái gì? Cậu cách xa tôi một chút!”

Lục Tịnh An rốt cuộc không chịu nổi, quay đầu trừng cậu, sau đó nhấc chân đạp một cái, thiếu niên đang đi xe đạp lập tức bị mất thăng bằng.

Phi Minh Sâm vội vàng chống một chân xuống đất, bảo vệ xe an toàn, lúc này mới không té xuống mất phong độ.

Lục Tịnh An không để ý tới cậu, mặt đầy lạnh lùng tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng thiếu nữ, Phi Minh Sâm không khỏi cười khổ, bất kể có thông suốt hay chưa, trước mắt phải nghĩ biện pháp dỗ người cho thật tốt đã.

Nhìn cô hằm hừ tức giận, cậu không tiếp tục tìm nữa, dấu sao trên đường cái rượt theo không an toàn.

Cậu xuống xe, đẩy xe đạp theo sau lưng cô.

“Nơi này cách nhà rất xa, cậu thật sự định đi bộ về sao?” Cậu cười xe đạp cũng phải nửa giờ, đi bộ sợ rằng hơn một giờ mới tới.

Lục Tịnh An liếc mắt, không để ý tới cậu.

“Cậu biết đường về không?” Phi Minh Sâm lại nói, “Một lát nữa còn phải qua cầu, đoạn đường này đón xe rất khó.”

Bước chân thiếu nữ hơi ngừng, bình thường đi học đều do bác Lâm đưa đón, cô thật sự là không để ý tới.

“Hay là tôi chờ cậu về đi, có chuyện gì chúng ta trở về rồi hãy nói, được không?” Phi Minh Sâm hỏi nhỏ, trong giọng nói mang theo vài phần dịu dàng.

Người đang bực bội giải thích rất là tổn sức, Phi Minh Sâm trực tiếp buông tha, chuẩn bị đỡ người hết giận trước rồi bàn lại.

Lục Tịnh An hơi do dự, thật ra thì cô không rõ lắm suy nghĩ của mình.

Rõ ràng là cậu ấy lừa gạt cô, nhưng nghe cậu ấy nói với cô bằng giọng ấm áp dịu dàng, ánh mắt lại vô cùng thành khẩn, cô lại có chút mềm lòng.

Giống như hiểu được tâm ý của bản thân xong, có vài thứ dường như không giống nhau nữa....

Nhưng là, nếu cậu ấy không thích mình, thì tại sao lại phải nói mấy lời gây hiểu lầm cho người khác, luôn tới lôi kéo cùng cô làm quen, còn đối xử với cô.... Tốt như vậy?

Nghĩ đến đây, cô liền tức giận không có chỗ xả.

“Trước hãy lên đây đi, tôi chờ cậu.” Phi Minh Sâm lại ngồi lên xe đạp, chỉ chỗ ngồi phía sau xe nói.

Lục Tịnh An cắn cắn môi, mặt đen lại, mặc dù rất muốn đi lên, nhưng đối mặt với đôi mắt của thiếu niên, cô lại có chút không nhắc

nổi chân.

“Hừm?” Phỉ Minh Sâm bỗng xích lại gần cô, mũi cậu dường như đụng vào chóp mũi cô.

Lục Tịnh An sợ hết hồn, vội vàng lui về sau.

“Không phải cậu đang sợ tôi đấy chứ?” Phỉ Minh Sâm cười một tiếng, ánh mắt mang theo vài phần cười nhạo.

Quả nhiên, Lục Tịnh An trừng mắt, “Ai sợ cậu?”

“Nếu không thì tại sao không dám ngồi xe tôi?” Phỉ Minh Sâm nhú mày.

“Ai nói tôi không dám?!” Lục Tịnh An cắn răng, leo lên xe đạp, ngồi ở phía sau xe.

Phỉ Minh Sâm bất đắc dĩ lắc đầu một cái, quả nhiên mời tướng không bằng khích tướng nha.

Nhìn thiếu nữ tức giận, hai tay nắm lấy xe, người lại cách thật xa, dáng vẻ cáu kỉnh không được tự nhiên, nhìn còn thật sự đáng yêu.

“Ngồi vững nha.” Phỉ Minh Sâm cười nói, nhấn bàn đạp, chở cô vững vàng đi trên đường.

Trên đường xe dần dần nhiều lên, không biết có phải cố ý hay không, Phỉ Minh Sâm ban đầu vẫn đạp với tốc độ đều đặn, lúc này lại lúc nhanh lúc chậm.

Bởi vì ảnh hưởng quán tính, Lục Tịnh An thỉnh thoảng đứng đưa người tới trước sau, không thể tránh khỏi việc đụng phải lưng của thiếu niên.

“Cậu không thể chạy ổn định chút sao?” Cuối cùng Lục Tịnh An cau mày, không thể nhịn được nữa nói lên.

Nhưng vào lúc này, phía trước xuất hiện một cái dốc, cảm giác mãnh liệt khiến cho Lục Tịnh An theo bản năng dang hai tay ra, ôm chặt hông thiếu niên.

Mắt Phỉ Minh Sâm nhìn phía trước, khóe miệng lại gợi lên chút ý cười thoáng qua.

Rất nhanh, bọn họ đã xuống khỏi sườn dốc, xe vững vàng chạy trên đường cái. Lục Tịnh An định rút tay về, liền bị thiếu niên phía trước đè lại.

“Ôm lấy, như vậy sẽ không lao đảo.”

Giọng nói của cậu ấy theo gió thổi vào tai cô, mặc dù hơi nhỏ, nhưng cô vẫn nghe rất rõ.

Lục Tịnh An mím chặt môi, trong mắt hiện lên giãy giụa, cuối cùng vẫn không buông tay ra.

Tiếp theo, quả thật không còn lao đảo nữa.

“Tạch tạch tạch ----” là âm thanh bánh xe chuyển động.

Cô ngồi an tĩnh, giương mắt nhìn bóng lưng của thiếu niên gần trong gang tấc, ánh chiều tà xuyên qua tàng cây chiếu xuống, gió gào thét từ phía trước thổi tới, nhưng mà đã bị người phía trước chặn lại.

“Bùm bùm ----- bùm bùm -----”

Tim đập kịch liệt như vậy, thì ra đây chính là thích một người.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn thiếu niên kia một cái, cắn môi, nhẹ nhàng dựa trán vào lưng cậu ấy.

Cô nhìn ánh sáng lưu động trên mặt đường, nghe âm thanh huyền ảo bên tai, chợt có cảm giác tốt đẹp yên tĩnh của năm tháng.

Nếu có thể cứ đi hoài như vậy, không kết thúc, dường như cũng rất tốt. Như vậy thì không cần suy tính vấn đề rốt cuộc cậu ấy có thích cô hay không, cũng không cần phải sợ hãi phần thích này sẽ mang đến cho cô cái thay đổi xa lạ gì.

Có điều đường luôn sẽ đi hết, dù không muốn nghĩ làm thế nào để đổi mặt, bọn họ vẫn phải về đến khu dân cư, đi tới trong sân nhà họ Lục.

Phi Minh Sâm chống một chân trên đất, nghiêng đầu nhìn trên lưng mình, không biết là cô gái có ngủ hay không, khẽ cười nói, “Tịnh An, đến nhà rồi.”

Lục Tịnh An liền buông tay ra, nhảy xuống xe, không quay đầu lại mà chạy mất.

“Này, Lục Tịnh An!”

Phỉ Minh Sâm không nghĩ tới cô chạy còn nhanh hơn thỏ, vội vàng bỏ lại xe đạp, ba chân bốn cẳng chạy theo hướng cô.

Lục Tịnh An mới vừa mở cửa vào nhà, đã bị nắm lấy vai.

Cô giật mình, theo bản năng cầm ngược lại tay cậu, chuẩn bị ném cậu ấy qua đầu vai.

Phỉ Minh Sâm vội vàng lắc người, khéo léo tránh khỏi.

Lục Tịnh An ngẩn ra, vốn không nghĩ gì, lúc này lại bị khơi dậy lòng háo thắng, cô chuyển người, thuận thế phản đòn kéo cánh tay cậu ấy, dồn cậu ấy vào trên cửa.

Hai má ép lên cánh cửa, Phỉ Minh Sâm cảm thấy không biết làm sao.

Người yêu có võ quá giỏi cũng là một chuyện nhức đầu, chẳng qua nghĩ đến sau này lúc gặp người xấu, ít nhất có thể bảo vệ tốt cho bản thân, cậu cũng bình thường lại.

“Tịnh An, chúng ta không nên nói chuyện thế này chứ?”

Trên thực tế, mặc dù hai tay bị bắt chéo sau lưng có hơi đau, nhưng cô gái dường như gần sát sau lưng cậu, cảm giác mềm mại kia, làm cho cậu đỏ mặt, đồng thời tâm tư lại dao động.

Lục Tịnh An ngược lại không suy nghĩ nhiều như vậy, cô cũng cảm thấy như vậy không được tự nhiên lắm, liền buông lỏng tay.

Phỉ Minh Sâm giật giật cánh tay, xoay người đối mặt với cô.

“Đi ra ngoài.” Lục Tịnh An chỉ ngoài cửa, cắn răng nói.

“Chúng ta cần nói chuyện một chút.” Phỉ Minh Sâm nghiêm túc nói.

“Không có gì để nói.”

Lục Tịnh An xoay người vào nhà, Phỉ Minh Sâm thức thời đóng cửa lại, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau lưng cô.

“Làm sao lại không có gì để nói chứ?” Cậu dò xét tính giữ chặt ngón tay cô.

Rất tốt, không bị đánh.

Vì vậy cậu đánh bạo cầm tay cô, nhẹ giọng nói, “Tôi thích cậu đấy, Tịnh An.”

“Cậu cho là tôi sẽ tin cậu sao?” Đã tỉnh táo lại Lục Tịnh An không có nổi giận nữa, chỉ lạnh nhạt nói.

Cô như vậy làm cho Phi Minh Sâm có chút hốt hoảng trong lòng, cậu liên tục nghĩ nghĩ nói, “Trường học đúng là không cho phép yêu sớm, nhưng đâu có quan hệ gì với việc tôi thích cậu chứ?”

“Thích tôi không phải yêu sớm sao?” Lục Tịnh An cảm thấy suy luận của cậu ấy có vấn đề.

“Dĩ nhiên không phải.” Phi Minh Sâm nghiêm trang nói, “Yêu sớm, tức là nói chuyện yêu đương quá sớm, nhưng nói chuyện yêu đương vốn là chuyện của hai người.”

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, đột nhiên có chút không muốn nghe một lời nào của cậu ấy.

Có điều là Phi Minh Sâm cũng không để cho cô trốn, cậu tiếp tục nói: “Thích cậu, là chuyện của tôi, chỉ khi nào tới thời điểm cậu cũng thích tôi, mới sẽ dính dáng đến vấn đề yêu sớm.”

Lục Tịnh An ngăn người, cậu ấy nói thật có đạo lý, cô lại không có lời nào chống đỡ.

“Cho nên, tôi thích cậu, cùng với việc yêu sớm không có liên quan.” Phi Minh Sâm nghiêm trang nói lời kết.

Lục Tịnh An cắn môi dưới, rốt cuộc mở miệng nói, “Nếu nó liên quan đến vấn đề yêu sớm?”

Phi Minh Sâm nhìn cô gái, khoe miệng cong lên, ánh mắt sáng rực đầy sao.

“Nói cách khác, cậu cũng thích tôi, đúng không?”

Chương 57: Muốn một chút bồi thường

Edit: Lafite

Nghe được câu hỏi của Phi Minh Sâm, Lục Tịnh An cắn chặt môi, trên má dĩ nhiên đã đỏ lên một mảnh.

“Cậu.... Cậu nói bậy bạ cái gì....”

Lục Tịnh An rút tay về, đi đến ghế sofa, “Mẹ tôi sắp về, cậu đi nhanh đi.”

Thấy cô chạy trốn, Phi Minh Sâm nhíu mày, nhắc chân đi theo.

Lục Tịnh An ngồi trên ghế sofa, ôm gối cuộn thành một đoàn. Bây giờ tâm cô loạn như ma, không dám nhìn tới cậu ấy.

Cậu ấy hỏi như vậy, có phải đã nhìn thấu tâm tư cô hay không?

Cho tới bây giờ cô chưa từng thích qua người nào, Lục Tịnh An cũng chưa từng để cho người nhìn thấu tâm tư, giờ phút này cô như ngồi bàn chông, cảm giác cả người không khỏe.

Phi Minh Sâm ngồi bên cạnh cô, giống như mèo bắt chuột vậy, khoe miệng mang theo ý cười, có chút hài hước nhìn cô.

“Tôi kêu cậu ra khỏi nhà tôi, cậu không nghe thấy sao?” Lục Tịnh An liếc cậu một cái, rất nhanh lại liếc qua lần nữa.

Phi Minh Sâm cười càng sâu hơn, cậu nhìn chăm chăm vào cô, hỏi: “Tịnh An, sao không nhìn tôi?”

Cả người thiếu nữ cứng đờ, lại rúc sâu hơn vào ghế sofa, giống như cậu là nước lũ hay mãnh thú vậy.

“Sao tôi phải nhìn cậu? Cậu đi mau đi.”

Cô không được tự nhiên nói, đại khái không ý thức được, lúc cô nói chuyện âm cuối mềm nhũn, mang theo chút xiu ý làm nũng, căn bản không có bao nhiêu lực uy hiếp.

“Nếu cậu không thích như lời tôi nói, tại sao không dám nhìn tôi?”

“Ai nói tôi không dám?”

Lục Tịnh An trừng cậu, và khi chạm vào đôi mắt dịu dàng của cậu, lại vô thức trốn tránh.

Phi Minh Sâm không khỏi cười khẽ, giống như có từng gợn sóng lay động trên hồ.

“Cậu cười cái gì mà cười?” Lục Tịnh An nắm gối ôm trong lòng, đập vào cậu.

Phi Minh Sâm để mặc cho cô đập, trên mặt vẫn cười, nhìn Lục Tịnh An càng lúc càng nổi cáu.

“Tôi không thể nào thích cậu, đời này cũng không thể!” Cô buột miệng nói ra.

“Tại sao không thể nào?” Phi Minh Sâm bắt lấy gối ôm, thu hồi nụ cười trên mặt, trong đầu bỗng thoáng hiện ra vẻ mặt lúc cô nhìn người đàn ông nào đó.

“Có phải cậu thích Cố Lâm không?” Cậu hỏi ra vấn đề vẫn luôn chôn giấu trong lòng.

Lục Tịnh An cảm thấy không giải thích được, “Cái này cùng với thầy Cố có quan hệ gì?”

Phi Minh Sâm bĩu môi, rất thức thời không rời rắm cái đề tài này, mà hỏi tiếp, “Vậy tại sao không thể thích tôi?”

Nghe cậu lại hỏi tới cái này, tim Lục Tịnh An đập nhanh, cô đoạt lại gối ôm, ánh mắt nhìn về nơi khác, chẳng qua khi tầm mắt rơi vào trên vách tường, ảnh lúc cô chụp chung với Lục Tuyết Cầm, nóng giận trên mặt cô từ từ giảm xuống.

Cô mím môi, nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm giống mẹ tôi.”

Lục Tịnh An hít sâu một hơi, rốt cuộc hiểu rõ sự bất an và trốn tránh trong tim mình, thực sự xuất phát từ đâu.

“Tình yêu vốn không thể tin tưởng, dù có thích nhau đến thế nào, yêu nhau đến thế nào, cảm tình cũng sẽ có một ngày lạnh nhạt, cuối

cùng thì hai bên chán ghét nhau, thậm chí đối mặt với nhau bằng quyền cước.”

Cô nhếch mép lộ ra nụ cười châm chọc. Cô tin tưởng, trước khi ba mẹ kết hôn hẳn là có yêu nhau, thậm chí lúc cô còn rất nhỏ, hồi tưởng lại cũng có một đoạn thời gian hài hòa mỹ mãn.

Có điều tất cả những thứ này đều sẽ thay đổi vào một thời điểm nào đó, giống như biểu hiện giả dối bị xé rách, mặt trái là một thực tế đầm đìa máu tươi.

Phỉ Minh Sâm nhìn cô, thiếu nữ co ro thân mình thoạt nhìn thật nhỏ, mang theo cảm giác cô độc sâu đậm cùng với yếu ớt, làm cho tâm cậu đau theo.

Cậu biết chuyện nhà cô ấy, cũng đã từng tận mắt nhìn thấy ba cô dùng bạo lực với dì Lục, mà cô thì, bên ngoài nhìn như kiên cường, thực chất trong lòng đã sớm chông chát đầy những vết thương.

Phỉ Minh Sâm siết chặt quả đấm, hơi do dự. Chẳng qua cậu biết, nếu hôm nay không nắm lấy cơ hội này, có lẽ sau này sẽ rất khó tiến vào nội tâm của cô ấy lần nữa.

Cậu thở dài, đưa cánh tay thăm dò choàng qua vai cô, ôm cô vào lòng.

Cậu để cằm lên đầu vai cô, nhẹ giọng nói: “Cho tôi một cơ hội được không?”

Lục Tịnh An mím chặt môi.

“Có lẽ bây giờ có nói gì dễ nghe đi chăng nữa, thì cậu vẫn sẽ không tin, vậy thì hãy đem hết tất cả mọi thứ giao cho thời gian đi, chỉ cần cậu không cự tuyệt tôi, không nhốt tôi ở bên ngoài là được.”

Từ đây về sau, thứ bọn họ có là thời gian, cậu không vội trong lúc này, song cậu không thể để cho cô ấy trốn tránh.

Mục tiêu của cậu luôn luôn rõ ràng, nếu nhận định là Lục Tịnh An, thì cậu liền nhất định phải có được, dù cho có tốn bao nhiêu thời gian và tâm tư vẫn không liên quan, cậu vẫn vui vẻ.

“Đừng cự tuyệt tình cảm của tôi, được không?”

Cậu ở bên tai cô nhẹ nhàng nói, giọng nói dịu dàng mang theo mùi phần cảm dỗ, giống như tình nhân đang thì thầm, khiến cho lỗ tai Lục Tịnh An cảm thấy ngứa ngáy, cả người đều nóng lên.

“Tịnh An?” Cậu truy hỏi, phải có một đáp án.

Lục Tịnh An ôm chặt gối trong ngực, tận đáy lòng thật ra đã dao động, chẳng qua là cho cậu ấy một cơ hội mà thôi, dù sao....

“Dù sao tôi cũng không đánh lại cậu, người bị bắt nạt nhất định là tôi, cậu cũng không bị thua thiệt gì không phải sao?”

Lục Tịnh An cắn răng, theo bản năng giật cùi chỏ ra sau.

“Hự----” Phi Minh Sâm buồn bực hừ một tiếng, cười khỗ nói, “Cậu xem đi, như vậy còn gì thật sự lo lắng nữa chứ?”

Trên mặt Lục Tịnh An hiện lên một rặng mây đỏ, cũng không biết là thẹn thùng hay tức giận. Ánh mắt cô dao động, chú ý tới mình còn đang tựa vào ngực cậu ấy, liền nhẹ nhàng ngo ngoặt, “Cậu buông tôi ra trước.”

Nghe giọng cô mềm nhũn, trong lòng Phi Minh Sâm đặc ý, liền chơi xấu siết chặt cánh tay, “Không thả, ôm thêm một lúc nữa.”

“Cậu.....”

“Nói rồi không được cự tuyệt tôi mà.”

“Tôi còn chưa đồng ý với cậu đâu.” Lục Tịnh An thở hỗn hển.

“Vậy chính là chuẩn bị đồng ý?”

Lục Tịnh An không khỏi trợn mắt, cậu ấy lấy cái kết luận này ở đâu ra?

Phi Minh Sâm cười cười, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, cảm thấy sờ lên vừa mềm vừa thoải mái, liền không nhịn được lại bóp thêm một cái.

“Đừng nghi ngờ tình cảm của tôi dành cho cậu, tôi là người khá cố chấp, đã nhận định rồi thì sẽ không buông tay.”

Lục Tịnh An đánh vào tay cậu.

“Cậu vẫn chưa trả lời tôi vấn đề yêu sớm đấy.” Cô không giãy ra nữa, chỉ buồn buồn nói.

Nghe cô lại nói lại đề tài này, Phi Minh Sâm cười khỗ, suy nghĩ một chút, nói, “Học sinh lớp 10 đúng là không được phép yêu sớm, trường học thật sự có quy định như vậy.”

Không đợi Lục Tịnh An nổi đóa, cậu lại nói tiếp, “Nhưng người là sống, quy tắc là chết, nếu như cậu có mong muốn tôi bày tỏ trước toàn trường, tôi cũng không ngại.”

Cả người Lục Tịnh An cứng đờ, ở trước toàn trường bày tỏ?

“Buổi diễn thuyết kỷ niệm ngày thành lập trường là cơ hội tốt, tôi vốn định cự tuyệt, xem ra vẫn nên nhận lời được thôi.”

“Cậu điên rồi sao?”

Nếu bày tỏ trước toàn trường, chẳng những tất cả mọi người đều biết, mà còn nhất định bị mời phụ huynh.

Đến lúc đó không chỉ có mẹ cô, ngay cả ba Phi mẹ Phi, thậm chí ngay cả Triều Dương, Tân Nguyệt đều biết, vậy cô trực tiếp đào một cái hố rồi chui vào là xong!

“Sớm... Yêu sớm sẽ bị bắt lỗi, cậu không sợ sao?”

“Bắt lỗi thì bắt lỗi, cái này không thành vấn đề, quan trọng nhất là cậu vui.”

Phi Minh Sâm chớp chớp mắt nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nhìn cậu ta nháy mắt cười, Lục Tịnh An có chút tỉnh táo lại, cô nheo mắt lại, “Cậu lại lừa gạt tôi?”

“Cậu không tin? Được rồi, tôi sẽ đi nói với cô chủ nhiệm ngay bây giờ.”

Phi Minh Sâm cho thấy hành động mạnh mẽ của mình, cậu lấy điện thoại ra, tìm lịch sử trò chuyện mới nhất của Điền Minh trong WeChat, nói đến chuyện bài phát biểu.

Cậu soạn một tin nhắn gửi đi, Lục Tịnh An vội vàng đoạt lấy điện thoại di động, hấp tấp thu hồi lại.

Thấy đã thu hồi thành công, lúc này cô mới thở phào một cái, lại thấy thần sắc có chút tiếc nuối của thiếu niên, cô ngồi quỳ dậy, nắm cổ áo cậu uy hiếp: “Không cho phép cậu để cho bất kỳ người nào biết chuyện này, lại càng không cho phép đi thổ lộ trước mặt toàn trường!”

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô, rõ ràng mang theo nét thẹn thùng, Phi Minh Sâm thầm cười trộm, nhưng trên mặt lại vẫn là giả bộ vẻ mặt vô tội, “Thật sự không cho phép?”

“Không cho phép!” Lục Tịnh An thật là sắp bị cậu làm tức chết.

“Được được được, đều nghe cậu.” Phi Minh Sâm nhìn nụ cười gằn trong gang tấc của cô, đôi mắt hơi tối lại, “Có điều tôi muốn được một chút bồi thường.”

Không cho Lục Tịnh An thời gian phản ứng, cậu khế đẩy cằm, hai tay đè ót cô lại, lấn người hôn lên môi cô.

Không giống với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước trước đó, lần này cậu ngậm lấy cánh môi cô, cô theo bản năng kêu lên, nhân cơ hội đó đầu lưỡi của cậu thăm dò vào trong miệng cô, chiếm lấy, cùng với lưỡi cô quấn quýt lấy nhau....

Chương 58: Hôn

Edit: Lafite

Lúc Phi Minh Sâm dựa qua đây, kịp thời chặn miệng cô lại, hơn nữa lúc đây đưa môi lưỡi với cô thì Lục Tịnh An hoàn toàn ngây dại.

Tay cô còn đang nắm cổ áo Phi Minh Sâm, sau gáy bị cậu ấy vững vàng đè lại, không thể động đậy. Cô có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở của cậu ấy, nhiệt độ, còn có môi lưỡi bị gặm đến tê dại.

“Bùm ---- Bùm -----”

Tim đập kịch liệt trong lồng ngực.

Cho tới bây giờ cô chưa từng trải qua loại chuyện này, vì hai lần hôn môi, tất cả đều cùng với Phi Minh Sâm, nhưng đây chẳng qua là môi đụng vào lập tức tách ra.

Thật ra hôn như vậy, ngoại trừ xấu hổ, cô cũng không có quá nhiều cảm giác. Nhưng như lúc này đây, cảm nhận của cả cơ thể cô đều thay đổi.

Có điều bất ngờ là, cô không ghét loại cảm giác này.

Lục Tịnh An từ từ nhắm mắt lại, ánh mắt trở nên mê ly.

Cô từ từ buông lỏng cổ áo Phi Minh Sâm, lòng bàn tay dán vào trước ngực cậu, từ từ di chuyển, choàng qua xương quai xanh đến bả vai, cuối cùng là ôm lấy cổ cậu ấy.

Cô ôm sát cậu, nhích tới gần hơn trên người cậu.

Môi lưỡi của cậu, có hương vị kẹo sữa cô thích.....

Lục Tịnh An thuận theo kích thích trong lòng, đẩy sâu thêm nụ hôn này.

Lúc cô gái ôm cậu, Phi Minh Sâm rõ ràng ngấn ra, cảm nhận được sự phối hợp cùng với nhiệt tình của cô, trong lòng cậu lại là từng đợt rung động.

Rồi cậu liền chịu đựng vui sướng và kích động trong lòng, nhắm mắt lại, trong bóng đêm cậu cẩn thận tìm kiếm ngọt ngào, hương thơm của cô, thật lâu không muốn buông ra.....

Hai người còn rất trẻ, dè dặt hôn đối phương, khám phá những điều chưa biết, dần dần làm quen với sự mê hoặc, từ từ trở nên thành thạo.

Cuối cùng lúc tách ra, hai người đều thở dốc, sắc mặt đều đỏ.

Lục Tịnh An mờ mịt mở to mắt, cô ngược mắt nhìn thiếu niên, hai tay cậu ôm lấy bên tai cô, hơi thở hỗn hển phả vào mặt cô, mang theo ấm áp mê ly.

Cô cũng vừa phát hiện, trong lúc say sưa lại bị cậu đè lên sofa, sự phát triển này làm cho sắc mặt cô đỏ bừng lên.

Nhìn cô mang vẻ mặt thẹn thùng như vậy, lại càng lúc càng làm cho Phi Minh Sâm không thể kiềm chế được.

Cô gái giống như một đóa hoa hồng vừa hé nụ, hấp dẫn người ngoài vượt ve.

Phi Minh Sâm vượt ve hai má mềm mại của cô, nhìn đôi môi hồng của cô óng ánh lên, cậu không nhịn được tiến tới, nhẹ nhàng mổ xuống một cái trên môi cô.

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, theo bản năng đưa tay đẩy cậu ra.

Kết quả, không đẩy được.

Cô cảm giác được tay chân rã rời, đầu óc bởi vì mới hôn xong mà thiếu dưỡng khí, đang trong trạng thái trống rỗng, toàn bộ sức lực giống như vừa bị hút khô vậy, cả người đều mềm nhũn.

Nhất định là cậu ấy đã hạ mê dược gì với cô rồi, mới khiến cho đầu óc cô choáng váng.

Nhìn dáng vẻ khó chịu của cô gái, Phi Minh Sâm nắm lấy tay cô, khẽ cười hôn một cái lên lòng bàn tay cô.

Lục Tịnh An bất mãn trợn mắt nhìn cậu, muốn rút tay về, lại bị cậu vững vàng bắt lại.

“Tịnh An, cậu thật đẹp.”

Thiếu niên tiến tới bên tai cô, giọng nói dịu dàng chui vào trong tai cô, tê dại.

Có lẽ trước đó đã làm bạn một thời gian, hoặc có lẽ là sớm hơn, lúc cô giả làm bạn gái cậu hai tuần ngăn ngủi, làm cho cô ngoại trừ ngượng ngùng ra, rốt cuộc không ghét loại thân mật hiện tại này.

Ngược lại giống như ăn một viên kẹo, ngọt ngào hòa tan ra trong tim, mang theo mùi vị làm người ta yêu thích.

Khóe môi cô không ngăn được muốn nhếch lên, cô vội vã xoay đầu, không muốn bị cậu ấy nhìn thấy.

Phỉ Minh Sâm đương nhiên thấy được tươi cười yếu ớt trên môi cô, cậu nằm nghiêng xuống, bắt đầu nhìn cô, một cái tay khác thường thức mái tóc mềm mại của cô, ánh mắt lại hoàn toàn không có cách nào dời khỏi người cô.

Cậu cảm giác giống như đang có một giấc mơ đẹp, chỉ muốn thời gian dừng lại ở giờ phút này, vĩnh viễn không muốn tỉnh dậy.

Cô nhận ra được tầm mắt cậu dính vào người mình, Lục Tịnh An vội vàng thu lại nụ cười, buồn bực nói, “Mẹ tôi sắp về, cậu mau mau về nhà đi.”

“Hôm nay dì làm thêm giờ, bảo cậu đến nhà tôi ăn cơm.” Phỉ Minh Sâm cúi đầu, lưu luyến bên tai cô, nhỏ giọng thì thầm.

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, mẹ cô... Đường như có nói qua như vậy.....

“Vậy cũng nên đi qua thôi.” Nghĩ đến mẹ Phỉ cùng mọi người đang chờ bọn họ, Lục Tịnh An có chút gấp gáp nóng vội đứng lên.

“Không gấp.” Phỉ Minh Sâm lại lưu manh cười xấu xa, “Nếu không cậu hôn tôi một chút? Hôn xong tôi đứng lên ngay.”

Vừa nói, vừa khẽ nâng cằm lên, đưa môi tới gần cô.

Sắc mặt Lục Tịnh An bất ngờ đỏ lên, “Ai.... Ai muốn hôn cậu?!”

“Mặc kệ.” Phỉ Minh Sâm chơi xấu ôm cô, “Hôn cái bỏ ra ngay, nếu không chúng ta cứ kéo dài như vậy, chờ người tới gọi.”

“Cậu.... Cậu điên rồi sao?”

Lục Tịnh An nổi quạu, nghĩ đến vừa nãy cậu ấy còn nói muốn tỏ tình trước toàn trường, đầu cô giống như lại to hơn.

“Hôn cũng đã hôn nhiều lần rồi, giờ hôn thêm một cái đâu có vấn đề gì chứ?” Phi Minh Sâm nhìn cô, ánh mắt sáng lấp lánh.

Ngay tại lúc Lục Tịnh An muốn đập cho cậu một đập, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc ----”

“Chị An, chị có nhà không? Em thấy xe của anh hai trong sân, anh ấy có phải đang ở nhà chị không?”

Ngay sau đó giọng nói của Tân Nguyệt vang lên.

Lục Tịnh An giống như bị bắt gặp lúc đang làm chuyện xấu, trong lòng lộp bộp một chút, theo bản năng muốn đẩy người đang đè trên người cô xuống.

Phi Minh Sâm đã sớm có đề phòng, ôm cô thật chặt, vì vậy hai người liền cùng nhau lăn xuống sàn nhà.

Chẳng qua được Phi Minh Sâm che chở, nên Lục Tịnh An không bị té đau, nhưng lại nằm trong ngực cậu, bị cậu liều chết không buông, hai người bày ra tư thế hết sức mập mờ.

“Cậu buông ra! Tân Nguyệt đang ở bên ngoài đấy.....” Lục Tịnh An thấp giọng mắng, hai tay cô để trước ngực cậu, liên tục nhìn về phía cửa, trong lòng luống cuống nói.

“Hôn rồi buông.” Phi Minh Sâm không sợ, khoe miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

Ngoài cửa, Tân Nguyệt không nghe tiếng đáp lại, lại gọi một tiếng, rồi đưa tay nắm tay nắm cửa, thử chuyển động một chút.

“Két -----”

Nghe âm thanh giống như đòi mạng kia, Lục Tịnh An rốt cuộc chịu thua, cô ngẩng đầu lên, nhanh chóng mở xuống môi cậu một cái.

“Được rồi.” Cô trợn mắt nhìn cậu, ánh mắt sáng ngời mà có thần.

Phỉ Minh Sâm dừng một lát, tâm tình nhất thời rất tốt, chẳng qua khi nhìn dáng vẻ thờ hờn hển của cô, cậu lại cười nói, “Vừa rồi hôn quá nhanh, tôi còn chưa chuẩn bị xong.”

Sau đó ưỡn mặt: “Hay là hôn cái nữa?”

Chỉ có điều, thấy mặt cô gái đen lại, Phỉ Minh Sâm thấy tốt nhất hãy kiềm lại, liền vội vàng buông cô ra, nói: “Đùa thôi, đùa thôi.”

Lục Tịnh An đã nâng quả đấm lên, đang suy nghĩ có nên đấm cho cậu một cái để thanh tỉnh hơn hay không, đã nghe được âm thanh của cánh cửa vang lên.

“Chị An, em vào nha.”

Lục Tịnh An thầm giật mình, nhìn vào tư thế lúng túng của hai người, vội vàng nhảy dựng lên, sau đó vội vàng vàng chạy vào toilet.

Phỉ Minh Sâm từ trên sàn nhà ngồi dậy, nhìn bóng lưng cô gái chạy mất dạng, cậu sờ mặt mình, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, mang theo vài phần ngớ ngẩn.

“Chị An?” Phỉ Tân Nguyệt đã vào rồi, thấy trên sàn nhà bên cạnh sofa có người ngồi, liền gọi.

Sắc mặt Phỉ Minh Sâm nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn em gái mình.

“Anh hai, quả nhiên anh ở đây!” Phỉ Tân Nguyệt vui vẻ cười một tiếng, lại kỳ quái nhìn cậu, “Anh ngồi dưới đất làm gì?”

“Đồ rơi bên dưới sofa.” Phỉ Minh Sâm lấy từ trong túi ra một viên kẹo, “Cho em.”

“Eo ---- em không muốn, bẩn.” Cô bé lộ ra vẻ ghét bỏ, tiện tay ném vào thùng rác, sau đó lại nhìn anh hai, “Anh hai, mặt anh sao lại hồng hồng vậy?”

“Em còn không biết xấu hổ mà nói?” Phỉ Minh Sâm đứng lên, dùng sức xoa xoa đầu cô bé, nói “Anh thật vất vả mới nhặt lên từ bên dưới sofa, em thì tốt rồi, nhìn lom lom xong là vứt.”

Phỉ Tân Nguyệt nhìn quần áo xốc xếch của anh trai, lại nhìn viên kẹo bị ném trong thùng rác, trong lòng có hơi áy náy một chút.

“Anh hai, thật xin lỗi.....” Cô bé cúi đầu xuống, vì hành động lãng phí của bản thân mà nói xin lỗi.

“Ừ, tha thứ cho em.”

Trong toilet, Lục Tịnh An nhìn cô gái mặt đỏ bừng trong gương, lại phồng má lên vỗ vỗ nước lạnh lên hai gò má.

Nghe đối thoại của hai anh em Phỉ Minh Sâm trong phòng khách, cô không khỏi lẩm bẫm, “Tên lừa đảo!”

Chỉ là nghĩ đến chuyện hai người làm, cô cảm giác trên mặt lại nóng lên lần nữa, cô cắn cắn môi, vội vàng vốc thêm nước.

“Chị An đâu?” Phỉ Tân Nguyệt ở trong phòng khách nhà họ Lục nhìn nhìn.

Phỉ Minh Sâm chỉ chỉ toilet, cô bé hiểu rõ gật đầu, rồi đảo con người, cười đều nhìn cậu, thấp giọng hỏi, “Anh hai, anh sao lại ở nhà chị An?”

“Bác Lâm có chuyện tạm thời không đón cô ấy được, anh chở chị ấy về thế thôi.”

“Phải không?” Phỉ Tân Nguyệt xụ mặt, có hơi thất vọng.

Phỉ Minh Sâm lại xoa xoa đầu cô bé, cô em gái này thật sự rất tinh quái, cũng không biết trong cái đầu này đang nghĩ gì, cũng không thể để con bé đoán được.

“Em về nhà làm bài tập trước, anh ở đây chờ chị ấy.”

“Em làm bài tập xong rồi!” Phỉ Tân Nguyệt ngẩng đầu lên, trong mắt viết đầy ba chữ xin khen ngợi.

Phỉ Minh Sâm nhíu mày, “Vậy chuẩn bị bài ngày mai rồi sao?”

“Vẫn chưa.....” Phỉ Tân Nguyệt bẹp miệng.

“Vậy còn không mau đi? Tối nay không muốn xem tivi à?”

“Oh.....” Phỉ Tân Nguyệt gật đầu, “Vậy em đi về trước, hai người nhanh một chút nha.”

“Ừm, nhanh thôi.”

Cuối cùng đã đuổi được em gái đi, nhìn cô bé đi ra sân, Phỉ Minh Sâm mới đi tới trước cửa toilet, giơ tay lên gõ một cái.

“Ra đi.”

Không bao lâu, liền thấy cửa nặng nề mở ra một xít, cô gái với gương mặt dính nước, tóc mai cũng ướt ướt xuất hiện trước mặt cậu.

Lục Tịnh An mở cửa, nhìn thấy thiếu niên tựa vào bên cửa, cô mím mím môi, đi đến phòng khách nhìn một chút.

“Đã đi rồi.” Phỉ Minh Sâm cười với cô.

Cô gái trợn mắt nhìn cậu, lập tức mở cửa đi ra ngoài, Phỉ Minh Sâm vội kéo cô lại, “Máy sấy tóc trong phòng tắm à? Tôi giúp cậu sấy tóc.”

Lục Tịnh An sờ sờ tóc mái ẩm ướt, do dự một chút, hay là đứng ở đây.

Cô nhìn thiếu niên cầm chuôi điện, mở công tắc, nghe máy sấy tóc thổi vù vù, cô đưa tay muốn đoạt lại.

“Để tôi làm được rồi.” Cô nói.

“Đừng động, một lúc là xong.” Phỉ Minh Sâm giơ cao lên, không để cho cô cướp lấy, nhìn cô an phận lại, mới hướng về tóc mái của cô, chậm rãi thổi lên đó.

Hai người dựa vào nhau rất gần, Lục Tịnh An vừa ngẩng lên, là có thể nhìn thấy cằm cậu, còn có cục xương nhô ra ở cổ họng, cả hơi thở ấm áp chỉ có duy nhất trên người cậu.

Không biết có phải bởi vì hơi nóng từ máy sấy hay không, mà cô cảm giác được nhiệt độ trên mặt thật vất vả mới hạ xuống được, giờ lại bắt đầu tăng lên.

Tóc mai thoáng chốc khô rồi, Phỉ Minh Sâm rũ mi, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô gái, khóe miệng khẽ cong lên, lại không nhìn được cú đầu xuống, thừa dịp cô đang ngẩn người nhẹ nhàng mổ một cái xuống đôi môi hồng phấn của cô.

Chương 59: Đêm khó quên

Edit: Lafite

“Cậu.... Cậu đang làm gì?!” Lục Tịnh An bị đánh lén, che đôi môi nhón nhác trừng mắt nhìn cậu.

Máy sấy tóc vẫn còn chạy vù vù, có hơi ồn ào, không nghe rõ giọng nói.

Phỉ Minh Sâm nghiêng đầu một chút, tắt máy sấy tóc rút chuôi cạo, giả ngu nói: “Cái gì?”

Lục Tịnh An trợn mắt nhìn cậu, vừa muốn nói, liền nghe cậu bịa chuyện nói: “Chẳng lẽ muốn tôi hôn một cái nữa?”

Cô vội vàng che miệng lui về sau một bước, thấy cậu căn bản không với tới mà là trở tay quẩn dây máy sấy tóc, trả lại chỗ cũ.

Biết mình bị đùa bỡn, cô gái siết chặt năm đấm, cuối cùng tức giận xoay người, cũng không thèm quay đầu lại đi ra ngoài cửa.

Phỉ Minh Sâm liền đóng cửa, ba bước gộp làm hai đuổi theo cô.

Lục Tịnh An tự nhiên đi về phía trước, liếc thấy xe đạp dựng trong sân, cô không suy nghĩ nhiều, liền đi ra khỏi cổng nhà mình.

“Tịnh An.” Phỉ Minh Sâm ở phía sau gọi cô.

Lục Tịnh An không trả lời, chỉ nhìn bóng lưng là có thể tưởng tượng được dáng vẻ tức giận của cô.

Phỉ Minh Sâm khẽ cười, tăng tốc độ đuổi theo, rồi nắm lấy cổ tay cô.

“Buông tay.” Lục Tịnh An quay đầu trừng cậu, kiềm chế không chửi.

Nếu như không phải lập tức tới nhà họ Phỉ, sợ bị mẹ Phỉ cùng mọi người thấy, cô khẳng định quăng cậu ấy qua vai để giải quyết.

“Tôi xin lỗi, đừng giận có được không?” Phỉ Minh Sâm nhìn cô, nhẹ giọng dụ dỗ.

Giọng nói của cậu trầm thấp lại ôn nhu, chui vào trong tai, làm cho tim của Lục Tịnh An nhảy loạn nhịp.

Thật ra thì cô không biết phải làm thế nào, dường như sau khi biết tâm ý của mình, đối mặt với cậu ấy một lần nữa, thì trở nên không còn là chính cô.

Hơn nữa trong thời gian thật ngắn này, phát triển quá nhanh, làm cho cô cảm thấy hoàn toàn không có biện pháp thích ứng, cho tới bây giờ trong đầu cô là một đống hồ nhão, tất cả phản ứng đều theo bản năng.

Cô nhìn chằm chằm mặt mũi thận trọng của cậu, hé miệng nói: “Tôi đói, ăn cơm xong nói sau.”

Phỉ Minh Sâm lập tức cười lên, nhẹ giọng nói: “Được.”

Cậu kéo tay cô đi vào nhà mình, lúc gần tới cửa, Lục Tịnh An lại giẫy tay ra.

“Tôi.... Chuyện chúng ta, không cho phép nói với dì cùng với mấy người Tân Nguyệt.” Cô đứng tại chỗ, ánh mắt dao động nói.

Phỉ Minh Sâm yên lặng nhìn cô vài giây, rồi gật đầu một cái: “Được, không thành vấn đề.”

“Nói được làm được đó.” Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn cậu, không yên tâm dặn dò.

“Tin tưởng tôi, tôi cũng không muốn nhanh như vậy đã bị bọn họ biết.” Nếu không chẳng phải là mất rất nhiều lạc thú?

Lục Tịnh An vẫn có chút chần chừ.

“Được rồi, vào thôi, không phải nói đói sao?”

Phỉ Minh Sâm đẩy cửa vào nhà, vừa đi tới, liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, còn có âm thanh xào rau trong phòng bếp truyền tới.

“Chị An, mau tới dùng cơm!”

Hai đứa con nít thấy cô, hăng hái chạy tới kéo lấy tay cô, tranh nhau muốn ngồi bên cạnh cô.

Ánh mắt Lục Tịnh An rõ ràng nhu hòa lại, và miệng cũng mỉm cười, làm cho một người vốn phản nghịch âm trầm như cô lại biến thành một luồng ánh sáng mềm mại.

Xinh đẹp nhưng không quá mức chói mắt, để cho người khác không nhìn được muốn dựa vào, muốn chạm đến.

Lục Tịnh An như cảm giác được, nghiêng đầu sang chỗ khác, liền đối mặt với thiếu niên mang theo nụ cười tỏa nắng, cậu ấy dịu dàng nhìn cô, đáy mắt mang theo vài phần si mê.

Cô ngẩn ra, mặt đỏ ửng thu hồi tầm mắt, bị Phi Tân Nguyệt kéo cô đến ngồi bên bàn cơm.

“Chị An, em đã giúp chị múc cơm rồi nè!” Phi Tân Nguyệt giòn giã nói.

“Em.... Em giúp chị An múc canh!” Phi Triều Dương không cam lòng yếu thế, cầm lên chén canh muốn múc giúp cô.

Lục Tịnh An vừa định nói không cần, liền thấy trên đầu có thêm cái bóng --- Phi Minh Sâm đi tới, nhận lấy cái chén từ trong tay em trai.

“Canh rất nóng, để anh đi.” Giọng nói thiếu niên mượt mà dịu dàng, lại khiến cho người khác không dám phản bác.

Anh hai đã lên tiếng, Phi Triều Dương không dám lên tiếng, cậu bé chu mỏ ngồi xuống, tỏ vẻ không vui lắm.

Mẹ Phi đi từ trong bếp ra, vừa vặn nhìn thấy một màn này, liền cười nói: “An An, con xem Triều Dương với Tân Nguyệt thích con biết bao, dì cùng chú đều chưa từng được đãi ngộ này.”

“Ai nói không có chứ, Tân Nguyệt cũng giúp mẹ múc cơm!” Phi Tân Nguyệt bày tỏ không phục.

Phi Minh Sâm không nói gì, múc cho mỗi người một chén canh.

“Mẹ xem, anh hai cũng múc canh cho mẹ!” Phi Triều Dương cũng tìm được điểm phản bác.

Mẹ Phi buông cái mâm xuống, bất đắc dĩ lại mang theo mấy phần ngọt ngào nói: “Được được được, đều ngoan, vậy Triều Dương có thể

đi lấy mấy cái muống ra không?”

“Dì, để con đi.” Lục Tịnh An đứng lên.

“Không, không không, con ngồi đó là được rồi.”

Mẹ Phi lắc đầu liên tục, mà Phi Triều Dương đã nhanh chóng leo xuống ghế, chạy thật nhanh vào phòng bếp. Chỉ trong chốc lát đã cầm muống đi ra, chạy đến trước mặt mẹ mình muốn được khen ngợi, bị em gái dỗi một trận.

Nhìn bọn họ cười cười nhốn nháo, rất ồn ào rất âm ỉ, nhưng lại lộ ra một loại ấm áp khó tả, khác biệt hoàn toàn so với vẻ an tĩnh đến lạnh lẽo của nhà họ Lục.

Đây chính là lý do Lục Tịnh An thích tới đây, nếu không với tính cách của cô, cho dù là mẹ cô có nói, cô vẫn sẽ không miễn cưỡng bản thân.

“Đúng rồi, em nghe nói ở trường học của anh hai thứ sáu này có thi đấu, anh hai có đăng ký không?” Lúc này, Phi Triều Dương đột nhiên hỏi.

“Trận đấu? Tranh tài gì?” Đầu óc mẹ Phi mơ hồ.

“Là đại hội thể dục thể thao?” Phi Minh Sâm uống một muống canh, “Con không có đăng ký, ngược lại Tịnh An thì có.”

“Có thật không?” Ánh mắt Phi Tân Nguyệt lập tức sáng lên, “Chị An đăng ký nội dung nào?”

“Chạy cự ly ngắn, chạy đường dài.” Lục Tịnh An dừng một chút, “Còn có kéo co.”

“Chị An nhất định có thể lấy giải nhất!” Phi Triều Dương kích động nói, “Mẹ, chúng ta có thể đi xem không? Con muốn đi cổ vũ cho chị An.”

“Có thể, nhưng phải sau khi tan học mới có thể đi.”

“Hả? Sau khi tan học đã mấy giờ rồi? Mọi thứ đều đã kết thúc!” Gương mặt nhỏ của cậu bé nhất thời xụ xuống.

Phỉ Minh Sâm suy nghĩ một chút, nói: “Kéo co thi đấu cuối cùng, sau khi tụi em tan học, hẳn là còn có thể xem được.”

“Có thật không?” Hai anh em sinh đôi đồng thanh hỏi, ánh mắt sáng kinh người.

Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, đối với việc thi đấu này cô vốn không sao cả, nhưng giờ phút này trong lòng lại có chút luống cuống.

“Em..... các em thật sự muốn tới?”

“Dạ! Chị An yên tâm, tụi em nhất định sẽ đi tiếp ứng cho chị!” Phỉ Tân Nguyệt đặc biệt nghĩa khí nói.

“Tiếp ứng cái gì?” Vẻ mặt của Phỉ Triều Dương có chút ngây ngốc.

Vì vậy, Phỉ Tân Nguyệt liền bắt đầu phổ cập từ mới mình mới vừa học được, đề tài vô tình bị lệch đi.

Lục Tịnh An suy nghĩ đến thi đấu vào thứ sáu, tâm tình có hơi phức tạp, nhưng nói chung bữa cơm này ăn rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, cô liền bị hai tên tiểu quý quần lấy bắt dạy kèm, lại cùng bọn nhỏ chơi một hồi, đến khi hai nhóc buồn ngủ cô mới được chấp nhận rời đi.

Đương nhiên, vẫn là do Phỉ Minh Sâm đưa cô trở về.

“Thật ra chỉ cách có mấy bước, không cần đưa về.” Lục Tịnh An nói lầm bầm.

“Xe đạp tôi trong sân nhà cậu.” Phỉ Minh Sâm nhìn xuyên qua lan can, chỉ chỉ xe đạp đang trong sân nhà cô.

Lục Tịnh An trợn mắt nhìn, sau đó nghi ngờ quan sát cậu ấy, cảm thấy người này khẳng định đã sớm có âm mưu.

Phỉ Minh Sâm ngược lại rất thản nhiên, cứ đứng đó mặc cho cô nhìn, giống như một cây trúc xanh thẳng đứng.

Cuối cùng vẫn là Lục Tịnh An thu hồi tầm mắt trước, không nói gì nữa, yên lặng đi về hướng sân.

Hai người đi rất chậm, thế nhưng chỉ trong chốc lát đã đến cửa sân nhà cô.

“Có muốn đi tản bộ một chút không?” Lúc này, Phi Minh Sâm bỗng đề nghị.

Bước chân Lục Tịnh An thoáng dừng lại, cô nhìn mặt thiếu niên rồi có hơi chần chừ, thế nhưng trong ánh mắt lấp lánh của cậu ấy, cô vẫn gật đầu.

Phi Minh Sâm nhẹ nhàng cười, dưới ánh trăng nụ cười của cậu sạch sẽ lại thuần túy, trong lòng tràn đầy vui mừng.

“Đi.... đi thôi.” Lục Tịnh An hơi lấp bắp nói, đi trước.

Buổi đêm trong khu dân cư không tính là an tĩnh, nhà nhà đều sáng đèn, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng khóc của trẻ nhỏ cùng tiếng la mắng của cha mẹ, còn có các loại âm thanh khác.

Những thứ âm thanh kia trộn lẫn vào nhau, trái lại nghe không rõ ràng.

Bọn họ trầm mặc đi tới, giữa hai người dường như xảy ra phản ứng hóa học kỳ diệu nào đó, cho dù không nói gì, vẫn có thể cảm giác được bầu không khí ngọt ngào còn mang theo ngây ngô này.

“Tân Nguyệt với Triều Dương..... làm phiền cậu rồi.”

Hồi lâu, Phi Minh Sâm mới phá vỡ yên lặng, trong giọng nói mang theo mấy phần áy náy.

Lục Tịnh An ngừng một lúc, rồi lắc đầu thản nhiên nói: “Không có, tôi rất thích bọn trẻ.”

Phi Minh Sâm trừng mắt nhìn, bỗng nhiên có chút hâm mộ em trai em gái mình, có thể để cho cô thẳng thắn nói ra lời thích như vậy.

Cậu cảm thấy Lục Tịnh An đối với mình hẳn là cũng đặc biệt, nếu không thì không thể nào cho phép cậu ba lượt bốn lần cợt nhả, chẳng qua là muốn cô nói một câu thích, sợ rằng cậu còn phải cố gắng.

Phi Minh Sâm suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn cô, “Vậy cậu cảm thấy nhà tôi thế nào?”

Lúc này, bọn họ đã đến hồ nhân tạo trong khu dân cư, bên này rất ít người dạo chơi, chỉ có mấy tốp năm tốp ba. Khung cảnh tĩnh mịch lại

tuyệt đẹp, ngược lại là nơi thích hợp để nói chuyện.

Lục Tịnh An cúi đầu, đá cục đá bên chân vào trong hồ, phát ra một tiếng “tôm-----”

“Rất tốt.” Cô cũng nhìn lại cậu ấy, môi nở nụ cười yếu ớt, “Tôi rất thích.”

Phỉ Minh Sâm nhìn cô gái dưới ánh trăng, trong đầu thoáng qua lần đó trên hành lang bệnh viện, bóng dáng cô đơn lại tịch mịch của cô.

Hoặc giả là cậu làm còn chưa đủ, cho nên giờ phút này mặc dù cô cười, nhưng trong đáy mắt vẫn thoáng vẻ cô đơn.

Cậu đưa tay ra, vỗ vỗ đỉnh đầu này, sau đó nhẹ giọng nói: “Nếu như vậy, vậy sau này gả đến nhà tôi thấy thế nào?”

A? Lục Tịnh An sửng sốt, quên mất đi chuyện đánh rớt cái tay không an phận của cậu.

Gả.... Gả đến nhà cậu ấy?

Đợi đến khi tiêu hóa xong lời nói của cậu ấy, mặt cô gái bỗng nhiên đỏ bừng lên, như con tôm luộc vậy, dường như còn bốc khói.

“Cậu..... Cậu đang nói hươu nói vượn gì hả? Tôi.... Cậu....”

Cô ấp úng, lời nói không còn mạch lạc, ở trước mặt cậu hoàn toàn thu hồi móng vuốt, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, vừa luống cuống vừa đáng yêu.

“Tôi không nói với cậu nữa, tôi về!”

Trong đầu cô gái trống rỗng, chỉ muốn mau rời khỏi cái nơi làm cho lòng cô hoảng loạn này.

Cô bước nhanh đi về phía trước, không phòng bị gì nên vừa đi được hai bước đã bị kéo tay lại. Chuyện phát sinh quá nhanh, thời điểm cô hồi hồn lại, phát hiện mình đã bị đèo lên thân một thân cây bên lề đường.

Bóng dáng cả hai hòa vào cùng bóng tối dưới tán cây, cho dù có người đi qua bên cạnh, cũng rất khó phát hiện nơi này đang có hai người.

Ánh trăng xuyên qua tán cây thường xanh rậm rạp, nhẹ nhàng rớt xuống.

Sau khi thích ứng với bóng tối, Lục Tịnh An mượn ánh sáng yếu ớt của ánh trăng, nhìn thiếu niên trước mắt. Cậu ấy có đôi mắt như sao sáng, lúc này đang chuyên chú nhìn chăm chăm vào cô, mang theo thần thái hòa hợp nào đó.

“Cậu....”

Giọng nói của cô bị ngăn lại trong cổ họng, hơi thở quen thuộc của thiếu niên đập vào mặt, môi lưỡi vừa quen thuộc vừa xa lạ kia lại tập kích cô lần nữa.

Dường như chỉ vừa đối mặt, cô liền thất thủ trong đó, không thể tự kiềm chế.

Ban đêm ở nơi này mang theo hương hoa quế nhàn nhạt, cô và cậu ấy đứng dưới tàng cây, đang ôm nhau thật chặt, răng môi quấn quít.

Trong quá trình nào dần dần thiếu dưỡng khí, cô mơ mơ màng màng nghĩ, mặc kệ sau này bọn họ có như thế nào, có lẽ cô đã không còn cách nào để quên được cậu ấy, quên cái đêm mê ly này.....

Chương 60: Tưởng niệm

Eidt: Lafite

Dưới gốc cây, hai người trẻ tuổi an tĩnh rúc vào nhau.

Tiếng thở nhẹ nhàng kia, kèm theo tiếng tim đập kịch liệt của hai người, đem không khí mập mờ làm nổi bật lên tới cực điểm.

Lục Tịnh An nhẹ nhàng nín chặt cúc áo trên cổ áo Phi Minh Sâm, cảm thụ được lồng ngực phập phồng của cậu ấy, có chút không dám ngẩng lên nhìn.

Cô vụng trộm vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi.

Cô không có cách nào đánh lừa bản thân mình, cô rất thích nụ hôn của cậu ấy.

Cái loại thật cẩn thận mang theo mười phần quý trọng này, giống như có thể hòa tan tất cả sự dục dằn nơi cô, vừa có cố gắng khắc chế nhiệt tình, còn có dụng tâm muốn lấy lòng cô, cũng để cho cô trở nên đam mê thật sâu.

Cô nghĩ, có lẽ cô đã trúng độc nặng lắm rồi, cho nên mới cho phép cậu ấy tùy ý cọt nhả như vậy, lại còn đắm chìm trong đó, hy vọng được càng nhiều thêm, hy vọng cùng cậu ấy dựa gần hơn.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ gặp qua loại tình cảm này.

Trong quá trình chung đụng cùng cậu ấy, trở nên càng lúc càng nồng nhiệt, làm cho cô bối rối nghĩ muốn chạy trốn, nhưng mỗi lần đều trốn không xong, vẫn luôn bị cậu ấy gắng gượng lôi trở lại, không để cho cô không dám đối diện với nội tâm của bản thân.

Thế nhưng cô vẫn sẽ sợ bị tổn thương. Trước giờ cô làm việc gọn gàng sạch sẽ, vậy mà đang đối mặt với vấn đề thì trở nên nhát gan như vậy, thật tình chính cô cũng không nghĩ ra.

“Phải về ư?” Giọng nói của thiếu niên vang lên bên tai, ngắt mạch suy nghĩ của cô.

Lục Tịnh An buông ra cúc áo của cậu ấy ra, ngẩng đầu nhìn, luồng suy nghĩ vẫn còn hơi chậm chạp.

“Tuy rằng mình luyện tiệc, nhưng giờ mẹ mình sắp về rồi, chúng ta phải về thôi.”

Vẻ mặt Phi Minh Sâm rất bất đắc dĩ buông nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực ra, chỉ có điều về sau có thể ở bên nhau lâu dài, hiện tại cậu phải khắc chế một chút mới được.

Vừa nhắc tới mẹ mình, Lục Tịnh An lập tức hoàn toàn tỉnh táo, ý thức được tư thế mập mờ của hai người, cô đưa tay mạnh mẽ đẩy cậu ấy ra.

Phi Minh Sâm lui về sau một bước, bị đẩy cách ra khỏi bóng cây.

Cậu đứng dưới ánh trăng nhìn cô, vươn tay tới, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, công chúa nhỏ của mình.”

Dáng vẻ mỉm cười của cậu, tựa như một vương tử chân chính, mà cô, giống như thật sự là công chúa của cậu ấy vậy.

Lục Tịnh An hít sâu một hơi, đưa tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay cậu ấy, Phi Minh Sâm níu tay cô lại, không cho cô cơ hội tránh thoát, kéo cô rời khỏi bóng cây.

Ánh trăng trải dài trên đường nhỏ, thiếu niên gặt gao nắm tay cô gái của mình, cùng nhau đi về hướng về nhà.

Trên đường về nhà, Lục Tịnh An khó tránh khỏi có hơi thấp thỏm, Cô biết lúc này, mẹ cô khẳng định đã sắp về, khả năng còn đi nhà họ Phi cách vách để tìm cô, biết được tin cô đã rời đi.

“Yên tâm đi, anh sẽ giải thích cùng dì.” Phi Minh Sâm nhẹ giọng nói.

Lục Tịnh An mím mím môi, không nói gì.

Chờ đi đến cuối đường nhỏ, lại quẹo vào là có thể nhìn thấy nhà bọn họ. Chỉ thấy trước cửa nhà Lục Tịnh An đậu một chiếc taxi, Lục Tuyết Cầm đang bước xuống xe.

Lục Tịnh An khẽ thở phào nhẹ nhõm, ý thức được hai người còn nắm tay, cô vội vàng rút ra, thấp giọng nói với Phỉ Minh Sâm: “Cậu nán lại không nên nói bậy bạ.”

Phỉ Minh Sâm bất đắc dĩ gật đầu.

“An An, tiểu Sâm.”

Lục Tuyết Cầm kêu lái xe rời đi, vừa quay đầu liền nhìn thấy bọn họ, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Dì Lục, dì về trễ vậy ạ?”

Phỉ Minh Sâm chào hỏi bà, hai người hỏi han một lúc.

“Đúng vậy, trong cửa hàng tương đối bận.” Lục Tuyết Cầm kéo tay con gái, rồi nhìn hướng Phỉ Minh Sâm cười nói, “An An ít nhiều được mọi người chăm sóc, còn để phiền toái cho mọi người như vậy, lần khác dì mời mọi người cùng đi ăn tiệc lớn!”

“Dì quá khách sáo, tuyệt đối không phiền.” Phỉ Minh Sâm lắc lắc đầu.

Không chỉ không có phiền toái, ngược lại cậu còn hy vọng Lục Tuyết Cầm có thể tăng thêm vài buổi làm, như vậy cậu với Lục Tịnh An mới có thời gian ở chung một chỗ càng nhiều.

Nói xong, cậu lại thừa dịp Lục Tuyết Cầm không chú ý, mở to mắt nhìn Lục Tịnh An, cười đầy ý vị sâu xa, rước lấy cái nhìn chăm chăm xấu hổ của cô gái.

“An An, phải cùng tiểu Sâm ở chung cho thật tốt.”

Lục Tuyết Cầm lại hiểu lầm, bà không đồng ý nhìn con gái, vỗ vỗ tay cô nói.

Lục Tịnh An vừa định mở miệng phản bác, có điều hơi do dự, song cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, không nói gì.

Thế này Lục Tuyết Cầm mới hài lòng gật đầu, nghĩ rằng quả nhiên gần đèn thì sáng, con gái bây giờ tính tình không hề nóng nảy sắc bén giống trước kia, trong lòng bà rất là vui mừng.

“Ui cha, nguy rồi” Lúc này, bà chợt nhớ đến chuyện gì, có chút ảo não nói.

Phi Minh Sâm ngẩn ra, hỏi: “Dì Lục, làm sao vậy?”

Lục Tịnh An cũng nghi ngờ nhìn bà, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Dì quên nói với tài xế taxi, sáng sớm mai tới đón An An đi học.”
Lục Tuyết Cầm nhíu lại đôi mày thanh tú nói.

“Ngày mai đón con đi học?” Lục Tịnh An trừng mắt nhìn, nhíu mày hỏi: “Bác Lâm làm sao vậy? Hôm nay ông ấy cũng nói có chuyện tạm thời không thể tới đón con.”

“Bên nhà ở quê của bác Lâm xảy ra chút chuyện, vừa mới chạy trở về, nói là chưa chắc ngày về, không biết khi nào mới có thể trở về.”

Tim của Lục Tịnh An cũng bị treo lên, bác Lâm đối với cô mà nói đã tồn tại như người nhà, nghe được ông gặp chuyện không may, cô không khỏi căng thẳng.

“Không nói là bởi vì chuyện gì sao?”

Lục Tuyết Cầm lại lắc đầu, “Không có, có điều nghe giọng ông ấy nói chuyện không được thoải mái, hẳn là chuyện không lớn.”

Lục Tịnh An cũng lo lắng, suy nghĩ muốn gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm một chút.

“Không nói việc này, trước mắt chuyện quan trọng là ngày mai con làm sao đi học?” Lục Tuyết Cầm nhíu chặt mày, “Sáng sớm lại không tiện đón xe, con cũng chưa từng ngồi qua phương tiện công cộng....”

Đến ngay cả bản thân Lục Tuyết Cầm cũng rất ít khi dùng xe công cộng, chứ đừng nói tới Lục Tịnh An, nói sau bà cũng không yên tâm, nếu con gái ngồi qua trạm hoặc lạc đường thì biết làm sao?

Lục Tịnh An bĩu môi, “Con đây ngày mai không đi là được.”

“Như vậy sao được?” Lục Tuyết Cầm lập tức xù lông.

Mắt thấy hai mẹ con sắp gây gổ, Phi Minh Sâm liền vội vàng nói: “Cháu thấy như vậy đi, ngày mai cháu chở Tịnh An đi học, dù sao xế chiều hôm nay cũng là cháu chở cô ấy về.”

“Làm sao không biết xấu hổ.... “Ngoài miệng Lục Tuyết Cầm nói như vậy, nhưng hiển nhiên trong đầu cảm thấy biện pháp này tốt.

“Không cần!” Lục Tịnh An theo bản năng cự tuyệt.

“Vì sao?” Không chỉ Phi Minh Sâm, Lục Tuyết Cầm cũng nghi ngờ nhìn cô.

“Dù sao vẫn là không muốn.” Lục Tịnh An hất đầu sang một bên, không được tự nhiên nói.

Thấy thái độ con gái kiên quyết như vậy, Lục Tuyết Cầm không có biện pháp.

Phi Minh Sâm nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy Tịnh An, cậu sẽ đi xe đạp sao?”

“An An biết cười, vẫn là dì dạy con bé.” Không đợi Lục Tịnh An lên tiếng, Lục Tuyết Cầm đã trả lời thay.

Phi Minh Sâm cười cười, “Vậy thì thế này được không? Nhà cháu còn một chiếc xe đạp dự phòng, ngày mai để cho Tịnh An cùng cháu cười xe đạp đi học?”

“Cách này tốt, sẽ không quá làm phiền cháu.” Lục Tuyết Cầm lập tức vui vẻ ra mặt, “An An, cứ quyết định như vậy chứ?”

Lục Tịnh An mím mím môi, nhìn dáng vẻ bọn họ thương lượng, cuối cùng cho dù có giận dữ thế nào, vẫn phải bắt đầu gật đầu.

Vì thế sau khi ước định thời gian đi cho sáng hôm sau, Lục Tuyết Cầm liền dẫn con gái vào cửa, mà Phi Minh Sâm cũng bước thật nhanh trở về nhà.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lục Tịnh An lại nhận được tin nhắn của Phi Minh Sâm.

“Ngủ ngon, công chúa điện hạ.”

Lục Tịnh An không khỏi bĩu môi, cô mới không phải công chúa cái gì đó, cô muốn làm là làm nữ vương.

Theo phép lịch sự, hoặc là không muốn thừa nhận tâm tư khác thường, cô soạn tin nhắn với hai chữ “Ngủ ngon” gửi đi.

Thật ra cô đã thấy qua câu trả lời hợp lý, “ngủ ngon” là viết tắt của “Anh yêu em yêu em.”

Nhìn lịch sử trong WeChat, đối thoại cũ nhất của hai người, cô âm thầm cong khóe môi, lại vội vàng thu liễm, chột dạ nhìn ra phía cửa sổ.

Thấy rèm cửa sổ khép chặt, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tắt đèn, cô ngã xuống giường, Lục Tịnh An nhìn lên trần nhà ngẩn người.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh hai người hôn nhau trong bóng đêm.

Cô kéo gối đầu qua, ôm thật chặt vào trong ngực, chôn cả khuôn mặt vào đó.

Cô cực kỳ không muốn tin tưởng, cô lại bắt đầu nhớ cái ôm của cậu ấy, còn có mùi của cậu ấy.....

Không biết qua bao lâu, Lục Tịnh An mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Trong căn phòng đối diện phòng cô, cũng có một người nào đó giống như thế, không ngủ được, đang ở trên giường trần trọc trở mình.....

Sáng sớm tia nắng đầu ngày chiếu vào phòng, thiếu niên trên giường mạnh mẽ bừng tỉnh.

Cậu hỗn hển thở thật sâu mấy cái, đợi đến lúc nhớ lại giấc mơ hoang đường tối qua, cậu không khỏi sặc nước bọt, sắc mặt ửng đỏ.

Cậu đã học qua môn sinh vật, biết rõ đây là hiện tượng bình thường, thế nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên của cậu lại dưới tình huống như vậy.

Đối tượng vẫn là.....

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, thấy rèm cửa của đối phương vẫn khép chặt, cũng không biết là thất vọng hay nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu niên tháo khăn trải giường, nhìn thoáng qua cái đồng hồ độn dưới người, đỏ mặt đi vào phòng tắm, bắt đầu hủy thi diệt tích....

Trong sân, Lục Tịnh An nghi ngờ đánh giá Phi Minh Sâm.

Cách một đêm lại gặp mặt, cô cảm thấy cậu ấy có cái gì đó không đúng lắm, giống như.... Ánh mắt có hơi trốn tránh, như là có tật giật mình?

Phi Minh Sâm bị cô nhìn đến không được tự nhiên, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chỉ vào chiếc xe đạp vừa kéo ra khỏi nhà để xe, nói: “Tối qua tôi đã bơm bánh xe, tuy rằng để không dùng một thời gian, nhưng tính năng cũng không tệ lắm.”

Lục Tịnh An gật đầu, cô đối với xe đạp không có nghiên cứu mấy, dù sao chạy được là được.

“VẬY AN AN LIÊN NHỜ CHÁU, TIỂU SÂM.”

Lục Tuyết Cầm xin nghỉ phép một giờ, chính là vì nhìn con gái lần đầu tiên đi học bằng xe đạp.

“Dì yên tâm.” Phi Minh Sâm áp chế tất cả không được tự nhiên, cười với bà.

Sau đó, cậu ta cười xe đạp, dẫn theo Lục Tịnh An cùng nhau ra khỏi nhà, lên đường.

Hai người chạy song song, vì chăm sóc Lục Tịnh An, Phi Minh Sâm đặc biệt thả chậm tốc độ.

Chẳng qua Lục Tịnh An vô cùng phát triển dây thần kinh vận động, mới ban đầu còn chưa thích ứng, sau đó cô đã rất nhanh có thể đuổi kịp cậu ấy, có vẻ thành thạo.

Mặt trời buổi sớm mai chiếu vào trên cây, rọi xuống mặt đất một bóng râm mờ, bị gió thổi qua lung lay sinh động.

Hai người bọn họ lúc thì chạy song song, lúc thì một trước một sau, trong quang cảnh sáng tối xuyên qua, cảm thụ được sự thoải mái cùng dễ chịu của mùa thu.

“Mẹ tôi đối với cậu còn rất tốt.”

Ở một khúc cua, Lục Tịnh An mãnh mẽ đi về phía trước, đến bên người cậu, rãnh rỗi nói chuyện phiếm.

“Đây là nguyên nhân tối qua em tức giận?” Phi Minh Sâm nhíu mày.

“Tôi không tức giận.” Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cậu ấy.

Phi Minh Sâm nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chính là đổ kị sao?”

Lục Tịnh An không nói gì thêm, giống như là chấp nhận.

Phi Minh Sâm không khỏi bật cười, ngược lại cậu có thể hiểu được lòng cô, dù sao từ nhỏ chỉ có hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, đừng nhìn cô vẫn luôn bảo vệ Lục Tuyết Cầm, nhưng đó không phải là một loại ỷ lại đâu?

Cậu bỗng hiểu được, có lẽ ngay từ đầu cô đúng là có địch ý với cậu, có một phần bởi vì dì Lục yêu thích cậu?

Phi Minh Sâm cảm giác mình đã đoán đúng chân tướng, cũng cảm thấy lại càng bất đắc dĩ.

Trong lòng cậu đang phân tích, Lục Tịnh An lại đang nhìn trộm cậu. Ánh mắt dừng lại trên đôi môi cậu, nghĩ đến nụ hôn ngày hôm qua, cô vội vã ném tầm mắt sang nơi khác, trên mặt có chút nóng lên.

Mà Phi Minh Sâm nhìn đến hai rặng mây đỏ trên má cô, lại lần nữa nhớ lại tất cả hoang đường trong giấc mơ tối qua.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, không được tự nhiên nhìn về nơi khác, nói thầm khẩu quyết phi lễ chớ nhìn.

Hai người không nói gì thêm, một đường trầm mặc, lúc gần đến cổng trường, Lục Tịnh An bỗng nhiên thả chậm tốc độ lại.

“Sao vậy?” Nhận thấy khác thường, Phi Minh Sâm quay đầu nhìn cô.

“Cậu đi trước đi.” Lục Tịnh An không dám nhìn cậu ấy, “Bị người khác được không tốt.”

Dù sao đoạn đường tiếp theo cô vẫn nhớ, kể tiếp không cần cậu ấy dẫn đường cũng biết nên đi thế nào.

Phi Minh Sâm không miễn cưỡng, bởi vì cô nói không sai.

“Vậy anh đi trước.”

“Uhm.”

Nhìn cậu ấy giẫm lên bàn đạp cũng không quay đầu lại đã đi rồi, rõ ràng là cô đề nghị nhưng sao Lục Tịnh An lại cảm thấy có chút không mùi vị dâng lên.

Chương 61: Chơi quá lỗ

Edit: Kir

Đợi Phi Minh Sâm quẹo vào chỗ rẽ, lúc này Lục Tịnh An mới đặt chân lên bàn đạp, chậm rãi đạp xe đi trên đường.

Từ từ, bắt đầu có học sinh đi qua bên cạnh cô. Thỉnh thoảng còn có thể thấy một vài khuôn mặt quen thuộc, đều là bạn học lớp 10/21, thấy cô chạy xe đạp tới trường thì không khỏi lộ ra chút ngạc nhiên.

Không phải là Lục Tịnh An không phát hiện, nhưng cô có thói quen mặc kệ ánh mắt người ngoài, đối với bạn bè trong lớp 10/21 cũng không có bao nhiêu tình cảm gì. Mỗi lần đối diện với ánh mắt của họ, cô đều bình tĩnh dời mắt đi.

Dù sao những người này cũng sẽ không muốn chào hỏi với cô.

Vì vậy ở trong mắt người khác, cô đã lạnh lùng và thờ ơ như thế, khiến cho người ta không dám gần gũi.

“Lục Tịnh An, chào buổi sáng!”

Đi vào cổng trường, theo dòng người cô đạp về phía bãi đậu xe, bỗng nhiên có một tiếng chào hỏi vang lên. Giọng nói kia trong trẻo lại thân thiết, như thấy một cục đá xuống mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô.

Lục Tịnh An nhìn qua theo tiếng chào thì lọt vào mắt cô là một chàng trai đang ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất.

Cậu dừng xe dưới tán cây đa già trong trường, dáng người cao lớn, động tác phóng khoáng nhanh nhẹn, cho dù trong một đám học sinh mặc đồng phục trắng xanh như nhau thì cậu vẫn rất bắt mắt.

Khóe miệng cậu cong lên một nụ cười mừng rỡ, vừa vẫy tay với cô vừa đạp xe xuyên qua đám người đi tới bên cạnh cô.

“Lục Tịnh An, hôm nay cậu cũng đạp xe tới trường à?” Phi Minh Sâm làm như mới vô tình gặp nhau, ân cần hỏi thăm.

Lục Tịnh An kinh ngạc nhìn nhìn cậu, không rõ tên này đang làm gì.

Xung quanh có bạn học nhìn về phía bọn họ, nhưng cũng chỉ nhìn vài lần liền dời mắt đi, biết bọn họ là bạn ngồi cùng bàn nên càng không để ở trong lòng, cũng không gây nên bao nhiêu sự chú ý.

Tuy rằng trường học quản rất chặt chuyện yêu sớm, nhưng cũng không đến mức học sinh nam và nữ không thể nói chuyện với nhau.

“Cùng đi đi, tới bãi đậu xe.”

Phi Minh Sâm chớp chớp mắt với cô, sau đó đạp xe đi, ra hiệu cho cô đi theo.

Lục Tịnh An mím môi, cuối cùng đi theo phía sau cậu, cùng xuyên qua dòng người đi về phía bãi đậu xe.

Đợi đến chỗ vắng người cô mới thấp giọng hỏi: “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Bên kia có chỗ kia.” Phi Minh Sâm không trả lời ngay, cậu chỉ về phía cuối bãi đậu xe mà nói.

Trường Trung học Số 1 Giang Bắc là trường học song song hai hệ nội trú và ngoại trú. Đa số học sinh chọn nội trú, có bãi đậu xe riêng cho ký túc xá. Học sinh ngoại trú và giáo viên dùng chung một bãi đậu xe, có vẻ chen chúc, không dễ tìm vị trí.

Lục Tịnh An đi theo sau, dựng xe bên cạnh cậu, vừa khóa xe vừa nhìn về phía cậu, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Phi Minh Sâm nháy mắt một cái, nói với vẻ mặt vô tội: “Sợ cậu lạc đường.”

Lục Tịnh An khẽ run lên, sau đó liếc liếc cậu.

Nhìn cô giống người mù đường lắm sao? Cho dù không biết đường thì đi theo mọi người cũng tới nơi mà?

Có điều cảm giác được người khác quan tâm này... Hơn nữa, còn là cậu...

Khóe miệng thiếu nữ không kiềm được cong lên, ánh mắt cũng hơi lấp lánh.

Thấy cậu nhìn chăm chăm mình, Lục Tịnh An vội cúi đầu, che giấu nụ cười trên mặt.

Phỉ Minh Sâm cười trộm trong lòng, cũng không tiếp tục nói nữa. Hai người dựng xe chung một chỗ rồi sóng vai đi về phía phòng học.

Dù sao đường đi chỉ có một, hai người lại là bạn ngồi cùng bàn, cùng đi về phòng học như vậy cũng đâu có gì kì lạ lắm nhỉ?

Nói là không có gì kì lạ như vậy, nhưng Mạc Xảo Xảo thì không cảm thấy thế.

Thấy bọn họ đi vào, ánh mắt của cô ấy liền sáng lên như đèn pha. Đợi đến sau khi Lục Tịnh An ngồi ổn rồi thì lập tức nhìn cô chăm chăm hết mấy giây, ánh mắt mang theo ý tìm tòi nghiên cứu.

“Gì đấy?” Lục Tịnh An bị cô ấy nhìn đến không được tự nhiên.

“Chị An, nghe nói hôm nay chị đạp xe đi học hả?” Mạc Xảo Xảo ghé vào trên bàn cô, tò mò hỏi.

“Ừ.” Lục Tịnh An thuận miệng đáp lời, lấy sách giáo khoa ra.

“Bác Lâm đâu rồi?”

“Bác ấy có việc về quê, không biết khi nào mới trở lại.”

Lục Tịnh An lật sách, dáng vẻ thông dong, chỉ có đầu ngón tay đang nắm chặt trang sách hơi trở nên trắng bệch là tiết lộ một chút tâm tư của cô.

“À ra vậy...”

Mạc Xảo Xảo nỉ non, cô ấy luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của chị An thì thật sự giống như không có gì cả.

“Vậy chị đạp xe đã quen chưa?”

“Tạm ổn.”

Ánh mắt của chị An toát lên vẻ sùng bái, “Chị An lợi hại thật ấy, lần đầu tiên đạp xe đã có thể quen rồi.”

Nếu như đổi lại là kẻ mù đường như cô ấy, chắc chắn tới chiều vẫn chưa đến được trường học.

Lục Tịnh An khựng lại một chút, khóe mắt liếc qua Phi Minh Sâm. Cậu đang viết gì đấy, dường như không chú ý đến cuộc trò chuyện của các cô.

Cô mím môi, không có tiếp lời.

Mạc Xảo Xảo lại nói thêm vài câu với cô rồi xoay về chỗ bố sung bài tập.

Lục Tịnh An khép sách lại, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng lừa qua được. Cô không biết tại sao nhưng cô không muốn ai biết chuyện của cô và Phi Minh Sâm, cứ cảm thấy sẽ rất mất tự nhiên.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết ngày càng chuyển lạnh, bầu trời lại vẫn xanh ngắt, gió thổi khe khẽ, rất dễ buồn ngủ.

Cô che miệng ngáp một cái, ngã người nằm bò ra bàn. Tối hôm qua ngủ không được ngon, cả đêm đều nằm mơ, hôm nay cực kì buồn ngủ.

Mắt cô khẽ nhắm hờ, trong mơ màng, ánh mắt lại chuyển đến Phi Minh Sâm ở bên cạnh.

Cậu ngồi thẳng lưng, hơi cúi đầu đọc sách, ngón tay thon dài trắng trẻo đặt lên trang sách, cùng màu giấy hơi ngả vàng tôn lên lẫn nhau khiến cả người như ngâm trong thư hương, toát lên phong độ của người trí thức.

Sạch sẽ, ấm áp... Là khí chất mà cô thích...

Trong ý thức朦胧 lung, cô nghe được tiếng đọc sách vang lên bên tai. Cả lớp sáu mươi mấy người, trong nhiều giọng đọc như vậy, nhưng cô vẫn chỉ nghe vào tai một giọng đọc duy nhất.

Địu dàng lại nhã nhặn, mang theo chút lười biếng, mỗi một âm tiết đều như đang dẫn người đi vào giấc ngủ.

Cô gái không nhìn thấy được trong lúc cô dần mất đi ý thức thì người ở bên cạnh cũng cong khóe môi nở nụ cười vui vẻ...

Đợi đến khi Lục Tịnh An tỉnh lại thì đã qua mấy tiết, hiện tại đang trong thời gian chuyển tiết. Cô không để ý, dù sao sáng nay cũng không có tiết Toán.

“Brummm”

Cô vươn vai duỗi lưng, bỗng nhiên điện thoại rung lên, cô lấy ra nhìn thử.

[Phỉ Minh Sâm]: Dậy rồi?

Lục Tịnh An nghiêng đầu nhìn qua, chàng trai đang cúi đầu, đầu ngón tay xoay bút, vẻ mặt chuyên tâm như đang suy tư vấn đề khó khăn gì đấy, cho dù là ai cũng không thể nhìn ra được là thật ra cậu đang dùng điện thoại di động.

Giả bộ như thật.

Lục Tịnh An thì thầm một tiếng, cúi đầu gõ chữ.

“Ừm.”

“Có mơ thấy tôi không?”

Lục Tịnh An khẽ ngẩn ra, quay đầu qua theo bản năng, chỉ thấy chàng trai kia vẫn đang cúi đầu nhìn bút bi. Dáng vẻ nghiêm túc kia khiến cho cô hoài nghi người đang nói chuyện trên trời dưới đất trong WeChat với cô có đúng là cậu hay là người khác.

“Không có.” Cô gửi tin rồi liếc mắt nhìn qua.

“Vậy thật khiến cho người ta thất vọng.”

“Tại sao lại phải mơ thấy cậu?”

“Ngày nghỉ đêm mở mà, trước khi ngủ cậu đang nhìn lên tôi đúng không?”

“Tôi... tôi đâu có.”

“...”

Hai người cậu một câu tôi một câu cứ thế trò chuyện. Rõ ràng hai người nhìn qua rất khác biệt nhưng lại hài hòa một cách kì lạ. Ở trong mắt người khác cũng là ai làm chuyện người đó, không ai biết rằng đối tượng mà bọn họ đang tán gẫu chính là người kia.

“Tiết học sau cậu phải tập trung nghe giảng đấy.” Phỉ Minh Sâm nói với cô.

Lục Tịnh An bĩu môi, tâm lý có chút chống đối.

“Không nghe cũng được, sau khi tan học tôi sẽ phụ đạo giúp cậu.” Phỉ Minh Sâm lại gửi tin qua, “Toán của cậu có thể được điểm tối đa thì môn khác cũng có thể.”

Lục Tịnh An nhú nhú mày, hơi khó hiểu: “Tại sao?”

Tin này của cô gửi đi một lúc lâu vẫn thấy đối phương đều là “Đang soạn tin...”, đợi một hồi lâu mới nhìn thấy tin nhắn của cậu gửi qua.

[Phỉ Minh Sâm]: Lên 11 cùng tiến vào lớp chọn.

Lục Tịnh An khựng lại một lát, cho dù cô có không quan tâm đến chuyện học thế nào thì vẫn biết lên 11 phải phân ban. Nhất định là cô sẽ chọn ban tự nhiên, nghĩ đến Phỉ Minh Sâm chắc cũng vậy.

Về phần vào lớp nào thì cô hoàn toàn chưa nghĩ tới. Dù sao ý định ban đầu khi tới trường của cô cũng chẳng có lý tưởng gì.

Cô nhìn tin nhắn của Phỉ Minh Sâm, mím chặt môi.

“Tại sao?”

Tại sao muốn cô vào đó, tại sao cô phải vào đó?

Lúc này thì tin nhắn của Phỉ Minh Sâm trả lời rất nhanh.

“Vì tôi muốn nhìn thấy cậu mỗi ngày.”

Lục Tịnh An đỏ mặt, cô không nhận được nghiêng đầu qua, phát hiện Phỉ Minh Sâm cũng đang nhìn mình, ánh mắt nóng bỏng đầy chân thành tha thiết, khiến nhiệt độ trên mặt cô càng tăng lên.

Cô vội cúi đầu, gõ chữ trả lời: “Sau khi tan học gặp nhau cũng được mà.”

Lời tuy nói vậy nhưng trong lòng cô biết điều này không giống.

Cô còn đang đoán mò thì tin nhắn của Phỉ Minh Sâm lại đến.

[Phỉ Minh Sâm]: Cái này không giống.

Tim cô khê rung động, kết quả tin nhắn tiếp theo lại khiến cô suýt nữa nổ tung.

[Phỉ Minh Sâm]: Nếu cậu không thi được vào lớp chọn thì tôi sẽ tỏ tình trước mặt toàn trường.

Uy hiếp trần trụi dường như vọt ra khỏi màn hình.

“Cậu dám!” Lục Tịnh An nghiêng đầu trừng cậu, âm lượng đề cao khiến mọi người xung quanh nhìn lại.

Phỉ Minh Sâm thì thản nhiên, cậu thu hồi di động, dùng ánh mắt thể hiện quyết tâm của mình.

Mạc Xảo Xảo ngồi ở phía trước nghe tiếng, cho là Phỉ Minh Sâm lại làm chuyện gì chọc tức Lục Tịnh An, vội xoay đầu lại giải hòa.

“Chị An, sao thế? Trước hết bớt giận, có gì từ từ nói.”

Lục Tịnh An hít sâu một hơi. Cô không nói gì, im lặng đi ra khỏi phòng học, đồng thời tắt nguồn điện thoại di động.

Cô không thích người khác ép cô, càng làm tới thì lực phản kháng của cô sẽ càng lớn.

Mấy tiết học sau đó Lục Tịnh An không hề xuất hiện lại trong phòng học. Cũng may Mạc Xảo Xảo đi ra ngoài tìm cô thì phát hiện cô tránh trên sân thượng.

Điều này làm cho Phỉ Minh Sâm thở dài một hơi, đồng thời có chút bất đắc dĩ và đau đầu. Là cậu quá nóng vội. Hôm qua khó khăn lắm mới tiến được một bước dài khiến cậu mất đi sự kiên trì ngày xưa. Cậu vẫn nên hành động từ từ mới được.

Vốn là cậu nghĩ rằng cô chỉ tức giận nhất thời nhưng hai tiết buổi chiều, trong đó có cả tiết Toán mà Lục Tịnh An vẫn không trở về phòng học, rốt cuộc thì Phỉ Minh Sâm không ngồi yên được nữa.

Vừa hết tiết cậu lập tức đi ra khỏi phòng học, kết quả là tìm một vòng trên sân thượng vẫn không tìm được người cậu muốn tìm.

Không ở trên sân thượng, vậy cô sẽ ở đâu? Phỉ Minh Sâm nhíu chặt mày, xoay người xuống khỏi sân thượng.

Trong phòng giáo viên, Điền Minh đang nói chuyện với Lục Tịnh An.

“Bạn Lục, gần đây em có tiến bộ rất lớn, cô rất vui.” Điền Minh cười dịu dàng nói.

Tần suất vào lớp học của Lục Tịnh An bây giờ tuyệt đối là tiến bộ nhảy vọt so với lúc vừa khai giảng. Tuy còn học lệch môn nghiêm trọng nhưng tiến bộ vẫn rất đáng mừng.

“Có điều cần phải cố gắng duy trì, không thể buông lỏng.” Hiên nhiên học nay Lục Tịnh An lại bắt đầu cúp tiết khiến cô giáo cảm thấy lo lắng.

Lục Tịnh An lấy lệ mấy câu, lại nghe cô giáo huyền thuyên thêm một chút rồi mới ra khỏi phòng giáo viên.

Điền Minh luôn dặn cô phải trở về phòng học. Nhưng nghĩ tới người nào đó là cô lại thấy tức giận trong người, tất nhiên không muốn trở về phòng học rồi.

Cô vùi đầu đi tới, kết quả vừa đi được hai bước đã phải dừng chân.

“Tịnh An?” Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Lục Tịnh An mím môi, chậm chậm quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy người đàn ông khí chất ôn tồn nhã nhặn đang đứng ở cuối hành lang, dịu dàng nhìn cô, đáy mắt ánh lên ý cười thân thiết.

“Thầy Cố.” Cô khẽ gọi.

Chương 62: Đời này khó quên

Edit: Kir

“Tịnh An, đúng là em à.”

Cố Lâm đến bên cạnh cô, thân thiết nói, “Thầy nhìn từ xa liền cảm thấy bóng lưng rất quen mắt, không ngờ đúng là em.”

Lục Tịnh An gặp Cố Lâm, tạm thời quên đi tâm sự.

Thấy trên tay anh ta cầm sách, cô hỏi: “Thầy Cố, thầy vừa dạy xong ạ?”

“Ừ.” Cố Lâm gật đầu, nhìn cô nói có ẩn ý, “Thầy mới từ lớp 10/21 ra.”

Lục Tịnh An không khỏi ngẩn ra, mấy tuần gần đây cô học tất cả các tiết nên hủy đi lời nhắc trước kia. Hôm nay bị Phi Minh Sâm chọc tức, thế là quên mất cả tiết của Cố Lâm.

“Ở trong phòng học không nhìn thấy em, có chuyện gì sao?” Cố Lâm không có trách cứ mà quan tâm hỏi cô.

Lục Tịnh An cảm thấy hơi hổ thẹn. Cô cúi đầu nói: “Thầy ơi, em xin lỗi... Em quên mất tiết của thầy...”

“Một hai tiết cũng không sao cả, không cần để tâm quá đâu.” Cố Lâm lắc đầu. “Em có tâm sự gì à? Hay là có chỗ nào không khỏe?”

Lục Tịnh An là cháu ngoại của bà cụ Cố. Bà cụ Cố lại là ân nhân của anh ta. Cho nên đối với Lục Tịnh An anh ta luôn quan tâm nhiều hơn. Tiến bộ những ngày qua của cô thì anh ta đều biết, hôm nay đột nhiên lại giở tật cũ, tất nhiên sẽ khiến anh ta chú ý.

“Không có gì.” Lục Tịnh An cắn cắn môi, lắc đầu nói. “Xin lỗi, em trốn tiết của thầy, có thể gây ảnh hưởng gì tới thầy không ạ?”

Cố Lâm từng là gia sư riêng của cô, nếu như không nhờ thầy ấy giúp đỡ thì căn bản là mẹ cô không thể bỏ rơi tên khốn kiếp Mục Khải

Phát kia. Vừa nghĩ tới mình gây thêm phiền phức cho thầy ấy, đáy lòng Lục Tịnh An lại càng áy náy.

“Đừng căng thẳng quá, thầy đã nói một hai tiết không có vấn đề gì mà.” Cố Lâm nhìn xung quanh một chút, thấy trên hành lang không có ai thì đưa tay vỗ vỗ đầu cô, dịu dàng nói: “Nếu có chuyện gì không giải quyết được thì nhất định phải nói với thầy. Biết chưa?”

Lục Tịnh An ngoan ngoãn đứng tại chỗ, cũng không quát tay thầy ấy ra mà nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thầy Cố, thầy nghĩ... Em có cần phải vào lớp chọn không?”

Cố Lâm không ngờ là cô sẽ hỏi vấn đề này, nghĩ tới có lẽ là cô cảm thấy áp lực khi ở trường Trung học Số 1 này cho nên mới phải nghĩ đến vấn đề đó.

“Tất nhiên lớp chọn có giáo viên và không khí học tập tốt nhất, có thể vào đó dĩ nhiên là tốt. Có điều quan trọng nhất thì phải xem chính em.”

Lục Tịnh An chớp chớp mắt. “Là sao ạ?”

“Thầy nghĩ niềm vui của em là quan trọng nhất.” Đây cũng chính là mong muốn của bà cụ Cố, Cố Lâm bổ sung ở trong lòng.

“Lượng sức mà đi, làm những gì em muốn làm là được rồi.”

Lục Tịnh An cái hiểu cái không gật đầu.

“Thầy thấy với kết quả học tập của em thì cần phải cố gắng không ít đấy.” Cố Lâm còn nói thêm.

Lục Tịnh An hơi đỏ mặt, nếu như muốn vào lớp chọn, chỉ dựa vào điểm một môn Toán là không thể, phải nâng điểm của các môn khác nữa.

“Nếu như cần thì thầy không ngại làm gia sư một lần nữa đâu.” Cố Lâm nháy mắt với cô, “Em biết đấy, thầy không phải chỉ dạy mỗi Toán.”

Đương nhiên Lục Tịnh An biết Cố Lâm nổi tiếng là một gia sư giỏi. Nếu như không nhờ thầy ấy phụ đạo cấp tốc thì với tình hình học tập ở

cấp 2 của cố, muốn thi vào trường Trung học Số 1 là căn bản không có cửa.

Nghe thầy nói như vậy, trong lòng Lục Tịnh An thấy ấm áp. Cô nghiêm túc gật đầu, biết ơn mà nói: “Vâng, em biết rồi!”

Khi thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Cố Lâm, ánh mắt long lẳng như nhìn thấy một người lớn có thể tin tưởng, đáy mắt tràn đầy tình cảm quăn quýt của con trẻ với cha mẹ.

Phỉ Minh Sâm đi xuống cầu thang nhìn thấy cảnh tượng này. Mà ánh mắt lấp lánh kia của thiếu nữ khi lọt vào mắt cậu thì lại có một ý nghĩa khác.

Cậu yên lặng đứng cuối hành lang, môi mím chặt thành một đường thẳng, tròng mắt cũng trở nên thâm sâu.

Cậu đứng ở đây một lúc nhưng Lục Tịnh An không hề phát hiện ra cậu, trái lại Cố Lâm nhận thấy được tầm mắt của cậu, ngược mắt nhìn qua, còn cười cười với cậu.

Cái nụ cười này khiến Phỉ Minh Sâm thấy có chút chói mắt, bàn tay đút trong túi quần cũng nắm chặt lại.

Lục Tịnh An thấy động tác của Cố Lâm, nhìn qua theo tầm mắt thầy thì thấy Phỉ Minh Sâm đang đứng cuối hành lang.

Cô không ngờ lại đụng phải cậu ở chỗ này. Nghĩ tới uy hiếp của cậu, cô không kiềm nổi cơn giận, lập tức thu hồi tầm mắt, chào Cố Lâm một tiếng rồi xoay người rời đi.

Phỉ Minh Sâm không đuổi theo, cũng xoay người đi về phía phòng học.

Cố Lâm nhìn bên này, lại nhìn bên kia, đáy mắt hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan học reo lên, Lục Tịnh An mới trở lại phòng học lấy ba lô. Khi nhìn đến ngăn bàn kế bên trống rỗng, cô bĩu môi, khoác ba lô đi ra bãi đậu xe.

Theo ký ức, rất nhanh cô đã đi tới bãi đậu xe hồi sáng.

Thấy vị trí bên cạnh xe đạp mình trống trơn, nghĩ đến sáng nay hai người cũng dựng xe một chỗ, không biết sao cô cảm thấy trong lòng cũng trống rỗng theo.

Lục Tịnh An cắn cắn môi, cúi đầu đá cục đá bên chân vào bụi hoa, trên mặt toát lên vẻ tức giận và tổn thương.

Quên đi, thích làm sao thì làm!

Cô vốn đã có chút dao động nhưng lúc này lại một lần nữa tìm cách dập tắt nội tâm. Cô giải tỏa lên chiếc xe đạp, dùng sức dẫm lên bàn đạp, xả ra hết lửa giận trong lòng kèm theo một chút ảm ức.

Cô đầu đá lung tung một hồi, đến khi hồi phục lại tinh thần thì phát hiện bản thân đang ở trên một con đường đất xa lạ.

Bên trái đường là một đồng cỏ dại vàng khô, phía bên phải là mặt cỏ thấp bé, nghiêng nghiêng kéo dài đến cạnh bờ sông. Trên mặt sông sóng nước lấp lánh, phản chiếu hoàng hôn đỏ ối, có thuyền bè đang lướt trên mặt sông.

Trong mắt Lục Tịnh An hiện lên vẻ mờ mịt, nhận thấy không đúng vừa định dừng lại thì cảm giác dưới chân bị hụt, xe đạp chợt mất khống chế.

Trong hỗn loạn, bánh xe cán lên một tảng đá phía trước, cả chiếc xe đổi hướng lao thẳng về phía dòng sông.

Dường như Lục Tịnh An nghe được có người gọi mình nhưng lúc này cô đã hoàn toàn không để ý được nữa.

Vì để tránh lặn xuống lòng sông, cô đành phải nhảy xuống ven đường, buông ra đầu xe lấy tay chống mặt đất. Mặc cho lòng bàn tay cào lên đất đá truyền tới cơn đau, sau khi ổn định được thân thể rồi cô mới nghiêng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy chiếc xe đạp do cô phản ứng kịp thời mà đúng lúc đổ xuống ven đường, bánh xe còn đang quay, dây sên bôi đầy dầu bị xúc ra rớt xà xuống mặt đất.

Hóa ra là do dây sên bị xúc ra nên cô mới đạp hụt chân.

Lục Tịnh An cắn răng ngồi dậy, lúc này mới rảnh quan tâm chuyện khác.

Cô nhìn lại đằng xa thấy người lẽ ra đã nên về nhà lúc này đang chạy về phía cô, sau lưng là chiếc xe đạp bị cậu quăng lại.

“Tịnh An, cậu không sao chứ?” Phi Minh Sâm đi tới bên cạnh, vẻ mặt kinh hoảng ôm lấy cô.

Thân thể cậu khẽ run lên, dáng vẻ khẩn trương kia như thực sự mất đi cô vậy.

Lục Tịnh An cắn môi dưới. Vốn chỉ là việc nhỏ nhưng bị cậu làm ra vẻ như thế thì tủi thân trong lòng lập tức trào ra ào ạt.

“Buông ra.” Cô đưa tay đẩy cậu.

Phi Minh Sâm bị ép buông cô ra, kết quả lại thấy được bàn tay cô.

Lòng bàn tay trắng nõn của thiếu nữ bị rách da, đất cát đen xì bám vào vết thương, đen đen đỏ đỏ, nhìn vào có chút đau lòng.

Nhất thời Phi Minh Sâm đau xót không thôi, cậu cẩn thận cầm tay cô, ngẩng đầu lên nhìn thấy vành mắt cô hơi đỏ, không khỏi hỏi: “Có đau không?”

Giọng điệu của cậu mềm nhẹ như một chiếc lông chim, trong giọng nói tràn đầy quan tâm và đau lòng, khiến cơn giận vừa rồi đối với cậu trong lòng Lục Tịnh An vơi đi phân nửa.

“Không phải là cậu đi rồi hả?” Cô quay mặt qua một bên, không muốn để cậu thấy đôi mắt hơi ướt của mình.

Nhìn dáng vẻ quật cường không được tự nhiên của cô, Phi Minh Sâm khẽ than, đưa tay xoa đầu cô.

“Làm sao tôi bỏ được cậu?”

Cho dù đáy lòng có giận thế nào đi nữa, vừa tan học đã đạp xe đi nhưng đi được nửa đường cuối cùng vẫn không an tâm, không thể làm gì khác hơn là vòng trở lại. Vừa vặn ở cổng trường thấy được cô, nhìn cô đấu đá lung tung chẳng thềm nhìn đường, cậu vội vã lén lút theo sau.

Ở phía sau nhìn cô càng chạy càng lệch đường, đáy lòng cậu là vừa tức vừa buồn cười, đang suy nghĩ xem làm cách nào để đưa cô quay lại thì lại thấy cảnh tượng xe đạp của cô đổ ngang, cô thì ngã trên mặt đất.

Lục Tịnh An quay lại nhìn cậu, răng cắn môi, vành mắt hồng hồng không biết nên nói gì?

“Ngoài tay ra còn có nơi nào bị thương không?” Phi Minh Sâm đỡ cô dậy, lo lắng hỏi.

Lục Tịnh An lắc đầu, thật ra chút vết thương ấy chẳng là gì với cô nhưng khi nhìn cậu để tâm như vậy thì trong lòng lại có chút vui mừng.

“Vậy là tốt rồi, vết thương của cậu như thế không tiện chạy xe đạp. Tôi đi gọi một chiếc taxi, xem có thể chở cả xe đạp về hay không. Nếu như không được thì cậu cứ về nhà trước, bên này tôi sẽ xử lí.”

Lục Tịnh An gật đầu, không có ý kiến gì.

“Vậy cậu chờ tôi ở đây, tôi sẽ trở lại nhanh thôi.” Nói rồi cậu liền xoay người đi về phía đường cái. Nhưng chỉ mới đi hai bước thì bỗng nhiên đứng sững lại tại chỗ.

Thiếu nữ vươn tay từ phía sau ôm lấy hông cậu.

“Tịnh An?” Phi Minh Sâm cầm lấy tay cô, nhẹ giọng gọi.

Lục Tịnh An chôn mặt ở phía sau lưng cậu, lắc đầu không nói gì.

Phi Minh Sâm khẽ thở dài một hơi, đứng một lúc mới gỡ tay cô từ từ quay người lại, sau đó ôm cả người cô vào lòng, ôm thật chặt.

Trong ánh nắng chiều, chàng trai và cô gái đứng ở bên cạnh bờ sông ôm nhau thật chặt. Ánh sáng lấp lánh phản chiếu từ mặt sông phủ lên hai người. Khung cảnh đẹp đẽ và lãng mạn như vậy, lại toát lên thêm chút ấm áp.

Một lúc lâu sau, Phi Minh Sâm mới khẽ lên tiếng, nói bên tai cô gái: “Nếu cậu thật sự không muốn vào lớp chọn thì thôi, quên đi.”

Lục Tịnh An khẽ run, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Không phải cậu nói muốn mỗi ngày nhìn thấy tôi sao?”

Phi Minh Sâm cười khẽ, dùng sức xoa đầu cô, “Cùng lắm thì tôi đi theo cậu.”

Lục Tịnh An lộ ra ánh mắt khó hiểu.

“Muốn vào lớp chọn thì khó chứ muốn đến lớp thường hay lớp đội sổ không phải quá dễ à?” Phi Minh Sâm nhéo nhéo chóp mũi cô, “Cậu cứ ngoan ngoãn chờ tôi đến tìm cậu là được rồi.”

Nghe cậu nói như vậy, Lục Tịnh An lại chẳng vui vẻ là bao.

Chàng trai đang đứng trước mặt cô là học thần điểm tối đa tất cả các môn của khối. Cậu ấy ưu tú như vậy, là huyền thoại trong miệng rất nhiều người, làm sao cô có thể khiến cho cậu hạ tiêu chuẩn để nhường theo cô đây?

Huống chi cô cũng có kiêu ngạo của mình.

“Tôi thử một chút xem sao.” Cô thấp giọng nói.

“Hừm?” Phi Minh Sâm chớp chớp mắt.

Lục Tịnh An lại ngược mắt lên nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Không, tôi nhất định sẽ thi đậu vào được. Cậu cứ việc vọt lên, tôi sẽ đuổi theo kịp thôi.”

Cô tin rằng chỉ cần là chuyện mình muốn làm thì không có gì là không làm được.

Đầu tiên là Phi Minh Sâm sững sốt một chút. Nhìn vẻ mặt kiên định của cô, chỉ cảm thấy dưới ánh hoàng hôn cô đẹp đến làm nao lòng người. Có lẽ là cả cuộc đời cậu cũng không thể quên được giây phút này.

Trên mặt chàng trai từ từ bùng lên một nụ cười rực rỡ.

“Ừa, tôi sẽ chờ cậu đuổi kịp tôi.” Cậu khẽ đáp.

“Ừm.” Lục Tịnh An gật đầu, lại nghĩ đến cái gì đó rồi híp mắt nói: “Còn nữa, sau này không được lấy chuyện tỏ tình ra uy hiếp tôi, không thì...”

“Ừ, tôi hứa với cậu.” Cô chưa kịp nói ra hậu quả thì Phỉ Minh Sâm đã trả lời trước, sau đó còn nói thêm: “Bây giờ tôi có thể hôn cậu không?”

“Hả?”

Ngay lúc miệng nhỏ của cô gái khẽ há ra, rớt cục cậu không nhận được kích động trong lòng, nghiêng người ngậm lấy đôi môi của cô gái, rót đầy nhu tình vào nụ hôn này.

Cô gái bị cậu hôn, đầu tiên là tức giận mở to hai mắt nhìn, nhưng dần dần ánh mắt lại nhu hòa xuống, đồng thời vòng hai tay ôm lấy cổ cậu, chìm vào trong say mê...

Một lúc lâu sau hai người mới rời ra.

Cô gái tựa trên bả vai của chàng trai, bỗng nhiên nhón chân lên. Dưới ánh nắng chiều, cô kề sát lại bên tai cậu, môi mấp máy nói một câu.

“Tuuuuu” xa xa truyền đến tiếng còi hơi âm ỉ, tàu thuyền trên mặt sông đang chầm chậm ra khỏi cảng.

“Cái gì cơ? Cậu mới vừa nói gì vậy?” Phỉ Minh Sâm khẽ run lên.

“Không nghe được thì thôi quên đi.” Lục Tịnh An đỏ bừng mặt, xoay người dựng chiếc xe đạp dưới đất lên.

“Làm sao quên được chứ? Vừa rồi cậu nói gì đấy? Nói lại lần nữa đi!”

“Không muốn!” Cô gái khẽ cúi đầu né tránh ánh mắt của cậu.
“Chúng ta phải đi về thôi.”

“Tịnh An...” Phỉ Minh Sâm kéo cổ tay cô, mặt mày toát ra vài phần làm bộ ấm ức đáng thương.

Cậu vừa lờ mờ nghe được, nhưng muốn nghe thêm một lần nữa...

Lục Tịnh An liếc mắt nhìn cậu, đóng chặt miệng, dáng vẻ đánh chết cũng không nói lần nữa.

Giăng co một hồi, Phỉ Minh Sâm vẫn bại trận. Dù sao trên tay cô có vết thương cần nhanh chóng về nhà xử lý, không thể kéo dài thêm.

“Được rồi được rồi, đi thôi.” Cậu buồn bực không thôi mà nói.

Cậu ngồi lên xe đạp của mình, tay kia vịn chiếc xe bị hư, sau đó quay đầu nói với Lục Tịnh An: “Sao chưa lên? Bên này không dễ gọi xe, trước hết đi ra phía đường lộ đã.”

“Như vậy ổn không?” Lục Tịnh An có chút lo lắng.

“Không thành vấn đề, cậu mau lên đi.”

Lục Tịnh An không thể làm gì khác hơn là leo lên, ngồi ở yên sau xe cậu.

“Ôm chặt nha.”

Lục Tịnh An mím môi, vẫn nghe theo, đưa tay vòng qua hông cậu.

Thấy rất cuộc cô cũng nghe lời một lần, sắc mặt Phi Minh Sâm khá hơn chút, cậu khẽ cong khóe môi, dùng sức đạp, sau khi loạng choạng một chút thì rốt cuộc chiếc xe cũng ổn định vững vàng.

Lục Tịnh An ngồi phía sau cậu, ngẩng đầu nhìn gó má đẹp đẽ ấy.

Cậu phát giác, hơi quay đầu nhìn cô khẽ hừ một tiếng, dường như còn có bất mãn với chuyện vừa rồi. Nhưng dịu dàng cương chiều nơi đáy mắt lại khiến cô khẽ cười.

Mình thích cậu, đại ngốc...

Chàng trai nhìn cô cười, đáy mắt thoáng hiện lên chút bất ngờ, trái tim khẽ run rẩy. Lúc cậu nhìn lại về phía trước, nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn.

Không sao, lần sau sẽ khiến cho cô cam tâm tình nguyện nói với cậu một lần nữa.

Chương 65: Cậu ấy trong mắt người khác

Edit: Kir

Thấm thoát đã đến ngày hội thao.

Ký ức gần nhất liên quan đến hội thao của Lục Tịnh An là phải lội ngược dòng về tiểu học xa xôi. Về phần cấp 2, ở ngôi trường như Trung học Số 14, nếu tụ tập tất cả các học sinh lại cùng một chỗ thì rất dễ gây ra sự cố không hay, tất nhiên nhà trường sẽ không tổ chức.

Tuy đã lâu rồi không tham gia hội thao nhưng cô cũng không khẩn trương gì mấy, thậm chí còn có chút tản mạn.

“Chị An, cố lên cố lên, chị nhất định sẽ được hạng nhất!”

Trước cuộc thi, Mạc Xảo Xảo đứng bên cạnh ra sức cổ vũ tinh thần cho cô, dáng vẽ gào gào hét hét kia, còn phấn khích hơn cả chính chủ là cô.

Lục Tịnh An đang ép chân, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô ấy, kết quả lại liếc về bóng dáng phía sau lưng Mạc Xảo Xảo, động tác của cô thoáng ngừng, rồi lại mất tự nhiên cúi đầu.

“Phỉ Minh Sâm, sao giờ cậu mới đến?” Mạc Xảo Xảo quay đầu nhìn lại, phát hiện là bạn ngồi cùng bàn của chị An nhà cô, liền oán giận hỏi.

“Tôi đi mua nước.” Phỉ Minh Sâm trả lời, ánh mắt lại nhìn đăm đăm về phía Lục Tịnh An.

Thiếu nữ gác một chân lên lan can, căng chân thon dài thẳng tắp phô ra, cho dù mặc quần thể thao rộng thùng thình cũng không hề mất đi vẻ đẹp.

Mạc Xảo Xảo nhìn cậu, lại nhìn Lục Tịnh An, lén che miệng cười. Cô tinh mắt nên đã sớm nhìn ra giữa bọn họ có dấu hiệu, có điều có chuyện Liên Vũ trước kia làm cho e ngại nên cô không dám tùy tiện nói lung tung nữa.

“Tôi đi tìm đám lớp trưởng.” Tìm đại một cái cố, Mạc Xảo Xảo liền chạy ngay đi, Lục Tịnh An muốn ngăn lại cũng không ngăn kịp.

Sau khi cô ấy đi rồi, Phi Minh Sâm đi tới hai bước, đứng bên cạnh Lục Tịnh An.

Cô gái đặng ép chân căng cơ, mặt dán vào đầu gối, không nhìn cậu.

“Tịnh An.” Cậu khẽ gọi cô, trong giọng nói mang theo ý cười.

Lục Tịnh An ngẩng đầu liếc cậu, ánh mắt xen lẫn xấu hổ.

“Đi ra!” Cô hằm hừ.

“Còn đang giận hả?” Phi Minh Sâm lấy một chai nước từ trong túi nilon ra, vặn nắp rồi đưa cho cô, “Thấm giọng trước đi đã.”

Lục Tịnh An do dự một chút rồi vẫn đứng thẳng dậy, nhận lấy chai nước từ cậu, dời qua bên cạnh một bước giãn khoảng cách với cậu.

Cô ngước đầu lên uống một miếng nước, khéo mắt nhìn chàng trai đột nhiên tới gần. Cô vội hạ chai nước xuống lúi qua bên cạnh. Bởi vì lúi quá nhanh nên suýt chút nữa bị sặc nước.

Ý cười bên khéo môi Phi Minh Sâm càng sâu hơn. Cậu hơi ngoẹo đầu, lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Cách mình xa một chút đi!” Lục Tịnh An vất vả lắm mới bình ổn lại, nhìn trái phải không có ai mới nhìn chăm chăm cậu rồi thấp giọng nói.

“Không phải là lén hôn cậu một cái thôi sao? Lại không có ai phát hiện, tức giận vậy làm chi?”

“Đó là trong lớp học!”

Lục Tịnh An trừng cậu, chưa từng nghĩ tới cậu học sinh ngoan trong mắt thầy cô, học thần của khối trong miệng bạn học này lại có thể làm ra chuyện như thế.

“Được rồi được rồi, đều là mình sai, lần sau mình sẽ tìm chế một chút, Đừng giận nữa được không? Lát nữa còn phải thi mà.”

Phi Minh Sâm khẽ mỉm cười, ra vẻ chịu đánh chịu mắng, khiêm tốn nhận sai khiến Lục Tịnh An thoáng cái chẳng còn tức tối.

“Hừ, nếu lần sau cậu còn dám như vậy...”

“Rắc rắc...” Lục Tịnh An hơi dùng sức, chai nước trong tay liền móp méo, nước tràn ra khỏi miệng chai tung tóe đầy đất.

Phi Minh Sâm cười khỗ, vừa muốn nói chuyện thì chợt nghe bên cạnh có người đi tới, nói: “Tịnh An, Phi Minh Sâm, hai cậu đang nói gì đấy?”

Quay đầu nhìn lại, phát hiện là hoa khôi lớp Thư Nghiên. Cô ấy đã thay bộ đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa. Bởi vì mỗi ngày đều kiên trì đến võ quán tập luyện nên giữa hai chân mày nhiều thêm vài phần hào sảng.

Phi Minh Sâm thu lại vẻ mặt, khôi phục vẻ xa cách lạnh lùng bình thường, như cách một lớp vải, nhưng vẫn tuấn tú khôi ngô như vậy, làm cho người ta không dám đến gần.

Thư Nghiên thấy nhưng không thể trách, cười nói: “Bạn Phi, có phải cậu lại chọc giận Tịnh An nhà chúng ta rồi đúng không?”

Cô ấy đi tới tiếp nhận cái chai trong tay Lục Tịnh An, vắn nắp lại để xuống đất, sau đó kéo tay bị ướt của cô, lấy khăn tay ra giúp cô lau khô.

Lục Tịnh An khoát tay, tỏ ý không cần phiền phức như vậy.

Cô vẫn cảm thấy Thư Nghiên là một cô gái rất thần kỳ, giống như trên người mang theo hộp đồ nghề, cứ mỗi khi cần là có thể móc ra đủ loại vật dụng nhỏ bé hữu dụng.

“Vẫn nên lau một chút, tay áo cũng ướt rồi.”

Thư Nghiên cầm tay cô, cẩn thận giúp cô lau chút nước dính trên tay.

Nhìn cô ấy kiên trì như vậy, Lục Tịnh An cũng mặc cô ấy.

Hai người đứng chung một chỗ, giống như sự tương tác giữa những người bạn gái bình thường. Nhưng cảnh tượng này ở trong mắt ai đó thì không phải như vậy.

Phi Minh Sâm bĩu môi, tay đút túi quần đứng một bên tòa khí lạnh, nhưng hai cô gái cũng chẳng màng đến cậu.

Lục Tịnh An là căn bản không nghĩ nhiều. Còn Thư Nghiên, cô ấy liếc mắt thăm dò cậu, sau đó làm bộ như không phát hiện.

“Tịnh An, lát nữa cố gắng lên nha!”

Cô cười híp mắt nhìn Lục Tịnh An, dịu dàng lại thân thiết.

Ở gần đó có nam sinh lén nhìn qua bên này, bị nụ cười của làm lóa mắt, vừa định huyết sáo một cái, đột nhiên lại phát hiện Lục Tịnh An đứng bên cạnh cô ấy quăng qua đây một ánh mắt sắc lẹm. Nam sinh kia lập tức nín bật.

Thế này Lục Tịnh An mới thu hồi tầm mắt, cong môi cười với Thư Nghiên. Ngoài Mạc Xảo Xảo ra thì cô chẳng có bạn bè gì. Thư Nghiên không mang theo ánh mắt khác thường như người khác nhìn cô, cô cũng sẵn lòng chơi với cô ấy.

Về phần mấy con ruồi nặng dám cả gan quấy rầy cô ấy, cô cũng không ngại giúp đỡ diệt sạch.

Bỗng nhiên nhận thấy được gì đó, cô quay đầu qua, liền đối diện với tầm mắt của Phi Minh Sâm. Cậu nhìn cô chăm chăm, đáy mắt toát lên ý cười, lộ ra vẻ tán thưởng và nhiệt tình khiến cho cô đỏ mặt.

“Phi Minh Sâm, tới đây một chút!”

Lúc này, xa xa có người gọi cậu một tiếng, cậu đứng tại chỗ giả vờ như không nghe thấy. Nhưng cuối cùng vẫn bị người ta chạy tới kéo đi.

Thư Nghiên nhìn bóng lưng cậu bị lôi đi, len lén tiến đến bên tai Lục Tịnh An hỏi: “Tịnh An, bạn Phi đang theo đuổi cậu đúng không?”

Cô ấy hỏi thẳng thừng như vậy, khiến cho Lục Tịnh An chuẩn bị uống miếng nước lại bị sặc một cái.

“Khụ khụ ... cậu... cậu đừng nói linh tinh...”

“Thật không phải?”

Trên mặt Lục Tịnh An giăng đầy mây hồng, mím môi không phủ nhận nữa.

“Làm sao cậu biết?” Cô thấp giọng hỏi.

Rõ ràng ở trường học bọn họ rất biết ý, ngoại trừ hôm nay trong tiết số học...

“Nhìn thái độ cậu ấy đối với cậu là biết thôi.” Thư Nghiêng khẽ nói.

“Thái độ?” Lục Tịnh An chớp chớp mắt.

“Lẽ nào cậu không phát hiện?” Thư Nghiêng có chút kinh ngạc.

Lục Tịnh An lắc đầu, ánh mắt phóng ra xa nhìn về phía thiếu niên đang bị lớp trưởng chỉ huy giúp đỡ vẽ vôi trong thao trường.

Rõ ràng đều mặc đồng phục học sinh, cách xa như vậy không thể nhìn rõ mặt mũi nhưng cô vẫn có thể lập tức tìm được chính xác cậu giữa một đám nam sinh ở đằng kia.

Thư Nghiêng nhìn qua theo ánh mắt cô, khẽ cười nói: “Cậu xem đi, đừng nói đối với nữ sinh, đối với nam sinh cậu ta cũng rất lạnh nhạt.”

Lục Tịnh An lẳng lẳng quan sát, cuối cùng phải thừa nhận là Thư Nghiêng nói thực sự có lý.

“Sau đó?”

“Thế nhưng cậu ấy đối xử với cậu rất đặc biệt nha.”

Tim Lục Tịnh An khẽ vọt lên, nhưng cô ngửa đầu uống nước, giả vờ như không thèm để ý mà hỏi: “Là sao?”

“Trời ạ! Thế mà cậu còn không nhìn ra?” Thư Nghiêng bày ra vẻ mặt thật đúng là hết cách với cô.

“Nhìn ra gì cơ?” Lục Tịnh An lại uống thêm một ngụm, tuy đáy lòng cũng biết rõ là Phi Minh Sâm rất tốt với cô nhưng cô vẫn có chút hiếu kì, ở trong mắt người khác cậu ấy có dáng vẻ thế nào.

“Cậu ta ấy hả, vừa nhìn thấy cậu là ánh mắt như phát sáng ý.” Thư Nghiêng nhỏ giọng nói. “Hơn nữa, người kiêu ngạo như cậu ta lại chỉ cười với mình cậu, còn luôn tới trêu chọc cậu, không phải thích cậu thì còn là gì nữa?”

Mặt Lục Tịnh An nóng lên, có điều lại hơi nghi hoặc: “Cậu ta rất kiêu ngạo à?”

Cái hình dung này trái lại làm cho cô khá ngạc nhiên.

“Ôi An An nhỏ bé của tôi, cậu ta là học thần đứng đầu khối đó nha, người thông minh như vậy đương nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo rồi.”

Thư Nghiên tranh thủ lúc thiếu nữ đang ngây người, đưa ngón tay ra nhéo nhéo má cô. Da Lục Tịnh An vừa trắng vừa mịn, không có chút tì vết nào, cô ấy đã thềm sờ vào lâu rồi, chạm vào quả nhiên làm mềm mềm mịn mịn.

Lục Tịnh An hồi phục tinh thần lại, vỗ tay cô ấy ra.

Cũng không biết có phải do học võ hay không mà cảm giác như lá gan Thư Nghiên càng lúc càng lớn, hiện tại còn dám táy máy tay chân với cô, tuyệt đối không còn rụt rè như lúc mới quen.

Thư Nghiên cười hì hì: “Được rồi, tớ nghĩ bạn Phi này cũng khá lắm, nếu cậu thích cậu ta thì không ngại cân nhắc thử xem sao.”

Lục Tịnh An mím môi, hơi do dự xem có nên nói cho cô ấy biết là thật ra cô đang hẹn hò với cậu ta rồi hay không...

“Tớ đi làm nóng người đây, thi đấu cố lên nhé!”

Chưa đợi cô kịp mở miệng thì Thư Nghiên đã vẫy vẫy tay với cô, sau đó chạy đi xa.

Cô nhún vai, tiếp tục ép chân, ánh mắt lại không tự chủ được dõi theo bóng dáng ở xa xa kia.

Cậu ta kiêu ngạo lắm sao?

“Rõ ràng là vừa xấu xa vừa bám người...”

Nhớ tới chuyện sáng nay cậu ta trộm hôn mình, cô gái vừa lăm bằm. bên khóe môi vừa cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Hơn nữa, còn rất đáng yêu...

Chương 66: Tình địch trên sân vận động

Edit: Kir

Rất nhanh đã đến giờ thi đấu, các giáo viên thể dục làm trọng tài. Bắt đầu sắp xếp cho học sinh dự thi vào chỗ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Rốt cuộc Phi Minh Sâm chạy quay lại vào ngay thời khắc cuối cùng. Bởi vì có nhiều người nên cậu cũng không làm ra hành động thân mật gì, chỉ đi đến bên cạnh cô gái, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Cố lên!"

Lục Tịnh An nhìn cậu một cái, đờ xuống cảm giác khác thường trong lòng, gật đầu.

"Lớp 10/1 Khâu Lệ, 10/4... 10/21 Lục Tịnh An".

Giáo viên bắt đầu điểm danh, nghe đến tên mình, Lục Tịnh An lên tiếng, lúc này mới hít sâu một hơi đi đến vạch xuất phát.

Các nữ sinh khác nhìn thấy cô thì ào ào né tránh, nhưng người đứng bên trái cô thì lại nhìn chăm chăm cô kèm theo chút thái độ thù địch, nhìn như có vẻ nóng lòng muốn thử.

Lục Tịnh An nhún vai, không để ý.

Sau khi ổn định vị trí, cô lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Phi Minh Sâm đang đứng bên ngoài đường chạy, Mạc Xảo Xảo và Thư Nghiên không biết quay lại từ lúc nào, đang vẫy tay với cô.

Chàng trai vốn có chút lạnh nhạt khi đối diện với ánh mắt của cô thì nở một nụ cười ấp ấp, dùng khẩu hình miệng nói với cô một lần nữa "Cố lên!"

Lục Tịnh An mím môi, trái tim vốn đang tản mạn lại đột nhiên đập mạnh. Cô hít sâu một hơi, bày ra vẻ nghiêm túc nhìn về phía đích đến, ánh mắt trở nên kiên định.

Cô không phát hiện ra rằng khi cô và Phi Minh Sâm nhìn nhau, nữ sinh ở bên cạnh nghiêng đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

“Tất cả vào vị trí!”

Giáo viên bắt đầu ra lệnh, giương súng nổ trong tay lên cao.

“Đoàng ——”

Một tiếng súng vang lên, Lục Tịnh An vừa mới chuẩn bị vọt tới trước thì ngay trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc này, nữ sinh bên cạnh cô lại dường như bởi vì nghe tiếng nổ mà rối loạn bước chân, dưới chân loạng choạng “Phịch” một tiếng, ngã phịch ra ngay trên đường chạy mà cô chuẩn bị đạp qua!

Có không ít người nhìn thấy thì phát ra tiếng kinh hô, cảm giác chuẩn bị xảy ra thảm kịch.

Lục Tịnh An khẽ cau mày, một chân này của cô đã không thu lại được nữa, cũng may cô phản ứng mau, mũi chân khẽ dùng lực đạp nhẹ mặt đất để lệch khỏi quỹ đạo có nữ sinh kia.

Cả cơ thể chịu quán tính lao về trước, cô linh hoạt lộn nhào trên không rồi sau đó văng vàng rơi xuống đất.

“Cậu không sao chứ?” Cô ngồi xồm trên mặt đất, xoay người dò hỏi cô gái bị ngã xuống đất kia.

Tất cả mọi người nhìn một màn này đều sợ ngây người, một là bởi vì chuyện đột ngột xảy ra, hai là bởi vì phản ứng linh hoạt nhanh nhẹn của thiếu nữ, quả thực như cảnh tượng chỉ có xuất hiện trên phim truyền hình.

Ấn tượng của bọn họ đối với Lục Tịnh An vẫn luôn dừng lại ở đại ca lưu manh ở cấp 2, một cô nàng nông cuồng càn rỡ, nhưng hiện tại nhìn..... vậy mà cảm thấy.....

Có chút ngẫu?

Trong lúc người khác ngây người, Lục Tịnh An đã đứng lên, đi đến bên cạnh nữ sinh bị té ngã, đỡ cô ta dậy.

Lúc này học sinh cùng lớp với nữ sinh đó mới phản ứng kịp, vội vàng vọt tới bên cạnh cô ta.

“Khâu Lệ, cậu có sao không?”

Thầy trọng tài cũng lại đây dò hỏi, “Bạn học, có té bị thương không? Có cần đến phòng y tế không?”

Khâu Lệ quỳ rạp trên mặt đất, môi cắn chặt, sắc mặt đỏ bừng, dường như cảm thấy thực mất mặt. Cô chặm rãi bò dậy, có vẻ rất ngượng ngùng.

“Không có việc gì chứ?” Giọng nói rõ ràng trầm ấm của chàng trai vang lên.

Khâu Lệ vui vẻ, chỉ là khi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy đối tượng chàng trai quan tâm căn bản không phải cô ta.

Phi Minh Sâm bắt lấy cánh tay Lục Tịnh An, khẩn trương nhìn cô, dò hỏi xem cô có bị thương không.

Khâu Lệ không khỏi cắn răng, rõ ràng người té ngã là cô ta, mắc gì cậu ta lại quan tâm Lục Tịnh An, cái con nhỏ đàn ông hung tợn này?

Cô ta cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia oán hận độc ác.

Lúc cấp 2 cô ta học cùng trường với Phi Minh Sâm, từ thật lâu trước kia đã thích cậu, cô ta nỗ lực thi đậu trường Trung học Số 1, chính là vì đuổi theo bước chân cậu.

Chính là trước nay cậu vẫn không thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái. Rất nhiều lần cô ta lưu luyến ở bên ngoài phòng học lớp 10/21, chỉ muốn nhìn cậu một chút, nhưng trường học siết rất chặt chuyện yêu sớm, cô ta cũng không dám trắng trợn táo bạo mà đi vào tìm cậu.

Đến nhìn càng nhiều, cô ta liền phát cậu đối xử rất đặc biệt với Lục Tịnh An. Cô ta không biết bọn họ đã tiến triển tới trình độ nào, nhưng cô ta biết rõ nếu chính mình lại không ra tay, khả năng là không còn cơ hội nữa.

Tâm tư Khâu Lệ lướt nhanh như chớp, lắc lắc đầu với bạn học đang hỏi han ân cần, sau đó nhìn về phía Lục Tịnh An.

“Bạn Lục, vừa rồi thực xin lỗi.....” Cô ta giương mi lên, trong mắt long lanh ánh nước.

Dáng vẻ diễm đạm đáng yêu kia, rõ ràng là xin lỗi, lại như là Lục Tịnh An đang bắt nạt cô ta.

Người khác không khỏi sinh ra lòng đồng tình với cô ta, nhưng có lẽ là vì phản ứng nhanh nhẹn lưu loát vừa rồi nên mọi người cũng không cảm thấy Lục Tịnh An có gì sai.

Vốn là Khâu Lệ muốn dùng khổ nhục kế, để Lục Tịnh An giẫm cô ta bị thương trước mắt bao người, rồi cô ta sẽ lợi dụng tính cách nóng nảy của Lục Tịnh An khiến cho Phi Minh Sâm phản cảm với cô. Cô ta sẽ nhân cơ hội này để lại ấn tượng về sự tồn tại của mình, hay ấn tượng tốt gì đó...

Hiện tại lại bởi vì Lục Tịnh An vượt xa khỏi biểu hiện của người bình thường nên cô ta chỉ có thể lâm thời sửa lại kế hoạch.

Lục Tịnh An nhìn nước mắt của cô ta, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng cho lắm như không nói ra được là gì.

Cô liếc mắt quan sát khắp người cô ta, “Có bị thương không?”

Khâu Lệ ngẩn ra, cô ta tưởng rằng theo tính cách được đồn thổi của Lục Tịnh An thì cô sẽ không thèm để ý đến cô ta, nhưng không ngờ là cô lại có thể quan tâm tới thân thể của cô ta. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cô ta suy nghĩ một chút, vừa lúc biết thời biết thế.

“Đầu gối... Hình như bị đập xuống...”

Cô ta bịt đầu gối mà nói, như là chịu không nổi nữa, ngã về phía bên cạnh Phi Minh Sâm.

Chỉ cần cậu đưa tay ra đỡ cô ta thì cô ta sẽ dựa vào cậu để cậu đưa cô ta đến phòng y tế, sau đó nhân cơ hội kết bạn!

Bàn tính của cô ta đánh thật kêu, nhưng lại không ngờ được lúc nghiêng người đã lập tức bị một đôi tay vững vàng đỡ lấy.

“Còn đứng ngậy đó làm gì?” Lục Tịnh An đỡ lấy Khâu Lệ, quay đầu nhìn về phía học sinh lớp 10/1. “Không phải cậu ấy học lớp mấy cậu à? Bị thương rồi còn không mau đưa người tới phòng y tế?”

Cô liếc qua một cái, khí thế liền trở dậy, khiến cho các học sinh lớp 10/1 đang vây xem hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới.

“Đúng đúng, đến phòng y tế thôi. Khâu Lệ cậu cố gắng một chút, sẽ tới ngay thôi.”

Thậm chí còn có một nam sinh cao to khom lưng bế ngang Khâu Lệ lên, nhanh chân chạy về phía phòng y tế.

Khâu Lệ bị dọa cho ngơ ngẩn, đây không phải là tiến triển trong tưởng tượng của cô ta mà! Còn cái ông tướng này là ai? Sao lại bế cô ta như vậy? Hơn nữa còn ngay trước mặt nam thần!!!

Cô ta sốt ruột quay đầu nhìn lại, quả nhiên liền thấy Phi Minh Sâm đang nhìn về phía bên này.

Ánh mắt kia, giống như mang theo vài phần ẩn ý sâu xa.

Điều này tạo thành đả kích rất lớn với Khâu Lệ, trước mắt tối sầm, sau đó cứ vậy hôn mê bất tỉnh.

Thấy người ngất đi rồi, nam sinh kia càng nhanh chân hơn, thoáng cái đã chạy mất tăm mất tích.

“Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa, tiếp tục thi đấu thôi!” Thầy giáo bắt đầu giải tán, những học sinh vây xem dần tản đi.

Lục Tịnh An không để việc này ở trong lòng, quay đầu thấy Phi Minh Sâm còn đứng tại chỗ thì liếc mắt nhìn cậu, thấp giọng nói: “Sao còn chưa đi?”

“Ừ.” Phi Minh Sâm mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, “Mình tới vạch đích chờ cậu.”

Lục Tịnh An gật đầu, nhìn cậu ra khỏi đường chạy, sau đó đi về hướng vạch đích.

Động tác của bọn họ quá mức tự nhiên, tuy là nhìn thân mật nhưng người ở xung quanh lại không nhìn ra gì cả.

Bởi vì vừa rồi Lục Tĩnh An chưa chạy được nên bị xếp xuống nhóm chạy cuối cùng, chỉ có thể đợi trong khu vực chuẩn bị tiếp tục làm nóng người.

Phỉ Minh Sâm chậm rãi đi tới chỗ bên cạnh vạch đích, vừa mới xoay người nhìn về phía vạch xuất phát liền phát hiện ở phía sau lưng cậu, một người đàn ông mà cậu coi như cái đinh trong mắt cũng đi theo qua đây. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Hơn nữa còn rất rõ ràng là đi về phía cậu.

“Thầy Cố.” Cậu nhìn chăm chăm Cố Lâm, lạnh lùng chào một tiếng.

Cố Lâm cười cười, giơ chai nước khoáng trong tay lên hỏi: “Uống không?”

Phỉ Minh Sâm lắc đầu, suy nghĩ mục đích của thầy ấy.

Cậu không uống, Cố Lâm cũng không miễn cưỡng. Anh ta đi đến bên cạnh cậu, vặn nắp ra uống một ngụm, sau đó nhìn ra vạch xuất phát ở phía xa xa, giống như lơ đãng nói: “Nữ sinh vừa rồi, chắc là thích em nhỉ.”

Phỉ Minh Sâm nhíu mày, sau đó nhún nhún vai, nhìn thầy ấy với dáng vẻ hồn nhiên mà nói: “Thầy, thầy chớ nói lung tung. Em là một học trò ngoan luôn tuân thủ nội quy.”

“Ồ? Học trò ngoan mà lại lén hôn bạn gái trong tiết học của thầy à?”

Chương 67: Ghen tuông nhỏ nhặt (3)

Edit: Kir

So với không khí sôi động vui đùa âm ỉ, ồn ào nhộn nháo ở xung quanh thì không khí giữa hai thầy trò đứng ở trên sân cỏ gần vạch đích lại có vẻ quá mức yên ắng, an tĩnh đến mức dường như có thể người thấy được mùi thuốc súng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cảm ơn.

Phi Minh Sâm dừng một chút, nhìn thấy Cố Lâm cười chế nhạo, cậu cũng mỉm cười.

“Nói như vậy, thầy Cố tới để khởi binh hỏi tội sao?”

Chàng trai cười thật hiền lạnh nhưng ánh mắt thì nhìn sao cũng là đối chọi gay gắt.

Cố Lâm cau mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn vài phần.

“Tại sao lại là Lục Tĩnh An?” Anh ta hỏi cậu.

Phi Minh Sâm dứt hai tay trong túi quần, nghe thầy ấy nói như vậy, chân mày cũng khẽ nhíu lại,

“Em không rõ ý của thầy.”

Cố Lâm không trả lời thẳng mà nhìn lướt qua xung quanh.

Chống lại tầm mắt của anh ta, những nữ sinh nhìn lén qua bên này nhanh chóng dời mắt đi nơi khác, dáng vẻ giả vờ lơ đãng, sau đó lại không nhìn được dùng khéo mắt trộm dò xét.

Thật sự hình ảnh hai người đứng chung một chỗ quá sức đẹp mắt. Một bên là người đàn ông trưởng thành nho nhã lịch lãm, một bên là chàng thiếu niên tuấn tú mang theo vài phần màu sắc huyền thoại, muốn khiến người ta không chú ý thì thật sự quá khó.

Cố Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phi Minh Sâm.

“Có rất nhiều nữ sinh thích em.” Anh ta kết án phân trần.

Cho nên, tại sao lại nhất định phải chọn Lục Tĩnh An?

Phỉ Minh Sâm xì cười một tiếng, lắc đầu, “Thầy Cố, tại sao thầy không nói những nữ sinh kia là đang nhìn thầy? Ở trường Trung học Số 1 này, nữ sinh thích thầy còn nhiều hơn cả em ấy chứ.”

Bàn tay trong túi quần hơi căng thẳng, đáy mắt chàng trai hiện lên vài phần tối tăm.

Nếu không phải cậu ra tay trước chiếm lợi thế thì bây giờ còn chưa biết chắc Lục Tịnh An đang thích ai.

Cố Lâm nhìn Phỉ Minh Sâm, không thể không thừa nhận đây là một nam sinh cực kì ưu tú. Cho dù ở lớp 10/21 nhưng thành tích vẫn duy trì đứng đầu toàn khối, dáng vẻ lại khôi ngô, tính tình lạnh lùng xa cách, là kiểu rất dễ trở thành mối tình đầu của các cô thiếu nữ.

Chỉ là theo anh ta thấy thì đối với Lục Tịnh An, Phỉ Minh Sâm cũng không phải là một đối tượng phù hợp.

Cậu còn quá trẻ, còn chưa vững vàng, lại được nhiều nữ sinh thích, bình thường tiếp xúc với quá nhiều cảm dỗ.

Anh ta hiểu Tịnh An. Đừng nhìn bình thường cô rất ít khi hòa nhã với mọi người, thật ra cô là một người rất trọng tình cảm, là một nữ sinh có nội tâm rất mềm mại. Anh ta không muốn nhìn thấy cô phải chịu tổn thương.

“Tịnh An là một cô gái tốt, cũng không giống với hình tượng trong mắt người khác.”

Cố Lâm nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mặt, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được mà nói: “Nếu em chỉ muốn chơi đùa một chút, thì hãy nhanh thu tay lại đi.”

Trong mắt Phỉ Minh Sâm toát ra ý lạnh, cảm giác như bảo bối mà mình trân quý trong lòng bị người ta dòm ngó.

“Nếu như cậu ấy không tốt thì tại sao em lại thích cậu ấy chứ?” Phỉ Minh Sâm nhìn về vạch xuất phát, cô gái của cậu đã vào vị trí sẵn sàng.

“Hơn nữa, cậu ấy cũng thích em.”

Cố Lâm nhướn mày, “Ồ? Chính miệng bạn ấy nói sao?”

Phi Minh Sâm bị chững lại.

Thấy vẻ mặt của thiếu niên, Cố Lâm ngoéo môi một cái. Anh ta biết mà, với tính tình của Tịnh An, không có khả năng sẽ tùy tiện nói ra lời như vậy.

Chỉ là câu trả lời tiếp theo của Phi Minh Sâm đã phản lại một đòn.

“Cậu ấy đã đồng ý làm bạn gái của em rồi.” Thiếu niên nghiêng đầu nhìn anh ta. “Thầy, như thế chẳng lẽ còn không phải là thích sao?”

Cậu vẫn tươi cười như cũ, dáng vẻ tươi cười sạch sẽ trong sáng, mang theo vài phần tư thế của người công khai chủ quyền.

Cố Lâm nhíu mày, “Các em như vậy, là làm trái nội quy.”

Phi Minh Sâm nhún vai, khẽ cười nói: “VẬY thầy có thể tố cáo bọn em, để cho toàn trường đều biết chuyện của bọn em.”

Cứ như vậy, cậu cũng không cần giấu giếm gì, muốn thân mật với Lục Tịnh An một chút cũng không phải làm như đánh du kích. Chỉ có điều, sợ là ông thầy này sẽ không làm như thế đâu nhỉ?

Nhìn ra chàng trai chẳng có vẻ sợ hãi, chân mày Cố Lâm càng nhíu chặt hơn.

“Đoàng...”

Xa xa vang lên một tiếng súng, các cô gái đứng ở vạch xuất phát đã lao đi như mũi tên, nhắm thẳng về vạch đích.

Thiếu nữ tóc ngắn chạy ở phía trước, bỏ thật xa người đang chạy ở vị trí thứ hai. Cô như một cơn gió, dáng vẻ tràn đầy sức sống tuổi trẻ, mạnh mẽ và tự tin dưới ánh mặt trời kia, khắc thật sâu vào tim chàng thiếu niên, trở thành dấu ấn khó phai mờ.

“Nếu như thầy không muốn nói gì nữa thì em đi đây.” Phi Minh Sâm quay đầu nhìn về phía Cố Lâm, “Em đã nói là sẽ tới vạch đích chờ cậu ấy.”

Cố Lâm mím môi không nói lời nào, cậu liền lễ phép cười cười, nhắc chân đi về phía vạch đích.

Kết quả vừa đi được hai bước đã bị người đàn ông ở phía sau gọi lại.

“Chờ một chút.”

Phỉ Minh Sâm quay đầu nhìn thầy ấy, “Thầy Cố còn có chuyện gì sao?”

Cố Lâm mím môi, cau mày lại nói: “Kết bạn WeChat một chút.”

Phỉ Minh Sâm: “...”

Cậu có nghe lầm không vậy?

Trong lúc Phỉ Minh Sâm cho rằng mình đang bị lãng tai thì đã thấy ông thầy vừa rồi còn thảo luận vấn đề nội quy trường học với cậu lấy điện thoại di động từ trong túi ra, dùng ánh mắt thúc giục cậu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cuối cùng, Phỉ Minh Sâm liền mơ mơ màng màng kết bạn WeChat với Cố Lâm, sau đó mới cất điện thoại rồi đi về phía vạch đích.

Trong thời gian cậu chậm trễ một lúc như thế, dưới sự chú ý của mọi người, Lục Tịnh An đã chạm đến vạch đích với tốc độ bỏ xa người chạy thứ hai.

Ngay khoảnh khắc ấy, không chỉ có các bạn học lớp 10/21 mà ngay cả học sinh lớp khác cũng không nhìn được hét lên chúc mừng cô.

Lục Tịnh An nghe tiếng hoan hô ở bên tai, chỉ cảm thấy tim mình ngoại trừ việc đang đập rất nhanh như muốn nhảy ra ngoài vì vận động thì dường như còn đang nhen nhóm một cảm giác gì đó.

Cô, thích loại cảm giác này.

Cô hơi nhếch khóe môi, dáng vẻ tươi cười tự tin mà thông dong như thế, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt cô ánh lên một vẻ đẹp rất riêng biệt, khiến cho nhiều người, bao gồm cả một số nữ sinh nhìn mà ngây người.

Lục Tịnh An không hề lo lắng gì đã dành được hạng nhất trong nhóm nhỏ, về phần tổng kết các nhóm thì phải đợi thi xong hết mới

công bố.

Lục Tịnh An cũng chẳng quan tâm lắm đến thứ hạng. Cô vừa mới đi ra khỏi đường chạy thì Mạc Xảo Xảo và Thư Nghiên đã ôm chai nước lao tới.

“Chị An, chị ngẫu quá đi! Em đã nói chắc chắn chị sẽ về nhất mà!” Mạc Xảo Xảo phấn khích ồn ào, còn vui vẻ hơn cả người chạy là cô.

Thư Nghiên đưa nước cho Lục Tịnh An, cô ấy cũng tham gia thi chạy nhưng là ở một nhóm nhỏ khác, chạy trước lượt của Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An uống một ngụm nước, ánh mắt lại dò xét trái phải.

Không phải tên kia bảo là sẽ chờ cô ở bên này à? Chạy đi đâu rồi?

“Tịnh An!”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh. Lục Tịnh An quay đầu lại nhìn thấy thiếu niên đang đẩy đám đông ra chạy tới phía cô. Ánh mắt cô hơi sáng lên, cùng với nụ cười khe khẽ bên khóe môi, đẹp như một bức chân dung.

Cố Lâm nhìn thấy cảnh này từ xa, ánh mắt lóe lên, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, xoay người rời đi.

Lục Tịnh An như có cảm giác, trong lúc nói chuyện với Phỉ Minh Sâm, hơi nghiêng đầu một chút nhìn về phía sau cậu nhưng không phát hiện gì.

“Kế tiếp còn nội dung chạy 200m nữa, có cần nghỉ ngơi một chút không? Hay là trở về điểm tập hợp?” Phỉ Minh Sâm chặn lại tầm mắt cô, vừa nói vừa cười.

Lục Tịnh An gật đầu, cùng bọn họ đi về vạch xuất phát...

Chờ đến tối, khi Phỉ Minh Sâm về đến nhà, rửa mặt xong hết, cậu vừa uống sữa bò vừa gọi điện với Lục Tịnh An thì bỗng nhiên cảm giác điện thoại rung lên, có thông báo tin nhắn WeChat nháy ra.

Là Cố Lâm.

Trẻ thế này rồi thầy ấy còn tìm cậu làm gì?

Phỉ Minh Sâm âm thầm cảnh giác, chạm vào, lại phát hiện thầy ấy đề xuất cho mình một tài khoản công khai.

Cậu nhú nhú mày, dưới sự tò mò, cậu cũng nhấn quan tâm đến tài khoản kia. Kết quả là cậu đi đến trang chủ của tài khoản đó, khi nhìn thấy bài viết xuất hiện trên màn hình, suýt chút nữa cậu phun cả ngụm sữa bò ra ngoài.

Chỉ thấy trên cùng là dòng chữ to được in đậm: < Điều bạn cần biết trước khi lăn giường...>

“Khụ khụ khụ...”

Phỉ Minh Sâm kịch liệt ho khan, không biết vì ho khan hay vì cái gì mà sắc mặt ửng hồng.

“Phỉ Minh Sâm, cậu làm sao đấy?” Trong điện thoại truyền đến tiếng nói mềm mại ấm áp của thiếu nữ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Sắc mặt cậu lại càng đỏ hơn, đợi một lúc lâu sau mới nói: “Không có gì, chỉ là bị sặc thôi.”

Sau đó cậu nói hai câu rồi vội vàng kết thúc cuộc gọi.

Chàng trai ngồi bên mép giường, rặng mây hồng cùng nhiệt độ trên mặt vẫn chậm chạp chưa lui.

Mẹ nó, cái ông thầy Cố này bị khùng à! Hơn nửa đêm lại gửi cho cậu bài viết phổ cập kiến thức khoa học loại này...

Cậu ngồi đờ ra một lúc, ánh mắt mập mờ không rõ.

Cậu liếc liếc qua chiếc điện thoại di động ném trên giường, cuối cùng vẫn cầm lại trong tay, đỏ mặt mở ra cái tài khoản mà Cố Lâm đề xuất, vừa mắng cái ông già tư tưởng xấu xa kia vừa cẩn thận đọc bài viết... Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Chương 68: Luận bàn về việc “ăn giấm” tổn hại tới bản thân thế nào.

Edit: Táo Mèo

Sau khi cúp điện thoại, Lục Tịnh An nằm trên giường vừa đá chân tập thể dục, vừa cau mày suy nghĩ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Trực giác nói cho cô biết rằng vừa nãy Phi Minh Sâm có vẻ kỳ quặc. Bình thường bám người ta là thế, vậy mà nay lại thẳng thừng cúp điện thoại như vậy ư?

Con người này có phải gạt cô điều gì không? Cô nhíu mày trầm nghĩ.

Di động đặt một bên chợt rung lên, tưởng là cậu gọi tới, trong lòng cô thoáng vui mừng, nhưng cầm lên nhìn lại phát hiện hóa ra là thầy Cố Lâm.

Trễ như này rồi mà thầy Cố còn gọi tới làm gì nhỉ? Từ sau khi thầy nghỉ dạy thêm ở nhà cô thì bọn họ rất hiếm khi liên lạc. Dù là ở trường thì cơ hội để hai người nói với nhau cũng không nhiều.

Lục Tịnh An dừng động tác chân, nhấn nút trả lời.

"Alo, thầy Cố ạ?"

"Ừ, Tịnh An ngủ chưa?"

"Chưa ạ." Lục Tịnh An ngồi dậy, cầm cốc nước ở đầu giường nhấp một ngụm, "Có chuyện gì hả thầy?"

"Ừ, cũng không có gì quan trọng, chỉ là lâu rồi không liên lạc cho nên muốn hỏi thăm tình hình của em thôi. Sao rồi? Ba em có còn quấy rầy hai mẹ con không?"

Giọng nói nhỏ nhẹ của Cố Lâm truyền tới, vẫn y hệt như ngày xưa.

Lục Tịnh An nhíu mày, "Thầy Cố, thầy biết mà, chưa bao giờ em thừa nhận ông ta là ba mình."

Cố Lâm bật cười, vì muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này, anh ta đành nhận lỗi, "Ừ, là thầy lỡ lời, thầy xin lỗi."

"Không cần xin lỗi đâu ạ." Thái độ của Lục Tịnh An lập tức dịu đi, "Đã lâu rồi em chưa gặp ông ấy."

Nhớ lại cuộc gặp gỡ không mấy vui vẻ trong Viện dưỡng lão là cô lại lắc đầu khó chịu, xua đuổi cái con người ghê tởm ấy ra khỏi trong não.

"Yên tâm đi, ông ấy không biết mẹ con em ở đâu, mà dù có biết thì em cũng sẽ tống cổ ông ấy đi."

"Mẹ em thì sao? Tinh thần vẫn ổn chứ?"

Thật ra từ chỗ bà cụ Cố thì anh đã biết sơ qua về tình hình của Lục Tuyết Cầm, chỉ vì không muốn tỏ ra quá cố ý cho nên mới chọn cách nói chuyện kiểu quan tâm thế này.

"Dạ, tới giờ mẹ đã tìm được việc rồi, ngày nào cũng bận rộn chẳng còn thời gian suy nghĩ lung tung nữa." Quả thật Lục Tịnh An rất kinh ngạc vì cũng có ngày mẹ mình lại có thể biến thành một con người điên cuồng vì công việc như thế.

"Ừ, vậy còn em?" Rốt cục Cố Lâm cũng đi được vào chủ đề chính, "Em còn muốn lên được lớp chọn như trước không?"

"Dạ." Lục Tịnh An ngả xuống giường, nhìn thẳng lên trần nhà, "Em tính liều mạng học để xem có thể lên nổi lớp 11/1 hay không."

"Tại sao đột nhiên hăng hái thế? Không giống em cho lắm nhì." Cố Lâm khẽ cười, che giấu sự thăm dò trong giọng nói. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Vâng..."

Vừa nhắc tới chuyện này, cô liền nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và Phỉ Minh Sâm bên bờ sông, còn cả nụ hôn khiến gò má cô ửng

hồng, xấu hổ tới nỗi cô phải dùng tay che mặt lại.

Nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm dành cho Cố Lâm nên cô không hề giấu giếm.

"Thì là....có hẹn với người ta..." Cô ngập ngừng nói.

"Ồ? Là Mạc Xảo Xảo à? Gần đây thành tích của cô bé đó rất tiến bộ, hôm nào thầy phải khích lệ trò ấy mới được."

Lục Tịnh An cắn môi dưới, ban đầu định ậm ờ cho qua nhưng bây giờ Cố Lâm chính là thầy giáo toán của hai người, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu sẽ gặp, nếu thầy ấy thật sự đi hỏi, vậy chẳng phải lộ hết sao?

"Không phải con bé ấy." Cô lựa chọn ngay thẳng.

"Hử? Không phải Xảo Xảo, chẳng lẽ là Phi Minh Sâm?" Cuối cùng Cố Lâm cũng tiếp cận được vấn đề.

Lục Tịnh An chớp mắt, đang định hỏi sao thầy biết, nhưng nhớ tới lời nói chiều nay của Thư Nghiên, ngay cả bọn họ cũng nhìn ra được thái độ của Phi Minh Sâm đối với cô thì chẳng lẽ một người thông minh như thầy Cố lại không nhận ra?

Ngoại trừ mắc cỡ ra thì cô không cảm thấy gì khác. Trong lòng cô, Cố Lâm là một người đủ trưởng thành để cô có thể thảo luận mọi chuyện, hơn nữa thầy ấy rất hiểu và tôn trọng cô, cô không cần thiết phải giấu giếm gì với thầy cả.

"Vâng." Lục Tịnh An gật đầu.

Không ngờ Lục Tịnh An lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, Cố Lâm chỉ biết thở dài nhưng không để cho cô nghe thấy, nơi chân mày hằn sâu lại.

Tính tình Tịnh An vốn nổi loạn, đáng ra Cố Lâm nên thẳng thắn bảo cô nên cách xa Phi Minh Sâm, hoặc nói xấu về Phi Minh Sâm, có điều như vậy không khôn ngoan chút nào, anh phải tiến hành theo tuần tự mới được.

Cố Lâm nói bằng giọng đùa giỡn, "Để tôi đoán một chút, hai em đang hẹn hò?"

Lục Tịnh An cắn chặt môi dưới, cô biết mà, thầy Cố thông minh lắm, làm sao gạt được thầy.

Cô ôm lấy gò má nóng bừng, bước xuống giường đi tới bên cửa sổ, cơn gió đêm thổi vào mát rượi khiến cho đầu óc Lục Tịnh An thanh tỉnh đôi chút.

"Tịnh An?"

"Dạ..." Lục Tịnh An ngấm nghĩa sợi dây cột rèm, thử thăm dò, "Thầy Cố, thầy có phản đối không?"

Cố Lâm yên lặng, trong lúc Lục Tịnh An đang thấp thỏm thì anh mới nói, "Tôi là một người thầy tương đối văn minh, tôi không phản đối yêu sớm."

Cố Lâm đã làm gia sư được vài năm, anh cũng từng có rất nhiều cơ hội để có thể giao tiếp với các bạn nhỏ từ đủ các độ tuổi, ở độ tuổi cấp ba, tuy vẫn còn bé nhưng bọn nhỏ trưởng thành rất nhanh, đứa nào cũng sẽ mơ mộng về mối tình đầu, về tình yêu, đây là chuyện rất bình thường.

Anh luôn cho rằng vấn đề yêu sớm nên đả thông tư tưởng chứ không nên ngăn chặn.

Nhận được câu trả lời của thầy, Lục Tịnh An vẫn chưa vội thư giãn ngay, cô đang đợi thầy nói tiếp.

"Nếu em đã sẵn lòng cố gắng vì cậu ấy, vậy đối với em đó là một chuyện tốt."

Thời gian Cố Lâm ở bên Lục Tịnh An không ngắn, khi cô nói muốn thi vào trường Trung học Số 1 thì đó vẫn là do mẹ cô ép. Sau khi thi đậu, cô lại bắt đầu buông xuôi, dù cho anh muốn giúp nhưng cũng không biết nên giúp thế nào.

Hôm đó, Lục Tịnh An hỏi anh về chuyện của lớp chọn quả thực khiến anh rất đổi kinh ngạc, nhưng sau khi mổ xẻ động lực khiến cô

cố gắng thì anh lại nhức đầu.

"Nhưng hai đứa bây giờ còn nhỏ." Cố Lâm tiếp tục nói, "Hơn nữa em là con gái, nhất định phải chú ý tự bảo vệ mình."

Lục Tịnh An chớp mắt, không ngờ thầy Cố lại lo lắng vấn đề này. Cô gật đầu, "Vâng, thầy Cố yên tâm, thầy cũng biết bản lĩnh của em mà, Phi Minh Sâm đánh không lại đâu."

Nghe giọng điệu thoải mái và đơn thuần của Lục Tịnh An, Cố Lâm càng thêm đau đầu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Ý tôi không phải thế..." Cố Lâm buồn bực, có vài lời thốt ra từ miệng anh có vẻ không mấy thích hợp.

"Vậy là ý gì?"

Cố Lâm do dự, cuối cùng vẫn không nói ra điều mình lo lắng, anh cho rằng anh nên tìm Lục Tuyết Cầm nói chuyện qua.

"Không có gì, càng giỏi càng không nên kiêu ngạo, em không nên mất cảnh giác."

Tuy Lục Tịnh An cho rằng cách nói này có vẻ kỳ quặc nhưng cô vẫn gật đầu, "Vâng, em biết rồi."

Giờ đã trễ cho nên hai người cũng cúp máy ngay sau đó.

Cố Lâm vừa dập máy thì điện thoại bỗng dưng rung lên, thông báo có tin nhắn từ WeChat.

"Thầy à, thầy đề xuất tài khoản công khai kiểu này cho học sinh e rằng không thích hợp nhỉ?"

Phi Minh Sâm đã đọc qua bài viết trên tài khoản WeChat công khai kia một lượt rồi không nhịn được phải tìm tới Cố Lâm nói chuyện.

Đối với Phi Minh Sâm, Cố Lâm không hề dè dặt và khách khí.

Cố Lâm gần như coi Lục Tịnh An như đứa cháu ngoại, cứ nghĩ tới cảnh cô bị thẳng nhóc nào đó trong lớp hôn trộm là anh lập tức cảm thấy như chiếc bập cỏi mà mình vun trồng bị móng heo quắp lấy.

"Không thích hợp chỗ nào?"

Phỉ Minh Sâm đọc tin nhắn mà Cố Lâm gửi tới, đang nghĩ nên phản hồi ra sao thì Cố Lâm lại đánh thêm một chuỗi dài nữa.

"Về sau cậu thật thà chút cho tôi! Bên phía Tịnh An tôi vừa đã thông tư tưởng rồi, tôi cũng sẽ tới nói chuyện với mẹ của cô bé, nếu cậu dám làm loại chuyện đó thì tôi sẽ không tha đâu!"

Nhìn đoạn tin đầy chữ của Cố Lâm, dù chỉ qua màn hình cũng đủ khiến Phỉ Minh Sâm ngửi ra được mùi vị hăng tiết, thiếu điều thêm nốt một câu "Thăng ranh con." ở cuối câu nữa.

Phỉ Minh Sâm thì thâm trầm, thầy Cố này bình thường trông có vẻ lịch sự điềm tĩnh, ai ngờ tính khí cũng khá bùng nổ ấy chứ nhỉ. Loại tính nết trong ngoài bất đồng thể này lại có vẻ hơi giống Lục Tịnh An.

Cậu ngồi ở mép giường nhìn chăm chăm điện thoại, lỗ tai hơi ửng hồng.

Đọc qua bài đăng trên tài khoản WeChat công khai kia rồi cho nên cậu đương nhiên biết "loại chuyện đó" mà Cố Lâm nói là ngụ ý chỉ gì.

Phỉ Minh Sâm nhớ lại khung cảnh sau khi hôn Lục Tịnh An, buổi tối kiều diễm tựa như giấc mơ, mà những điều hoang đường trong cơn mơ ấy một khi đã muốn thì có thể nhớ lại rất rõ ràng.

Khó khăn lắm Phỉ Minh Sâm mới quên được, vậy mà Cố Lâm thì hay rồi, tự dưng gợi mở lại.

Cậu vuốt cằm, nhìn chăm chăm vào tin nhắn mà Cố Lâm gửi tới, không hiểu sao cứ thấy kỳ lạ ở đâu đó.

Có thể nhận ra được sự quan tâm mà Cố Lâm dành cho Lục Tịnh An, ban đầu Phỉ Minh Sâm còn nghi ngờ Cố Lâm muốn ngấp nghé Lục Tịnh An, nhưng nghe giọng điệu này, rồi cả cái cách Cố Lâm gửi tài khoản WeChat cho cậu, thì cậu lại không cảm thấy giống như mình suy nghĩ.

Đợi đã, bà ngoại của Tịnh An, hình như cũng họ Cố?

Trong chớp mắt, Phỉ Minh Sâm đã nắm bắt được manh mối.

Cùng họ, trước kia từng là gia sư của Tịnh An, lại còn chủ động giúp dì Lục xử lý chuyện ly hôn, sau đó nhận chức giáo viên của trường Trung học Số 1, vừa khéo là thầy giáo dạy Toán, hơn nữa căn nhà của hàng xóm này cũng là do vị thầy giáo này hỗ trợ thu xếp... Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Thầy Cố....không phải là người thân bên ngoài của Lục Tịnh An đấy chứ?

Bởi vì bà ngoại vẫn chưa thể tha thứ cho dì Lục, nhưng bà không nỡ để mẹ con Tịnh An chịu khổ cho nên bảo thầy Cố che giấu thân phận, âm thầm giúp đỡ chẳng?

Nghĩ vậy, Phi Minh Sâm toát hết cả mồ hôi lạnh.

Tuy cậu không có chứng cứ nhưng trực giác nói cho cậu biết rằng, cậu đoán không sai, bởi có như vậy thì tất cả mọi chuyện mới dễ dàng giải thích.

Nói cách khác, thầy Cố là trưởng bối của Lục Tịnh An? Hôm nay mình đã làm gì trên lớp vậy?

Sắc mặt của ai đó lập tức trở nên hoảng hốt, cuộc hội thoại buổi chiều giữa cậu và Cố Lâm, rồi cả tin nhắn mà Cố Lâm vừa gửi tới, đột nhiên cậu muốn đâm đầu vào miếng đậu phụ chết luôn cho rồi.

Không được, cậu cần phải cứu vớt hình tượng.

"Thầy à, thầy nói đùa rồi, em rất biết chừng mực mà." Cậu vội soạn một tin nhắn gửi qua.

Kết quả, Cố Lâm trả lời rất nhanh, chỉ đúng một chữ.

"Ồ."

Dù chỉ nhìn màn hình Phi Minh Sâm cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giễu cợt của thầy Cố, lúc này Phi Minh Sâm đúng là khóc không ra nước mắt. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Tuy bây giờ cậu đã bớt đi một tình địch mạnh, nhưng tự dừng lại lời ra một bậc phụ huynh mà đã bị cậu đánh bay mọi ấn tượng tốt, nên làm sao bây giờ?

Chương 69: Giúp cô ấy thoa thêm chút son dưỡng môi.

Edit: Táo Mèo

Thấm thoắt đã tới cuối tháng 12.

Cuối năm thời tiết bắt đầu trở lạnh, mấy hôm nay thành phố Giang Bắc đã có tuyết rơi, gió lạnh đìu hiu, nhà nhà đều bật hệ thống sưởi, ấm áp tới nỗi con người ta trở nên lười biếng, chẳng muốn đi ra ngoài tẹo nào. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An chạy bộ dọc đường, khó mà trông thấy được người đi bộ.

Mùa đông ngày ngắn hơn đêm, khoảng sáu bảy giờ trời đã tối sầm, hôm nay là thứ bảy, hầu như mọi người đều ở nhà sưởi ấm, ngay cả võ quán cũng nghỉ, nhưng Lục Tịnh An không thể ngồi im được cho nên mới đi chạy bộ.

Cô chạy chậm chậm, hơi thở ngưng tụ thành sương trắng bị gió thổi về phía sau.

Lục Tịnh An chạy thêm một vòng, khi cảm giác cơ thể đã đổ mồ hôi thì cô mới chạy về nhà, chuẩn bị tắm rửa rồi đọc sách.

Vài tháng trước, cô tuyệt đối không thể tin nổi có ngày bản thân sẽ chăm chỉ hoàn thành một việc gì đó, bây giờ rất ít khi cô chơi game, hầu như thời gian đều dùng để đọc sách.

Kỳ thi cuối kỳ sắp tới rồi, mặc dù chỉ là cuối kỳ nhưng thành tích lần này sẽ ảnh hưởng tới việc thi vào lớp 11/1, vả lại điểm số kỳ thi này sẽ chiếm tỉ lệ khá cao.

Nếu đã đồng ý với Phi Minh Sâm rằng sẽ thử một lần, vậy cô không cho phép bản thân lười biếng, dù sao cô đã từng nỗ lực, kết quả thế nào thì không phải chuyện cô có thể kiểm soát, giống như lúc đầu

đồng ý với mẹ thử xem có thể thi vào trường cấp ba trọng điểm cũng vậy.

Đang mãi nghĩ tới chuyện bài tập về nhà còn chưa làm xong, lúc đi ngang qua công viên ở khu dân cư, bước chân Lục Tịnh An dần chậm lại.

Trước cổng lớn công viên có một thanh niên mặc áo khoác dài, quần khắn quàng cổ đứng dưới ánh đèn đường cúi đầu xem điện thoại, dường như nhận ra gì đó, cậu nghiêng đầu nhìn lại.

Chạm phải ánh mắt cô, cậu khẽ mỉm cười, dưới ngọn đèn, trông cậu chẳng khác nào ánh sáng rạng rỡ giữa đêm đông, chiếu rọi đáy lòng cô, vừa tựa như một hòn đá ném xuống tạo thành những cơn sóng gợn. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Tịnh An."

Cậu đứng tại chỗ vẫy tay với cô.

Lục Tịnh An hít một hơi lạnh, điều chỉnh lại nhịp tim bất ổn rồi chậm rãi chạy tới.

Không đợi cô tới gần, cậu thiếu niên ấy đã chủ động bước tới, kéo tay cô, ôm trọn cô vào lòng, dùng áo khoác của mình chặn lại từng cơn gió lạnh lẽo thay cô.

"Sao mặc ít vậy?" Cậu sờ lên gò má lạnh ngắt của cô, giọng nói mang theo đôi phần trách cứ.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay cậu truyền tới, trái tim Lục Tịnh An trở nên ấm áp tới nỗi cô không nhịn được thở hắt ra một hơi.

"Chạy bộ cho nên cả người đều toát mồ hôi mà."

Cô mặc một chiếc áo len dài tay và chỉ khoác thêm một cái áo mỏng vì ngại rườm rà.

"Hôi lắm." Cô ngẫm nghĩ rồi nói.

"Để mình gửi thử xem nào." Cậu thiếu niên nào đó nói, làm bộ dí sát lại gần gáy cô.

Lục Tịnh An cuống quít né tránh, hai người đuổi bắt một hồi rồi Lục Tịnh An giấu mặt vào trong lòng cậu, ôm hông cậu hỏi, "Cậu không để ý sao?"

Giọng nói nữ tính mềm mại mang theo sự dịu dàng mà cô chưa từng nhận thấy.

"Chê gì? Vợ mình đẹp như vậy, ngay cả mồ hôi cũng thơm cơ." Phi Minh Sâm ôm chặt cô, bàn tay lớn che trên đỉnh đầu cô, chặn lại từng cơn gió đêm lạnh giá.

Mặt Lục Tịnh An đỏ bừng, "Ai là vợ cậu chứ?"

Giọng nói then thừng lại càng xinh đẹp khiến trái tim Phi Minh Sâm rung rinh mãi không thôi.

"Người trong vòng tay mình này." Cậu cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, "Dù thế nào cậu cũng sẽ trở thành vợ mình."

Lục Tịnh An khẽ hừ một tiếng nhưng cô không phản bác nữa. Thật ra cô chẳng thể biết sau này sẽ thế nào, có lấy cậu hay không thì ít nhất cũng phải đợi sau khi học đại học xong mới suy nghĩ tới, bây giờ còn chưa vội.

"Cậu đứng đây chờ mình chỉ để nói mấy lời này sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Phi Minh Sâm móc từ trong túi ra một thứ rồi đưa tới trước mặt cô.

Lục Tịnh An đón lấy, ngược mắt nhìn cậu nghi ngờ nói, "Quả táo?"

"Hôm nay là đêm Giáng sinh mà." Phi Minh Sâm xoa đầu cô.

"Đó không phải là ngày lễ của nước ngoài à?" Lục Tịnh An cầm quả táo lớn trong tay, tuy nói vậy nhưng khóe miệng không nhin được cong lên.

"Không muốn à? Vậy trả lại cho mình đi."

Phi Minh Sâm thò tay muốn giật lại nhưng đã bị cô lách mình tránh né, cô che chở cho quả táo, khẽ hất cằm, "Cậu đã có thành ý thế vậy mình đành miễn cưỡng nhận vậy."

Trông thấy dáng vẻ kiêu hãnh của cô, Phỉ Minh Sâm vừa bực vừa buồn cười, cậu không nhịn được véo cằm cô, cười mắng, "Đồ xấu xa."

Dù mắng cô nhưng giọng nói của cậu lại vô cùng êm dịu như nước chảy.

Trong lòng Lục Tịnh An thoáng sửng lại, cô khẽ kiễng chân thơm lên gò má cậu.

Đôi mắt cô tựa làn nước mùa thu cộng với gò má ửng đỏ khiến con người Phỉ Minh Sâm sẫm lại, cậu ôm lấy gương mặt cô, nhìn ngắm cô hồi lâu, cuối cùng khẽ nâng cằm, đặt lên trán cô một nụ hôn. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Khuya lắm rồi, về thôi." Cậu nắm tay cô, kéo đi về phía nhà cô.

Lục Tịnh An nhìn Phỉ Minh Sâm, cúi đầu lặng lẽ bước theo.

Cô cảm thấy gần đây Phỉ Minh Sâm rất kỳ lạ, không thể nói rõ lạ ở chỗ nào, nhưng mà, có một có chuyện khiến con người ta cứ nghĩ mãi không ra.

Giống như ban nãy, cô cứ tưởng rằng cậu muốn hôn mình vậy mà cuối cùng cậu lại chỉ hôn lên trán. Cẩn thận nhớ lại, hình như đã lâu bọn họ chưa hôn môi, chỉ toàn những nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Lục Tịnh An liếm môi, thật ra cô rất nhung nhớ mùi vị của cậu.

Còn một điều càng kỳ quặc nữa, đó là gần đây Phỉ Minh Sâm có vẻ đối xử đặc biệt hơn với thầy Cố, trước đây tuy cậu không ghét thầy nhưng cũng chẳng hề thích, luôn tỏ ra đối chọi gay gắt, bây giờ thế nào lại ngoan ngoãn kinh khủng, thậm chí còn có chút nịnh nọt.

Rõ là khó hiểu, ngày xưa cậu còn ‘ăn giấm chua’ với thầy Cố cơ mà nhỉ.

Mãi suy tư, thoát cái đã về tới nhà lúc nào, Phỉ Minh Sâm dường như không có ý đi vào, cậu vẫy tay chào cô.

Cô lại cảm giác quái dị hơn.

"Phi Minh Sâm, cậu không có gì muốn nói với mình à?" Cô xích lại gần cậu, đi thẳng vào vấn đề ép hỏi.

Phi Minh Sâm khựng lại, sau đó cười nói, "Cái này mà cậu cũng đoán được hả?"

Cậu rút hai tấm vé từ trong túi quần ra, "Mai là Giáng sinh, ngày mai công viên giải trí có tổ chức hoạt động, mình định hỏi cậu có muốn đi không?"

Lục Tịnh An nghi ngờ liếc nhìn cậu, cầm lấy tấm vé.

Vào lễ Giáng sinh, các tiệm bánh và quán cà phê đều rất đông, mấy ngày này mẹ cô luôn bề bộn công việc, mai bà cũng không có nhà, cô mà ra ngoài chơi thì bà cũng không phản đối.

"Vậy mai gặp nhé." Chần chừ một lát cô lại hỏi, "Bọn Tân Nguyệt có đi không?"

"Đây là cuộc hẹn của hai ta." Phi Minh Sâm chăm chú nghiêm túc nói.

Lục Tịnh An bĩu môi, không phải chủ nhật tuần trước cậu hẹn cô đi chơi, kết quả dẫn cả bọn Tân Nguyệt theo sao?

Bị một lần chẳng phải sẽ nhớ kỹ mãi sao? Với cả Tân Nguyệt và Triều Dương là em trai em gái của ai cơ chứ?

"Được, vậy mai cậu qua nhà mình nhé."

Hai người vẫy tay chào nhau, sau khi nhìn Lục Tịnh An vào nhà, Phi Minh Sâm còn đứng tại chỗ một lát rồi mới khẽ thờ dài xoay người rời đi.

Từ ngày đoán ra thân phận của Cố Lâm, Phi Minh Sâm lại đi thăm dò điều tra thêm, tuy kết quả có chút sai lệch, nhưng cũng không quá xa.

Thầy Cố là người bên nhà mẹ đẻ của bà ngoại Lục Tịnh An, ngày thầy còn bé gia đình gặp biến cố, cha mẹ mất cả, thân thích chỉ có mỗi bà cụ Cố đưa tay ra giúp đỡ, căn cứ vào mối quan hệ trên pháp thuật thì thầy Cố chắc là cậu của Tịnh An.

Bởi vì nhất thời tìm đường chết, cho nên bây giờ Phi Minh Sâm đang cố gắng níu kéo lại thiện cảm từ người cậu tương lai, ít nhất phải kéo quay trở lại bình thường, nếu không người cậu này lại đi mách lẻo với bà ngoại của Tịnh An, hậu quả Phi Minh Sâm không dám tưởng tượng.

Yêu cầu của người cậu tương lai này dành cho Phi Minh Sâm chính là, nhiều nhất chỉ có thể ôm hôn, còn những chuyện khác đợi sau khi tốt nghiệp rồi tính, trích nguyên lời của ông cậu thì, nếu có thể mà đã không chịu nổi thì liệu cậu còn muốn ở bên cháu ngoại tôi không?

Phi Minh Sâm thở dài, sau khi về nhà, cậu rửa mặt rồi đọc sách, nhắn tin với Lục Tịnh An sau đó tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau, cậu tránh thoát khỏi hai nhóc con rồi bước ra khỏi cửa dưới ánh mắt cười như không cười của bà Phi, quay đầu đi tới bên cạnh, gõ cửa nhà họ Lục.

Lục Tịnh An đã chuẩn bị xong từ sớm, hai người cùng đi tới công viên giải trí, chơi điên cuồng cả ngày, mãi tới khi màn đêm buông xuống Lục Tịnh An mới nghĩ tới chuyện đi về.

"Muốn đi dạo phố không?"

Phi Minh Sâm chưa muốn về nhà, dù sao trong nhà ai cũng biết chuyện cậu và Lục Tịnh An rồi, hôm nay cậu cũng không báo sẽ về ăn cơm tối.

"Không về ăn cơm hả?"

"Cậu đói à?"

Lục Tịnh An lắc đầu, hôm nay ở công viên giải trí ăn uống vui chơi cả ngày, bây giờ bụng cô vẫn no lắm.

"Vậy thì cùng mình đi dạo phố nhé!"

Phi Minh Sâm kéo tay cô, thật ra nói là đi dạo nhưng hai người cứ đi trên đường mà không có mục đích gì cả.

Ngày lễ Giáng sinh cho nên khắp nơi đều có hoạt động, trên đường phố lúc nào cũng có thể trông thấy các đôi tình nhân xuất hiện, vì vậy

hai bọn họ cũng chẳng gây thêm chú ý gì.

Hai người chậm rãi đi tới, Lục Tịnh An không thể hiểu nổi, một người nóng nảy như cô lại có ngày đi bộ từ tốn sánh vai cùng với một chàng trai, vả lại cô còn cảm thấy rất vui vẻ, hi vọng thời gian trôi chậm lại.

Đang đi thì Lục Tịnh An chợt phát hiện quán cà phê trước mặt có vẻ quen, cẩn thận nhìn kỹ lại cô mới nhận ra, ơ kìa, đây không phải chỗ mẹ mình làm việc sao?

Tuy công việc của Lục Tuyết Cầm là trong nhà bếp nhưng Lục Tịnh An vẫn chợt dạ nắm tay Phi Minh Sâm kéo đi qua một con phố khác.

Ban đầu Phi Minh Sâm còn chưa phản ứng kịp, lúc nhìn lại về hướng Lục Tịnh An vừa kéo mình đi cậu mới hiểu ra cô đang trốn tránh điều gì.

"Không qua chào dì một câu sao?" Phi Minh Sâm khẽ cười.

Lục Tịnh An trừng mắt lườm cậu, kéo cậu đi càng nhanh hơn. Chốc lát đã tới một quảng trường rộng, nơi này gần sông, gió lạnh thấu xương, người đi dạo ít hơn hẳn so với con đường cạnh trung tâm thương mại. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lục Tịnh An bước chậm lại, gió lạnh thổi qua khiến cô phải rùng mình, cô xoay người tự giác chui vào lòng cậu.

Đối với hành động này của cô, Phi Minh Sâm cực kỳ vui sướng, cậu ôm cô, ôm trọn cơ thể mềm mại mang theo hơi thở thanh xuân của người con gái mình thích.

"Mình không biết phải nói với mẹ thế nào?" Một lát sau, Lục Tịnh An cất tiếng.

"Nói gì? Chuyện của chúng mình ư?"

"Ừ." Lục Tịnh An vô thức chơi đùa sợi chỉ trên áo len của mình, "Không biết bà sẽ phản đối hay đồng tình."

"VẬY ĐỪNG NÓI VỘI." THẬT RA CẬU CHO RẰNG CÓ KHI DÌ LỤC ĐÃ ĐOÁN RA RỒI.

"NÀY, CÓ PHẢI CẬU CAO HƠN KHÔNG?"

ĐỘT NHIÊN LỤC TỊNH AN ĐỐI ĐỀ TÀI, CÔ NGẮNG ĐẦU NHÌN CẬU, RẦU RỈ NÓI.

"CÓ HẢ?"

"Ừ." LỤC TỊNH AN GẬT ĐẦU KHẲNG ĐỊNH, "TRƯỚC KIA MÌNH ĐỪNG TỚI CHỖ NÀY CỦA CẬU NÈ."

CÔ ĐƯA NGÓN TAY, CHẠM LÊN MÔI PHI MINH SÂM.

NGÓN TAY LÀNH LẠNH CỦA CÔ TRÊN ĐẦU MÔI CẬU KHIẾN CẬU NGẬY NGƯỜI, SAU ĐÓ NGÓN TAY CÔ LẠI RỜI ĐI TỚI VỊ TRÍ KHÁC.

"BÂY GIỜ LẠI CHỈ TỚI ĐÂY THÔI." NGÓN TAY CÔ CHỈ LÊN YẾT HẦU PHI MINH SÂM KHIẾN CẢ NGƯỜI CẬU RUN LÊN, MỒM MIỆNG KHÔ KHỐC.

CẬU VỘI NẮM LẤY BÀN TAY KHÔNG AN PHẬN CỦA CÔ, NẾU CÒN ĐỂ CÔ KHIÊU KHÍCH XUỐNG DƯỚI NỮA CHẮC CẬU SẼ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC MÀ CÔNG PHÁ MẤT.

"MÌNH KHÔNG CHÚ Ý LẮM." ÁNH MẮT CẬU VÔ THỨC NHÌN VÀO ĐÔI MÔI CÔ, LƠ ĐĂNG ĐÁP.

KHÔNG BIẾT CÓ PHẢI DO LỤC TỊNH AN CẢM THẤY MÔI HƠI KHÔ HAY KHÔNG MÀ CÔ LẠI CỐ TÌNH LÈ LƯỠI LIÊM CÁNH MÔI.

VÀO GIÂY PHÚT ĐÓ, LÝ TRÍ HAY NHẮN NẠI GÌ GÌ ĐÓ ĐỀU BỊ CẬU QUẢNG LÊN TỚI TẬN CHÍN TẦNG MÂY.

CẬU CHẬM RẪI XÍCH LẠI GẦN, THĂM DÒ CHẠM VÀO ĐÔI MÔI CÔ.

ĐÃ LÂU RỒI KHÔNG GẦN GỬI THỂ NÀY, LỤC TỊNH AN CẢM THẤY CÓ CHÚT HỒI HỘP, THEO BẢN NĂNG CÔ LÙI VỀ PHÍA SAU MỘT BƯỚC. TRUYỆN ĐƯỢC EDIT THAM GIA EVENT VÀ ĐĂNG TẠI SẮC - CẨM THÀNH. VUI LÒNG KHÔNG COPY MANG ĐI NƠI KHÁC. CẢM ƠN.

"ĐỪNG CỬ ĐỘNG." PHI MINH SÂM NÓI VỚI ÁNH MẮT MƠ MÀNG, "ĐỂ MÌNH GIÚP CẬU THOA THÊM SON DƯỠNG MÔI."

Sau đó, trước ánh mắt sững sốt của cô, cậu nghiêng lấy môi cô, đầu lưỡi khéo léo dò xét, cạy mở hàm răng, giống như một con sói nhin đói đã lâu, điên cuồng hấp thu hương vị của cô... Truyện được edit

tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Hai người ôm nhau thật chặt, cùng nhau vượt qua đêm Giáng sinh đầu tiên bên nhau....

Chương 70: Sói đuôi to.

Edit: Táo Mèo

Thông tin phòng thi cuối kỳ rất nhanh được công bố, đáng kinh ngạc đó là lần này Lục Tịnh An và Phỉ Minh Sâm lại được sắp xếp cùng một phòng thi. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Chị An, chị và Phỉ Minh Sâm rõ là có duyên nhỉ? Sao hai người luôn cùng phòng nhau thế?"

Mạc Xảo Xảo cười cợt nhìn Lục Tịnh An rồi lại nhìn qua Phỉ Minh Sâm trêu ghẹo.

Thực ra cô nàng đâu có nói sai, học kỳ đầu tiên của trường cấp ba, bao gồm tất cả các bài kiểm tra thì cũng phải đã năm lần, trong đó tới ba lần hai người được phân cùng phòng, tỉ lệ này coi như rất cao rồi.

Lục Tịnh An nhún vai cúi đầu đọc sách, còn Phỉ Minh Sâm thì đang nhếch miệng cười thâm, lộ rõ sự âm thầm hả hê.

"Chị An, nghỉ đông này chị định làm gì?"

Sau cuộc thi cuối kỳ, tiếp đó sẽ là kỳ nghỉ đông. kỳ nghỉ vào lớp mười một dài hơn kỳ nghỉ vào lớp mười hai một chút, bọn họ phải biết quý trọng ngày nghỉ ít ỏi này mới được.

Lục Tịnh An chưa muốn nghĩ tới chuyện này bởi đối với cô, cuộc thi cuối kỳ chính là một cửa ải khó, trước tiên cô phải vượt qua rồi mới có thể suy xét tới những việc khác.

"Chắc là tới võ quán!" Cô thuận miệng trả lời.

Thấy Lục Tịnh An có vẻ mất tập trung, Mạc Xảo Xảo không quấy rầy nữa, lần gần nhất Mạc Xảo Xảo thấy chị An nghiêm túc như này chính là khi chị chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh vào cấp ba. Chị An thuộc loại người một khi đã có mục tiêu thì sẽ bài trừ mọi tạp niệm, dốc toàn lực để hoàn thành, Mạc Xảo Xảo vô cùng bội phục điểm này ở chị.

Phỉ Minh Sâm liếc nhìn cô gái ngồi cạnh, không biết cậu đang suy nghĩ điều gì.

Buổi chiều sau khi tan học, Lục Tịnh An tới bãi đỗ xe lấy xe.

Bác Lâm có chút chuyện ở nhà cho nên phải năm sau mới quay lại, thời gian gần đây cô toàn tự mình cưỡi xe đạp đi học, cô cũng nhanh chóng thích ứng với cuộc sống như thế.

Phỉ Minh Sâm ra trước đứng đầu đường đợi cô.

Sở dĩ như vậy bởi bọn họ không công khai, tuy thỉnh thoảng bắt gặp bạn học nhưng ai mà liên tưởng tới chuyện yêu sớm được chứ, hầu hết đều cho rằng bọn họ là bạn thân.

Kể từ hội thao lần trước Lục Tịnh An đã trở nên nổi tiếng ngoài ý muốn cho nên bình thường đi trên đường thường có nữ sinh cất tiếng chào hỏi với cô, nếu được cô đáp lời, mấy cô nàng sẽ thét lên chạy đi, tựa như đái ngộ của hot boy vậy.

Thời tiết ngày một lạnh, khi hai người về tới nhà thì tóc cũng đã tí tách từng giọt nước rơi xuống.

Phỉ Minh Sâm quen thuộc bật hệ thống sưởi rồi đi vào phòng tắm cầm khăn mặt ra, sau đó kéo cô vào phòng.

Bây giờ sau giờ học tới trước giờ ăn tối Phỉ Minh Sâm đều ở bên nhà Lục Tịnh An, với danh nghĩa tốt đẹp là cùng nhau học tập, vả lại tránh cho hai người thân mật bị Lục Tuyết Cầm bắt gặp cho nên cả hai toàn trốn trong phòng.

Lục Tịnh An mặc kệ cho cậu xử lý, mắt cô vẫn dán chặt vào quyển sách trong tay lặng lẽ ghi nhớ.

Phỉ Minh Sâm giúp cô lau khô nước trên tóc rồi ngồi xuống ghế đối diện trước bàn học, chống cằm nhìn cô không chớp mắt.

Cô hơi cúi đầu, mái tóc ngắn ẩm ướt để lộ ra vành tai xinh xắn trắng ngần, hàng mi dài cong vút hơi cụp xuống tạo thành hình bóng quạt mờ bên dưới mí mắt.

Khi cô yên lặng lại có một sức quyến rũ khác hẳn.

Phi Minh Sâm len lén cầm điện thoại, nhấn nút chụp ảnh cô gái của mình.

Sau đó cậu cất điện thoại đi, tiếp tục ngắm cô, có ngắm bao nhiêu cũng không đủ.

Rốt cục Lục Tịnh An không chịu nổi ánh mắt nóng rực ấy nữa, cô thò tay che đi đôi mắt cậu.

Phi Minh Sâm chớp mắt, hàng mi cong chạm vào lòng bàn tay cô khiến cho cô cảm thấy ngứa ngáy phải rụt về, nhưng lại bị cậu bắt được, nắm lấy hôn chụt lên đó.

"Mình phải học thuộc lòng mà." Lục Tịnh An đỏ mặt lườm cậu.

"Cậu quay lưng lại đi, mình không quấy rầy cậu nữa." Phi Minh Sâm cong môi, vẻ mặt vô tội.

Lục Tịnh An có chút tức giận ra sức giãy dụa, "Cậu ngồi trước mặt mình chính là sự quấy rầy lớn nhất."

"Vậy sao?" Phi Minh Sâm dí sát người lại gần cô, chớp mắt nhìn, "Tại sao vậy?"

Sắc mặt Lục Tịnh An đỏ lên, còn vì sao nữa chứ?

"Cậu mà còn vậy mình giận đó nha."

Thấy cô gồng mình sừng sộ, Phi Minh Sâm cũng nghiêm túc, duỗi tay chạm lên quầng thâm xanh nhạt dưới mắt cô nói, "Chỉ là kỳ thi bình thường thôi, đừng tạo áp lực lớn quá."

Sau đó cậu lại vén vài sợi tóc lộn xộn trên trán và vài sợi tóc rối xuống gọn vào.

Sắc mặt Lục Tịnh An có vẻ dịu đi, thấy cậu lo lắng, cô nắm lấy bàn tay cậu, dùng gò má mình chà sát vào lòng bàn tay ấy. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Mình ổn mà, cảm ơn cậu."

Cô khẽ nói, rồi nhanh như chớp thơm lên đôi môi Phi Minh Sâm, tranh thủ lúc ai đó còn ngăn người bèn duỗi tay vỗ lên đầu cậu.

"Mình khát, mình muốn uống nước."

Phi Minh Sâm khẽ bật cười phối hợp đáp, "Vâng, chủ nhân của tôi."

Bộ dạng cậu lúc này chẳng khác nào một con cún nhỏ được chủ nhân âu yếm mà vẫy đuôi tận trời.

Nhìn theo bóng dáng cậu ra ngoài, Lục Tịnh An cảm thấy hình ảnh mà mình vừa nghĩ tới có vẻ hơi kỳ cục, cô xốc lại tinh thần tiếp tục đọc quyển sách trong tay.

Kì thi cuối kỳ, Lục Tịnh An không hề sợ mấy môn tự nhiên, cô chỉ thấy nhức đầu với Ngữ văn và tiếng Anh, nhưng đó lại là hai môn chính, có chạy trời cũng không thoát.

Một lát sau, từ cửa truyền tới tiếng động, biết là Phi Minh Sâm nên cô cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Một cốc nước được đặt trên bàn sách, cách Lục Tịnh An hơi xa, ai đó tiện thể ngồi xuống cạnh cô luôn.

Cô đành đặt quyển sách xuống, vừa định đưa cốc nước tới gần miệng thì cổ tay bị ai đó nắm lấy.

Cô ngược mắt tỏ vẻ khó hiểu.

"Mình ngoan thế này có phải cậu nên khen thưởng không nhỉ?" Phi Minh Sâm xích lại gần, hơi thở phả lên mặt cô mang theo mùi hương bạc hà thoang thoảng.

Nhiệt độ trên gương mặt Lục Tịnh An khó khăn lắm mới tản đi bớt, bây giờ lại bị hun nóng trở lại.

Cô thấp giọng nói, "Vừa rồi không phải đã..."

"Đó vẫn chưa đủ."

Phi Minh Sâm một tay ôm lấy mặt Lục Tịnh An, đặt lên môi cô một nụ hôn, bàn tay còn lại không quên đặt cốc nước trên tay cô xuống bàn.

Nụ hôn của cậu vừa dịu dàng quyến luyến lại vừa mang theo vài phần mạnh mẽ, hôn tới nỗi khiến cho đầu óc Lục Tịnh An phải choáng

váng, cô thầm nghĩ, cậu ta nào phải cún con, rõ ràng là con sói đuôi to luôn nắm lấy cơ hội để đánh úp cô thì có...

Cuối cùng, kế hoạch ôn tập của Lục Tịnh An đã bị đứt quãng bởi sự phá hủy của người nào đó. Có điều đêm đó, cô đã ngủ một giấc rất ngon và thoải mái, không hề bị những công thức ám ảnh.

***

Kỳ thi nhanh chóng kết thúc, sau khi thi xong, Lục Tịnh An chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn đi, kỳ nghỉ đông cũng đã lặng lẽ tới.

Lục Tịnh An vẫn giống như ngày xưa ở võ quán tập luyện cả ngày, vì quen biết Lục Tịnh An cho nên Phi Tân Nguyệt và Phi Triều Dương cũng tham gia vào tiểu đội tập luyện do Lục Tịnh An đích thân chỉ đạo.

Hôm đó, bên ngoài võ quán có một thanh niên xa lạ tới.

Cậu ta không đi vào, chỉ đứng ngoài hành lang xem buổi tập luyện, Lục Tịnh An cảm nhận rất rõ ánh mắt của cậu ta chiếu tướng vào mình.

Cô cau mày nhìn qua, chính xác bắt được ánh mắt của người thanh niên đó.

Cậu ta quả nhiên đang nhìn cô.

"Cậu tìm ai?" Cô đi thẳng tới hỏi.

"Ấy, cậu có phải Lục Tịnh An không?" Cậu ta nhìn cô chằm chằm hồi lâu rồi đột nhiên cười nói.

Người thanh niên này có mái tóc cắt kiểu layer, ngũ quan khá đẹp trai, làn da ngăm đen, toàn thân cơ bắp, vóc dáng cao lớn, có vẻ là người khá đơan chính, nhưng khi cười lại mang theo vài phần du côn.

Lục Tịnh An nhíu mày thật chặt, người này gợi cho cô nhớ tới về mấy tên du côn lưu manh thường gặp ở trường Trung học Số 14, ấn tượng đầu tiên đã không tốt rồi.

"Cậu quen tôi à?"

"Không quen, chỉ là từng nghe nhắc tới tên cậu." Bộ Soái toe toét nói, "Nghe nói bây giờ cậu đang ngồi cùng bàn với người anh em của tôi?"

Lục Tịnh An ngẩn người, nghi ngờ quan sát người này.

"Cậu nhận lầm người rồi." Cô khó có thể liên hệ cậu thanh niên trước mắt này với Phi Minh Sâm.

"Không thể lầm được, không phải cậu ngồi cùng bàn với Phi Minh Sâm hả?"

Lục Tịnh An nhìn chòng chọc cậu ta, vẫn chưa tin tưởng cho lắm, đúng lúc này, sau lưng bỗng truyền tới một loạt tiếng bước chân, cùng lúc đó, giọng nói thanh thúy của một bé gái.

"Anh Bộ Soái, là anh hả?"

Cô bé mặc một bộ võ phục màu trắng, vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp, tràn đầy nhựa sống.

Đó chính là Phi Tân Nguyệt.

Cô bé ngẩng đầu nhìn chàng thanh niên gọi là Bộ Soái, ánh mắt tỏa sáng.

"Ái chà, Tân Nguyệt, em cao hơn rồi nhỉ." Bộ Soái vỗ đầu cô nhóc, có vẻ rất quen thuộc, "Triêu Dương cũng ở đây hả?"

Cảm nhận được bàn tay lớn của người ấy trên đầu mình, gương mặt Phi Tân Nguyệt ửng đỏ, hốt hoảng gật đầu đáp, "Vâng, ở trong kia kia."

"Hôm qua anh có nói chuyện điện thoại với anh hai em, cậu ta nói bọn em tham gia huấn luyện ở đây, hôm nay anh về vừa khéo đi ngang qua nên vào thăm luôn."

Bộ Soái vừa nói vừa thu tay lại, "Anh hai em đâu? Cậu ta không ở đây hả?"

Thấy anh rút tay lại, ánh mắt Phi Tân Nguyệt có vẻ toát ra sự thất vọng, nhưng cô nhóc đã cười đáp, che giấu rất tốt, "Không ạ, nhưng

lát nữa anh ấy sẽ tới đón bọn em, anh có muốn ở lại chờ anh ấy không?"

"Vây đợi một lát đi, đúng lúc anh đang rảnh."

Lục Tịnh An đứng cạnh nghe hai người trò chuyện mà cảm thấy khó mà tin nổi, không ngờ người này thật sự là bạn của Phỉ Minh Sâm. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Lúc này Phỉ Tân Nguyệt mới ý thức được sự tồn tại của Lục Tịnh An, cô bé vội vã giới thiệu với cô.

"Tôi đã nói tôi không nhận làm người mà."

Bộ Soái vươn tay muốn chụp lấy bả vai Lục Tịnh An, kết quả chưa kịp chạm vào thì đã bị một bàn tay vững vàng bắt lấy cổ tay.

Lục Tịnh An ngoảnh đầu nhìn người vừa mới xuất hiện che chắn trước người mình, phát hiện ra đó là Phỉ Minh Sâm với gương mặt tối sẫm, cô không khỏi ngây người.

Bộ Soái nhìn Lục Tịnh An, rồi lại nhìn Phỉ Minh Sâm, bỗng nhiên bật cười bởi trong lòng đã thông suốt, cậu ta không hề giãy dụa, dùng tay còn lại thuận thế nắm lên vai Phỉ Minh Sâm.

"Cái thằng này, đã lâu không gặp, vẫn nóng tính quá cơ."

Phỉ Minh Sâm bình tĩnh liếc nhìn cậu chàng, rồi cúi đầu nói với em gái, "Tân Nguyệt, đi thu dọn đồ đi."

Phỉ Tân Nguyệt đành gật đầu, lưu luyến xoay người bước đi.

Sau khi Phỉ Tân Nguyệt đi, Phỉ Minh Sâm mới né tránh khỏi bàn tay của Bộ Soái, kéo Lục Tịnh An lại nói, "Chính thức giới thiệu nhé, bạn gái em, Lục Tịnh An."

"Đây là Bộ Soái, là sinh viên năm nhất đại học, đang nghỉ đông nên về chơi. Cậu thích thì gọi cậu ta một tiếng anh, nếu không thì cứ gọi là Bộ Soái, anh ta không ngại đâu."

"Ấy ấy ấy, ai bảo anh không ngại chứ?" Bộ Soái lập tức kêu la, "Nào nào nào, em gái, mau gọi anh một tiếng Soái ca đi!"

Nhìn về mặt vô lại du côn của Bộ Soái, Lục Tịnh An chỉ biết mím môi, gật đầu nói, "Xin chào Bộ Soái."

Cuối cùng, mặc kệ Bộ Soái kháng nghị thế nào thì Lục Tịnh An vẫn không chịu đổi cách xưng hô, về sau cũng vậy, thậm chí ở một ngày nào đó trong tương lai, anh chàng này còn phải đổi giọng gọi Lục Tịnh An một tiếng chị dâu nữa. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Chương 71: Trái chẵn nằm dưới đất.

Edit: Táo Mèo

Tối hôm đó, sau khi đưa hai đứa nhóc về nhà, Bộ Soái liền mời Phi Minh Sâm và Lục Tịnh An đi ăn cơm. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Nơi cậu ta chọn là một quán lẩu nổi tiếng Giang Bắc, công việc kinh doanh phát đạt, vừa tới đã thấy cậu ta kê vai sát cánh với ông chủ hàn huyên một hồi, có thể nhận ra bọn họ có quen biết.

Tuy quán lẩu kín chỗ nhưng ông chủ vẫn thu xếp được cho bọn họ một bàn, hơn nữa còn đích thân ghi món cho bọn họ, nhiệt tình hết sức.

"Lấy mấy món này trước đi ạ, làm phiền chú Lưu rồi."

"Khách sáo cái gì? Người quen cả mà, chú đảm bảo sẽ mang cho cháu đồ ăn tươi ngon nhất, dám chắc cháu sẽ không ăn được mấy món này ở chỗ khác đâu!"

"Thế nên không phải cháu cứ về là lại phải tới thăm chú đấy sao?"

Ông chủ cười lớn tiếng, qua lại thêm đôi câu rồi bận rộn rời đi.

Lúc Bộ Soái nói chuyện với ông chủ, Phi Minh Sâm lặng lẽ dỡ bỏ bao bì bát đĩa, đang định cầm ấm nước thì Lục Tịnh An đã giúp cậu nhắc lên.

Cậu cười nhìn cô rót nước cho mình.

Thấy Phi Minh Sâm cứ nhìn chăm chăm mình rót nước khiến Lục Tịnh An không khỏi đỏ mặt, vừa thò tay lấy cốc thì Phi Minh Sâm đã bắt lấy tay cô.

"Để mình, cẩn thận nóng."

Phi Minh Sâm vừa nói vừa làm. Mặc dù chỉ là một việc nhỏ nhưng nét mặt của cậu vô cùng nghiêm túc và chuyên tâm, dù giờ tay hay

nhấc chân cũng đủ toát ra sức quyến rũ.

Lục Tịnh An nghiêng đầu nhìn cậu không chớp mắt.

Khi Bộ Soái quay lại thì vừa khéo bắt gặp cảnh này, cậu ta không khỏi chặc lưỡi, "Hai người thích ngược đãi người ta thế cơ à? Ôi chao, tôi cảm thấy bị bạo kích quá."

Nói xong, cậu ta khoa trương làm một động tác che ngực.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn Bộ Soái, đây là lần đầu tiên cô gặp phải một người hoạt bát thế này, cô có chút hoang mang đối với màn biểu diễn thành linh này của cậu ta.

Phi Minh Sâm đặt bộ đồ ăn đã được xối nước nóng trước mặt Lục Tịnh An, rồi lấy một cái túi chườm sưởi ấm bàn tay cô.

Nghe thấy Bộ Soái nói vậy, cậu khẽ bật cười sau đó thấp giọng nói, "Đừng để ý tới anh ta."

"Ê ê, trước đây A Sâm đâu có như vậy, có phải đây chính là có vợ quên anh em không vậy trời? Anh... anh giận nha! Tuyệt giao tuyệt giao!"

"Ồ, vừa định nói buổi tối sẽ gửi PPT cho anh, chắc là không cần nữa nhỉ?" Phi Minh Sâm đặt bát đĩa trước mặt mình, thản nhiên mỉm cười.

Bộ Soái lập tức khẩn trương, "Đừng mà! Anh trai, cậu mới là anh trai tôi!"

Nói xong, cậu ta còn nịnh nọt bưng chai bia, rót đầy cốc cho Phi Minh Sâm.

"Nào nào nào, uống rượu đi uống rượu đi, đại nhân không chấp tiểu nhân, tối về nhớ gửi báo cáo qua mail cho anh nhé haha!"

Dù đang ngày đông nhưng Bộ Soái vẫn gọi vài chai bia, theo lời cậu ta thì ăn lẩu mà không uống bia vậy khác gì đừng ăn còn hơn.

Rót cho Phi Minh Sâm xong, Bộ Soái lại lấy một cốc khác rót cho Lục Tịnh An.

Nhìn bọt bia nổi lên, Lục Tịnh An đang định đón lấy thì giữa chừng bị Phỉ Minh Sâm chặn lại.

"Cô ấy không uống bia." Cậu thấp giọng nói rồi uống cạn cốc bia đó.

Lục Tịnh An chớp mắt liếc nhìn Phỉ Minh Sâm, ủa, cô có nói cô không uống được bia hả?

Phỉ Minh Sâm lại nhìn và xoa đầu cô, thì thầm bên tai, "Ngoan, bia lạnh lắm, cậu không uống được."

m thanh trầm thấp đè nén của cậu mang theo từ tính mê người, hơi thở phả lên tai cô lan tỏa rộng khắp khiến lỗ tai cô đỏ bừng lên vì ngứa ngáy.

"Vậy cũng được." Cô qua quýt gật đầu.

Nhìn hai người quan tâm lẫn nhau Bộ Soái chỉ cảm thấy cái nồi lẩu này càng ăn không ngon như cũ, mặc dù mùi vị vẫn y nguyên là sao?

Trong quán lẩu có bật hệ thống sưởi cho nên không bị lạnh quá, nhà hàng này nằm cạnh bờ sông, nhìn ra bên ngoài cửa sổ có thể trông thấy rõ phong cảnh sông nước, đang vào mùa đông giá rét, cả dòng sông gần như đã đóng băng.

Thời tiết này đi ăn lẩu đúng là tuyệt vời.

Ăn được nửa chừng, bị Bộ Soái chuốc khá nhiều bia, Phỉ Minh Sâm đứng dậy tỏ vẻ cần tưới WC một chuyến.

"Cần mình đi cùng không?" Thấy sắc mặt cậu ửng đỏ, Lục Tịnh An không khỏi lo lắng.

"Không sao, mình trở về ngay thôi." Lục Tịnh An xoa đầu cô, tuy sắc mặt ửng đỏ nhưng thần sắc của Phỉ Minh Sâm vẫn vô cùng tỉnh táo.

Sau khi Phỉ Minh Sâm đi, trên bàn ăn chỉ còn lại Lục Tịnh An và Bộ Soái ngồi đối diện nhau.

"Haha, em gái ăn thịt đi!" Bộ Soái gắp vài miếng thịt bò nóng hổi thả vào trong bát của Lục Tịnh An.

"Cảm ơn." Lục Tịnh An không hề từ chối.

Cô không phải người nói nhiều, hơn nữa chỉ vừa mới quen Bộ Soái, tình thế vốn lạnh lẽo cho tới khi Bộ Soái chọc cười cô thì bầu không khí mới được hâm nóng lên.

"Em đâu à, có phải em rất hiếu kỳ tại sao anh và A Sâm lại quen nhau không?" Bộ Soái uống một hớp rượu, huyền bí hỏi.

Lục Tịnh An chớp mắt ngẩng đầu nhìn Bộ Soái, rõ ràng đã bị cậu ta nói trúng ý. Cô quả thật rất tò mò lý do hai người quen nhau, trông bọn họ chẳng giống cùng một loại người gì cả.

"Anh lớn hơn bọn em ba tuổi, cấp một anh học cùng trường với A Sâm." Bộ Soái bóc một hạt lạc ném vào trong miệng, vừa nhai vừa kể tiếp, "Từ bé anh đã là một cậu nhóc hư hỏng, thích đánh nhau, cũng có chút gia thế cho nên ở trường thuộc loại không ai dám trêu chọc."

Lục Tịnh An gật đầu, không mấy bất ngờ.

"Bây giờ có một từ gì đó, cái gì nhỉ? À đúng rồi, hình như gọi là Bạo chúa học đường!"

Bộ Soái ngẩng đầu liếc nhìn Lục Tịnh An cười nói tiếp, "Lại nói, có khi em còn phải gọi anh một tiếng đàn anh đấy, hồi cấp hai anh cũng học trường Trung học Số 14, năm em vào thì cũng là năm anh tốt nghiệp, không biết em đã từng nghe qua tên anh chưa nhỉ."

"Chuyện của em thì anh đã nghe nói qua, ban đầu thấy A Sâm kể em đã vào được Trung học phổ thông Số 1, lại còn ngồi cùng bàn với A Sâm thì khiến anh giật hết cả mình. Về điểm này anh đây thật sự phục em, đánh lộn thì anh thành thạo nhưng học thì anh chịu, cứ nhìn thấy sách là anh lại đau đầu."

Lục Tịnh An mím môi, không hề muốn nhớ lại mấy chuyện ở trường Số 14.

May mà Bộ Soái chỉ tiện mồm nhắc tới, rồi mau chóng chuyển chủ đề.

"Hồi tiểu học, A Sâm đã là một học sinh xuất sắc với trí nhớ tốt nhưng trông vô cùng yếu ớt, nhìn cậu ta chẳng khác nào một tên nhóc gầy gò ốm yếu, hơn nữa còn không phải người bản địa cho nên rất dễ bị người ta ức hiếp."

Bộ Soái bắt đầu nhớ lại, đôi mắt mơ màng hoài niệm.

"Xé sách, ném đồ dùng học tập, lúc đứng dậy trả lời thì bị kéo ghế ra, đương nhiên đó toàn là chuyện nhỏ, nghiêm trọng nhất là khi tan học bị người ta chặn đường."

Lục Tịnh An buông đũa xuống, nơi chân mày nhíu chặt, bàn tay siết lại thành nắm đấm. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Có điều thằng nhóc này quật cường lắm, bị người ta bắt nạt cũng không kể cho ba mẹ, bị đánh cũng chỉ nói không cần thận mà ngã, khi đó hình như ba mẹ cậu ta quá bận nên cũng bị lừa."

Bộ Soái lắc đầu, mỉm cười nhìn sắc mặt giận dữ của Lục Tịnh An, "Đừng lo lắng, thằng nhóc này cũng gian xảo lắm, nào có chuyện bị người ta bắt nạt mà không phản kích lại đúng không?"

"Đầu tiên, cậu ta thiết kế một màn bị mấy người kia bắt nạt trong giờ học khiến mấy đứa bị mời phụ huynh, trong đó có một phụ huynh cực kỳ hung dữ, thẳng tay đánh con luôn tại trường học."

"Sau đó, cậu ấy tới tìm anh." Bộ Soái ợ một tiếng, "Em nói xem, có phải lá gan của cậu ta vừa lớn lại vừa xảo quyết hay không? Nhưng anh cảm thấy rất hợp lý, dù là mấy đứa lớn tuổi nhưng khi nhìn thấy anh vẫn cứ run rẩy, vậy mà cái tên nhóc gầy gò yếu ớt kia lại dám chủ động chặn đường anh?"

Lục Tịnh An chớp mắt, sắc mặt đã dịu đi, ra hiệu để Bộ Soái kể tiếp.

Đúng lúc này, Phỉ Minh Sâm từ WC quay lại, cậu nhíu mày, dường như đã nghe thấy lời nói của Bộ Soái.

Sau khi ngồi xuống, Phỉ Minh Sâm cười cất tiếng, "Lại nhớ về quá khứ đấy hả?"

"Đó chính là một thời tuổi trẻ đã qua của anh!" Bộ Soái lớn tiếng, có vẻ phẫn khích ra mặt.

Phỉ Minh Sâm bó tay, nâng ấm trà lên rót cho Bộ Soái một chén.

"Anh không uống trà, đàn ông phải uống rượu!" Bộ Soái lắc đầu rồi bưng chén rượu nhấp một ngụm.

Lục Tịnh An, người đang im lặng rớt cục không nhìn nổi nữa, "Sau đó thì sao?"

Phỉ Minh Sâm gắp rau vào trong nồi lẩu, nghe thấy cô hỏi bèn thuận miệng đáp, "Về sau hả, mình đã giao dịch với anh ta."

"Giao dịch?"

"Ừ, mình giúp anh ta làm bài tập về nhà để anh ta khỏi bị ba đánh, còn khi ở trường anh ta phải bảo vệ mình, tiện thể dạy mình cách đánh lộn luôn."

Lục Tịnh An chớp mắt, ngạc nhiên hỏi, "Cậu còn biết đánh nhau á?"

Phỉ Minh Sâm ngừng lại một lát, nhớ tới chuyện của Liên Vũ, hình như cô vẫn tưởng là cậu bị Liên Vũ đâm một dao nhỉ?

Đang do dự có nên cho cô biết sự thật hay không thì Bộ Soái ngồi đối diện đã lên tiếng, "Đúng vậy, thằng nhóc này chỉ giỏi đọc sách chứ đánh đấm yếu lắm, uống công anh ra sức dạy nó như thế!"

Biểu hiện của Bộ Soái có vẻ vô cùng ghét bỏ, "Đã luyện nhiều năm vậy rồi mà chả lên được tí cơ bắp nào, cậu nhìn anh đây này."

Thấy Bộ Soái định cời áo, Phỉ Minh Sâm vội vã ngăn lại, "Ăn đi, sao nói nhiều thế hả."

Bộ Soái bị đồ ăn chặn miệng mới bất đắc dĩ bỏ áo ra.

Bộ Soái và Phỉ Minh Sâm đã lâu không gặp, rượu vào lời ra, bữa cơm này một mạch kéo dài tới tận 12 giờ đêm, ông chủ quán phải tới giục thì mới giải tán.

Bộ Soái gọi tài xế tới đón, nhân tiện đưa Lục Tịnh An và Phỉ Minh Sâm về nhà luôn.

"Hôm nay anh đây vui lắm, lúc khác lại tới tìm hai đứa chơi tiếp nha!"

Bộ Soái ngồi trong xe, say khướt vẫy tay chào tạm biệt hai người, bộ dạng lái nhái lúc này khá đáng yêu.

Cuối cùng cũng tiễn được người đi, Phi Minh Sâm thở phào nhẹ nhõm, thật ra cậu cũng uống khá rượu cho nên gương mặt lúc này đã đỏ ửng.

"Giờ cậu về hả?"

Lục Tịnh An nhìn Phi Minh Sâm, thật ra cô còn nhiều lời muốn nói, nhưng tới khước miệng lại nuốt ngược trở vào.

"Ừ." Phi Minh Sâm gật đầu, nhưng không hề có ý định nhúc nhích.

Lúc Lục Tịnh An định nhắc chân đi về nhà thì Phi Minh Sâm lại bước tới, giang rộng tay ôm lấy cô từ phía sau.

"Sao vậy?" Lục Tịnh An dừng tại chỗ hỏi.

"Mẹ mình và bọn nhóc ngủ cả rồi."

"Ừ." Lục Tịnh An gật đầu.

"Mình nói với họ tối nay không về nhà." Lời nói của cậu phảng phất bên tai cô, chậm rãi thì thầm, "Hình như mình quên mang chìa khóa."

Lục Tịnh An khựng lại, cô liếc qua căn phòng của mình, nuốt một ngụm nước bọt.

"Mình...mẹ mình có ở nhà..."

"Mình sẽ nhẹ nhàng, chỉ cần trái chân nằm dưới đất thôi."

Lục Tịnh An cắn môi, thực ra cô không ngờ hôm nay sẽ về trễ vậy, theo thói quen của mẹ thì bà sẽ ở nhà đợi cô, nếu muốn không bị lộ thì có chút khó khăn.

Nhưng ngoài trời thì lạnh, khách sạn gần nhất cũng phải cách đây 40 phút, vả lại Phi Minh Sâm uống khá nhiều rượu, cô thật sự lo lắng cho cậu.

"Không mang chìa khóa thật sao?"

"Thật." Cậu ôm cô, giọng nói mang theo ý làm nũng.

Lục Tịnh An thở dài, đành bảo cậu đứng chờ trước cửa, còn cô thì rón rén đi vào.

"An An, con về rồi hả?"

Quả nhiên, động tĩnh của cô đã thu hút sự chú ý của mẹ, người đang ngồi đợi trên ghế sofa.

"Mẹ chưa ngủ ạ."

"Ừ, mẹ muốn đợi con về, đi chơi vui không?" Bà có vẻ uể oải và ngái ngủ.

"Vâng vui lắm." Lục Tịnh An vội gật đầu, "Mẹ ngủ trước đi, mai còn phải đi làm đúng không?"

Lục Tuyết Cầm gật đầu, thấy con gái bình an quay về, bà cũng yên lòng, dưới sự thúc giục của con gái, bà bèn lên lầu đi ngủ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Sau khi xác nhận Lục Tuyết Cầm đã vào phòng ngủ và không còn chút tiếng động nào, Lục Tịnh An mới vội vã mở cửa, kéo Phỉ Minh Sâm sấp đóng băng bên ngoài vào.

Trong nhà có bật hệ thống sưởi, chỉ cần bước vào đã cảm thấy ấm áp hơn.

Cả hai chẳng khác nào kẻ trộm, khom lưng, rón rén đi lên tầng hai, tới tận khi an toàn vào trong phòng của Lục Tịnh An thì mới dám thở mạnh.

Vừa vào trong phòng, Phỉ Minh Sâm đã nằm vật xuống giường, men rượu phát tác khiến cho ý thức của cậu trở nên mơ hồ.

Lục Tịnh An bước tới ngó qua, thấy cậu đã ngủ thiếp đi bèn lấy quần áo vào phòng tắm.

Lúc cô mặc quần áo ngủ bước ra thì thấy Phỉ Minh Sâm đã cởi áo khoác và khăn quàng ném trên sàn nhà làm gối đầu, rồi cứ thế mà ngủ.

Lục Tịnh An đi tới bên cạnh, thò tay đẩy một cái, vậy mà cậu vẫn không bị đánh thức.

Cô vốn định gọi cậu dậy rửa mặt, nhưng lúc này cũng đành từ bỏ ý định. Ngẫm nghĩ một lát, rồi cô đi vào phòng tắm nhúng khăn mặt vào bồn nước nóng, rồi giúp cậu lau mặt chùi tay.

Đợi cô bước ra thì dường như cậu đã tỉnh, đang gập đầu gối ngồi tựa vào giường.

Thấy cô từ phòng tắm ra, Phi Minh Sâm bèn giang rộng vòng tay. Không biết là bởi nụ cười của cậu quá mê hoặc hay là vì nguyên nhân nào khác mà cuối cùng Lục Tịnh An lại bước qua, vòng tay quanh hông cậu, sau đó được cậu ôm chặt lấy.

"Tốt quá." Cậu thỏa mãn thở dài, chà sát trên mái tóc Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An ngẩng đầu nhìn cậu chê trách, "Nhanh đi tắm đi, cả người toàn mùi rượu."

"Không có quần áo mà." Cậu nói chuyện khá chậm rãi, mang theo sự mềm mại.

Lục Tịnh An suy nghĩ rồi cảm thấy đây đúng là vấn đề.

"Vậy cậu cố gắng chịu đựng qua một đêm đi, mình trải chăn dưới đất cho cậu nghỉ." Lục Tịnh An muốn thoát khỏi vòng tay cậu, nhưng lại bị cậu giữ lại.

"Đừng, để mình ôm thêm một lát."

"Khuya lắm rồi..."

"Ngoan, mình yêu cậu."

Lục Tịnh An ngấn người, mặt đỏ bừng, không giãy dựa thêm nữa, ngoan ngoãn để cho cậu ôm.

Qua một hồi lâu, cô ngẩng đầu thì mới phát hiện, cậu ta đã ngủ say từ bao giờ.

"Đồ ngốc." Lục Tịnh An nhăn mũi, sau đó không nhịn được mà nâng cằm, hôn lên đôi môi cậu.

Cảm giác mềm mại ấm nóng này dù có thử qua bao nhiêu lần đi chăng nữa thì vẫn khiến cho đôi môi cô ngứa ran và nhịp tim thì đập rộn rã.

Sau đó, cô giãy giụa để đứng lên, lấy một chiếc chăn từ trong tủ ra trải xuống sàn, gắng sức dìu cậu nằm xuống, đắp chăn tử tế xong xuôi cho cậu rồi mới tự mình bò lên giường.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, chỉ là tự đứng trong phòng có thêm một hơi thở khác khiến cho cô trăn trọc mãi không ngủ được.

Lăn qua lăn lại một hồi, Lục Tịnh An thực sự không chịu nổi nữa mà phải ngồi bật dậy, nhìn cái tên đang say ngủ dưới sàn, cô tức giận bước xuống ngồi xồm cạnh cậu.

Ngắm nghía một hồi rồi cô duỗi tay véo mũi cậu.

Vừa cười trộm được một lúc thì cô đã bị cậu dùng sức kéo vào trong lòng, gò má dính sát vào lồng ngực cậu. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cấm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Phi Minh Sâm ôm lấy cô, miệng chóp chép rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Lục Tịnh An lắng nghe tiếng tim đập bên tai, rồi cũng dần nhắm mắt, tiến vào mộng đẹp...

Chương 72: Đồ ngốc, mình yêu cậu.

Edit: Táo Mèo

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời len qua rèm cửa chui vào, tia nắng ngày đông dù không ấm nhưng vẫn rất sáng. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Cậu thiếu niên ngủ dưới sàn khế nhú mày rồi mở mắt.

Phi Minh Sâm liếc nhìn khung cảnh vừa xa lạ vừa thân quen trước mặt, mơ màng chớp mắt rồi mới nhận ra, đây không phải là phòng của Lục Tịnh An sao? Rồi cậu cúi đầu, trông thấy người con gái đang nằm trong vòng tay mình, cậu tự hoài nghi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không?

Cô dựa sát vào lòng Phi Minh Sâm, nửa gương mặt trắng trẻo hồng hào vùi trong tấm chăn, một tay vòng qua hông cậu, còn một tay thì đặt trước ngực cậu, không hề có tí gì gọi là đề phòng cả.

Chân cậu còn gác lên cô với một tư thế cực kỳ mờ ám, nếu không phải quần áo của hai người còn nguyên thì cậu còn tưởng đêm qua đã xảy ra chuyện rồi chứ.

Phi Minh Sâm nuốt một ngụm nước bọt, cơ thể cứng ngắc muốn rụt chân lại, chỉ là động tác dù nhẹ nhưng vẫn đủ để đánh thức người con gái đang nằm ngủ say.

Lục Tịnh An lẩm bẩm rồi hé mắt, đôi mắt chưa tỉnh ngủ toát ra sự mờ mịt, vừa mở mắt đã trông thấy người mình thích khiến cho cô cong môi, nở một nụ cười mềm mại theo bản năng.

Nụ cười này khiến Phi Minh Sâm bất động tại chỗ.

Cậu say mê ngắm cô, trái tim đập mãnh liệt, sự rung động khiến cậu không nhìn được phải cúi đầu hôn cô.

Lục Tịnh An vẫn chưa tỉnh hẳn, cảm nhận được hương vị quen thuộc, cô bèn đáp lại cậu theo bản năng. Dù hôn trong mơ màng,

nhưng không chỉ đơn giản mỗi thế, cô có thể nhận ra một bàn tay to ấm áp đang thăm dò vào bên trong quần áo của mình.

Lòng bàn tay thô ráp vuốt ve lên da thịt khiến cơ thể cô phải run rẩy.

Cảm giác này đem lại cho cô cả sự ngỡ ngàng lẫn sợ hãi, khi bàn tay ấy chạm tới ngực, thì cô lập tức tỉnh táo lại.

Theo bản năng cô bắt lấy bàn tay đang tác oai tác quái kia, dễ dàng kéo lại, rồi "Bụp..." một tiếng, đè chủ nhân của bàn tay đó nằm trên mặt đất, không chế gậy gao.

Lục Tuyết Cầm vừa ngáp vừa đi qua, nghi ngờ liếc nhìn căn phòng của con gái sau đó gõ cửa.

"An An?" Bà thăm dò gọi một tiếng rồi cầm chốt cửa, định bụng mở cửa bước vào.

"Cạch cạch..." tiếng chốt cửa giống như tiếng lá bùa đòi mạng.

Lúc này Lục Tịnh An mới nhớ ra tối qua mình không khóa cửa!

Lục Tịnh An nhìn cậu thiếu niên đang bị mình áp dưới đất rồi nhanh tay nhanh mắt kéo chăn bông trên giường phủ lên người cậu, sau đó đứng dậy chặn trước cửa.

Cùng lúc đó, Lục Tuyết Cầm vừa khéo mở hé cửa ra, do đã nghe thấy tiếng bước chân cho nên bà cũng không bị giật mình bởi sự xuất hiện đột ngột của con gái.

"An An, vừa nãy hình như mẹ nghe thấy tiếng động, có chuyện gì thế?"

Lục Tịnh An đứng trước cửa phòng, dùng hết sức để ngăn lại tầm mắt của mẹ, cô cau mày tỏ vẻ buồn ngủ, "Chắc là do con không cẩn thận té từ trên giường xuống ạ."

Nghe con gái nói vậy, Lục Tuyết Cầm không khỏi có chút lo lắng, bà quan sát con từ trên xuống dưới một lượt rồi hỏi, "Ngã không sao chứ?"

"Không ạ." Lục Tịnh An giả bộ như mất kiên nhẫn, "Mẹ, mẹ còn chuyện gì không? Nếu không con ngủ tiếp đây."

Thấy con gái có vẻ thực sự buồn ngủ, nghĩ là do tối qua về trễ cho nên Lục Tuyết Cầm vội lắc đầu, "Không có không có, con ngủ tiếp đi, mẹ nấu bữa sáng để trong tủ lạnh, lát nữa thức dậy con nhớ ăn nhé."

Lục Tịnh An đóng cửa lại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, sợ tới nỗi mắc bệnh tim mất. Kết quả vừa quay đầu thì cô trông thấy một người bò ra khỏi chăn và nghiêng đầu cười với cô.

Cậu mặc một chiếc áo len đen cao cổ, khoe miệng hơi cong mang theo ý trêu đùa, trông chẳng khác nào một quý công tử vừa tao nhã lại vừa xấu xa, đập thẳng vào tầm mắt của cô.

Lục Tịnh An kìm nén những rung động đi tới trước mặt Phi Minh Sâm, hai tay kéo lấy cổ áo cậu.

"Vừa nãy cậu làm cái gì thế hả?"

Cô hùng hùm hổ hổ nhưng Phi Minh Sâm không hề sợ hãi, cậu chậm rãi dời mắt rơi vào nơi không bị bộ quần áo ngủ che giấu đang phập phồng trước ngực cô.

Nhận ra được ánh mắt của cậu, Lục Tịnh An ôm lấy ngực theo bản năng, hung dữ nói, "Nhìn cái gì?"

Phi Minh Sâm lắc đầu, thật ra cậu là một người vô cùng lý trí, huống hồ Cố Lâm đã năm lần bảy lượt gửi vài bài báo phổ cập khoa học tới, đương nhiên cậu tự nhận thức được hành động vừa rồi đã vượt quá ranh giới.

"Mình xin lỗi." Cậu ngẩng đầu nghiêm túc nói với cô.

Lục Tịnh An thoáng run lên, cảm nhận được sự chân thành của Phi Minh Sâm, cơn giận trong cô tiêu biến chỉ còn lại chút ít thẹn thùng.

Phi Minh Sâm nheo mắt nhìn Lục Tịnh An, rồi cậu duỗi tay vén tóc trước trán cô, sau đó chậm rãi xích lại gần bên tai, nhếch môi khẽ nói, "Hơi nhỏ nhỉ, nghe nói xoa bóp rất có tác dụng đấy nhé."

Lục Tịnh An còn đang tự hỏi không biết cậu sẽ nói gì, nhưng bây giờ khi đã nghe thấy, cô không khỏi sững sờ mất vài giây mới phản ứng kịp.

Gương mặt cô đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi hét, "PHỈ, MINH, S M!"

Chỉ là lúc muốn đánh người thì mới phát hiện cái tên kia đã chạy vọt vào trong phòng tắm, đóng luôn cả cửa lại.

Sợ khiến Lục Tuyết Cầm chú ý, Lục Tịnh An không tiếp tục đập cửa, cũng không dám lớn tiếng mắng cậu, cứ thế nghẹn nín, đi vài vòng quanh phòng vẫn chưa tiêu tan hết.

Cô đặt mông ngồi xuống mép giường, ngồi khoanh chân, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cửa nhà tắm vài lần, thấp giọng mắng, "Có bản lĩnh thì cả đời cậu đừng có ra khỏi đó xem!"

Ngồi được một lát, người thiếu nữ nào đó mới chậm rãi cúi đầu nhìn xuống bộ đồ ngủ rộng thùng thình của mình, cô cắn môi đỏ mặt kéo cổ áo ra nhòm vào bên trong.

Hai cái bánh bao nhỏ được che lại bên dưới lớp áo ngủ, tuy không lớn nhưng hình dáng lại rất đẹp.

Lục Tịnh An cắn chặt môi, ngẩng đầu nắm chặt cổ áo.

Hình như có....hơi nhỏ thật....

Từ trước tới giờ cô đâu có quan tâm mới vấn đề này, nhưng nghĩ tới cơ thể đồi núi của mẹ, rồi nhìn lại mình, trong lòng cô cảm thấy một loại tư vị khó mà tả nổi.

Khi Phi Minh Sâm bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Lục Tịnh An đang ôm ngực với vẻ mặt phức tạp, cậu đi qua vỗ lên đỉnh đầu cô.

"Nghĩ gì đấy?"

Cậu còn mặt mũi mà hỏi à! Lục Tịnh An lườm cậu một cái, tức giận ngoảnh mặt đi.

"Đang phiền não vì vấn đề lớn nhỏ phải không?" Phi Minh Sâm xoa mái tóc mềm mại của cô, "Không cần lo lắng đâu, dù thế nào thì mình

vẫn thích."

"Cậu còn dám nói!"

Khuôn mặt Lục Tịnh An đã đỏ bừng, cô kéo Phi Minh Sâm đè xuống giường, giằng co qua lại một lúc không biết tại sao lại biến thành tư thế cô chặn hai tay cậu, rồi nhảy qua ngòai trước bụng ai đó.

Với Lục Tịnh An, tư thế mập mờ này không mấy may tác động gì tới cô, cô cúi người xích lại gần cậu, hàm hừ tức giận uy hiếp, "Không được nhắc về vấn đề này nữa, nếu không mình đánh cậu đấy!"

Phi Minh Sâm bắt lực nhìn cô, cô nhóc này không biết rằng bản thân mình cảm dỗ thế nào với cậu ư? Cậu hãnh diện vì sự tự chủ của mình, nhưng cứ liên quan tới Lục Tịnh An thì dù định lực có tốt tới đâu cũng sụp đổ tan tành.

Vậy mà cô cứ luôn vô tâm, thỉnh thoảng lại dụ dỗ cậu trong vô thức.

Cậu khẽ cụp mắt, cau mày, lộ ra vẻ kiểm chế đầy yếu ớt.

Lục Tịnh An khựng lại, nghĩ tới vết thương trên bụng cậu, mặc dù đã lành rồi nhưng cô vẫn cứ lo lắng, "Mình có đụng phải vết thương của cậu không?"

Cô thả lỏng tay Phi Minh Sâm, đang định trở người đứng dậy thì đã bị cậu giữ chặt cổ tay, trời quay đất cuồng khống chế ngược lại cô trên giường.

"Cậu gạt mình?" Cô trừng mắt giận dữ.

"Mình có nói gì đâu." Phi Minh Sâm cười nhìn cô nhưng trong lòng vô cùng cảm động, cậu cúi đầu mổ lên môi cô, "Được rồi, đừng giận nữa, tất cả là lỗi của mình."

Lục Tịnh An ngoảnh mặt, không thèm quan tâm tới sắc mặt cậu nữa.

Phi Minh Sâm buông tay Lục Tịnh An ra, đổi thành động tác bưng mặt, cậu chăm chú nhìn ngắm, rồi cứ thế mổ từng cái lên đôi môi cô. Gương mặt cậu mang theo ý cười, tựa như đang ôm báu vật, cứ chốc chốc lại hôn, đôi mắt ngập tràn yêu thương.

Biểu cảm của Lục Tịnh An dần dịu xuống, cô nhìn về hướng khác, bàn tay chống trước ngực khẽ cậu khẽ đấy.

"Dậy đi." Dù muốn nói hung dữ chút nhưng âm cuối của cô lại mang theo sự dịu dàng nũng nịu.

Biết đã nịnh nọt thành công, Phi Minh Sâm được đăng chân lại muốn lân đăng đầu, "Hôn thêm một lần nữa nhé, một lần là được."

Lục Tịnh An liếc Phi Minh Sâm, cô vẫn nằm im không có ý định từ chối.

Ai ngờ tuy cậu nói chỉ một nụ hôn, nhưng căn bản không chỉ là một, đôi môi cậu ngẫu nhiên lấy đôi môi cô, rồi cậu chậm rãi đưa lưỡi cẩn thận phác họa lại đường nét ở nơi đó, nhân lúc cô hé miệng định nói chuyện thì cậu thừa cơ xông vào bên trong thăm dò.

Đầu lưỡi của cậu khiến cơ thể cô khẽ run rẩy. Cậu giữ chặt gáy cô không cho phép cô chạy trốn, chiếc lưỡi linh hoạt của cậu không ngừng trên chọc, mời gọi cô cùng mình khiêu vũ.

Miệng cậu phảng phất hương bạc hà, khác hẳn với nụ hôn vương mùi rượu lúc mới tỉnh giấc.

Rốt cục không thể kháng cự lại nữa, cô khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ sự thân mật giữa hai người, tiếng nhịp tim đập dồn dập trong lồng ngực vang dội.

Trong lúc cô hoàn toàn chìm đắm thì cậu thiếu niên đang đè lên người cô chợt buông tay, kết thúc nụ hôn vừa ngọt ngào lại vừa ấm áp này.

Đại não chậm chạp vì thiếu oxy khiến Lục Tịnh An mê man nhìn Phi Minh Sâm, cậu thở gấp, ánh mắt ngập tràn cuồng phong mang lại cảm giác vô cùng lạ lẫm đối với cô.

"Tiểu yêu tinh." Cậu duỗi tay véo chóp mũi cô, sau đó bất đắc dĩ ngồi bật dậy.

"Dậy thôi, đi đi làm rồi."

Phi Minh Sâm bước tới bên cửa sổ vừa khéo trông thấy Lục Tuyết Cầm ra khỏi sân, mở cửa bước lên taxi.

Lục Tịnh An chớp mắt nhìn cậu, đang định chạy vào phòng tắm thì cậu xoay người nhìn cô nói, "Cậu đợi một lát."

"Gì vậy?" Lục Tịnh An mất kiên nhẫn, đôi môi không vui chu lên, vừa nãy bị cậu mút mát nên bây giờ vẫn còn ánh lên sự bóng bẩy nhàn nhạt.

Phi Minh Sâm chống cự lại sự kích động muốn nhào tới tiếp tục hôn cô, cậu cầm lấy đôi dép lê vào đặt trước mặt Lục Tịnh An.

Lục Tịnh An chớp mắt, ở nhà cô thích đi chân trần, dù sao sàn nhà cũng sạch.

Lúc này, thấy Phi Minh Sâm ngồi xổm trước mặt, nhìn chăm chăm vào chân mình khiến cho cô cảm thấy thẹn thùng, đôi chân trắng mịn thoáng rụt lại, nhưng cô vẫn muốn cố tỏ vẻ phớt lờ. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

"Làm gì?" Cô nói một cách mất tự nhiên.

"Đi dép vào." Phi Minh Sâm phết lên mũi cô, "Vì cậu đi chân đất nên mới bị đau bụng đấy."

Lục Tịnh An bĩu môi, cuối cùng vẫn xỏ chân vào dép, lệt xệt chạy tới phòng tắm.

Phi Minh Sâm chưa về nhà cho nên hai nhóc tì được bà Phi lái xe chở tới võ quán, Lục Tịnh An quyết định xin nghỉ phép một ngày để trải qua thế giới hai người ở nhà.

Tối chiều, hai người dắt Tiểu Đại tới công viên chơi.

Vào mùa đông công viên khá vắng vẻ, bọn họ tựa vào bên cạnh dụng cụ thể thao nhìn Tiểu Đại chạy nhảy trên nền tuyết.

"Cậu có còn nhớ không?" Lục Tịnh An nhìn về phía cổng công viên, đột nhiên nghiêng đầu hỏi.

"Hả?"

"Hôm đó, mình ở đây để cứu đứa trẻ bị nhóm Liên Vũ bắt nạt, còn cậu đứng đó, hung dữ nhìn chăm chăm mình." Cô chỉ về phía cổng công viên nói.

Phỉ Minh Sâm bật cười, kéo tay cô nhét vào trong túi áo mình.

"Mình có hung dữ hả?"

"Cực kỳ hung dữ."

Trông thấy biểu cảm khó đoán trước của Lục Tịnh An, Phỉ Minh Sâm dùng sức xoa đầu cô, "Chỉ là mình không thích cậu giao du với bọn đó thôi, còn nữa, sau này không được phép hút thuốc."

"Mình vốn không định hút thuốc đó đâu, còn không phải vì cậu chắc?" Lục Tịnh An trừng mắt lườm, "Ai bảo cậu nhìn mình như tội phạm hả?"

Phỉ Minh Sâm bó tay lắc đầu, "Được được được, tất cả là lỗi của mình."

Lục Tịnh An cắn môi, rốt cục vẫn không nhịn được bật ra câu hỏi lẩn quẩn bấy lâu, "Khi đó có phải cậu cực kỳ ghét mình không?"

Nhận ra sự thấp thỏm nơi cô, Phỉ Minh Sâm nhướn mày, "Hóa ra từ khi đó cậu đã để tâm tới suy nghĩ của mình rồi hả?"

Lục Tịnh An ngẩn ra, rồi không nói thêm lời nào.

Thấy Lục Tịnh An mất tự nhiên quay đầu, Phỉ Minh Sâm bèn vòng qua vai cô, mũi cọ xát trên gương mặt mịn màng của ai đó rồi cúi đầu cười ra tiếng.

Gương mặt Lục Tịnh An càng đỏ dừ, cuối cùng cô không chịu nổi, muốn tránh thoát khỏi cậu.

Phỉ Minh Sâm siết cô chặt hơn, cậu ghé sát tai cô trầm thấp cất tiếng, "Tịnh An, mình hạnh phúc lắm."

Lục Tịnh An khựng lại, không giãy giụa nữa.

"Mình chưa bao giờ ghét cậu." Phỉ Minh Sâm kề sát tai cô, khẽ chạm vào vành tai nhẹ nhàng tiếp lời, "Mình yêu cậu, đồ ngốc ạ."

Trái tim Lục Tịnh An tựa như đập lỡ nhịp, ý cười nơi khóe miệng cô khó mà kìm nén nổi.

"Cậu mới ngộic ấy." Cô liếc nhìn, sau đó vươn tay ôm chặt rồi vùi mặt vào lòng cậu.

Phỉ Minh Sâm ôm cô, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, rồi cậu hỏi, "Vậy còn cậu thì sao? Cảm giác với mình thế nào?"

"Cậu đoán xem." Lục Tịnh An ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Phỉ Minh Sâm.

Sau khi thành công mê hoặc ai đó, cô liền tránh khỏi lòng ngực cậu, chạy ra chơi đùa với Tiểu Đại. Truyện được edit tham gia event và đăng tại Sắc - Cẩm Thành. Vui lòng không copy mang đi nơi khác. Cám ơn.

Phỉ Minh Sâm nhìn theo bóng lưng cô rồi khẽ lắc đầu, nơi đáy mắt toát lên sự cứng chiều và nụ cười ngập tràn yêu thương...

Hoàn chính văn

Hoàn.

Table of Contents

VĂN ÁN

- Chương 1: Xin chỉ giáo cho
- Chương 2: Cô ấy là bạn cùng bàn của tôi
- Chương 3: Là cô ấy che chở
- Chương 4: Hàng xóm
- Chương 5: Không được nhìn
- Chương 6: Cô ấy đã cứu em?
- Chương 7: Hạng nhất toàn khối
- Chương 8: Ghen tị
- Chương 9 Bọn hầy chạy cái gì?
- Chương 10: Cô ấy thích cậu?
- Chương 11: Gợn sóng
- Chương 12: Đêm trăng.
- Chương 13: Cưng chiều xoa đầu.
- Chương 14: Cặp của cô đâu?
- Chương 15: Kỹ năng đếm cừu đặc biệt.
- Chương 16: Cậu làm bạn gái tôi thì sao?
- Chương 17: Đối tượng luyện tập
- Chương 18: Tới nhà của tôi đi.
- Chương 19: Có muốn cũng không cai được
- Chương 20: Chàng trai tâm cơ
- Chương 21: Muốn nếm thử
- Chương 22: Đích thân lên
- Chương 23: Tôi nói, Tôi thích cậu
- Chương 24: Chuyện khi nào?
- Chương 25: Gặp gia trưởng
- Chương 26: Bạn gái cậu!
- Chương 27: Ôm
- Chương 28: Mời

Chương 29: Cậu như thế rất tốt
Chương 30: Vậy thì cậu không nên cử động
Chương 31: Không ai thấy.
Chương 32: Cậu là của tôi
Chương 33: Lừa manh!
Chương 34: Ăn viên kẹo bình tĩnh một chút
Chương 35: Có thể hôn cậu như vậy không?
Chương 36: Cùng nhau chạy bộ?
Chương 37: Chuyển lớp?
Chương 38: Ở bên cạnh cậu
Chương 39: Ảnh hưởng không tốt
Chương 40: Bảo vệ
Chương 41: Gặp phụ huynh
Chương 42: Sao lại nhìn tôi?
Chương 43: Cậu hôn tôi một cái?
Chương 44: Uống nhiều nước nóng.
Chương 45: Ngồi xe của tôi đi.
Chương 46: Quan tâm.
Chương 47: Nước gừng đường đỏ.
Chương 48: Đường như bà đã hiểu chuyện gì đó.
Chương 49: Tâm tư rối loạn.
Chương 50: Trái tim rung động.
Chương 51: Tôi cảm thấy rất thơm
Chương 52: Đó không phải là thích sao?
Chương 53: Đừng hiểu sai!
Chương 54: Thích cậu ấy.
Chương 55: Cùng nhau về nhà?
Chương 56: Cậu cũng thích tôi, đúng không?
Chương 57: Muốn một chút bồi thường
Chương 58: Hôn
Chương 59: Đêm khó quên
Chương 60: Tưởng niệm

Chương 61: Chơi quá lỗ

Chương 62: Đời này khó quên

Chương 65: Cậu ấy trong mắt người khác

Chương 66: Tình địch trên sân vận động

Chương 67: Ghen tuông nhỏ nhặt (3)

Chương 68: Luận bàn về việc “ăn giã” tổn hại tới bản thân thế nào.

Chương 69: Giúp cô ấy thoa thêm chút son dưỡng môi.

Chương 70: Sói đuôi to.

Chương 71: Trái chẵn nằm dưới đất.

Chương 72: Đồ ngốc, mình yêu cậu.

Hoàn.